

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KARINA HALLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÖLÜM VADİSİ

KARANLIK BİR KOVBOY ROMANTİZMİ

KARINA HALLE

Copyright © 2025 by Karina Halle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımcısı: Opulent

Designs Düzenleme: Laura

Helseth

Kovboylarını ahlaki açıdan gri ve korkularını müstehcen sevenler için

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca karına halle
tarafından İçerik
Uyarısı Yazarın Notu
Oynatma Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. Aubrey.
2. Aubrey.
3. [Jensen](#)
4. Aubrey.
5. Aubrey.
6. Aubrey.
7. Aubrey.
8. [Jensen](#)
9. Aubrey.
10. Aubrey.
11. [Jensen](#)
12. Aubrey.
13. Aubrey.
14. [Jensen](#)
15. Aubrey.
16. Aubrey.
17. [Jensen](#)
18. Aubrey.
19. [Jensen](#)
20. Aubrey.
21. Aubrey.
22. [Jensen](#)
23. Aubrey.
24. Aubrey.
25. [Jensen](#)
26. Aubrey.
27. [Jensen](#)
28. Aubrey.
29. Aubrey.
30. Aubrey.

31. [Jensen](#)
32. [Aubrey](#)
33. [Jensen](#)
34. [Aubrey](#)
35. [Jensen](#)
36. [Jensen](#)
37. [Aubrey](#)
38. [Aubrey](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

AYRICA KARINA HALLE TARAFINDAN

KARANLIK FANTEZİ, GOTİK VE KORKU ROMANTİZMİ

Gölgeler Nehri (Yeraltı Tanrıları #1) Kızıl Taç
(Yeraltı Tanrıları #2) Karanlıklar Şehri (Yeraltı
Tanrıları #3) Işık Tanrıçası (Yeraltı Tanrıları
#4) Kara Güneş (Karanlık Gözler Düeti #1)
Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düet #2) Gece

Kurdu

Kan Portakalı (Drakula Düeti #1)
Siyah Gül (Drakula Düeti #2) Kemik
ve Dişlerden Oluşan Bir Gemi
Günah ve Yıldız Işığı Okyanusu
Hollow (Romantizmin Gotik Gölgesi #1)
Efsane (Romantizmin Gotik Gölgesi #2) Mezar

Meselesi

Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT #2)
Benson (EIT #2.5) Ölü
Gökyüzü Sabahı (EIT #3)
Yalan Mevsimi (EIT #4)
İblis Kanatlarında (EIT #5)
Eski Kan (EIT #5.5)
Dex Dosyaları (EIT #5.7)
Boşluğa Doğru (EIT #6)
Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5) Come
Alive (EIT #7)
Küller Küllere (EIT #8)
Tozdan Toza (EIT #9)
Hayaletli (EIT #9.5)

Perili Döndüm (EIT #10)
Şeytanın Metali (Şeytanın Duolojisi #1) Şeytanın
Yeniden Doğuşu (Şeytanın Duolojisi #2) Peçeli
(Ada Palomino #1)
Ölümler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) İblis Tozu
(2026)

Nocturne

Hırsızlar Diyarı

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

İngilizce Aşk/İspanyolca Aşk Where Sea

Meets Sky

Güneşle Yarışmak

Anlaşma

Teklif

Oyun

Kış Dilekleri

Yalan Borç

Müstehce

n Sıcak

Dalgası

Seninle Tanışmadan

Önce

Wild Card

Maverick

Hot Shot

Bad at Love

İsveç Prensi Vahşi

Varis

İskandinav Kralı

Kraliyet Haydudu

Kişisel Bir Şey

Yok

Karmakarışık Hayatım

The Royal Rogue

Yasak Adam Kaçan
Adam
Lovewrecked
Sıcak Bir İtalyan Yazı
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji) The
Royals Next Door
Üst Kattaki Kraliyet Ailesi
ROMANTİK GERİLİM
Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)
On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5) Shooting
Scars (The Artists Trilogy #2)
Cesur Numaralar (Sanatçılar Üçlemesi #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels #1)
Kirli İşler (Dirty Angels #2) Kirli
Vaatler (Dirty Angels #3) Kara
Kalpler (Sins Duet #1) Kirli Ruhlar
(Sins Duet #2) Gizlilik (Dumonts
#1)
Silahsızlandır (Dumonts #2)
Reddetmek (Dumonts #3)

İÇERİK BİLGİLENDİRME

Bu kitap şiddet, kan, sevilen birinin ölümü, akıl hastalığı ve intihardan bahsedilmesi, kuşak travması, aile içi şiddet (sayfa dışı), alkolizm ve uyuşturucu kullanımından bahsedilmesinin yanı sıra açık cinsel sahneler ve küfürlü bir dil içermektedir. Merak etmeyin, tüm atlar hayatta kalır.

YAZARIN NOTU

Bu kitaptaki olaylar, Josephine McAlister ve ailesinin karakterleri gibi tamamen kurgusal olsa da (neyse ki), Donner Partisi'nin başına gelenler Amerikan tarihinde dehşet verici ve dokunaklı bir pasajdır. Sıklıkla sansasyonelleştirilse de, ortaya çıkan yamyamlık, trajedileriyle ilgili en ilginç şey bile değildir ve daha fazla bağlam için, üzücü destanla ilgili gerçeğin derinliklerine inen mükemmel bir kitap olan Daniel James Brown'un *The Indifferent Stars Above* kitabını okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

DONNER PARTİSİ - KISA BİR TARİHÇE

1846 baharında, seksen dokuz kişilik hırslı bir öncü grubu Illinois Springfield'den yola çıkarak Kaliforniya'nın vaat edilmiş topraklarına doğru yola çıktı. George ve Jacob Donner kardeşler ile James Reed'in önderliğindeki bu aileler, Batı'nın verimli vadilerinde refah aradılar ve yol boyunca başka aileler de topladılar. Sıradan bir göç olarak başlayan bu yolculuk, Amerika'nın en unutulmaz hayatta kalma öykülerinden birine dönüşecekti.

Grubun ilk ölümcül hatası Fort Bridger, Wyoming'de gerçekleşti. Orada, Hastings Cutoff adı verilen yeni ve sözde daha hızlı bir rotayı seçtiler. Göçmen rehberinde bu kestirme yolu tanıtan Lansford Hastings, aslında bu yoldan hiç vagon treni geçirmemişti ve bu yolu tanıtmamasının nedeni de mağazasına daha fazla iş getireceğini düşünmesiydi. Kanıtlanmamış rotasını takip etme kararı felaketle sonuçlanacaktı.

Bu yol onları Wasatch Dağları'ndan ve Utah'taki Büyük Havza'nın zorlu tuz düzlüklerinden geçirdi. Zaman kazandıracağı vaat edilen bu yol, sık vahşi doğada ilerlerken ve çorak çölde mücadele ederken onlara çok değerli haftalara mal oldu. Erzaklar azaldıkça gerilim de artıyordu. Öküzler ve atlar ya yiyecek aramak için kaçtılar ya da açlıktan öldüler. Şiddetli bir tartışmanın ardından James Reed, bir başka adamı, John Snyder'ı öldürdüğü için gruptan sürüldü, ancak Reed adamı sadece Snyder tarafından kırbaçıyla vurulan (bir öküzü öldüresiye dövmeye çalıştıktan sonra) karısını savunduğu için öldürdü.

Ekim ayının sonlarına doğru, yorgun öncüler Sierra Nevada Dağları'na tehlikeli bir şekilde geç ulaştılar. Kış erken ve görülmemiş bir şiddetle gelmişti. 31 Ekim'de geçide doğru son hamlelerini yaptılar ama artık çok geçti. Sonunda yirmi iki fit derinliğe ulaşan yoğun kar yağışı, onları şimdi Donner Gölü olarak bilinen yerde, onları güvenli bir yere götürecek zirveden sadece on iki mil uzakta kısırdı.

Grup, biri Donner Gölü'nde diğeri de birkaç mil ötedeki Alder Creek'te olmak üzere iki kampa ayrıldı. Bulabildikleri malzemelerle aceleyle derme çatma kulübeler ve barınaklar inşa ettiler. Kalan birkaç öküzlerini yiyecek için kestiler ama erzakları çabucak tükendi.

Kasım Aralık'a dönerken açlık baş gösterdi. Çorba için postları ve battaniyeleri kaynattılar. Kemikleri ve dalları kemirdiler. Çocuklar yatıştırılamayan açlık sancıları yüzünden ağlıyor, beslenmek için ayakkabı bağcıklarını kemiriyorlardı. Hatta bazıları karı dışarıda tutmak için çatıya yamayan postları bile yedi. Aralık ortasına gelindiğinde, çoğu yaşlı ve çok genç olan ilk ölümler gerçekleşti, ancak bazı üyeler birbirlerine düşman olmaya başlamıştı.

En güçlü on beş üye "Forlorn Hope" olarak bilinen grubu oluşturdu ve yardıma ulaşmak için yürüyerek karşıya geçmeyi denemek üzere kaba kar ayakkabıları yaptı. Otuz üç gün boyunca akıl almaz acılara katlanarak bu zorlu yolculuktan sadece yedi kişi sağ çıkabildi. Hayatta kalmak için ölen arkadaşlarının cesetlerini yemeye başladılar. Böylece yamyamlığa doğru iniş başladı.

Dağdaki kamplarda durum giderek daha da umutsuz bir hal alıyordu. Daha fazla insan öldükçe, küçük çocuklar da dahil olmak üzere hayatta kalanlar düşünülemez bir seçimle karşı karşıya kaldı: açlık ya da yamyamlık. Ölümlerin donmuş bedenleri yaşayanlar için besin kaynağı oldu. Ebeveynler çocuklarına insan eti yediriyor, küçük küçük kesiyor ve kaynağını gizlemek için pişiriyorlardı.

İlk yardım ekibi, mahsur kalmalarından yaklaşık dört ay sonra, 19 Şubat 1847'ye kadar hayatta kalanlara ulaşamadı. Dehşet sahneleri buldular

-Bir deri bir kemik kalmış kazazedelerin etrafı, yaşamak için verdikleri umutsuz mücadelenin kanıtı olan parçalanmış cesetlerle çevriliydi. Bunu, her biri mümkün olduğunca çok sayıda kazazedeyi tahliye eden üç yardım ekibi daha izledi.

Asıl seksen dokuz üyeden sadece kırk beşi çileli yolculuktan sağ çıkabildi. Donner kardeşlerin ikisi de eşleriyle birlikte öldü. Bazı çocuklar tüm ailelerinin ölümünü izledi. Hayatta kalan son kişi 21 Nisan 1847'de kurtarıldı.

Donner Party trajedisi, vahşi doğanın tehlikeleri ve hayatta kalmanın zorladığı acımasız seçimler hakkında uyarıcı bir masal olarak Amerikan folkloruna hızla girdi. Yamyamlıkla ilgili bir hikayeden çok daha fazlası olan bu hikaye, hırs, kötü karar verme, sınırın affetmeyen doğası ve olağanüstü koşullarla karşı karşıya kalan sıradan insanların psikolojik kırılma noktaları hakkında karmaşık bir insan dramıdır.

Donner Party'nin hikayesinin yankı uyandırmaya devam etmesini sağlayan şey, bu insanların sert kaşifler değil, Kaliforniya'da Amerikan rüyası olan refahın peşinde koşan, ev eşyalarını taşıyan, çocuklu ve yaşlı üyeleri olan sıradan aileler olmasıdır. Onların karanlığa doğru yaptıkları yolculuk, bizi hayatta kalmak için neler yapabileceğimiz ve hırs için ne gibi bedeller ödeyebileceğimiz gibi rahatsız edici sorularla yüzleşmeye zorluyor.

OYUN LİSTESİ

Aşağıdaki şarkılara ek olarak, *Red Dead Redemption* film müziklerini (özellikle "Undead Nightmare" çünkü tabii ki) ve *Wind River*, *The Assassination of Jesse James* film müziklerini de dinliyordum, *Hell or High Water* - Nick Cave ve Warren Ellis

"Quattro (World Drifts In)" - Calxico

"Dream in Red" - Murder By Death

"Cruel World" - Josh Homme

"It Will Come Back" - Hozier

"Moonshiner" - Alessandro "Asso" Stefana (feat. Roscoe Holcomb) "Epic"

- Calxico

"Hunted" - Murder By Death

"Dead of Night" - Orville Peck

"God's Gonna Cut You Down" - Johnny Cash

"Built on Bones" - Emily Scott Robinson "Devil's

Backbone" - The Civil Wars

"So Far From Your Weapon" - The Dead Weather "Gatekeeper"

- Torii Wolf

"No One Knows" - Queens of the Stone Age "Dead

in Love" - Desert Sessions

"Demon Cleaner" - Kyuss "The

Devil's Rejects" - Rob Zombie

"Close Behind" - Calxico

"Kararmış Gözün Laneti" - Orville Peck "Nehrin

Dibi" - Delta Rae

"A Girl Like Me" - Desert Sessions

"Everybody Knows That You're Insane" - Queens of the Stone Age "Sick,

Sick, Sick" - Queens of the Stone Age

"More Human Than Human" - White Zombie "Die

by the Drop" - The Dead Weather

"Into the Hollow" - Queens of the Stone Age "Red

Fox" - Tomahawk

"Song for the Dead" - Queens of the Stone Age

"Laredo" - Tomahawk

"Big Dark Love" - Murder By Death "Bend

to the Road" - Calexico

"Hang You From the Heavens" - The Dead Weather

"River in the Road" - Queens of the Stone Age "Man

Made Lake" - Calexico

"Sunken Waltz - Calexico "No

Horse" - The Dead Weather "Two

Silver Trees" - Calexico

"Rocking Horse" - The Dead Weather

"Totem" - Tomahawk

"Spirit" - The Devil Makes Three

"I Cut Like a Buffalo" - The Dead Weather "Over

Your Shoulder" - Calexico

"Blood, Milk and Sky" - White Zombie

"Carnage" - Nick Cave ve Warren Ellis

"I am a Man of Constant Sorrow" - Alessandro "Asso" Stefana (feat.
Roscoe Holcomb)

PROLOGUE

KIŞ, 1847

Sierra Nevada Dağları, Kaliforniya

T Bebek fırtınanın en şiddetli olduğu dönemde dünyaya geldi. Nora McAlister daracık kulübede teyzesi Amelia'nın yanına çömelmiş, buz gibi havada teyzesinin nefesinin buharlaşmasını izliyordu. Çatı karın ağırlığı altında gıcırıyor, rüzgâr çatlaklardan ılık çalıyordu. Thomas Amca kulübedeki zayıf noktaları ne kadar onarmaya çalışırsa çalışsın, soğuk her zaman içeri giriyordu. Açgözlü bir canavar . Sığınaktaki her zayıflık, ki çok sayıda vardı.

Artık Thomas da, günler önce Nora'nın on üç yaşındaki aklının düşünmesine izin vermediği bir kadere kurban giden küçük Nathaniel de yoktu. Düşünemezdi, bir saniye bile. Amelia ve bebeğe odaklanmaya devam etmeli, her ikisinin de hayatta kalmasını sağlamak için elinden geleni yapmalıydı.

Ve Nora bu konuda iyiydi. Son birkaç aydır, Donner Grubu Truckee Gölü'nde mahsur kaldığından beri tek yaptıkları hayatta kalmaktı. Bir yıl önce anne ve babasını tüberkülozdan kaybeden Nora'yı, babasının erkek kardeşi Thomas, Missouri'den Kaliforniya'da daha iyi bir gelecek için yola çıkan 500 arabaya katılmadan hemen önce yanına alır. Zorlu yolculukta trajedi ve felaketler tekrar tekrar yaşandı, ta ki

Sierra Nevada Dağları'nın eteklerinde kar altında kaldıklarında her şey doruğa ulaştı.

İnsanlar açlıktan ölmeye başladı. İnsanlar ölmeye başladı. İnsanlar akla hayale gelmeyecek şeyler yapmaya başladı.

Tanrı'dan son derece korkan Thomas'ın gruptan ayrılıp Nora ve ailesi için sığınak araması ve bunu Truckee Gölü'ndeki kamptan yarım günlük yürüyüş mesafesinde, geçidin altındaki dağlarda bulunan, daha önceki göçmenler tarafından inşa edilmiş harap bir kulübede bulması yeterliydi. Bu mesafenin ailesini, grupları yavaş yavaş yok eden dehşetten koruyacağını ummuştu.

Yanıliyordu.

"İyi olacaksın," dedi Nora teyzesine, sesi hem soğuktan hem de kemiklerinde kalıcı bir yuva yapan korkudan titriyordu.

Fenerin alevi Amelia'nın yüzüne acayip gölgeler düşürüyor, yanaklarındaki çukurları, gözlerindeki karanlık çukurları derinleştiriyordu. Aylarca süren açlık derisini kemiklerinin üzerine çekmişti ama karnı şişmiş, şişmişti. Doğal değildi. Battaniyenin altındaki hareketleri Nora'nın tüylerini diken diken ediyordu.

"Sadece itmen gerekiyor," diye fısıldadı Nora çatlamış dudaklarının arasından. Yırtık pırtık battaniyeyi yerleştirirken elleri titriyordu. "Neredeyse oldu, Amelia Teyze."

Ama yalanın tadı acıydı. Nora bebek doğumu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama saatlerdir bu işle uğraşıyorlardı ve bir şeyler yanlış gidiyordu.

Çok yanlış.

Amelia'nın teni dokunulamayacak kadar soğuktu, doğum yapan biri için fazla soğuktu. Gözleri garip bir parlaklık almıştı ve derisinin altındaki damarlar, her geçen saat daha da solgunlaşan ete karşı siyah görünüyordu. Çılgılık attığında çıkan ses yanlıştı; gırtlaktan, açlıktan. Thomas Amca'nın dün çıkardığı sesler .

Nora anıyı bir kenara itti.

Amelia'nın bacaklarının arasında biriken kan, ateşin loş ışığında simsiyahtı. Çok fazla kan. Kanın metalik kokusu havayı doldurdu ve Nora dehşet içinde Amelia'nın dilinin kurumuş beyaz dudaklarında gezinmeden önce sanki havayı tadıyormuş gibi dışarı fırlayışını izledi. Gözlerinin arkasında bir şey değişti ve Nora gözlerinin süt rengi, soluk bir buzul mavisi aldığına yemin etti.

Işık yüzünden, dedi Nora kendi kendine. *Işığın bir oyunu olmalı.*

"Açım," diye inledi Amelia. Parmakları battaniyeyi tırmalıyordu. "Çok açım, Nora. Et-"

"Hayır," dedi Nora sertçe. "Bunu düşünme. Bebeği düşün. Bebeğiniz. Küçük Joseph ya da belki küçük Josephine."

Ama Amelia'nın yüzü değişmişti. Boynundaki tendonlar kordonlar gibi öne çıkmıştı ve çenesi sanki bir şey çiğniyormuş gibi mekanik bir şekilde çalışıyordu. Dişleri... her zaman bu kadar keskin miydi? Şimdi fazladan dişleri mi vardı? Thomas Amca'nın ölmeden hemen önce ağzının nasıl görüldüğünü hatırlayınca Nora'yı yeni bir dehşet dalgası kapladı-

Başka bir kasılma Amelia'yı yakaladı. Sırtı doğal olmayan bir şekilde kamburlaştı, omurgası bükülürken çatırdadı. Karnı dalgalanırken yırtılan etin sesi kulübeyi doldurdu. Bir şey geliyordu ama Nora bunun sadece bebek olduğundan emin değildi.

Artık hiçbir şeyden emin değildi.

"Başını görüyorum," dedi Nora soluk soluğa. Her şeyi normal tutmak zorundaydı. "Bir kez daha it, Amelia Teyze. Sadece bir kez daha-"

Amelia'nın başı ona doğru döndü, boynu çok uzundu. Ağzının kenarlarından siyah bir sıvı sızıyordu. Konuştuğunda, sesi kemiğin kemik üzerindeki törpüsüydü. "Etimin eti," diye mırıldandı. "Kanımın kanı."

Bunun üzerine son bir kez daha ıkındı ve bebek Nora'nın bekleyen ellerine kaydı, inanılmaz derecede küçük ve mükemmeldi. Bir kız. Kutsal bir an için Nora'nın göğsünde umut çiçekleri açtı. Bebek sıcaktı, annesinin ceset gibi soğuk tenine kıyasla çok sıcaktı. Pembe ve canlıydı ve ailelerini ele geçiren şey tarafından dokunulmamıştı.

Sonra Amelia'nın omurgası tekrar çatırdadı. Çenesi bir yılanınki gibi açılarak şişerken, kopan etin sesi kulübeyi . Birkaç dakika önce bulanık olan gözleri şimdi vahşi bir yoğunlukla yanıyordu. Parmakları pençelere dönüştü, derisi eklem yerlerinden yarıldı. Taze yaralardan siyah kan damlıyordu.

"Onu bana ver." Kelimeler bir tıslama olarak ortaya çıktı, Amelia'nın nazik sesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Benim bebeğim. Etim. Çok hassas, çok taze-"

Nora yeni doğmuş bebeği göğsüne bastırarak geriye doğru tökezledi. Bebek ince bir çığlık attı ve Amelia bu ses üzerine çenesini kırdı. Teyzesinin derisinin altında bir şey çatırdadı; kemikler değişiyor, yeniden biçimleniyordu. Thomas ve Nathaniel'in günlerini alan dönüşüm dakikalar içinde gerçekleşiyordu.

"Hayır," diye boğuldu Nora. "Sen de mi?" Sözcükler bir inilti olarak çıktı.

Artık Amelia'nın olmadığını, bu yaratığın onun yerinde olduğunu biliyordu.

Ve Nora'nın kaçmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Sığınaktan fırladığında fırtına ona fiziksel bir darbe gibi çarptı, botları karın derinliklerine battı. Rüzgârla savrulan taneler yüzünü parçaladı ama soğuk, boğazını pençeleyen dehşetin yanında hiçbir şeydi. Arkasından Amelia'nın çığlığı geceyi böldü; artık insan değil, hayvan bile değildi.

Var olmaması gereken bir şeyin sesi. Kutsal olmayan her şeyin en kutsal olmayanı.

Bebek göğsüne doğru kıpırdandı. Nora bebeği paltosunun içine soktu ve ince kumaşın yeterli olması için dua etti. Deri paltolarını haftalar önce, açlık ilk başladığında yemişlerdi. Daha kötü şeylere yönelmeden önce.

Karanlıktan bir gölge koptu - Thomas Amca. Fırtına kıyafetlerini dondurmıştu, hareket ettikçe kumaş çatırdıyordu. Yüzü buz ve eski kandan bir harabeye dönmüştü, kulübeden gelen zayıf ışıktaki dişleri ıslak ıslak parlıyordu. Arkasında, küçük Nathaniel bir çamın arkasından bakıyordu. Kuzeninin melek gibi yüzü, siyah ve kanlı dişleriyle gülümserken korkunç bir şeye dönüşmüştü.

Beklediklerini fark etti. Taze et bekliyorlardı.

"Çocuğu bize ver, Nora." Thomas'ın sesi kalındı, sanki boğazı donmuştu. "Onu bizden uzak tutamazsın. O senin değil. Açlığı doyurulmalı."

"Uzak durun!" diye bağırdı onlara ve adımlarını hızlandırıp yönünü değiştirerek tepeye doğru ilerledi. Her adımda acı çekiyordu, kar dizlerini aşırıyordu. Bacakları çabalamaktan yanıyor, ciğerleri hava almak için çığlık atıyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu, tek bildiği bebeği ailesinin dönüştüğü şeyden uzaklaştırmak zorunda olduğuydu.

Ölüleri yedikten sonra açlık onları ilk başta yavaş yavaş ele geçirmişti. Thomas yamyamlığa, hatta ölümle burun buruna gelmeye bile çok karşıydı ama sonunda o da diğer kamplardaki pek çok kişi gibi boyun eğmişti.

Tıpkı Nora'nın yaptığı gibi.

İlk başta doğal yollarla ölenlerin cesetlerini yediler, ancak daha sonra bazıları açlığın doyurulamayacağını anlayınca

Çok geç olana kadar hiçbirinin farkına varmadığı bir deliliğe doğru kademeli düşüş.

Ama Amelia'nın dönüşümü farklıydı; daha hızlı, daha şiddetliydi. Sanki bebeğin doğumu onu hızlandırmıştı.

Lanet, diye düşünmüştü Nora. *Bu, insanlığın kurallarını ihlal ettikleri için toprağın ruhları tarafından üzerlerine konan bir lanet değilse neydi?*

Bir başkasının etini yemek canavara dönüşmektir.

Ve bu sefer, gerçektir.

Bir çığlık daha geceyi deldi, şimdi daha yakındı. Karda hızla hareket eden bir şeyin sesi.

Nora koşarken bir ağacın altına eğildi ama ayağı gizli bir dala takıldı. Öne doğru eğildi, bebeği ezmek için dönmeyi başardı. Yanlış yere düştüğünde omzunda bir acı patladı ve kara gömüldü. Kafasını kaldırdığında Amelia tepesinde belirdi.

Teyzesinin geceliği kandan simsiyah olmuştu, kirli kumaştan buhar yükseliyordu. Derisi düzinelerce yerden yarılmış, kas ve kemikleri kıvranarak ortaya çıkmıştı. Ağzı açıktı, çenesi et parçalarından sarkıyor, dişleri öne doğru çıkıyordu. Süt gibi gözleri imkânsız bir mavi-beyaza dönüşmüş, aç bir ateşle parlıyordu.

Nora, teyzesinin duyamayacağını bildiği halde, "Lütfen," diye fısıldadı. "O senin kızın. Josephine."

Amelia hamle yaptı. Nora yuvarlandı, hareket omzuna yeni bir acı gönderdi. Bebek feryat etti, sesi fırtına tarafından yutuldu. Nora'nın görüşü bulanıklaştı; gözyaşlarından mı, yorgunluktan mı, yoksa değişimin başlangıcından, bilmiyordu.

Daha şimdiden onu içinde hissedebiliyordu, birçoğunu canavara dönüştüren açlığı. Karnını kemiriyor, sıcaklık, et ve yaşam vaatleri fısıldıyordu. Bebeğin teni çok yumuşak, çok hassas görünüyordu-

"Hayır!" Nora odaklanmak için acıyı kullanarak kendi kolunu ısırdı. Onlar gibi olmayacaktı. Henüz değil. Bebek güvende olana kadar olmaz.

Uzakta, meşale ışığı titriyordu. Sesler rüzgârda taşınıyordu - insan sesleri. Bir arama ekibi mi? Yoksa diğer kamptan insanlar mı?

Zaten dönmüş olan insanlar.

Nora'nın bunu düşünecek zamanı yoktu. Ayağa kalktı ve güçten düşen bacaklarını daha hızlı hareket etmeye zorladı. Arkasında, Amelia'nın peşinden gelen sesler uğuldayan rüzgârda kayboldu. Ailesi sığınaklarından çok nadiren uzaklaşırdı.

İlk başta diğer taraflar hakkında paranoyakça davrandılar ama sonra bu bölgesel bir şeye dönüştü. Açlık onları acımasız ama temkinli yaptı.

Bebek göğsüne doğru kıvranıyordu, canlı, sıcak ve insandı. O anda Nora seçimini yaptı. Eğer arama ekibi sıradan insanlar olsaydı, onlara çocuğun kendisinden olduğunu söyleyecekti. Sığınakta olanları ve ailesinin ne hale geldiğini saklayacaktı. Ve açlık sonunda onu ele geçirdiğinde -çünkü bunu hissedebiliyordu, lanet zaten çaresizlik içinde yediği etten dolayı kanında yanıyordu- en azından bebeğin hayatta kaldığını bilecekti.

Teyzesinin insanlık dışı çılgınlıkları fırtınanın içinde kaybolurken, meşale ışığına doğru tökezledi. Dönen karların arasından yaklaşan figürleri seçebiliyordu. Normal hareket eden insan figürleri, sesleri akli başında geliyordu.

Güvenli.

Bu korkunç lanet zaten damarlarındaydı ama belki de bu çocuk -kan ve kar içinde doğan bu mucize- farklı bir kader bulacaktı. Açlık içini kemirirken bile Nora gülümsedi. Bebek yaşayacaktı.

Arama ekibi onu fark edip yardım etmek için öne atıldığında tökezleyerek ilerledi.

Arkasında, üç çift mavi-beyaz göz karanlıktan onu izliyordu.

Bekliyorlardı.

Acıktım.

AUBREY

T Barın arkasındaki kadının göz bandı var. Üç Parmaklı Jack Salonu'na adım attığımdan beri bana somurtkan davranıyor, bu da onu okumayı daha da zorlaştırıyor. Yine de sorularım var ve burası da bazı cevaplar alabileceğim bir yer.

"Hâlâ onu mu içiyorsun?" diye soruyor, elindeki bulaşık beziyle avuçlarımın arasındaki buzlu viskiyi işaret ederek. Beni biraz tanısaydı, bu kadar kontrollü olduğum için benimle gurur duyardı, özellikle de böyle bir günde. Belki her şey bittiğinde motel odası için bir şişe alırım. Ya da belki Sacramento'ya geri dönerim, eğer bu da çıkmaza girerse, her ne kadar daireme geri dönme fikri bana diri diri gömülmek gibi gelse de.

"Jensen McGraw'ı nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Ona sordum. Çarşamba günü öğleden sonra saat üç olmasına ve barda arka tarafta bilardo oynayan iki yaşlı bıyıklı adamdan başka kimse olmamasına rağmen sesimi alçak tutuyorum. Topların şakırtısı her seferinde irkilmeme neden oluyor ve keşke boktan country müziğin sesi daha yüksek olsaydı da onu bastırabilseydim diyorum.

Kadın bir an duraksıyor. Ona göre, eminim çabuk iyileştiğini ve bunun fark edilmeyeceğini düşünmüştür. Ama ben fark ettim. Bu benim işim.

"Adını hiç duymadım," diyor kadın omuz silkerek ve bana sırtını dönüp barda meşgul olmaya başlıyor.

"Uh huh," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve viskiden bir yudum daha alıyorum. Yutkundum ve bardağı elimde ters çevirerek tekrar yerine koydum. Arkamda bilardo oynayan adamlara bakıyorum. Gülüyorlar, Bud Lights içiyorlar. Rahat olmaları iyi bir şey, esnek oldukları anlamına geliyor, özellikle de kadınsı cazibemi ön plana çıkarırsam. Bu barı seçmemin nedeni, Truckee'nin Donner Gölü'ne doğru olan eteklerinde yer alan yerlilere ait bir yer gibi görünmesiydi ve Jensen McGraw bölgede yaşadığı için, o sabah okuduğum makaleye göre, burada birinin onu nerede bulabileceğimi bileceğinden emindim. İnternette yaptığım aramada onun hakkında hiçbir şey bulamadım, ama bu adam var ve işte buradayım.

Ama barmen eskisinden daha tuhaf davranıyor, şişeleri düzenlerken omuzları kaskatı kesiliyor, üstelik *yalan söylüyor*, bu da McGraw'ı daha da gizemli kılıyor. Sanki onu bulmamı istemiyor gibi.

Biraz bekliyorum, ölçülü bir yudum daha alıp boğazımda yanmasına izin verdikten sonra çantamı omzuma atıyorum ve elimde içkiyle tabureden iniyorum. Salonu geçerken bardağın içindeki küpleri şingırdatıyorum, az sayıdaki pencerelerden birinden içeri giren ışıkla toz zerrecikleri çoğalıyor.

"Kim kazanıyor?" Bilardo masasına yaslanırken adamlara soruyorum. Etkilemek için giyinmediğim kesin - bu sabah aceleyle çıktım, birkaç günlük kıyafetlerimi spor çantama tıktırdım ve taba rengi nubuk ve kürklü bir ceketin altına kırmızı ekose bir gömlek giyiyorum. Ama en azından saçlarım gevşek ve dalgalı, sarı teller barın karanlığında parlak görünüyor.

"Öyle," diyor adamlardan biri sert bir kıkırdamayla. "Ama hile yapıyor."

Diğer bıyıklı adam bana gülümsemeden önce öfkeli bir inilti çıkarıyor, ağzı saçlarının altından zar zor görünüyor. Bana isimlerinin Zach ve Pete olduğunu, kışın kar küreme aracı, yazın da kepçe kullanan çift yumurta ikizleri olduklarını söylediler. Ekim ayında olduklarına göre sezon dışı dönemdelere ve bu da havuz ve bira demek.

Onlara sadece biraz kendimden bahsediyorum: Sacramento'da doğup büyüdüm, Roseville'de çalışıyorum ama tabii ki onlara gerçekte ne iş yaptığımı ve son üç aydır işten izinli olduğumu söylemiyorum.

"Peki yılın bu zamanında sizi buraya getiren nedir, Bayan...?" Zach ya da Pete diyor. Genelde isimler konusunda ama kim olduğunu çoktan unuttum.

kim olduğunu. Çift yumurta ikizleri birbirlerine tıpatıp benzemek ve davranmak için gerçekten çok çaba harcarlar.

"Wells," diyorum onlara, ilk ismimi kendime saklayarak. "Bayan Wells. Aslında buraya geldim çünkü eski bir arkadaşımı arıyorum. Onu uzun zamandır görmemiştim. Haberlerde kayıp bir yürüyüşçünün bulunduğu dair bir yazı okudum ve meğer onları bulan kişi oymuş. Onun böyle bir iz sürücüye dönüştüğünü bilmiyordum."

İfademi nötr tutarak onları dikkatle izliyorum. Biri diğerine bakmadan önce kaşlarını hafifçe kaldırıyor. "Peki arkadaşın kim olabilir?" diye soruyor.

"Jensen McGraw. Onu tanıyor musun?"

Barmenin bize doğru baktığını görebiliyorum ama ikizlere odaklanmaya devam ediyorum ve onların da onun gibi ketum davranmasına hazırlanıyorum.

Ama onun yerine içlerinden biri, sanırım Zach, "Elbette. Sanırım onu çok iyi tanımıyorum, içine kapanık biri ama-"

"Babasını çok iyi tanırdık," diye araya giriyor Pete başını sallayarak. "Ray McGraw çok iyi bir adamdı, ruhu şad olsun." Birasını kaldırıyor ve Zach de aynısını yapıyor. Ben de katılıyorum ve Pete bana dönmeden önce hepimiz içkimizden saygıyla bir yudum alıyoruz. "Jensen'ı ne kadar iyi tanırdın?"

" zaman oldu," diyorum dikkatlice. "Yani babası öldü mü? Hiçbir fikrim yoktu.

Bu ne zaman oldu?"

"Bir bakalım," diyor Zach. "Belki yirmi yıl önce? Aşağı yukarı mı? Jensen daha on sekiz yaşındaydı..." Gözlerini bana dikti. "Eğer bilmiyorsan, onu daha çocukken tanımış olmalısın."

"Göründüğümde daha yaşlıyım," diye onları temin ediyorum, umarım şüphelenmezler.

Pete başını sempatik bir şekilde eğerek, "O zaman muhtemelen annesini bilmiyorsunuzdur," diyor. "Yaşadıkları onca şeyden sonra ona olanlar çok acımasızca. Sanırım zaten çiftlikle uğraşıyorlardı, borç içindeydiler."

"İddiaya göre," diyor Zach dikkatle.

"İddiaya göre," diye kabul ediyor Pete. "Ama Ray'ın parayla arasının hiç iyi olmadığı açıkça görülüyordu. Aile mirasından vazgeçmeyecek kadar inatçı bir adamdı. Lost Trail Çiftliği en az üç kuşaktır McGraw ailesine ait."

Lost Trail Ranch, sanırım. Bir ismimiz var.

"Peki annesine ne oldu?"

"Sarah," diyor Zach. "Belki on yıl önce felç geçirdi. O ve Jensen çiftliği ayakta tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Tanrı bilir Jensen bunu nasıl başarıyor. Artık yardım edemediği için ona ve tüm tıbbi faturalarına bakmak zorunda. Yine de bir şekilde o çiftlik hala çalışıyor."

Barmen yüksek sesle boğazını temizliyor. Arkamı döndüğümde tek sağlam gözüyle onlara baktığını görüyorum, soğuk çelik gibi bir bakış. Bir uyarı.

Ama ikisi de ona ilgi göstermez.

"Peki Kayıp İz Çiftliği'ni nerede bulabilirim?" O gerçekten müdahale etmeden önce bilgi almak onlara soruyorum. Her ne sebeple olursa olsun, Jensen'la irtibata geçmemi hiç istemiyor. "Önceden arardım ama Jensen'ın herhangi bir iletişim bilgisi yok gibi görünüyor."

Barmen tekrar boğazını temizler. Bu sefer Pete ona bakar ve kaşlarını çatır.

Yalvaran bakışlarımı Zach'e odaklıyorum.

Acele edin.

Zach doğru olduğunu varsaydığım yönü işaret ederek, "Donner Gölü'ne doğru geri dönüyorsun," diyor. "Sanki kamp alanına gidiyormuşsun gibi. Karşına Cold Stream Drive çıkacak. Toprak yola dönüşene kadar onu takip et ve yaklaşık birkaç dakika sonra çiftlikle karşılaşacaksın. Kaçırmayın."

"Teşekkür ederim," diyorum boş bardağımı en yakındaki yüksek masaya bırakarak. "Çok yardımcı oldunuz."

Pete arkamdan seslendiğinde kapıya doğru yürümeye başladım. "Jensen'la yine ne işin var?"

Kapıyı iterek açmadan önce omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Birini bulması için ona ihtiyacım var."

"Kim?" Parlak dağ güneşine çıkıp tozlu otoparktan arabama doğru ilerlerken onun dediğini duyuyorum.

"Ölmüş kız kardeşim," diyorum nefesimin altında.

AUBREY

WO sabah uyandığımda, zorunlu izne çıkarıldığımdan beri günümün diğer günler gibi geçeceğinden emindim:

Bir gece önce eve hangi erkeği getirdiysem, onlar kahvaltı yapamadan dışarı atar ve irtibatta kalacağıma söz verirdim (ama asla yapmazdım). Akşamdan kalmalığımı bastırmak için elektrolitlerimi yudumlar, suçluluk duygusunu görmezden gelir ve *X-Files* podcast'i ya da Deftones'u son ses dinlerken cezalandırıcı bir egzersiz için spor salonuna giderdim. Sonrasında yine barınaklara gidip bir kedi aramayı düşünürdüm, ancak bağıllık korkusuyla gitmezdim, sonra eve döner ve Carlos'tan işe geri alındığıma dair bir e-posta beklerdim. Bu e-posta gelmeyince ortağım Diana'ya e-posta gönderip neler olduğunu soruyor ve yakında büroya geri alınacağıma dair ipuçları arıyordum. İstedikimi alamayınca da oyuncu koltuğuma kurulup birkaç saat *Call of Duty* ya da *Dragon Age* oynayarak kendimi kaybediyor, sonra da sipariş veriyor, bir flört uygulamasında sağa kaydırıyor ya da bara gidip süreci baştan başlatıyordum.

Ama öyle .

Bunun yerine tek başıma yatağa girdim ve "Lainey Wells" ve "Adam Medlock" isimleri için kurduğum bir Google uyarısıyla uyandım. Aynı uyarıyı üç yıl önce, kız kardeşim ve erkek arkadaşı kaybolduktan birkaç gün sonra, FBI'ın bu işe karışmayacağını anladığımda ve

beceriksiz yerel polisler işleri berbat edeceklerdi. İşte o zaman onu canlı bulmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini anladım.

İlk başta her saat başı uyarılar geliyordu; Lainey'i gördüğünü düşünen insanlar hakkında ilanlar, yerel gazetelerde makaleler, ardından ulusal haber sitelerinde "Mayıs ayının o sıcak gününde Sierra Nevada'da yürüyüşe çıkmaya karar veren Lainey Wells ve erkek arkadaşına ne oldu?" gibi başlıklar. Adam'ın onu öldürdüğü, ikisinin de bazı Reno çeteleriyle başlarının belaya girdiği, ya öldürüldükleri ya da ortadan kaybolma numarası yaptıkları ve Meksika'da yeni bir hayat yaşadıkları yönünde spekülasyonlar vardı. Çok geçmeden polisler Lainey'nin aramaya değmeyecek uyuşturucu bağımlısı bir kadın olduğuna karar verdiler ve vazgeçtiler, haber bültenleri de azalmaya başladı.

Lainey benim dışımda herkes için faili meçhul bir vakaya dönüştü. Ama umudum vardı. Her zaman vardı, belki de çok fazla.

Hiç kimse umudun ne kadar yıkıcı olabileceğinden bahsetmez.

Bu sabah okuduğum ve onun kayboluşundan bahseden makale, kısa bir süre önce Güney Tahoe'da yürüyüşe çıkan ancak gereken zamanda dönmeyen bir adamla ilgiliydi. Bunun üzerine günlerce süren arama çalışmalarından bir sonuç çıkmamıştı. Ta ki ailesi Donner Lake'ten Jensen McGraw adında bir iz sürücü kiralayıp kayıp yürüyüşçünün yerini birkaç gün içinde tespit edene ve onu düştüğü bir vadide bulana kadar. Bacağı kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmişti, kayalık arazi nedeniyle arama helikopterlerinden gizlenmişti, ancak Bay McGraw'ın yardımı sayesinde şimdi hastanedeydi ve iyileşiyordu.

Belki de okuduklarımdan heyecan duymak bile aptalcaydı. İzne ayrıldığımda Carlos bana Lainey ile aramı düzeltmem gerektiğini, eski yaraları yeniden açmamam gerektiğini söyledi. Ama anlamadığı şey, yaraların en başından beri hiç kapanmamış olması. Kaybolduğu günkü gibi ham, açık ve kanlı kalmaya devam ediyorlar. Ben gerçek bir kapanış yapana kadar da öyle kalacaklar.

Yani cesedini bulduklarında.

Onun öldüğü gerçeğiyle yüzleştim. Bunu biliyorum. Her gece rüyalarım bana bunu söylüyor. Rüyalar hiç aynı başlamıyor ama aynı bitiyor. Kız kardeşimin ölümüyle.

Ancak kalbinizde herhangi bir somut kanıt olmadan birinin gerçekten öldüğünü bilmek, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim özel bir tür araftır.

Bu yüzden onu bulmak için elimden geleni yapmaya devam edeceğim, bu Jensen McGraw adında bir iz sürücünün peşine düşmek anlamına gelse bile.

Büro tarafından verilen Durango'yu otoyola çekiyorum ve Donner Memorial Eyalet Parkı'na doğru ilk giriyorum. Park anıtını geçerken, parlak güneş ışığına rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ellerim içgüdüsel olarak direksiyonu kavlıyor. Bu sadece Lainey ilk kaybolduğunda burada çok fazla zaman geçirmiş olmamdan kaynaklanmıyor, arkadaşlarla ve bölgeyi araştırırken siviller olarak bana destek olmak isteyen diğer ajanlarla bir araya gelmiştim. Bundan daha fazlası var. Lainey'nin buraya gelmesinin tek nedeni buranın tarihiydi.

"Beni çağırıyor, Aubrey," demişti gitmeden bir gün önce telefonda. "Dağlar beni çağırmaya devam ediyor ve rüyalar hiç bitmiyor. Gitmek zorundayım. Bana bir şey söylemeye çalışıyorlar. Bana bir şey gösteriyorlar."

Söylediklerinin şifreli olduğunu düşünebilirsiniz ama o Lainey'di ve ben onun takıntılarına alışmışım. Lainey dokuz yaşındayken, Donner Partisi'ni inceledikleri ve Sacramento'dan çok uzak olmadığı için tarih sınıfı buraya bir geziye gitmişti. O akşam eve geldiğinde neredeyse ateşi varmış gibi görünüyordu. Gözleri ıslık ıslık parlıyordu, yanakları kızarmıştı ve zar zor konuşabiliyordu. Babam hala görevdeydi, bu yüzden ondan ben sorumluydum ve sonunda bana ne olduğunu anlatmadan önce ona bir iğne Çocuk Tylenol'u içirdim.

Meğer hasta değilmiş, sadece fanatikmiş. Eve adım attığından beri ürkütücü bir sessizlik içindeyken, birdenbire bütün gece Donner Partisi ve öğrendiği her şey hakkında gevezelik etmeye başladı ve beni de hepsini öğrenmeye zorladı.

O zamandan beri Lainey'nin takıntısı haline geldi. Lisedeyken bile bu tarihi trajediyle ilgili tüm kitapları yeniden okuyor, eBay'de sözde yadigarlara teklif verebilmek için para biriktiriyor, bazen bir tür tarihi cosplay olarak öncü kadın kıyafetleri giyiyordu. Annemiz sayesinde Lainey her zaman bağımlılık yaratan bir kişiliğe sahipti ve o zamanlar babamın "En azından uyuşturucu değil" dediğini hatırlıyorum (daha sonra sözlerini yemek için etrafta olmadığına sevinmeliyim) ve bunu annemizin ölümüyle başa çıkma yolu olarak suçladı.

Haklı olabilirdi. Hepimiz başa çıkmak için yapmamız gerekeni yaptık. Ve o korkunç bir akşam görev başında öldüğünde, Lainey saplantısına daha da sıkı sarıldı. Ne yazık ki uyuşturucuya, kötü adamlara ve yanlış kararlara da meylettii. Yine de tüm bunlara rağmen Donner'a olan yakınlığı

Parti devam etti. Bunu, tarihin farklı noktalarına takılıp kalmış insanlardan biri olmasına bağlıyordum, ancak dürüst olmak gerekirse, o meşum kışta seksen yedi göçmenin başına gelen korkunç ve rahatsız edici olaylar yerine İç Savaş ya da Fransız Devrimi'yle ilgilenmesini isterdim.

Bu yüzden Lainey beni arayıp beleşçi erkek arkadaşı Adam'la birlikte parkı ziyarete gideceklerini çünkü parkın onu çağırdığını söylediğinde endişelenmedim ve kesinlikle şaşırmadım. Erken bir yaz günüydü ve onu birkaç haftadır görmemiş olmama rağmen iyi görünüyordu. Ayık görünüyordu. Şehir dışına çıkıp biraz temiz hava almanın ve egzersiz yapmanın ona iyi geleceğini düşündüm. Bir değişiklik olur. Her zaman gördüğü, dağların kendisiyle konuştuğunu hissettiği aynı rüyaları gördüğünü söylüyordu, ama o böyleydi işte.

Ama şimdi, o kadar emin değilim.

Yanlış bir şey fark etmediğim için kendimden nefret ediyorum. Uyarıları görmezsem nasıl bir araştırmacı olurum? Nasıl bir kız kardeşim ki, onu olduğu gibi kabul edip güvenmediğim bir adamla gezip tozmasına izin verdim? Adam Lainey'i dağda mı öldürdü? Sonunda başka bir yere mi gittiler, Nevada çöllerinde mi mahsur kaldılar? O zamandan beri bu kadar az ipucu olması günün her saniyesinde omuzlarımda bir yük oldu. Kan ve kar rüyalarıyla dolu geceler bile bana huzur vermiyor. Onu ve Donner Party'yi hayal ediyorum.

Parmak eklemlerim beyazlaşırken, kontrolümü ve netliğimi geri kazanana kadar kendimi terapistimin bana öğrettiği kutu nefes egzersizlerini yapmaya zorluyorum. Elimdeki göreve odaklanmalı ve bu McGraw karakterinin bana yardım edip etmeyeceğini anlamalıyım. Onun hakkında bildiğim tek şey salondaki ikizlerin söyledikleri: babası ölmüş, çiftlik mali sıkıntı içinde, hasta annesine bakıyor ve otuzlu yaşlarının sonunda olmalı. Evli olup olmadığını sormalıydım ama edindiğim bilgilerle oradan çıkmam gerektiğini hissettim. Barmen ve onunla olan ilişkisi hakkında kesinlikle yarım yamalak bir şeyler vardı ya da en azından onun hakkında bilmemem gereken bazı şeyler biliyordu ve bu da bana bunun pürüzsüz bir yelken olmayacağını düşündürüyor. Önsezi diyelim.

Yine de çiftlik hala zor durumdaysa -ki McGraw adaletsiz sağlık sistemimizin maliyetleriyle mücadele etmek zorunda kalırsa öyle olacağını varsayıyorum- büyük miktarda para söz konusu olursa yardım etmeye istekli olabilir. Neyse ki mirasımın çoğunu bunun için ayırdım.

Cold Stream Drive bir nehir boyunca uzanıyor, bir tarafında küçük, ormanlık bir tepe yükseliyor. Burası çok güzel, ponderosa çamı ve adaçayı çalıları güneşte kavrulmuş otları ve devedikenlerini süslüyor, arada bir titrek kavak ağaçları manzaraya parıldayan sarı bir renk katıyor. Camı açıyorum, tatlı sonbahar havası burnuma doluyor, uzun zamandır unuttuğum bir anının ya da hiç sahip olmadığım bir şeyin nostaljisinin kokusunu alıyorum.

Sonunda yol, kaldırım yerini toprağa bırakana ve SUV çukurlar ve tümsekler boyunca zıplayıp arkamdan toz yükselene kadar daha da engebeli hale geliyor. Orman burada güneşi kapatacak kadar sık görünüyor, gerçi bunun nedeni dağların arkasına yeni dalmış olması olabilir ve dışarıdaki sıcaklık camımı açmamı gerektirecek kadar düşüyor.

Tam yanlış bir yere saptığımı düşünürken, üzerinde Kayıp İz Çiftliği yazan ve her iki yanında sığır damgasına benzeyen semboller bulunan ahşap kemerli bir kapı beliriyor. Tahta yıpranmış ve hava koşullarına yenik düşmüş, kelimeler zar zor görülebiliyor. Altından geçiyorum, yol beni dağların gölgesinden çıkana kadar ağaçların arasından geçirirken toprak biraz çakıla dönüşüyor.

Lost Trail Çiftliği, eski bir western filminden fırlamış gibi, yıpranmış ahşap ve güneşte parıldayan paslı metallerle ponderosalar boyunca yayılıyor. Ana ev, geniş bir verandası olan, ahşap süslemeli koyu yeşil renkli, iki katlı bir zanaatkar olan bir yükselti üzerinde oturuyor. İlk başta tabela kadar eski görünüyor ama arabamı paslanmış bir GMC kamyonun yanına çektiğimde saçakların altına gizlenmiş güvenlik kameraları, ön kapıda güçlendirilmiş kilitler ve özenle korunmuş bir çatı görüyorum. Birileri buraya büyük yatırım yapmış.

Evin önündeki araba yolu ikiye ayrılıyor; bir çatal benim park ettiğim çakıllı park alanına çıkıyor, diğeri ise ahıra ve ek binalara iniyor. Ahırın kendisi devasa, ahşap yeni görünüyor, açık kapılardan düzgün saman balyası yığınları görülebiliyor. Daha fazla kamera. Daha fazla kilit.

Çalışan bir çiftlik için çok fazla güvenlik.

Ahırın arkasındaki arazi, sonbahar otlarında otlayan atlarla dolu otlaklara ve meralara açılıyor. Sierra Nevadalar otlakların ötesinde, zirveleri erken yağın karla tozlanmış bir şekilde beliriyor. Çam ormanları karanlık ve sık yamaçlara tırmanıyor. Çiftlik, uygarlığın sınırında, evcilleştirilmiş arazi ile vahşi doğa arasındaki o jilet gibi ince çizgide yer alıyor. Görünürde komşu yok. Geçen trafik yok. Sadece Donner Geçidi'ne doğru uzanan kilometrelerce orman ve kaya.

Bir dere araziyi bir yerden kesiyor, sesi amlardaki rüzgârla karışıyor, bir şahinin uzaktan gelen ığlığı. Yüzeysel olarak bakıldığında kesinlikle huzurlu bir yer, ancak burada beni geren ve nedenini bilmediğim bir şey var.

Gözüme bir hareket çarpıyor; yuvarlak bir ağılda, bir atla çalışan bir adam.

Dikkatlice arabadan inip kapıyı usulca kapatıyorum. Ona doğru yürümek istiyorum ama yaptığı şeyi bölmek istemiyorum, bu yüzden arabamın yanında durup izliyorum. Jensen McGraw olup olmadığını merak ediyorum.

At genç, vahşî gözleri olan kırmızı doru bir aygır. Uzak durmak isteyeceğim türden bir at (atlarla ilişkim en hafif tabirle karmaşıktır).

Ama adam yıllarca tehlikeli bir şey yapmış olmanın verdiği o sıvı güvenle hareket ediyor. İp yok, dizgin yok, eyer yok. Sadece o ve at tozlu arenada birbirlerinin etrafında dönüyorlar.

Henüz beni fark etmedi. Dikkati tamamen aygıra odaklanmış, hareketlerini okuyor, her değişimi bekliyor. Kovboy şapkası, yıpranmış kot pantolon, esintideki sonbahar soğuğuna rağmen terden kararmış beyaz tişört.

At aniden saldırıyor, parlak tüyleri güneşte dalgalanıyor. Adam dönüyor, bir matador hamlesiyle aygırı son saniyede döndürüyor. Cüssesiyle uyuşmayan bir zarafeti var. Adam uzun boylu -altı-iki belki- ve spor salonundan değil, el emeğinden gelen türden sert kaslara sahip. Hareket ettikçe kasları esniyor, kollarındaki dövmeleer görünüyor ve eğer bu kadar boktan bir durum olmasaydı sanırım başım büyük belada olurdu. *Tam da* eve getirmek için öleceğim türden bir adam, özellikle de o kirli sakalıyla.

Hormonlarını sakınleştir, Aubrey, kendimi azarlıyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor ata, sesi avluya kadar ulaşıyor. Gürültülü, alçak ve hırçın, omurgamın karıncalanmasına neden oluyor. Atın kulakları öne doğru kayıyor, düşünüyor. Sonra adam ve at dansçılar gibi birlikte hareket ediyor, adam her dönüşte daha da yaklaşıyor, eli aygırın boynuna değene kadar güven ve sakin bir enerji yayıyor.

Kendimi duyurmalıyım, bir şey söylemeliyim, mahrem bir anı gözetliyormuşum gibi hissediyorum. Bunun yerine ellerini, yaralı parmak eklemlerini, nasırlarını, güçlü ve becerikli görünmelerine rağmen tenimi ısıtan bir şekilde nazik olmalarını izliyorum.

At sert bir nefes veriyor, başını sallarken teslim oluyor. Adam yanağını kaşıyor, duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Bir an için,

Yüzü yumuşar, bir gülümseme belirir.

Sonra dönüyor, beni izlerken yakalıyor ve ifadesi hızla kapanıyor. Yumuşaklık kayboluyor, yerini korunaklı bir şey alıyor. Keskin. Saklayacak sırları olan erkeklerde gördüğüm türden bir bakış.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesi çakıllı ve dumanlı, duruşu gergin. Atın ondan uzaklaşması için bu yeterli.

Arabadan uzaklaşıp ağıla doğru yürüyorum, çakıllar botlarımın altında çıtırdıyor. "Gelebileceğinizi umuyorum. Jensen McGraw'ı arıyorum."

"Öyle mi?"

"*Sen misin?*"

"Kimin sorduğuna bağlı," diyor, yüzünde temkinli bir ifadeyle çitlere doğru yürürken.

"Aubrey Wells." Sesimi sabit tutuyorum. Profesyonel kalmalıyım ama çok da profesyonel değil. Bilmesi gereken son şey FBI için çalıştığım. "Bir rehber tutmam gerek."

Gözleri daralıyor, yeşil ve kahverenginin tonları manzaraya uyuyor.

"İlgilenmiyorum." Bana sırtını dönüp kapıya doğru ilerliyor.

"Sana ne için olduğunu söylemedim," diyorum, bunun kolay olmayacağını bilmeme rağmen şimdiden içten içe panikliyorum.

"Duymana gerek yok." Kapıdan kolaylıkla tırmanıyor ve diğer tarafa zarıfça iniyor. Sonra ahıra doğru yürümeden önce omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Neden arabanıza geri dönmüyorsunuz, bayan. Burada işimiz bitti."

Yürümeye devam etmesine rağmen ona "Ben değilim," diyorum. "Buna değmesini sağlayacağım," diye geveliyorum.

Duruyor ve dönüp bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Yüzünde tehlikeli bir şey titreşiyor. Ama ben yıllarca soğuk odalarda metal masalar üzerinde katiller ve suçlularla görüştüm. Bu adam beni korkutmuyor.

Muhtemelen yapması gerekse bile.

JENSEN

S Güzel biri olduğu kesin.

Uzun kirli sarı saçları beş saatlik bir sikiş festivalinden yeni kalkmış gibi dağınık. Parlak yeşil gözler, katların altında güzel görünen göğüsler, güçlü bacaklar. Ama ceketini, ekose gömleği, kot pantolonunu, ve savaş botları kırsal rahat görünüyor, onun bir şehir kızı olduğuna şüphe yok. Ve benim tecrübelerime göre, bu kızlar sadece bela demek. Büyük bela.

Pepito'ya bakarak sakalımı kaşıyorum. Aygır sanki o da davetsiz misafirden şüpheleniyormuş gibi başını kaldırıyor. Yine de Pepito herkesten nefret eder. Muhtemelen bu yüzden favorilerimden biri. Düzgün bir şekilde terbiye edildiğinde, muhtemelen iğdiş edildiğinde, Jeopardy'nin sıradaki yerini alabilir.

Kadına dönüp bakıyorum. Genç görünüyor ama tavırları daha yaşlı. Belki otuzlu yaşlarında biri. Bektan şeyler görmüş biri. Normalde benim gibi kömürlerin arasında sürüklenmiş birine karşı biraz dostluk hissedirdim ama onda tanıdık gelen bir şey var, gözlerindeki bir şey beni geriyor.

"Ne demek zamanımı harcadığıma değecek?" Dikkatlice soruyorum. Yemi yutmamalıydım ama yutuyorum. Elimde değil. Uyarı zillerine rağmen, yabancı ilgimi çekti.

"Sana ödeyeceğim," diyor, yavaşça bana doğru yürürken. Bana vahşî bir ata yaklaşır gibi yaklaşıyor, bu da en azından biraz akli olduğu anlamına geliyor

ona.

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Beni karşılayabileceğinden şüpheliyim, sarışın."

"Bak," diyor çabucak, bunu görmezden gelerek. "Bugün senin hakkında bir şeyler okudum. Kayıp yürüyüşçünün bulunmasına nasıl yardım ettiğinizi. Uzmanlığına ihtiyacım var. Bedeli önemli değil."

"Onu aramak için birkaç günümü iyi niyetimden dolayı harcamadım," diyorum ona. "Aile cömertçe ödeme yaptı."

"Ben de öyle," diyor. "Elli bin dolar ve eğer onu bulursan bir yirmi beş dolar daha." demeden önce kendini sabitlemek istercesine derin bir nefes alıyor.

Ona göz kırpyorum, kanım beynime hücum ediyor. Elli, belki de yetmiş beş bin dolar mı? Ona yürüyüşçünün ailesinin bana sadece yirmi dolar ödediğini söylemediğim için çok memnunum, ki zaten bunun bir arama kurtarma için çok fazla olduğunu düşünüyordum. Yetmiş beş bin dolar Marcus'a olan borcumu neredeyse kapatır.

Bana özgürlüğü satın alabilir.

"Kim o?" Gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü için bunun bir tuzak olup olmadığından emin olamayarak temkinli bir şekilde soruyorum. Siyah Dodge Durango'suna bakıyorum. "Polis falan mısın?"

"Hayır," diyor başını kararlılıkla sallayarak. "Polis değilim. Sadece kız kardeşimi bulmak istiyorum. Üç yıl önce kayboldu, buralarda bir yerde. Belki bu dağlarda." Eliyle tepeleri işaret ediyor ve kanım donuyor.

Orada değil. Orası
dışında herhangi bir
yer.

"Kız kardeşin kim?" Boğazımdaki düğümü yutkunararak soruyorum.

"Lainey Wells."

AUBREY

Jensen McGraw'ın omuzları kız kardeşimin adını duyunca geriliyor. "Lainey Wells," diye tekrarlıyor.

"Onu tanıyor musun?" Çabucak soruyorum, nabzım çarpıyor.

"Onu tanıyorum," diyor yavaşça başını sallayarak. "Elbette tanıyorum. Herkes onu arıyordu. Kaybolduğunda yanında bir adam vardı, değil mi?"

"Evet," diyorum, herkesten daha fazlasını bilmediği için yaşadığım hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışarak. "Erkek arkadaşı, Adam Medlock..." Daha ne kadar söylemem gerektiğinden emin değilim. Sanırım olabildiğince dürüst olmakta bir sakınca yok, en azından bazı konularda. "İkisi sözde yürüyüşe çıkmışlar, Donner Partisi'yle ilgili bu bölgeye takıntılıydı. Bu onun işiydi. Ama hiç geri dönmedi..."

"Farkındayım," diyor yıpranmış botuyla bir kayayı tekmeleyerek. "Polisler aramak için çok fazla zaman harcamıyor gibiydi. Truckee birkaç gün boyunca kolluk kuvvetleriyle kaynadı ve sonra, görünüşe göre, kalkıp gittiler."

Sertçe yutkunuyorum. "Aynen öyle. Polisler çuvalladı. Lainey medyanın sempati toplamak için kullanabileceği türden bir kız değildi. Sorunları vardı. Ona karşı tutulan sorunları. Sonunda bulunacak kadar önemli değildi."

Şapkasını uzattı. "Taziyelerimi kabul edin."

"Başsağlığı dilemene ihtiyacım yok," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim, kaba olmak istememiştim. Sadece gerçeğe ihtiyacım var. Bunca zamandır onun hayaletiyle yaşıyorum ve onu canlı bulmayı ummuyorum, ama ona ihtiyacım var."

Böylece sonunda hayatıma devam edebilir ve yeniden yaşayabilirim. Ona bu kadarını borçluyum."

Bunu kendine borçlusun, demişti Diana bana. Ama bu inandığım anlamına gelmiyordu.

"Hayatına devam etmek senin için o kadar paraya değer mi?" diyor. "Hayaletleri kovalamak için çok para."

"Eğer onu bulursan olmaz."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve birbirini tutuyor. Şimdi gözlerinde daha önce olmayan bir şey var. "Sana karşı kaba olmaktan nefret ediyorum ama üç yıl uzun bir süre. Eğer orada kaybolduysa, eğer..." elini çenesine götürüyor, gözlerine başka bir karanlık bakış geliyor. "Eğer onu bulursak, bu hiç hoş olmaz."

"Kaybolduğundan beri hayat çirkinleşmekten başka bir şey olmadı," diye itiraf ediyorum. "Peki onu bulacağımı sana düşündüren ne? Neden şimdi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sadece haberlerde adını ve iz sürücü olduğunu gördüm, hepsi bu. Son bir şans vermem gerektiğini biliyordum. Onlar benim birikimlerim, babamdan kalan miras. İkimiz içindi... ve hâlâ ikimiz için." Duraklıyorum, avuçlarımı birbirine bastırırken ona doğru dikkatli bir adım atıyorum, samimiyeti, hatta acıyı görebilmesini umuyorum. "Lütfen. Sen benim son ve tek umudumsun. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Hâlâ o dağlarda bir yerde olduğunu biliyorum, kemiklerinin zamanla oraya gömüldüğünü biliyorum. Sadece onu bulmam gerekiyor... ne pahasına olursa olsun."

"Anlıyorum," diyor başını sallayarak. "Anlıyorum. Ama benden istediğiniz şey, az önce o aile için yaptığımdan çok farklı. Kayıp olan ve hayatta olduğu sanılan bir yürüyüşçünün yerini tespit ettim. Kaybolduğu bildirildikten günler sonra oradaydım. İzini bulabildim çünkü yeni bir izdi. Daha önce hiç faili meçhul bir davayı üstlenmemiştim, benden muhtemelen ölmüş birini bulmam istenmemişti, hem de üç yıl öncesinden. Bu izi bulmak kolay olmayacak ve bu onun dağlarda olduğunu varsayıyor. Elinizde paylaşmadığınız bir bilgi yoksa olarak bilemezsiniz." Sanki beni bir şeyle suçluyormuş gibi sert bakışlarını üzerime diyor.

Kendimi tutamayıp ters ters bakıyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Bilmen gereken her şeyi sana anlatacağım," diyorum ona. "Ama önce işi kabul edip etmeyeceğini bilmem gerek."

Ela gözleri soğuk kalsa da bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Anlıyorum. Bu durumda, ilginiz için teşekkür ederim, Bayan..."

"Wells. Aubrey Wells." Elimi uzatırdım ama içimde elimi tutmayacağına dair bir his var.

"Wells. Elbette," diyor. "Ama reddetmek zorundayım." Sonra arkasını döner ve ahıra doğru yürümeye başlar.

Ne oldu? Bu mı? Tüm konuşmamı dinledi, kalbimi önüne gördü ve öylece çekip gidecek mi?

"Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?" diye . Söylediğim anda pişman oluyorum, kulağa çocukça ve çıkarıcı geliyor.

Ama bu onu durduruyor, bana dönmeden önce ellerini iki yanında birleştiriyor. "Kalbin bununla hiçbir ilgisi yok. Kız kardeşin için gerçekten üzgünüm ama onu tanımıyorum ve seni de tanımıyorum. Tek bildiğim, senin bir dolandırıcı olduğun. Eğer değilsen, tehlikeli bir diyarda hayalet kovalıyor olursun."

"O zaman senin için ne fark eder? Paranı alırsın."

"Belki de parası ne olursa olsun zamanımı boşa harcamak istemiyorum," diye karşı çıkıyor. "Burada bir iş yürütüyorum."

"Uh huh," diyorum, araziye tarayarak. "Sığırlar. Hiçbirini göremiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Menzillerinin dışındalar," diyor sertçe. "Ve sen benim isim değilsin. Şimdi, daha önce de söylediğim gibi, arabanıza binip gitseniz iyi olur."

Şimdi sesinde bir tehdit var, yine de polisleri aramayacağını biliyorum. Bu noktada onun hakkında çok şey biliyorum.

"Yüz bin dolar!" Benden uzaklaşırken bağıriyorum.

Duraklıyor. Elleri tekrar yanlarında kısa bir süre esniyor ve başı geriye gidiyor. Şapkasını kafasından çıkarıp alnını ovuşturduktan sonra dönüp bana bir kez daha bakıyor, gözlerini kısarak. Bir an çiğniyor, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, sonra dağlara bakıyor. Bekliyorum, kalbim boğazımda, dizlerimin üzerine çöküp ona gerçekten yalvarmanın eşiğindeyim.

"Yüz bin dolar mı?" diyor, bakışları hâlâ gökyüzünde.

"Evet," demeyi başarıyorum, umut neredeyse beni boğuyor. "Elli peşin. Elli de sonra, yani çabanız samimi olduğu sürece."

Dağlara bakıyor ve bir an için garip bir deja vu hissine kapılıyorum.

Sonra ahıra doğru döner. " gel. İş konuşalım."

Giderken şaşkınlıkla ona göz kırpiyorum. Sonra kendime geldim. Onu hızla avlu boyunca takip ediyorum, botlarımızın altında çakıllar çıtırıyor, kalbim küt küt atıyor. Ahır ileride beliriyor ve kapıda uzun boylu bir adam beliriyor,

Zayıf, otuzlu yaşlarının başında. Yüzünde ortama pek uymayan bir nezaket var.

"Eli," diye seslenir Jensen. "Cole, Red ve Hank'i çağır. Atlama odasında buluşalım."

Eli'nin gözleri önce bana, sonra Jensen'a kayıyor. Aralarında konuşulmayan ama ağır bir şey geçiyor, ama o ahırın derinliklerinde kayboluyor.

"Kim bunlar?" Yaklaşırken sordum. "Bunu aramızda tutabileceğimizi düşünmüştüm." Başka yabancıları bu işe karıştırmak istemiyorum. Zaten yalan söylüyorum ve bunu sadece bir kişiden saklamak yeterince zor.

"Yılın bu zamanlarında dağlar tehlikelidir. Hava bir anda değişebilir." Jensen bana bakmıyor. "Oraya yalnız gitmem." Duraksıyor. "Artık gitmiyorum."

Ahırın içi beklenenden daha loş, saman, deri ve at gübresi kokuyor. Yüksek pencerelerden süzülen ışık, kirişlerindeki toz zerreciklerini yakalıyor. Bir tarafta tozlu bir masa ve birkaç eski dosya dolabıyla birlikte eyer ve dizginlerin sergilendiği, ofise dönüştürülmüş bir takım odasına benzeyen bir yere götürülüyorum. Tam dört adam ahırın gölgelerinden çıkıp odaya girerken arkamı dönüyorum -Eli ve diğer üçü, beni hemen sinirlendiren yırtıcı bir zarafetle hareket ediyorlar.

"Cole." Jensen, bir defans oyuncusu gibi yapılı, yaralı yüzü ve soğuk gözleri olan iri yarı adama başıyla selam veriyor. "Red." Bu daha zayıf, kızıl saçlı, gözlerine ve dudaklarına ulaşmayan bir gülümsemesi var. "Hank." Sonuncusunun dağınık siyah saçları, çizgili, sıska bir yüzü ve boncuk gibi siyah gözleri var. Hepsi de kafatasımın tabanında tedirginlik yaratıyor. "Bu Aubrey Wells. Sierralar'da bir arama için bizi kiralamak istiyor."

Cole'un bakışları üzerimde geziniyor, Jensen'a şaşkınlıkla bakmadan önce değerlendiriyor. "Biz mi?"

"Elli bin dolar teklif ediyor," diyor Jensen. , yani tam miktarı onlarla paylaşmıyor. İlginç.

Kırmızı alçak sesle ısıklık çalar. "Yukarıda çok önemli bir şey olmalı." Ses tonu derindir, belki de Teksaslıdır.

"Kız kardeşim," diyorum dikkatle, tepkilerini izleyerek. "Lainey Wells. Üç yıl önce bu bölgede kayboldu. Belki adını duymuşsunuzdur?"

Jensen ve Eli arasında bir an daha; anlam yüklü, hızlı bir bakış. Ben daha analiz edemedi Jensen Eli'a dönüyor. "Konuşmamız gerek, Eli."

Ahıra doğru ilerleyip gözden kayboluyorlar, sesleri duyulamayacak kadar alçalıyor. Ben Cole, Hank ve Red'le kalıyorum, dördümüz tozlu ışıktaki garip bir kare oluşturuyoruz. Bir korku tüyü midemi gıdıklıyor ve içgüdüsel olarak orada olmayan bir silahı kontrol etmek için kendimi durduruyorum. Torpido gözünde idi ve bana her zamankinden daha uzak geliyordu.

"Yani, kız kardeşinin kayıp olduğunu mu söylüyorsun?" Red, başparmaklarını kemer halkalarına geçirerek söyleniyor. "Aramadan önce üç yıl beklemek için uzun bir süre."

"Beklemedim." Sesimi nötr tutuyorum. "Resmi bir arama vardı." "Ah." Gülümsemesi bilmişliğe dönüşüyor. "Ve şimdi de gayri resmi rota. Anladığım kadarıyla hiçbir şey yapmamışlar." Başımı salladım.

"Sanırım kızın adı tanıdık geliyor," diye devam ediyor Red. "Lainey mi demiştiniz? Evet, sanırım şimdi hatırladım. Yanında bir erkek arkadaşı mı vardı?"

Başımı sallıyorum ve Cole ağırlığını değiştiriyor, bu onu bir şekilde daha tehditkâr yapan ince bir hareket. "Bu dağlarda pek çok şey olabilir," diyor Cole alçak bir sesle. "Kaybolmak için çok yer var. Asla bulunamamak için."

Sanki ahırdaki gölgeler derinleşiyormuş gibi yüzüne bir karanlık çöküyor. Kendimi Hank'e bakarken buluyorum. Bunca zamandır tek kelime etmedi, sadece benim gibi izliyor ve gözlemliyordu. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bir grup iri yarı, vahşi adamla küçük bir odada sıkışıp kalmak başka bir şey, içlerinden birinin hesapçı bir şekilde aşırı gözlemci görünmesi başka bir şey.

Cole'un yorumlarına cevap veremeden Jensen ve Eli dönüyor. Jensen'in yüzü sanki mutlu olmadığı bir karar vermiş gibi sabit. Eli sıkıntılı görünüyor.

"Ata biniyor musun?" Jensen bana soruyor. Başımı sallıyorum.

"Asla mı?"

"Asla." Küçükken ata binmeyi denediğimden ve huysuz bir midilliden atılmamın o zamandan beri atlara karşı sıradan bir korku geliştirmeme neden olduğundan bahsetmiyorum.

Şapkasını tekrar takmadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor ve hafifçe sinirlenmiş görünüyor. "Yarın gece bir fırtına geliyor. Kar yağabilir. Dağlar birkaç gün için çok tehlikeli olabilir. Temizlenene kadar beklememiz gerekecek." Gözleri üzerimde geziniyor, değerlendiriyor. "Bu zamanı sana ata binmeyi öğretmek için kullanacağız. Orada düşmene izin veremeyiz."

Kaşlarımı çattım. "Yani seninle mi geliyorum?" "Gitmeyeceğini mi sanıyordun?"

"Hayır, aksi halde ısrar ederdim," diye başlıyorum. "Sadece bir bayan için çok tehlikeli ya da onun gibi bir şey diyeceğinizi düşündüm."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, gözleri dans ediyor ve lanet olsun ki bu midemin sıkışmasına neden olmuyor.

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Seni asla bir hanımefendi olarak düşünmezdim." Buna ters ters bakmalıyım ama bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar veriyorum. "Her iki şekilde de hızlı öğrenebilirim." Bu sözleri söylerken midemde bir sıkışma hissediyorum.

bir mide bulantısı dalgasına dönüşür.

"Umarım öyledir. Bir ya da iki ders yeterli olacaktır." Gitmek için döner, sonra durur. "Nerede kalıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bir motel bulmam lazım. Öneriniz var mı?"

"Eğer süslü biriyseniz, Four Seasons by Tahoe'yu tavsiye ederim. Ama bence herhangi bir Truckee işletmesinin üstesinden gelebilirsiniz."

"Misafir kulübesi boş," diye söze karışıyor Eli. "Burada kalıp derslere erken başlamak daha mantıklı, değil mi?"

Jensen'in çenesi gerilir. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Eli ahırın zemininde kül olurdu. Ama ona karşı çıkmaz.

"Zorla kabul ettirmek istemem," diyorum dikkatle, onların dinamiklerini izleyerek. Burada kalmayı tercih ederim, böylece hepsini daha iyi tanıyabilirim. Burayla ilgili her şey tuhaf görünüyor ve dağlara çıkmadan önce ne kadar çok bilgi edinebilirim o kadar iyi. Hazırlık çok önemli.

"Zorlama yok." Eli'nin gülümsemesi gerçek, hatta sıcak. "Değil mi, Jensen?"

Jensen'in yanağında bir kas kıpırdıyor. "Seçim senin," diyor Jensen sonunda, bana sert bir bakış atarak. "İstersen kulübe orada. Her halükarda sabah başlıyoruz."

Beni cevaplardan çok sorularla baş başa bırakarak ahırdan çıktı. Eli, Red, Hank ve Cole, Jensen'in kayıp yürüyüşçüyü arama ekibinin bir parçası mıydı? Haberlerde bir ekibi olduğundan hiç bahsedilmemişti. Jensen ve Eli o fısıltılı konuşmalarda ne konuşmuşlardı? Ve neden bariz bir şeyi kaçırdığım hissine kapılıyorum?

Cole, Hank ve Red gölgelerin arasında eriyip gidiyorlar ve beni Eli ile yalnız bırakıyorlar. Beni sempati gibi bir şeyle izliyor.

"Jensen'a aldırmayın," diyor usulca. "O dağları ciddiye alır. Hepimizin var."

"Anlayabiliyorum. Sadece bu arama ekibinin bu kadar çabuk genişleyeceğini tahmin etmemiştim. Orada sorun olan sadece hava mı? Arazi mi? Vahşı hayvanlar mı?"

Gölümsemesi hafifçe soluyor. "Onun gibi bir şey. Size odanızı göstereyim mi?"

AUBREY

Tiyaretçi kulübesi, çiftlik arazisinin kenarında, ana evin tarzını yansıtan ancak daha yeni hissi veren küçük bir zanaatkar. İçerisi tamamen budaklı çam ve deri mobilyalarla döşenmiş, eski pazen kumaşlarla dekore edilmiş.

battaniyeler, taş şöminenin üzerinde bir öküz kafatası, duvarlarda eski zamanlardan kalma sığır ve kovboy resimleri.

Spor çantamı yatak odasının kapısına bıraktım ve telefonumu kontrol ettim. Beklediğim gibi servis yok. Ama kulübede wi-fi var ve bağlandığımda Diana'dan nerede olduğumu soran bir e-posta alıyorum. Şimdilik bunu görmezden geliyorum.

Yatak odası küçük ama rahattır ve patchwork yorganla kaplı bir kraliçe yatak bulunmaktadır. Banyo şaşırtıcı derecede modern, cam duvarlı bir duş ve ısıtılmalı zeminler var. Birileri banyoyu son teknoloji banyo malzemeleriyle donatmış - çalışan bir çiftlikten beklediğim bu değildi. Yine de Lost Trail Ranch ile ilgili pek çok şey beklentilerime uymuyor.

Çantamı açıyorum, parmaklarım hızla çantanın altındaki fermuarlı bölmeye soktuğum silahımın üzerinde geziniyor. Pratik şeyler getirmiştım - kot pantolonlar, botlar, flanel gömlekler - ama şimdi bunların dağlarda ata binmek için gerçekten uygun olup olmadığını merak ediyorum. Orada, özellikle Ekim ayında sıcaklıkların çığınca değişebildiğini biliyorum, ancak Jensen'in davranışlarına bakılırsa dağların çoktan derin karla kaplı olduğunu düşünebilirsiniz. Tanrıya şükür.

Bu sabah evden çıkmadan önce örgü şapkamı ve puffer ceketimi alma öngörüsüne sahiptim.

Güneş alçalıyor, dağları altın ve mor tonlarına boyuyor. Kulübenin küçük verandasına çıkıyorum, taze çam kokusunu içime çekiyorum ve hızla soğuyan havaya kollarımı ovuşturuyorum. Buradan aşağıda uzanan çiftliğin büyük bir kısmını görebiliyorum - atların gece için götürüldüğü ahır, ışıkları yanmaya başlayan ana ev, onun ötesinde başka bir alçak ev, o kırmızı aygırın hala daireler çizdiği padoklar. Arada sırada, çiftliğin sürüsünün ağaçların ötesinde bir yerlerde olduğunu gösteren uzun bir sığır böğürtüsü duyuyorum.

Jensen görünürde yok.

Esinti artıyor, odun dumanının kokusunu taşıyor. Uzaklarda bir yerde bir çakal ötüyor. Huzurlu manzaraya rağmen ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Belki gölgelerin avluda uzaması ya da dağ zirvelerinin karararak gökyüzüne karşı belirmesi, ama bu yerle ilgili bir şey dişlerimi geriyor.

Tam içeri girmek üzereydim ki Eli yolda belirdi. Şapkasını Ben.

"İyi akşamlar, Aubrey. Acıkmış olabileceğini düşündüm," dedi ve sundurma basamakları. "Jensen bu akşam yemek pişiriyor. Bunu pek sık yapmaz ama yaptığında..." Yeterince samimi görünen bir gülümsemeyle sözlerini bitiriyor. "Bence kaçırmamalısın."

"Teşekkürler, ama yük olmak istemiyorum," diyorum ona.

"Dayatma yok. Bu bir davet. Ayrıca, dağlara birlikte gideceksek mürettebatı tanımalısın. Tabii yalnız yemeyi tercih etmezsen? Sana bir sepet getirebilirim."

Davet yeterince masum görünüyor, ama yüz ifadesinde bir şey var, belki endişe ya da temkinlilik, beni meraklandırıyor. "Buna gerek yok. Size katılmayı çok isterim. Yolu gösterin."

Ana ev beklediğimden daha sıcak, sarımsak ve biberiye kokusuyla dolu. Eli beni botların askeri bir hassasiyetle sıralandığı bir çamurluktan geçiriyor, kullanılmamış gibi görünen resmi bir yemek odasını geniş bir açık plan mutfığa götürüyor.

Jensen, kollarını sıvayarak kaslarla dolu ön kollarını gösterecek şekilde ticari sınıf bir menzilde duruyor. Şapkasını çıkarmış, siyah saçları alnına dökülüyor ve bir omzuna bulaşık havlusu atmış. Sahnenin evcimenliği beni hazırlıksız yakalıyor.

Jensen başını kaldırmadan, "Umarım kuzu seversiniz," diyor.

Red mutfak adasına uzanmış, bira içiyor ve Jensen'ın yemek pişirmesini bariz bir eğlenceyle izliyor. "Şehirli kız muhtemelen tofu tercih ediyordur," diyor nefesinin altından.

"Önüme ne konursa yerim," dediğimde Cole pencerenin yanındaki pozisyonundan homurdanıyor. Bir çakıyla tırnaklarını temizliyor, çakı ışığı yakalıyor. Hank burada değil gibi görünüyor, ki bu bir lütuf. O adam beni diğerlerinden daha çok tedirgin ediyordu.

"Bir sandalye çek," diyor Eli, dolaptan tabakları alırken. Mutfak yaşanmışlık hissi veriyor, her şey iyi kullanılmış ama düzenli. Bakır tencereler bir raftan sarkıyor ve duvarda mükemmel bir siyah parlaklıkta terbiye edilmiş bir sıra dökme demir tava var.

Red'le aramda boş bir tabure bırakarak adaya oturuyorum. Jensen bir şişe birayı bana doğru uzatıyor ama başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Biraz su alabilir miyim?"

Kaşları hafifçe yukarı kalkıyor ama musluktan bir bardak su doldurup önüme koyarken yorum yapmıyor.

"Peki, seni Truckee'ye ne getirdi?" Red, eskisinden daha keskin bir ses tonuyla soruyor. "Buraya sadece Jensen için mi geldin?"

Yavaşça başımı salladım. "Bu sabah internette onun hakkında bir şeyler okudum. Doğruca buraya geldim."

"Öylece mi?" Cole kabaca söylüyor. "Araştırma yok mu? Referansları kontrol etmek yok mu?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bulunacak pek bir şey yoktu. Her neyse, birini benim kadar uzun süre aradığınızda, içgüdülerinize güvenmeyi öğreniyorsunuz."

"Peki içgüdülerin sana bizim hakkımızda ne söylüyor?" Red'in gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Ben daha cevap veremedim Jensen adaya dumanı tüten bir tabak koydu. Kuzu mükemmel bir şekilde kızartılmış, kavrulmuş sebze yatağına yerleştirilmiş. Midem utanç verici bir şekilde . Bugün neredeyse hiç yemek yememişim ve birden açlığım doyumsuzluk sınırına dayandı.

"Vay canına," diyor Cole ve ellerini ovuşturarak masanın ucuna oturuyor. "Kendini aşmışsın McGraw."

"Umarım beğenini kazanacak kadar iyidir," diyor Jensen bana, alçak sesinde alaycı bir tonla.

"Bana böyle yemek yapabilen bir adamın o kadar da kötü olamayacağını söylüyorlar," diye yorum yapıyorum, midem yine gurulduyor.

Eli buna içten bir kahkaha atıyor, hatta Jensen'ın ağzının kenarı bile kalkıyor. Yemeği, üst düzey restoranlarla ilişkilendirdiğim türden bir hassasiyetle tabaklamaya başlıyor.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Önüme bir tabak koyarken sordum.

"Burada ve orada." Sonunda oturdu, aramdaki boş tabureyi aldı.

Kırmızı ve ben adaçayı ve reçineli bir şey kokusu alıyorum, kopal gibi.

Kokuyu içime gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, vücudunun bana bu

kadar yakın olduğunun bilincindeyim. "Çiftliğe dönmeden önce Reno mutfaklarında biraz zaman geçirdim." Cole ile aralarında bir şey geçiyor, tam olarak yorumlayamadığım bir bakış.

-Ama sonra herkes yemeğe odaklanır ve mutfak çatal bıçak sesleri ve takdirle dolar.

Kuzu eti mükemmel, orta pişmiş ve biraz sıcak otlar, taze çekilmiş nane ve domates jölesi ile terbiye edilmiş. Hepsini bir anda mideye indirmemek için yavaş yemeye çalışıyorum ama aylardır yediğim en iyi yemektir. İlk izne ayrıldığımda, boş zamanımı kendime daha iyi yemek pişirmek kullanmaya başladım, ancak bu uzun sürmedi. Düşüş sarmalına girdiğimde, her fırsatta mikrodalgada yemek pişiriyor ve sipariş veriyordum. Vücudum o zamandan beri çok yönlü bir ev yemeği için yalvarıyor.

"Dikkatli ol," diyor Red, tabağımı temizlerken beni izlerken. "Dağ yemekleri alışık olduğundan daha ağır. Yarınki dersin sırasında hastalanmanı istemem."

Çatalımı yere bıraktım. "İdare edeceğime eminim. Yine de itiraf etmeliyim ki bu olağanüstü." Yanımdaki Jensen'a bakıyorum ama ifade sözlerime kayıtsız kalıyor.

"Jensen'ın gizli derinlikleri var," diyor Eli ve Cole .

"Peki, çiftçilik için mutfakı bırakmana ne sebep oldu?" Jensen'a bardaki ikizlerin anlattıklarıyla örtüşüp örtüşmeyeceğini merak ederek soruyorum.

Jensen birasından yavaşça bir yudum alıyor. "Aile şirketi," diyor sonunda. "Babam öldü ve birinin işletmesi gerekiyordu."

"Bizi nasıl buldun?" Red sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor. "Çiftlik turist haritalarında pek yer almıyor."

Cevap verirken Jensen'ın beni dikkatle izlediğini fark ediyorum. "Three Fingered Jack's'te başladım. Bilgi almak için en iyi seçeneğin yerel bir bar olduğunu düşündüm."

Adamlar arasında tam olarak okuyamadığım bir şey geçiyor. Jensen'ın çenesi geriliyor. "Candace beni nerede bulacağını söyledi mi?"

"Göz bandı olan barmen mi? Hayır, aslında yardım *etmemekte* oldukça kararlı görünüyordu. Ama bazı dost canlısı yerlilerle tanıştım. Bir zamanlar ZZ Top grubunda çalmış gibi görünen bir çift ikiz."

"Oldukça geniş bir muhbir ağınız var," diyor Jensen. "Önce haber makalesi, sonra yerel halk. Muhabir olmadığına emin misin?"

"Muhabir değilim. Sadece çaresizim," diyorum çatalımı yere bırakarak. "Benim kadar uzun süredir birini arıyorsanız, her ipucunu takip etmeyi öğreniyorsunuz."

Ayağa kalkıp tabakları toplamadan önce yüz ifadesi bir anlığına yumuşuyor. "Burada şafak hâlâ erken söküyor. Eli, yarın kahvaltı görevi sende. Geri kalanınız ne yapılması gerektiğini biliyor."

Görevden alındıkları açıktır. Red ve Cole aniden ayağa kalkıp çamurluktan dışarı çıkarlar, botları ahşap zeminde yankılanır. Eli, nefesinin altında melankolik bir melodi mırıldanarak yemek artıklarını kaldırmaya başlar.

Jensen bana bakarak, "Seni geri götüreyim," diyor. Bu bir rica değil. Akşam yemeği bitti.

Ona ulaştığımda çoktan kapının yanında, botlarını giyyordu. Centilmence bir jestle kapıyı bana açıyor ve mutfağın sıcaklığından sonra serin gece havası yüzüme çarpıyor. Jensen biraz önde yürüyor, adımları o kadar uzun ki ona yetişmek için hızımı arttırmak zorunda kalıyorum. Yol sadece yıldızlar ve hızlı hareket eden bulutların altındaki bir parça ay tarafından aydınlatılıyor.

"Önceden haber vermeliydin," diyor aniden.

"Numaranı bir şekilde bulmuş olsaydım bile, cevap verir miydin?"

Hiçbir şey söylemiyor, bu da hayır demek.

Ahırın yanından geçiyoruz, ara sıra çıkan at sesleri dışında sessiz. Dağlar karanlıkta daha da büyüyor ve yemin ederim bizi izlediklerini hissedebiliyorum. Uzaktan bir çakal ötüyor, bir diğeri daha yakından cevap veriyor. Sesleri o kadar kederli ki tüylerim diken diken oluyor.

"Bardaki şu ikizler," diyor Jensen, sessizliği bozarak. "Çok fazla konuşuyorlar."

"Babana düşkün görünüyorlardı."

O kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Döndüğünde gözleri yıldız ışığını yansıtıyor, yırtıcı bir hayvan gibi kısılmış. "Babamın bununla bir ilgisi yok."

Gözümü korkutmayı reddediyorum. Yerimde duruyorum. "Bir insan hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışırken her şey önemlidir."

"Öyle mi? Biliyorsun ben bir iz sürücüyüm ve beni bunun için işe .
Bunun ötesinde beni tanımak için bir neden yok. Anladın mı?"

Vay be. Ben de kendimi huysuz sanırdım. Hiçbir şey söylemeden dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ayın üzerinden bir bulut geçiyor ve sıcaklık düşüyor gibi görünüyor. Jensen tekrar dağlara bakıyor, yüzünde garip bir ifade beliriyor.

"Sabah temel bilgilerle başlayacağız," diyor ve patikaya geri dönüyor. "At idaresi, ata binme, doğru form. Eyerde duramıyorsan oraya gitmenin bir anlamı yok."

Kulübenin merdivenlerine ulaştık. Gitmesini bekliyorum ama ben kapıyı açarken bekliyor.

"Bir şey daha var," diyor, sesi alçak. "Hava karardıktan sonra içeride kal. Dağlar geceleri soğuk olur. Çiftlik sıcak bedenlerle dolu. Her türlü yırtıcıyı çeker."

"Bu bir uyarı mı yoksa tehdit mi?" Yarı şaka diyorum.

Ağzının kenarı kıpırdıyor ama gözleri ciddiyetini koruyor. "Sadece iyi bir tavsiye. Kapılarınızı kilitleyin, Bayan Wells."

Cevap veremeden karanlığın kayboluyor ve beni cevaplardan çok sorularla ve basit bir arama ve kurtarmadan çok daha büyük bir şeye adım attığımın huzursuz edici hissiyle baş başa bırakıyor.

Kulübenin içinde kilidi iki kez kontrol ediyorum, ancak bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki sebepsiz yere paranoyaklaşıyormuşum gibi. Bununla birlikte, Jensen'ın ekibinin geri kalanının mülkte yaşadığı izlenimini edindim ve Hank gibi birinin gecenin bir yarısı kulübeye girmesi isteyeceğim son şey.

Kapı kilitliken pencereden bakıyorum. Ana evin ışıklarının hâlâ açık olduğunu, perdelerin arkasında hareket eden gölgeleri görebiliyorum. Bir şeyler içmek için içim içime sığmıyor, sadece bir viski içip rahatlamak istiyorum ama bunun yerine kendimi çay yapmaya zorluyorum.

Çaydanlık kaynarken, dizüstü bilgisayarımı fişe takıyorum. Jensen'ın kayıp yürüyüşçüyü bulmasıyla ilgili makaleyi açıp gözden kaçırmış olabileceğim ayrıntıları tekrar tarıyorum. Hikâye Jensen'ın yöntemleri hakkında sinir bozucu derecede belirsiz ve kesinlikle kovboylardan oluşan ekibinin olaya dâhil olduğundan bahsetmiyor. Jensen tüm o kurtarmayı tek başına mı yaptı? Benimkini dört adama daha ihtiyaç duyacak kadar farklı kılan ne?

İnternet tavşan deliğine düşerken çayım soğuyor. Lost Trail Ranch'in bir web sitesi yok. Bulabildiğim tek söz, çiftliğin mülkünde.

kayıtları ve bölgeden geçen insanların patika gezintileri ve benzeri şeyler sunup sunmadıklarını merak ettikleri forumlardaki birkaç seyrek sosyal medya gönderisi. Çalışan bir çiftlik için şaşırtıcı derecede az iz bırakıyorlar. Müzayedelerde ya da alım-satım forumlarında herhangi bir sığır satışı bile bulamadım.

Dışarıdan gelen bir ses beni zıplattıyor. Sadece çamlardaki rüzgâr, ama beni pencereye gönderiyor. Dağlar yıldızlarla dolu gökyüzüne karşı siyah şekiller oluşturuyor ve bir an için ağaçların hizasında bir hareket gördüğüme yemin edebilirim. Diğerlerinden daha koyu bir gölge, orada ve kayboldu.

Telefonum çalışıyor. Diana'dan wi-fi üzerinden gelen başka bir e-posta: *Aubrey, neredesin? Telefonlara cevap vermiyorsun. Bana iyi olduğunu söyle.*

Mümkün olduğunca az şey söyleyerek ona geri e-posta gönderdim. Diana iyi niyetli ama muhtemelen tüm bunları Carlos'a rapor ediyordur. İhtiyacım olan son şey büronun beni burada takip etmesi. İznimin tüm amacı akıl sağlığımla ve içkiyle başa çıkmak ve Lainey'nin kayboluşuyla yüzleşmekti, Jensen'ın dediği gibi hayaletleri kovalamak değil. Ona gerçeği söyleseydim, iznimin süresiz olarak uzatılacağından eminim. Muhtemelen rozetimi, arabamı ve silahımı teslim etmemi isterlerdi.

Ben de ona kafamı dağıtmak için birkaç günlüğüne Vegas'a gittiğimi söyledim. Ona Reno'yu söyledim ama o bok çukurunda asla ölü yakalanmayacağımı biliyor.

E-posta gönderildikten sonra dizüstü bilgisayarını kapatıp yatmaya hazırlanıyorum. Yatak yeterince rahat, yorganlar sonbahar soğuşuna karşı kalın ve orada uzanıp akşamki olayları gözden geçiriyorum. Jensen'ın babasından bahsedildiğinde verdiği sert tepki. Ekibin birbirini izleyişi, sanki takip edemediğim sessiz konuşmalar yapıyorlarmış gibi. Eli'nın zoraki neşesi. Red'in sondaj soruları.

Ve burayı bulmamı hiç istemeyen barmen.

Uyumak imkânsız gibi geliyor ama yarın zinde olmam gerekiyor. Alarmımı yedi buçuğa kuruyorum ve zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Tam uykuya dalacakken dağlardan bir uluma yankılanıyor. Bir çakal değil, daha büyük, daha aç bir şey.

Kendime bunun sadece bir
kurt olduğunu söylüyorum.
Neredeyse inanıyordum.

AUBREY

T Gözlerimi kapattıktan saniyeler sonra alarm çalıyor gibi hissediyorum. Verandada ayak sesleri duyduğumda giyinmiş ve botlarımı bağlamıştım.

Köşeden kafamı uzattım ve Jensen'ın uzun boyunu dışarıda gördüm. Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ama hemen görmezden geliyorum, odayı geçmeden önce aynada saçımı düzeltiyorum. Kapının kilidini açıyorum, Kapıyı çalamadan açıyor ve eli yanına düşüyor.

"Hazır mısın?" Sesi sert, sanki yataktan yeni kalkmış gibi, ancak yıpranmış kot ceket, kürk yakası ve kafasındaki düzgün şapkasıyla derli toplu görünüyor.

"Hiç olamayacağım kadar. Kahve bile yaptım," diyorum küçük mutfağı işaret ederek.

"Sana daha iyi bir şey getirdim." Bana yıpranmış metal bir termos uzattı. "Eli'nin özel karışımı. İhtiyacın olacak."

Bir yudum aldığımda beni yakından izliyor. Kahve boyayı soyacak kadar sert ve çikolata esintileri taşıyor. Uykusuz geçen bir gecenin ardından tam da ihtiyacım olan şey.

Ahıra doğru sessizce yürüyoruz, botlarımızın altında kırağı çıtırdıyor. Hava odun dumanı ve çam kokusuyla keskinleşiyor ve dağlar aydınlanan gökyüzünde ancak seçilebiliyor. Ahırın içinden bir at kişniyor, omuzlarımın gerilmesine neden olan gergin bir ses. Jensen'ın etrafında olmanın sinirlerime bir şey yapmasına yardımcı olmuyor.

"Sakin ol," diyor Jensen, gerçi bana bakmıyordu bile. "Atlar korkunun kokusunu alabilir."

Sanırım senin de korkunun kokusunu alabildiğini düşünmeye başlıyorum. "Bunlar ayılar," diyorum ona.

"Onlar da." Ahırın kapısını kaydırarak açtı. "Ama biz ayılara binmeyeceğiz." Ahır zaten meşgul, Cole ve Hank diğer uçtaki atları yönlendiriyor, Eli ahırları temizliyor. Jensen beni tıknaz kestane rengi bir atın sıvı siyah gözlerle bana baktığı bir ahıra götürürken bize doğru zar zor bakıyor. Ben de ata bakıyorum, burnumdan derin bir nefes alıyorum. tatlı saman kokusu dolduruyor.

"Bu Duke," diyor Jensen. "O sabittir. Güvenilirdir. Yeni başlayanlarla arası iyidir."

Duke'ün kulakları geri çekildi. Kişisel almamaya çalışıyorum.

"İlk ders," diyor Jensen. "Atınızı nasıl bağlayacağınızı bilmeniz gerekiyor. Dağlarda olduğumuzda sana her zaman yardım edemeyebilirim. Ancak bundan önce kendinizi atınıza tanıtmamız gerekiyor. O seni tanımalı, sen de onu tanımalısın. Sır yok."

Kabinin kapısını kaydırarak açtı ve içeri girmemi işaret etti.

İçeri girmeden önce kahvemden güçlendirici bir yudum daha alıyorum ve o da kahveyi elimden alıp kabinin dışındaki beton zemine bırakıyor. Sonra arkama geçiyor, sabahın serin havasında vücut ısını hissedebileceğim kadar yakınım geliyor. "Birinci adım," diyor, nefesi kulağımı ısıtırken uzanıp elimi tutuyor. İçgüdüsel olarak onu koparmak istiyorum, ama tutuşu güçlü, avuçları hafifçe nasırlı. Elimi Duke'un ağzına doğru kaldırıyor. "Bırak seni koklasın."

Duke burun deliklerinden sıcak saçlar çıkarıyor ve Jensen'ın eli benimkini çıplak bırakarak çekiliyor.

"İşte," diyor, hâlâ tam arkamda duruyor.

Duke başını eğiyor, dudakları elime değiyor, sarkık ve kadife yumuşaklığında. Elimde olmadan kıkırdıyorum. Parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor, sonra da burnumu sokuyor.

Jensen kıkırdarak, "Pekâlâ, şimdi bir ikram arıyor," diyor. "Bak sana ne diyeceğim." Ceketinin cebine uzanıp bir şey çıkarıyor, sonra da soğuk ve yuvarlak avucuma tutuşturuyor. "Bunu takdir edecektir. Sadece elini ters çevir ve avucunu tamamen düz tut."

Dediğini yapıyorum ve beyaz-kırmızı nane şekerini ortaya çıkarıyorum. "Gerçekten mi?" Ona soruyorum.

Bana kısa bir gülümseme veriyor. "Bu onun favorisi."

Duke'un dudakları çoktan avucumun üzerinde çırpınmaya başlamıştı bile ve Jensen bana kıpırdamadan durmamı ve avucumu açık tutmamı tekrar hatırlatıyor. At, dişleri hafifçe derimin üzerinde gezinerek şekeri yalayıp yutuyor, ardından burnunu komik bir şekilde havaya kaldırarak şekeri yüksek sesle çıtırdatmaya başlıyor.

"İşte. Artık o senin en iyi arkadaşın. Sen sadece bir dakika bekle ve bağ kur, ben de raptiyeyi getireyim."

Jensen kabinden çıkıp beni Duke'la baş başa bırakıyor. Bir an için panikledim, aptalca olsa da. Yaşadığım tüm travmalar attan düşmemden kaynaklandı, atın bana yerde bir şey yapmasından değil. Yine de kendimi rahatlamış hissedene kadar sakinleştirici nefesler almak zorundayım.

Elimi belli belirsiz Duke'un omzuna koyuyorum ve ceketinin kısa süreliliğine seğirmesine neden oluyorum. Mutlu bir şekilde yemeye devam ediyor ve ben de bir şekilde onun tarafından sakinleştirildiğimi hissediyorum.

Sonra Jensen bir dizgin, küçük bir battaniye ve eyerle dönüyor ve birdenbire yeniden gerginleşiyorum. Jensen'ın yanında tedirgin olmamın nedeni ona karşı bir çekim hissetmem mi yoksa ondan korkmam mı bilemiyorum. Hangisini tercih ettiğimden emin değilim.

"Arkadaş edindiğini görmek güzel," diye yorum yapıyor. "Şimdi, genellikle bir at yular takar ve biz de onu çapraz bağlarla bağlarız, eyer önce takılır, ama o hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden burada dizginle başlayacağız."

Eyeri yere koyup ahırın duvarına yaslanıyor, sonra dizginini Duke'un yüzüne doğru tutuyor. Elleri pratik bir verimlilikle hareket ediyor, her bir kayışı ve tokayı açıklıyor. At onun için kıpırdamadan duruyor, sanki tüm bunların benim yararına olduğuna dair sessiz bir anlayış paylaşıyorlar.

"Senin sıran," diyor Jensen, dizginini çıkarıp bana uzatıyor ve bir adım geri atıyor.

Dizginleri tutuyorum, onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum. Duke başını sallıyor ve beni kenara sıçratıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Jensen, ama benimle mi yoksa atla mı konuştuğundan emin değilim. Elini benimkinin üzerine kapatıp Duke'un ağzına götürüyor. "Uçla başla. İşte böyle. Sert ama nazik. Kendinden emin olmalısın. Ona kimin patron olduğunu göster. Senin yanında güvende olduğunu göster."

Nasırlı parmakları tenimi ısıtıyor ve birden ne kadar yakınımda durduğunun farkına varıyorum. Deri ve kahve gibi kokuyor.

yabani bir şey, ayak altında ezilmiş adaçayı gibi.

"Şimdi ısırıkla," diyor, sesi alçak. "Yapman gereken..."

"Ben hallederim," diyorum hızla, onun sıcaklığından uzaklaşarak. Duke bana ikna olmamış gibi görünen bir bakış atıyor.

Üç deneme yapıyorum ama sonunda metal biti Duke'un ağzından geçiriyorum, dilinin üzerine yerleştirmeye ve dişlerine çarpmamaya dikkat ediyorum ve sonra dizginin geri kalanını doğru şekilde takıyorum. Jensen kollarını göğsünde kavuşturmuş, okunamayan bir ifadeyle izliyor. Şimdiye kadar ceketini çıkarmıştı ve giydiği flanel gömlek omuzlarını sıkıca sarıyordu ve ben kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorluyorum.

"Sırada eyer var," diyor, altındaki küçük battaniyeyle birlikte ağır batı eyerini yerden kaldırarak. "Dikkatini ver. Seni atın üzerinde tutan şey bu."

Dikkatimi veriyorum ama sürekli ellerimi ayarlamak zorunda kaldığında, eyer yastığını Duke'un sırtına nasıl yerleştireceğimi, kolanı nereye sabitleyeceğimi gösterdiğinde zor oluyor. Her dokunuş kasıtlı gibi geliyor, kesinlikle gerekenden daha uzun sürüyor. Eyeri bağlamak için eğildiğimde, gözlerinin içimi yaktığını hissediyorum.

"Güzel," diyor sonunda ve ses tonundaki bir şey başımı kaldırıp bakmama neden oluyor. Yine o yoğun bakışlarıyla beni izliyor, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi. "Çabuk öğreniyorsun."

"Sana öyle olduğumu söylemiştim."

"Sadece içine daha fazla *oompf* koyman gerekiyor," diyor yanına gelip kolanı bir kez daha yukarı çekip sıkıştırırken. "Unutmaman gereken şey, bunu her zaman iki kez yapman gerektiğidir. Buradaki Duke gibi huysuz yaşlı köpekler, eyeri ilk kez takmaya çalıştığınızda kaburgalarını bilerek dışarı itecektir. Böylece ata binmeye çalıştığınızda eyer hemen kayar. Siz düşersiniz, at güler." Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirir. "Her neyse, eyere bindiğinde ne kadar hızlı öğrendiğini göreceğiz."

Doğru. Gerçek sürüş kısmı. Midem Jensen'ın yakınlığıyla alakası olmayan küçük bir takla atıyor.

"Unutma," diyor, ben kenara çekilirken Duke'u ahırdan dışarı çıkarıyor. "Atlar korkuyu hissedebilir."

Yardımcı olmuyor, sanırım.

Jensen Duke'u ağıla sabah güneşi ağaçların tepesinde kırılıyor. Kalbim her adımda daha çok çarpıyor, o anın anıları

çocukluğum geri geliyor. Burada Duke'un toynakları devasa, sırtı inanılmaz derecede yüksek görünüyor.

Jensen Duke'u ringin ortasında durduruyor ve omzunu silkerek beni yanına çağırıyor.

"Sol ayak daima üzengide," diyor Jensen, üzengiye benim için uzatarak. "Boynuzu ve kulpu kavra, sonra yukarı ve aşağı sallan. Sırtına sert bir iniş yapmamaya çalış, yine de fazla bir etki yaratabileceğinden şüpheliyim."

Şaşırdınız sanırım, gerçi kilosundan endişe eden bir kadın olarak görünmek isteyeceğim son şey. Son birkaç ayda biraz kilo almış olabilirim ama hâlâ kas doluyum.

Çok uzun süre tereddüt etmiş olmalıyım çünkü Jensen yer değiştiriyor.

"Ayağa kalkmak ister misin?"

"Hayır." Dişlerimi sıkıyorum ve eyerin boynuzunu tutuyorum. İlk denemem cehennem kadar garipti, ivmemi kaybetmeden önce yarısına kadar çıkabildim. Duke altımdan kayıyor ve ben donup kalıyorum.

"Tuttum seni." Jensen'ın elleri belime yerleşip beni sabitliyor. "Sağ bacağınla yukarı it, çömelir gibi. Ben yardım edeceğim. Sonra ağırlığı sol ayak topuna aktar."

Parmaklarının yanlarıma bastırdığı yerden sıcaklık yayılıyor. Bu sefer ben yukarı ittiğimde o da kaldırıyor, zahmetsizmiş gibi hissettiriyor. Birden eyerdayım, kalbim hızla çarpıyor, uyluklarım şimdiden gerilmekten ağrıyor. Duke altımda sabırla duruyor ama içindeki ham gücü, kaslarının her nefeste nasıl değiştiğini hissedebiliyorum.

"Şimdi diğer ayağını üzengiye koy, topukların aşağıda olsun," diyor Jensen. Eli belime doğru ilerliyor ve hafifçe bastırıyor. "Kalçalarını gevşet. Çok sertsin. Onunla birlikte hareket et."

"Onunla taşınmak mı? Onun hareket etmesini istemiyorum." Gevşemeye çalışıyorum ama Jensen bana dokunurken, yer bu kadar uzaktayken bu imkansız. "Atların korkunun kokusunu alabildiğinden emin misin?"

"Yapabilirler." Eli sırtımdan ayrılıyor. "Ama Duke umursamayacak kadar yaşlı. Şimdi dizginleri tut, başparmağın üstte, tek elinle. Topuklar aşağıda, sırt düz. Leğen kemiğini öne eğ."

Yemin ederim bu son komutta bir ima var.

Yürümeye başlıyor ve Duke ağırlığını kaydırarak ilerlemeye başlıyor. Kendimi hem korkmuş hem de beceriksiz hissetmemeyi dileyerek boynuzu sıkıca kavradım. Quantico'dayken ayaklarımın üzerinde hızlıydım, koşma, atlama, tırmanma, atletik olan her şey söz konusu olduğunda en iyisiydim. Ama bir atın üstündeyken

Sanki tüm zarafetimi ve gücümü kaybetmişim, midilliye binen lanet bir çocuk gibi asılı kalmışım gibi.

"İyi gidiyorsun," diyor Jensen. "Sırtını gevşet ama sallanmasına izin verme. İşte bu kadar. Bırak kalçaların onunla birlikte hareket etsin."

O yürümeye devam ediyor ve Duke ağılın etrafında dolanmaya devam ediyor. Üçüncü turda atın yürüyüş ritmini bulmaya başlıyorum, vücudum harekete alışıyor.

"Daha iyi," diyor Jensen. Yine o odaklanmış bakışı var, sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi. "Ama dağlar bu kadar yumuşak olmayacak. Tırıs gitmeyi deneyelim."

Ben itiraz edemeden dilini şaklatıyor ve Duke hızlanıyor. Nazik yürüyüş, eyerin boynuzunu daha sıkı kavramama neden olan kemik kırıcı bir sıçramaya dönüşüyor, adımın etkisi kuyruk sokumumdan yukarı fırlıyor. Canım acıyor, dahası Duke'un aniden bir şeyden ürkeceği ve benim de uçup gideceğim korkusuyla ciğerlerim sıkışıyor. Vücudum artık böyle bir düşüşü kaldıramayacak kadar yaşlı.

"Karşı koyma," diye Jensen. "Arkana yaslan. İçine çek."

Deniyorum ama her şey yanlış geliyor. Bir patates çuvalı gibi sağa sola zıplıyorum, dizginlerimin üzerinde parmaklarım bembeyaz. Tam korku beni ele geçirip düşeceğimi düşündüğüm anda, Jensen Duke'un yanında koşuyor ve elini sırtıma uzatıp beni sabitliyor.

"Bunun gibi," diyor uzaklaşmadan önce ve birden bana göstermeye çalıştığı ritmi hissediyorum. "İşte böyle. Şimdi anladın."

Biz çalışırken güneş daha da yükseliyor ve sabah soğuğuna rağmen omurgamdan aşağı ter damlıyor. Ama yavaş yavaş, acı verici bir şekilde, alışmaya başlıyorum. Jensen mola verdiğinde bacaklarım titriyor ama ben hâlâ eyerdeyim.

Bu şimdilik yeterli bir zafer gibi geliyor.

Jensen attan inmeme yardım ediyor, elleri belimde sıkıca duruyor. Yere düştüğümde bacaklarım neredeyse bükülüyor, kaslarım alışık olmadığım bir hareketten dolayı titriyor. Geri adım atmadan önce beni sabitliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Duke'un dizginlerini tutarak.

"Sanki binlerce squat yapmışım gibi." Geriniyorum, sertliğimi gidermeye çalışıyorum. Kafamı kaldırdığımda Jensen'ı beni izlerken yakalıyorum, yüz ifadesi kararıyor ve sonra arkasını dönüyor.

Kendini Duke'un takımlarını kontrol etmekle meşgul. "Yarın canın daha çok yanacak. Ama beklediğimden daha iyiydin."

"Şehirli bir kız için mi yani?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Atlardan korkan biri için." Kaskatı kesildim.

"Korkmuyorum..."

"Lütfen." Bana bir bakış attı. "İnsanları okuyabilirim. Vücut dilinin her yerinde bu var. Başına bir şey mi geldi? Yoksa sadece atlara karşı genel bir korku mu?"

"Aslında atlara takıntılıydım," diye bilgi veriyorum ona. "Çocukken tek yapmak istediğim ata binmekti. Babam sonunda pes etti ve bana bir binicilik merkezinde ders ayarladı. İngiliz stili falan. Dakikalar içinde atıldım. Başımı çok sert çarptım. Tanrıya şükür kaskım vardı." Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum. "Ondan sonra bir daha hiç takmadım." Lainey büyüdüğünde ve öncü gibi davranabilmek için onunla patika gezintilerine çıkmam için yalvardığında bile. Keşke beni şimdi görebilseydi.

Sanki bu bir şeyi doğruluyormuş gibi başını sallıyor. "Korku her zaman kötü değildir. Sizi zinde tutar. Hayatta tutar." Bakışları dağlara kayıyor. "Yukarıda, sağlıklı bir korku dozuna ihtiyacınız var."

Bakışlarını takip ediyorum. Sierra Nevadas'ın zorlu bir dağ silsilesi olduğunu bilsem de, yazın yürüyüşçüler, kışın da kayakçılar tarafından yoğun bir şekilde ziyaret ediliyor. Zirvelere korku ve saygının bir kombinasyonu baktığı zamanların sayısı, gerçekten neden merak etmem için yeterli. Dün gece vahşi hayvanlardan korkuyor gibiydi ama belki de bundan daha fazlasıdır. Batıl inanç belki de?

Duke'un başı aniden yukarı kalkıyor, kulakları ağaçlara doğru dikiliyor. Atın kasları gerilir, vücudunda bir titreme başlar.

"Sakin ol," diyor Jensen yatıştırıcı bir sesle ama ata bakmıyor. Gözleri, sabah güneşinin henüz ulaşmadığı ağaçların arasındaki gölgeleri tarıyor.

Duke endişeyle kıpırdanıyor ve gövdelerin arasında bir şey hareket ediyor - belki bir geyik, belki de bir gölge.

Belki de tamamen başka bir şey.

"Ne oldu?" Elimde olmadan fısıldıyorum, sanki beni duymasını istemiyormuşum gibi.

Her neyse.

"Dağlar görülmek istemeyen şeylerle doludur." Sesi alçak, uzuvlarımdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "En iyisi onları kendi hallerine bırakmak."

An uzuyor, ikimizin de söylemediği şeylerle dolu. Orman karanlık ve hareketsiz kalıyor. Sonra Duke rahatlıyor, büyü bozuluyor ve Jensen geri çekiliyor, ama gözleri ağaçlarda kalıyor.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor. "Fırtına o kadar kötü olmazsa yarın koltuğun üzerinde çalışırız." Sabah ışığında daha yeşil görünen gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hissettin, değil mi?"

Bir ürperti boynumu gıdıklıyor. "Neyi hissettin?"

"Duke'ü korkutan her neyse, seni de korkutmuş."

Duke'u ahıra doğru götürmeye başladı, ben de onu takip ettim. "Sen oraya bakıp dururken ve dağlardan nasıl korkmam gerektiğinden bahsederken ürkmemek elde değil."

Homurdanıyor, başını hafifçe sallıyor. "Peki, yukarıda, o hissi aldığında? Güven ona."

"Ne hissi?"

"Sana korkmanı söyleyen."

Duke'u sessizce ahıra geri götürüyoruz. Sabah güneşi artık tamamen doğmuş durumda ama hava eskisinden daha soğuk. Jensen'in omuzları gergin, Duke'u ahıra götürürken ve yükünü boşaltmama yardım ederken hareketleri keskin. Birkaç saniyede bir gözleri ahırın kapısına, ötesindeki dağlara kayıyor.

"Kolların titriyor," diyor ben bir tokayla boğuşurken. İşi devralırken parmakları benimkileri okşuyor ve temastan tenimin nasıl karıncalandığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "İstersen git ana evden kahvaltı getir. Eli yeterince hazırladı. Sonra biraz dinlen. Önümüzdeki günlerde buna ihtiyacın olacak."

"Oradaki de neydi?" Tekrar deniyorum. "Ağaçların arasında mı?"

Duke'un dizginini çıkarmaya odaklanıyor ve cevap vermeden önce acele etmiyor. "Her şey olabilirdi. Rüzgâr. Vahşi yaşam."

"Buna inanmıyorsun ama."

Elleri hareketsiz. Bir an için bana doğru dürüst bir cevap verebileceğini düşünüyorum ama sonra Eli ahır koridorunda beliriyor.

"Biraz daha kahve yaptım," diyor Eli, şapkasını doğru eğerek ve sıcak bir gülümsemeyle. Sonra ciddi bir ifadeyle Jensen'a bakıyor. "Hava değişiyor, bu yüzden Red erzak almak için kasabaya gitti. Cole jeneratörleri kontrol ediyor. En kötüsü bu gece olacak ama o zamana kadar ara ara olacak."

"Bildiğim iyi oldu," der Jensen. Eli ahırda kaybolmadan önce yine o yüklü bakışlardan birini paylaşıyorlar. Jensen bana dönüyor, ifadesi dikkatle nötr. "doyursan iyi olur. Bunu hak ettin." Daha fazla soru sormak istiyorum - fırtına hakkında, Duke'u neyin ürküttüğü hakkında, etrafımda gerçekleşiyor gibi görünen sessiz konuşmalar hakkında.

Ama Jensen'ın vücut dili işimizin bittiğini açıkça ortaya koyuyor, bu yüzden ben de Duke'a minnettar bir okşama vererek kabinden çıkıyorum.

Ahırın kapısında durakladım. Ağaç sırası şimdi masum görünüyor, sadece sabah esintisinde sallanan ponderosa çamları. Ama dışarıda bir şeyin beni izlediği hissinden kurtulamıyorum.

Bekliyorum.

AUBREY

A Binicilik dersinden sonra çiftlikte kendimi meşgul etmeye çalışıyorum ama sürekli ayak bağı oluyormuşum gibi hissediyorum. Jensen, Duke ile birlikteyken oldukça nazik ve ilgili olmasına rağmen, ekibinin geri kalanı için de geçerli olduğu gibi huysuz ve ben gibi davranmaya geri döndü (açıkçası, Eli dışındaki herkes beni ürperttiği için kötü bir şey değil). Yine de çok güzel bir gün ve misafir kulübesine kapanmak istemiyorum, bu yüzden arabaya atlayıp Tahoe Gölü'ne gitmeye karar verdim. Berrak mavi suları görmeyeli uzun zaman olmuştu ve medeniyetin içinde olmak muhtemelen durmadan düşünmeyi bırakmama yardım et.

Çoğunlukla işe yarıyor. Birkaç mağazaya göz atıyorum, şirin bir barbekü yerinde öğle yemeği yiyorum, sonra bir satıcıdan çay alıp göle gidiyorum ve kıyıda oturmak için yumuşak bir kaya buluyorum. Güneş gökyüzünde yükseklerde ve o kadar güçlü ki üzerimde sadece bir tişört kalana kadar tüm katlarımı çıkarıyorum. Zihnimi boşaltmaya ve buranın doğal güzelliğiyle teselli bulmaya çalışıyorum, masmavi suyun güneşin parıltısıyla dansını izliyorum, ama beynim her zaman olduğu gibi Lainey'ye, sonra da Jensen'a doğru çekiliyor.

O çiftlikte bir şeyler döndüğü çok açık. Daha önce hiç bu kadar kurnaz bir kovboy grubuyla tanışmamıştım (sık sık kovboylarla tanıştığımdan değil) ve hepsinin sır sakladığını bilmek için FBI ajanı olmama yok, sevimli Eli'nin bile. Ne gibi sırları var bilmiyorum ama çiftlik işlerinden daha fazlası olduklarını da biliyorum. Tahmin etmem gerekirse, belki de bazı yerel işlere karıştıklarını söyleyebilirim.

Bu da bu görevle ilgili her şeyi daha tehlikeli hale getiriyor. Aslında gizli görevde değilim ama ne olursa olsun işimi bilmemeliler. Hemen Lainey ile ilgili her şeyin bir oyun olduğunu düşüneceklerdir ve ben onlarla birlikte dağlardayken bunu öğrenirlerse... işlerin benim için pek de iyi sonuçlanacağından emin değilim.

Daha dikkatli olmam gerekecek. Rozetimi arabada saklı bırak. Silahımı da orada bırakmalıyım ama işler kötüye giderse tek savunmam o olabilir. Çantamda sakladığımdan emin olacağım ve eğer sorarlarsa, yalnız bir kadının beş yabancı adamla vahşi doğaya girerken yanında silah bulundurma ihtiyacı hissetmesine şaşırmamalılar.

Jensen'a gelince, ona güvenmek isterdim ama bu noktada güvenemem. Lainey'i bulması için ona ihtiyacım olabilir, ama tek iyi olduğu şey bu. Evet, tam benim tipim ama erkekler konusunda boktan bir zevkim olduğunu bilecek kadar da kendimin farkındayım. Huysuz, kaba saba elleri olan, ayrıca ciddi bir sesi olan ve potansiyel olarak tehlikeli biri mi? Tüm kırmızı bayrakları aynı anda işaretliyor.

Tahoe'dan dönüş yolum olması gerekenden daha uzun sürüyor. Yıllar önce arama ekiplerinin bu bölgeyi taradığını bilmeme rağmen, sürekli kenara çekip Lainey'nin gitmiş olabileceği sapakları ve patikaları inceliyorum. İçten içe kasabaya kadar gelmediğini bilsem de. Birileri onu görmüş olmalıydı ama kimse görmedi.

Nasıl ortadan kayboldu?

Çiftliğin yoluna döndüğümde güneş batıyor, dağları kan ve altın tonlarına boyuyor. Bu sabahki sürüşten dolayı kaslarım ağrıyor, ama bu iyi bir ağrı. İlerleme anlamına gelen türden. İleride bu kadar kolay olmayacağını bilsem de en azından bir korkumla yüzleşebildim. Evet, Jensen yanımdayken bir ağılda at sürebiliyorum ama dik ve engebeli arazide rahatça at sürebilmem zaman alacak. Bir bakıma fırtına geldiği için minnettarım. Her ne kadar şimdiden patikalara çıkıp Lainey'i aramaya başlamak istesem de kaslarımın iyileşmesi için zamana ihtiyacım var.

Park ettiğim evin pencerelerinden Jensen'ı görüyorum, mutfağın etrafında dolanıyor. Kendimi bundan vazgeçiremeden verandanın basamaklarını tırmanıp kapıyı çalıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kapıyı açıp gözlerini kısarak bana bakarken, gün batımının altın rengi ışığı yüzünü hafifçe parlatıyor, gözlerindeki kehribar rengini ateşe veriyor.

"Evet, ben iyiyim." Tişörtünün göğsüne doğru çekilmesine bakmamaya çalışıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Düşündüm de... belki biraz yardıma ihtiyacın olabilir? Akşam yemeği için."

Uzun bir süre beni inceliyor, sonra geri çekiliyor ve bana onu geçip eve girmem için yeterli alan bırakıyor. Ben geçerken sıcaklığı koluma yayılıyor.

"Yemek yapıyor musun?" diye soruyor, mutfağa doğru ilerlerken. "Çünkü bu çok yardımcı olurdu."

Ceketimi silkip bir taburenin arkasına koyuyorum. "Yönergeleri takip etmekte iyiyimdir."

Bunun üzerine ağzı seğiriyor ama bana kesme tahtasını ve bir yığın sebzeyi uzatıyor. "Pekâlâ. Doğramaya başla."

Mutfak sıcak, sarımsak ve ot kokuyor. Ocakta bir tencere kaynıyor ve lavabonun yanındaki tabakta et marine ediliyor. Burada onunla birlikte olmak garip bir şekilde evcil ve kolay hissettiriyor, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışız gibi.

"Diğerleri nerede?" Lavaboda ellerimi yıkarken soruyorum.

"Dışarı." Ocağa doğru ilerliyor, tencerede ne varsa karıştırıyor. Sonra bana başka bir bıçak uzatıyor ve "Önce soğanları doğra. Onları da tencereye koy."

Otoriter biri ama daha azını da beklemezdim. İşe koyuluyorum, sadece ikimiz varken mutfağın nasıl birden küçüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum.

Doğranmış parçaları kesme tahtasından tencereye kaydırırken karamelize soğanların zengin kokusu havayı dolduruyor. Jensen kıpırdanıyor, ön kolundaki kaslar hareketle birlikte esniyor. Bir kez daha kendime bakmamam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Pişirmeye başladığımızdan beri pek konuşmadı ama sessizlik ilk kez gerginlikten ziyade arkadaşlık hissi veriyor.

"Sırada ne var?" Ellerimi bir bulaşık bezine silerek soruyorum.

Sebze yığınının doğru başını sallıyor. "Havuçlar. İnce dilimleyin ki eşit pişsinler."

Son kısmı eklemesine gerçekten gerek yoktu ve yemek pişirmeyi bildiğimi belirtmek istiyorum, ama dudağımı ısıriyorum ve başka bir bıçak alıp işe koyuluyorum, doğramanın sabit ritmi kaynayan yahninin fokurdamasına karışıyor. Arada sırada Jensen bir baharata uzanırken ya da ısıyı ayarlarken kolu benimkine değiyor. Her kısa dokunuş içimde bir sarsıntı yaratıyor, farkındalık tenimi karıncalandırıyor.

"Çok sessizsin," diyor bir süre sonra, mutfağın sessizliğinde kısık bir sesle.

Omuz silkiyorum, gözlerimi havuçlardan ayırmıyorum.

"Sadece odaklanıyorum." "Sebzelere mi yoksa gerçekten burada olma sebebine mi?"

Bıçağım dilimin ortasında durdu. "Sana söylemiştim. Yemeğe yardım etmek istedim." "Uh huh." Kalçasını tezgâha yasladı, kollarını iki yana açtı. göğüs. "Çoğu insan benden bir şey istediğinde gelip sorar. Ama sen... sen yanaşıyorsun, kendini işe yarar hale getiriyorsun. Bu... silahsızlandırıcı."

Bıçağı yere bıraktım ve yüzümü tamamen ona dönerek dikkatle onu izledim. "Ne istediğimi biliyorsun. Yüz bin dolar değerinde. Art niyetli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence insanlar ne istedikleri konusunda nadiren dürüst oluyorlar." Bakışları sabit, değerlendirci. "Özellikle de senin gibi insanlar."

"Benim gibi insanlar," diye yankılandım, sinirlerim gerilmişti. "Peki bu nasıl bir insan?"

Eğer bana bir daha şehir kızı derse, yemin ederim.

"Bir anda ortaya çıkan, cevaplarını zaten bildiği sorular soran, havada para sallayan türden." Bir adım daha yaklaşıyor, beni tezgâha doğru sıkıştırıyor, nefesim kesilecek kadar. "Her şeyi izleyen, dosyalayan türden. Doğru şeylerden korkmuyor gibi görünen türden."

İçime bir kızarıklık hücum ediyor ve sertçe yutkunuyorum, nefesim sığlaşıyor. Bu kadar yakından, boynunda atan nabzı, ela gözlerindeki sarı çizgileri görebiliyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

"Öyle değil mi?" Sesi bir oktav düşüyor, sert ve samimi. "Çaresizliği gördüğümde anlarım. Ve çaresizliğin bir insana ne yaptığını da bilirim."

Bir an nefes alamıyorum. Vücudunun sıcaklığı ve gözlerindeki yoğunluğun ötesini düşünemiyorum.

Sonra geri çekilir ve hiçbir şey olmamış gibi güveçle ilgilenmeye devam eder.

Bir an için ona bakıyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, alnımda ter damlaları oluşuyor.

Garipliğe yenik düşmek istemediğim için boğazımı temizliyorum.

"Hangi rotadan gideceğimize karar verdin mi?" Sesim tizleşerek soruyorum.

Duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bana kız kardeşin hakkında daha fazla bilgi verene kadar bir rota planlayamam."

Doğru.

"Tamam. Peki, ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey," diyor tekrar dönmeden önce kararlı bir şekilde. "Buraya neden geldiğini. Ne arıyordu. Nereye gitmiş olabileceğini düşünüyorsun?"

İç çekip tezgâha yaslanıyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Lainey hakkında konuşmak zor, gözyaşlarına boğulduğum için değil (duygularımı bölümlere ayırma konusunda oldukça iyiyim), ama bunu yüzeysel düzeyde tutmamak imkansız olduğu için. Bu da Jensen'ın hayatımızla ilgili her çirkin ayrıntıyı duyacağı anlamına geliyor ve o ne kadar az bilirse o kadar iyi olan biri.

Ama anlatmaya başladım. Lainey'nin Donner Party'ye olan takıntısından, akıl sağlığı sorunlarından, annemin ölümünden, sonra babamın ölümünden (nasıl öldüğü kısmını atlادم, çünkü Jensen'ın onun bir polis olduğunu bilmesini istemiyorum) ve bunun onu nasıl etkilediğinden bahsettim. Sonra sürekli birlikte olduğu erkeklerden bahsettim, Adam'la bitirdim, hakkında hep kötü hisler beslediğim ama tam olarak ifade edemediğim.

"Kötü bir his mi?" Jensen sorar. "Nasıl yani?"

Bir an için alt dudağımı çiğnedim. "Şöyle diyelim, belli tip erkeklerle tecrübem var ve o da tam olarak o tipe benziyordu. Çekici ve görünüşte yumuşak başlı ama kontrolcü ve çabuk öfkelenen. Onunla sadece iki kez görüştüm, akşam yemeğine çağırdım, o da reddetmeye ve onun için bahaneler uydurmaya başlamadan önce. Adamın onu yalnızlaştırdığını hissetmeye başladım ama ikisi de bağımlı olduğu için bunu söylemek zordu."

Başını sallıyor, hâlâ kendisiyle meşgul. "Peki ne olduğunu düşünüyorsun? Kızın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Dediğim gibi, Lainey'nin saplantısı çok derindi. Hayalleri, çağrısı - burada olması gerektiğini biliyordu. Ama bu sadece iz üzerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istemesinden kaynaklanmıyordu. Bu sefer öyle olduğunu sanmıyorum. Bu tarihi bir canlandırma değildi, başka bir şeydi."

"Sence Adam bunu teşvik mi etti?"

"Muhtemelen. Keşke onu daha iyi tanıyabilseydim."

Boğazını temizliyor ve buzdolabına yöneliyor. "Bira?" diye sorar açarken o.

Gerçekten yapmamalıyım ama yine de başımı sallıyorum, gerginliğimi atmaya ihtiyacım var. "Lütfen."

Sanki söylediklerimden şüphe ediyormuş gibi bir an beni inceliyor, sonra duvara çivilenmiş bir açacakla kapağını kapatıp bana uzatıyor. Parmak uçlarımız birbirine değiyor ve gerçek bir kıvılcım hissetmesem de, omurgamdan aşağı akan bir ürpertiye bastırmak zorunda kalıyorum, ki bu da aynı derecede kötü.

"Teşekkürler," diyorum nefesimin altında, keşke bana bu kadar dikkatle bakmasaydı. Mümkün olduğunca açık olmaya çalışmama rağmen, ona verdiğimden daha fazlasını arıyor gibi.

Sonunda arkasını döndü ve yahniye geri döndü. "Lainey ve Adam buraya geldiler ve kasabada onlardan hiçbir iz yok. Ama bu kasabada olmadıkları anlamına gelmez. Polislerin işlerini yapmadıkları anlamına da gelebilir."

Biramdan bir yudum almadan önce ona yorgunca "Evet, bu kesin," diyorum. Buz gibi ve tam kıvamında. "Polisler lanet olası aptallar ve Lainey gibi kızlar asla onların önceliği değil. Aralarında aile içi şiddet olsaydı muhtemelen Adam'ın tarafını seçerlerdi. Bunun olduğunu defalarca gördüm."

"Şimdi mi?"

Ses tonu yeterince masum ama Jensen McGraw'ı tanımlamak için kullanacağım son kelimenin masum olduğunu biliyorum. "Bu Wells ailesinin laneti," diyorum yarı şaka.

Bunun üzerine sertleşiyor gibi görünüyor ve yalan söylediğimi düşünüp daha fazla araştıracağından endişeleniyorum. Mesele şu ki, ilişkiler konusunda şansım yaver gitti, hiç taciz içeren bir ilişkim olmadı (muhtemelen benim ilişki anlayışım tek gecelik bir ilişki olduğu için) ama onlar yüzünden kaybolan ya da öldürülen çok fazla kadın gördüm. Pek çok kez polis çağrıldı ve adam kız arkadaşına "deli" diyerek olayı geçiştirmenin bir yolunu buldu. Her zaman onun tarafını tutuyorlar.

"Sanırım onlar hakkında hiçbir şey duymadınız," diyorum.

"Kız kardeşin hakkında mı? Hayır. Bilseydim söylerdim. Sadece onun zihniyetini bilmek istiyorum, nereye gitmiş olabileceğini bilmek yardımcı olur."

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Duraksadım. "Donner'ları ne kadar tanıyorsun?" Sırtı bana dönük olmasına rağmen yine geriliyor. "Özür dilerim," diyorum çabucak. "Yani yaşadığın yeri düşünürsek bu aptalca bir soru sanırım."

"Mmmm," diye homurdanıyor, birasından biraz içerken. "Tarihimi biliyorum."

"Güzel. Biraz araştırma yaptım ve aklıma gelen tek şey, George Donner ve ailesinin bulunduğu orijinal kamp alanına gittiği, ki burası bazı mülklerin yakınındaki bir park, ya da herkesin kış için mahsur kaldığı Donner Gölü kamp alanına gittiği."

"Doğru," diyor sonunda yüzünü bana dönerek. "Sorun şu ki hiçbir şey bulamayacağız. En azından ben bulamayacağım. Kamp alanı, diğer piknik yeri gibi yoğun bir trafiğe sahip. Her yıl binlerce olmasa da yüzlerce kampçı geliyor. Ne bir iz ne de polislerin o zamanlar bulamayacağı bir şey olacak. Yarım yamalak bir iş yapmış olsalar da, o bölgenin arandığından eminim. Bunun ötesinde, kapitalizm var. Gayrimenkul. Park dışında göl kıyısının neredeyse tamamı tatil evleriyle dolu. Özel mülkiyete girmek mümkün değil."

Biramı biraz daha yutuyorum, bu kadar çabuk bitmesine şaşırıyorum. Gerçekten bir tanede durmam gerekiyor. Beni gevşetme şekli, özellikle de Jensen'ın yanında, hata yapıyormuşum gibi hissettiriyor.

"O zaman pek bir yolumuz yok, değil mi?" diyorum, sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemeyerek.

"Biliyorum," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bana dağların onu çağırdığını söylediğini anlatmıştın." Duraksıyor. "Donner Party'de görüldüğünden daha fazlası var. Yazılı kayıtların söylediğinden daha fazlası."

"Nereden biliyorsun?"

"Tarihimi bildiğimi söyledim," diyor gözlerinde parlayan bir yoğunlukla. "Nesiller boyunca aktarılan bir tarih. Akrabalarım 1850'lerde, parti kaybolduktan kısa bir süre sonra buradaydı. Büyük-büyük-büyük-büyükbabam Jake McGraw da bir iz sürücüydü ve o partiler o dönemde bölgede kaybolan tek insanlar değildi. Onların hikayesinin, çekişmelerinin ülke çapında ilgi çektiğini unutmamalısınız. İnsanlar her şeyin nerede olduğunu, korkunç olayların nerede yaşandığını görmek için buraya akın etti. Belki kız kardeşinizin bile bilmediği şeyler var."

Şimdi tüm dikkatim onda. "Ne gibi?"

"Şu dağlar," diyor birasını karanlık pencereye ve ötesine doğrultarak. "İnsanları geride tuttular ama bu, insanların onları defalarca geçmeye çalışmadığı anlamına gelmiyordu. Yollar yaptılar. Bazıları trajediyle sonuçlandı. Bazıları çıkmaz sokaklarda son buldu. Bazen de bazıları Sierra Dağları'nın diğer tarafındaki medeniyete ulaşıyor. James gibi insanlar

Reed, Sacramento Vadisi'ne ulaşmayı başardı. Forlorn Hope'un partisi. Ama dağların karşılığında bir şey almadığı nadirdir."

Tamam, bu huysuz kovboyun bu kadar felsefi olduğunu düşünmemiştim ama bunu hiç ironi yapmadan söylüyor. Aslında o kadar ciddi ki, tüylerim diken diken oluyor.

Soğuktan korunmak istercesine kollarımı kavuşturuyorum. "Peki ne diyorsun?" "Ne istediğimi anlıyorsunuz," diyor. "Hiç şüphe yoktu ki Lainey'i burada aramayacaktık. Onu yukarıda arayacaktık. Bu turistik bölgelerde kalmaktan memnun olmayacağını biliyorsunuz. Dağlara, vahşi doğaya, insanlardan uzağa giderlerdi. Bu da neden kimsenin onları görmediğini açıklıyor."

Yani, o haklı. Onu çağırdıklarına göre dağlara gideceğini tahmin etmiştim. Sanırım bunun ne anlama geldiğini düşünmek için gerçekten durmadım. Bütün bu bölgenin dağlık olduğunu düşünmüştüm. Ama Lainey Donner Gölü'nü ya da trajedinin en kötü şöhretli yerlerini aramıyordu. Sadece onun kadar çalışkan ve saplantılı birinin bilebileceği belirsiz yerleri arıyor olmalıydı.

Jensen McGraw'ın yerler. "Rotamız ne o zaman?" Ben soruyorum.

"Her ihtimale karşı alçaktan, gölün yakınından başlamayı düşünüyorum. Vahşi bırakılmış ve yapılaşmamış bir alan. Eski otoban yolu. Zirveye çıkmadan önce Donner Creek'te kamp kurabiliriz. Zirveye vardığımızda, Benson Hut'a gitmeden önce Judah Dağı'ndaki aile kulübesine gidebiliriz. Bu, insanların çeşitli zamanlarda kullandığı eski yolların çoğunu kapsıyor olmalı. Dua edelim de-"

Ön kapı çarparak açılır, sesler evin içine yayılır. Red, Cole ve Hank bir süre sonra kolları market poşetleriyle dolu olarak mutfığa girerler. Eli hemen arkalarından gelir.

Çantaları tezgâhın üzerine koyarlarken Cole, "Sanırım her şeyi aldık," diyor.

Red aramıza bakıyor, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Siz ikiniz ne kadar da evcimen görünüyorsunuz. Bir dakika yalnız kalmak ister misiniz?"

"Biz iyiyiz," diyorum hızlıca, biranın kalanını bitirirken. "Sadece yemeğe yardım ediyorum."

Cole homurdanıyor, yiyecekleri kaba bir verimlilikle paketinden çıkarıyor. "Şehirli kız kendini işe yarar hale getirmeye çalışıyor. Ne kadar tatlı."

Öfkeleniyorum ama ben daha cevap vermeden Jensen kaşığını sert bir şakırtıyla yere bırakıyor. "Aubrey bir misafir," diyor, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. "O da herkes gibi bu mutfakta hoş karşılanır. Hiçbirinizin yardım teklif ettiğini görmüyorum. Nankörler."

Sadece yahninin fokurdamasıyla bozulan garip bir sessizlik çöküyor. Herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek, kenara konmuş bir avuç kekik ve kekiği doğrayarak kendimi meşgul ediyorum.

Eli boğazını temizler ve Jensen'a bakar. "Kasabada Margaret'e rastladım. Yola çıkmadan önce anneni görmem gerektiğini söyledi."

Jensen sertçe başını kaldırıyor, gözlerinde bir uyarı var. "Ona gideceğimizi söyledin mi?"

Eli biraz korkmuş görünse de omuz silkiyor. "Mecburdum. Gelecek hafta için planlarını soruyordu. Mesajlarına cevap vermediğini söyledi."

"Margaret kim?" Sormadan edemiyorum.

"Annesinin hemşiresi," diyor Eli sempati ile.

"Doğru," dedim. "İkizler felç geçirdiğini söylediler. Özür dilerim."

Jensen'ın bakışları bana yöneliyor, keskin ve değerlendirci. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Zor olmalı," diye giriyorum, daha fazla bilgi toplamaya çalışıyorum. "Çiftliği yönetmek, ona bakmak. Pahalı da."

Çenesi sıkıştı. "Geçinip gidiyoruz."

"Bence takdire şayan," diyor Eli, ama gözlerinde bir uyarı var. "Senin yaptığını pek kimse yapmaz, Jensen. Tüm bu sorumluluğu omuzlamak."

"Aile ailedir." Jensen'ın ses tonu kesiktir ve konunun kapandığını açıkça ortaya koyar. "Şimdi hepiniz Aubrey gibi yemeğe yardım edecek misiniz yoksa çene çalmakla mı yetineceksiniz?"

Konuşma çiftlik lojistiğine kayıyor ve ben kenardan izliyorum, her etkileşimi, her söylenmemiş alt akımı kataloglamaya çalışıyorum. Jensen'ın aile geçmişini, akrabasının da Donner'lar zamanında bir iz sürücü olduğunu bilmek ilginç. Ama Jensen'ın gerçekten ne kadarını bildiğini merak ediyorum. Muhtemelen bilmem gereken şeyleri sakladığı hissine kapılıyorum.

Güveç hazır olduğunda mutfak masası kurulmuş ve çiftlik çalışanları bulaşıkları yıkamaya başlamıştır. Jensen cömert porsiyonlar dağıtıyor, et ve otların zengin kokusu odaya yayılıyor.

"İyi görünüyor," diyor Cole, yerine otururken. "Şehirli kızın yardımıyla bile."

Gözlerimi deviriyorum ve yumuluyorum.

Akşam yemeği, uzun bir aşinalığın doğurduğu türden kolay bir sohbet bulanıklığı içinde geçiyor. Benimle konuşmaktansa etrafımda konuşuyorlar, ki buna aldırmıyorum, eski hikayeleri tekrar anlatıyorlar. Arada sırada Jensen'ı beni izlerken yakalıyorum, bakışları düşünceli. Her şeyi özümsemişimi biliyor.

"Annen," diyorum sükûnet olduğunda, hassas bir konu olduğunu bilsem de. "Buradayken onunla tanışabilecek miyim?"

Jensen kaşışını bırakıyor, yüz ifadesi kapanıyor. "Hayır. Ve neden yapasın ki? Sen arkadaş değilsin, sadece bir müşterisin."

Beni orada yakaladı. Annesiyle tanışmak istememin tek nedeni onunla konuşmak, oğlu ve ekibi hakkında daha fazla bilgi edinip edinemeyeceğimi görmek.

Eli peçeteyle ağzının kenarını sıvazlayarak, "Bugünlerde pek arkadaş istemiyor," diye konuşuyor.

"Anlıyorum. Yardım için sadece bir hemşireniz mi var? Felç ne zaman oldu?"

Gözleri kısıldı. "İhtiyacı olan her şeye sahip. Bundan eminim," diyor sorularımı duymazdan gelerek.

Sesinde bir uyarı var ama devam ediyorum. "Tabii ki. İma etmek istememiştim."

"En iyisi hiçbir şey ima etmemek," diye araya giriyor Red, sert bir ses tonuyla. "Jensen'ın işi kendisini ilgilendirir ve ailesi sizi ilgilendirmez."

Masanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöker. Eli boğazını temizleyerek konuyu değiştirmeye çalıştı ama olan olmuştu. Çok fazla dürttüm, çok fazla şey söyledim. Jensen aniden ayağa kalkıyor, sandalyesi düşme tahtalarına sürtünüyor.

"Yapacak işlerim var," diyor. "Rüzgâr şiddetleniyor. Aubrey, en iyisi sen bu gece için bir yere saklan. Geri kalanınız ne yapılması gerektiğini biliyor."

Ben cevap veremedim gitti, arkasından kapı çarpıldı. Red, Cole ve Hank de ayağa kalkmadan önce yüklü bir bakış alışverişinde bulundular, yemeklerin yarısı bitmişti.

"Yemek için teşekkürler," diyor Cole bana, dışarı çıkmadan önce alaycı bir sesle.

Sonra sadece ben ve Eli kaldık, sessizlik konuşulmayan bir gerilimle kalınlaştı. Artık aç olmadığım için yahnimi kâsem etrafından itiyorum.

"Annesini sormamalıydım," diyorum sessizce.

Eli iç geçirir. "Jensen aile meseleleri konusunda çok ketumdur. Özellikle de yabancılarla. Görünüşe bakılırsa bu konuda tam olarak emin değil."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sadece Jensen... iyi içgüdüleri var. İnsanları iyi okuyor." Eli sandalyesinde arkasına yaslanıp beni inceliyor. "Eğer seni uzakta tutuyorsa, muhtemelen bir nedeni vardır."

olmadan gerildim.

"Bir şey sakladığımı düşünüyorsun."

"Hayır. Ama senin çaresiz olduğunu düşünüyor. Ve çaresiz insanlar beklenmedik şeyler yaparlar."

"Kaybolan kız kardeşiniz olsaydı ve kimse aramaya zahmet etmeseydi siz de umutsuz olmaz mıydınız?"

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sanırım yapardım. Bu tehlikeli anlamına gelmez."

Gözlerim büyüdü. "Tehlikeli *olduğumu* mu düşünüyorsun?"

Ayağa kalkıp boş kaseleri topluyor. "Ben temizliğe gidiyorum. En iyisi siz biraz dinlenin Bayan Wells."

Tartışmak, kendini açıklamasını talep etmek istiyorum. Ama ifadesindeki bir şey beni durduruyor. Hüzünlü, bilgili ve biraz da korkmuş bir şey.

Bunun yerine başımı salladım, temizlik için teşekkür mırıldandım ve kafamda cevaplardan çok sorularla kulübeye geri döndüm.

Dışarı çıktığımda rüzgar şiddetini artırmış, dağların üzerinde bulutlar toplanıyor. Alacakaranlık gökyüzünde ilk yıldızlar beliriyor ama beni rahatlatmıyorlar. Onların ve benim sırlarım havada asılı dururken olmaz.

Kulübede kapıyı sürgülüyorum ve kendime Tahoe'dan aldığım viskiden bir parmak dolduruyorum. Alkol aşağı inerken yakıyor, ama kemiklerime yerleşen soğuğu kovmak için çok az şey yapıyor.

Diana'yı aramalıyım. İşler kötüye giderse diye nerede olduğumu bilmesini sağlamalıyım. Ama bir şey beni durduruyor. Bu çiftliğe ilk adımımı attığımdan beri aklımın bir köşesinde fısıldayan aynı şey.

Burada birbirine uymayan parçalar var. Şeklini tam olarak göremediğim bir yapboz. Ve tüm bunların merkezinde Jensen var; temkinli gözleri, yaralı eklemleri ve etrafını dikenli tel gibi saran sırlarıyla.

Yaklaşmam gerek. O sert dış görünüşünde bir çatlak bulmalıyım. Çünkü aradığım cevaplar artık sadece Lainey ile ilgili değil. Bu yerle, bu dağlarla ve bu adamlarla ilgili.

Ve kendimi tanıyorum. Bana bir bulmaca sunulduğunda nasıl olduğumu biliyorum. Bedeli ne olursa olsun, her bir ipliği çözene kadar durmayacağım.

Bu düşünceyle viskimin geri kalanını içiyorum, pijamalarımı giyiyorum ve yatağa giriyorum. Dışarıda rüzgâr kayıp bir çocuk gibi uluyor, camları tıkırdatıyor. Uzakta, bir cevap - içi boş ve kimsesiz, çakaldan çok kurt.

Yorganın daha da gömülüyorum, içime soğuk, kurşuni bir ağırlıkla yerleşen kesinliği sarsmaya çalışıyorum.

Fırtına geldi ama bu sadece gelecek şeylerin habercisi.

JENSEN

T kapı arkamdan çarpıyor, ses dağlarda bir silah sesi gibi yankılanıyor. Derin bir nefes alıyorum, Aubrey evime girdiğinden beri derimin altında uğuldayan huzursuzluğu yatıştırmaya çalışıyorum.

Mutfak.

Çiftliğime girdiğinden beri, dürüst olmam gerekirse, beraberinde hem kurtuluşu hem de beyhudeliği getirdi.

Arka meraya doğru yola koyuluyorum, botlarım sert zeminde çıtırdıyor, bir yandan da önümdeki fırtınada sallanan ağaçlara bakıyorum. Tanıdık orman bir şekilde farklı hissettiriyor. Bekleyen bir enerjiyle dolu, sanki tüm dağ nefesini tutmuş gibi.

Belki de sadece ben böyleyimdir.

Benden ne yapmamı istediğini biliyorum. Bana ne için para ödediğini biliyorum.

Ya

p. Ama yapmıyor.

Ne de Cole, Red, veya Hank, yine de eminim onlar şüpheli bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyorlar. Olanlar hakkındaki gerçeği sadece Eli biliyor Gerçekte neyin tehlikede olduğunu sadece o biliyor.

Çok geç değil, diyorum kendime. Ona yapamayacağını söylemek için çok geç değil. Ona bir açıklama borçlu değilsin. Sadece fonlarını reddet ve onu gönder.

Ama yine de bunu yapmayacağım. Kendimi, ekibimi ve onu tehlikeye atıyorum çünkü çok çaresizim ve inatçı bir orospu çocuğuyum.

Kim bilir, belki geçen seferki gibi olmaz. Belki de kurtuluruz.

Umarım kız kardeşinden bir iz bulamayız.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. Biri beni bu kadar etkilemeyeli uzun zaman olmuştu. Aubrey'nin dikkatli gözleri, içten gülümsemeleri ve lanet olası soruları. Lainey'i bulma konusundaki kararlılığı takdire şayan, ama orada başka bir şey var, anlayamadığım bir şey.

Çok zeki. Çok gözlemci. Çiftlik hakkında, yani her şey hakkında gerçeğe çok yakın. Buradaki insanlar kendilerini ilgilendirmeyen şeyleri sormamaları gerektiğini iyi bilirler. Özellikle de konu ailem olduğunda. Ama Aubrey'nin merakı tehlikeli olmaya başladı.

Yatağında can çekişen annemi düşünüyorum. Tüm bunların acısı boğazımda safra gibi yükseliyor. Yaşadığı onca şeyden sonra bu hale düşmesinin adaletsizliği.

Yaptığımız onca şeyden sonra.

alılıkların arasında bir dal kırılıyor ve donup kalıyorum. Ama bu sadece bir geyikti, beyaz kuyruğu ay ışığında parlayarak uzaklaşıyordu, geceyi geçirmek için güvenli bir yere doğru gidiyordu. Nefesimi bırakıyorum, belimdeki bıçağa uzanma dürtüsüne karşı parmaklarımı esnetiyorum.

Burada çok dikkatli olamam. Arkadaşlar bana paranoyak diyorlar ama ne gördüğümü bilmiyorlar. Bizi neyin beklediğini bilmiyorlar. Hiç bilmemeleri için dua ediyorum.

Ama duaların bir son kullanma tarihi vardır.

Ayaklarımı hareket etmeye, ağaçların arasındaki iyi aşınmış patikayı takip etmeye zorluyorum. Tepemde bulutlar hızla toplanıyor, ayı ve yıldızları siliyor, rüzgâr keskin ve soğuk bir şekilde dağdan aşağıya doğru iniyor.

Kafamda o kadar kaybolmuşum ki, neredeyse Aubrey'in kulübesinin penceresindeki ışığı kaıracaktım. Neredeyse.

Ağaç sınırının kenarında durup izliyorum. İnce perdelerin arkasında hareket ediyor, lambanın sıcak ışığıyla arkadan aydınlatılmış bir siluet. Bir an için orada onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Ellerimle, ağzımla tenindeki ürpertiye kovalamak. Kendimi onun yumuşaklığına ve sıcaklığına gömmek ve unutmak, sadece bir süreliğine. En son ne zaman iyi bir sevişme yaşadığımı, endişelerimin sıfıra inmesine izin verdiğimi hatırlayamıyorum.

Ama unutmak, karşılayamayacağım bir lüks. Topuklarımda dolaşan hayaletler ve boynumda bir ilmik gibi asılı duran borçlar varken olmaz.

Marcus'un yüzü zihnimde beliriyor, kendini beğenmiş ve acımasız. Son konuşmamızın anısı dilimde bakır gibi keskin ve metalik bir tat bırakıyor. "Bana borçlusun McGraw," dedi, iyi niyet göstergesi olarak ona verdiğim puroların dumanını yüzüme üfleyerek. "Ve ben her zaman borçlarımı tahsil edeceğim. Öyle ya da böyle."

Bakışlarımı Aubrey'nin penceresinden ayırıyorum, kendimden iğreniyorum. Ona beladan başka bir şey sunacak durumda değilim. Ne kadar istesem de.

Ve Tanrı yardımcım olsun, istiyorum.

Ayaklarımı hareket etmeye, beni cazibeden uzaklaştırmaya ve yapılması gereken işin soğuk gerçekliğine geri götürmeye zorluyorum. Eğer oraya gidiyorsak kontrol edilmesi gereken teçhizatlar, çizilmesi gereken rotalar var. Sierralar'da yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilecek binlerce ayrıntı. Fırtına için burada her şeyin güvende olduğundan emin olmaktan bahsetmiyorum bile.

Sonunda yürüyüşüm beni Eli'nin ağılın yanında beklediği ahıra götürüyor, yüzü projektörlerin sert ışığında asık. Yanımda adım atıyor, nefesimiz soğuk havada bulanıklaşıyor.

"Bundan hâlâ emin misin patron?" diye sorar, sesi kısıktır. "Onu bizimle oraya götürmek mi?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yok. "İyi para ödüyor. İhtiyacımız var. Benim ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ama eğer ölürseniz paranın pek bir değeri kalmaz."

Ona sert bir bakış attım. "Ölmeyi planlamıyorum. Sen de öyle." "Hiç kimse yapmaz." Gevşek bir taşa tekme atıyor ve onu karanlık. "Ama şu dağlar... planları değiştirmenin bir yolunu buluyorlar, değil mi? Ya bulursak-"

"Hiçbir şey bulamıyoruz," diye homurdanıyorum. "Üç yıl oldu. Kız kardeşinden hiçbir iz yok. Oraya çıkacağız, Benson Hut'a kadar gideceğiz ve geri döneceğiz. Bunun bir çıkmaz sokak, kayıp bir iz olduğunu görecek. Buraya geri döneriz, ben paramı alırım, o da bu işi kapatmaya çalışır."

"Yani ikimiz de bir yalanı yaşamak zorunda kalacağız."

"Eli, bunun sana kolay gelmeyeceğini biliyorum ama ben hayatım boyunca yalan söyledim. Ve bu çiftlik için çalıştığın her dakika, sen de bir yalanı yaşıyorsun."

Bir süre sessizlik içinde yürüyoruz, tek ses donmuş zeminde botlarımızın çıkardığı çıtırtılar. Ahır ileride, gece gökyüzüne karşı devasa bir şekil olarak beliriyor.

"Bir şey arıyor," diyor Eli sonunda. "Bize söylemediği bir şey. Bence kız kardeşinden daha fazlası."

"Herkes dağlara bir şeyler aramak için gelir." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "Bunu biliyorsun. Bunu gördün. Kapanış. Kefaret. Bir çıkış yolu."

Bana yan gözle bakıyor. "Peki ne , Jensen?"

Çenemi sıkıp gözlerimi dikiyorum. "Benim olanı elimde tutmanın bir yolundan başka bir şey aramıyorum."

Gerçek bu, ama yalan gibi geliyor. Çünkü gerçekten istediğim şey kelimelere bile dökemediğim bir şey. Çok uzun zamandır istememe izin vermediğim bir şey.

Eli sanki söylemediğim her şeyi duyuyormuş gibi başını sallıyor. "Hepimizin iyiliği için, umarım onu bulursun."

Ahıra ulaşıyoruz, rüzgâr koridorlarda ıslık çalarken atlar ahırlarında huzursuzca yer değiştiriyor. Elimi kapıya dayayıp duruyorum, dağlara bakıyorum. Karanlıkta beliriyorlar, kadim ve bilinmez. Sırlarını derin ceplerinde saklıyorlar. Tarihlerini kanda saklıyorlar.

AUBREY

T Rüyalar her zaman olduğu gibi gelir. Parçalar halinde. Kanla, çığlıklarla ve kör edici beyazlıkta karla.

İskelet ağaçlardan oluşan bir ormanda koşuyorum, dalları yüzümü, kollarımı pençeliyor. Nefesim ciğerlerime girip çıkıyor, içgüdüsel korku bulutları.

Bir şey beni kovalıyor.

Aç bir şey.

Bir kök ayağıma takılıyor ve beni yere seriyor. Kar derin, kot pantolonumdan sızarken soğuk. Mezar kadar soğuk.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim. Üzerime geliyor, hırlıyor, dişleri, pençeleri ve süt gibi, görmeyen gözleriyle.

Hayır. O

değil.

Onunla.

Lainey.

Göğsünde kundaklanmış bir bebek var ama bebek hiç ses çıkarmıyor. Kıvranmıyor. Sadece dipsiz çukurlar gibi gözlerle bakıyor, derisi gri ve mumsu.

Lainey'nin dişleri yüzümden birkaç santim ötede şaklıyor, siyah tükürükler uçuşuyor. Parmakları kollarıma batıyor, tırnakları çatlamış ve kirle kaplanmış. Yoksa kir mi? Bakırımsı, yoğun kokuyor. Eski kan gibi.

Çılgılık atıyorum, tekmeliyorum, çırpınıyorum. Ama o olması gerekenden daha güçlü.

Yaşayan herhangi bir şeyin olabileceğinden daha güçlü.

"Lanet," diye tıslıyor, sesi çatlayan buz gibi. "Bundan kaçamazsın, kardeşim. Açlıktan kaçamazsın."

Ona, canavar bebeğe pençe atıyorum, çaresizce kaçmaya çalışıyorum. Ama ellerim çürümüş ete, sızan, kokuşmuş yumuşaklığa batıyor. Pis koku burun deliklerimi, ağzımı dolduruyor.

Lainey saldırıyor, dişleri boğazıma yapışıyor, sıcak ve keskin. Derimin yarıldığını, kanın fışkırdığını ve karı kıpkırmızı boyadığını hissediyorum.

Ve hala bebek izliyor.

Hareketsiz, soğuk ve
bilerek. Gözleri buz
renginde.

Dişlerimin arasına sıkışmış bir çılgılla uyanıyorum, kalbim kaburgalarımın . Bir an için hâlâ oradayım, o ürkütücü, kana bulanmış ormanda sıkışıp kalmışım.

Sonra gerçeklik süzülüyor. Yumuşak yorgan bacaklarıma dolanıyor. Kulübenin yerleşme gıcirtısı. Saçakların arasından inleyen rüzgâr, pencere camlarını tıkırdatıyor.

Terden ıslanmış saçlarımı yüzümden iterek doğruluyorum. Pijama üstüm sırtıma yapışıyor, nemli ve soğuk.

Dışarıda fırtına gürültüyle esiyor. Titrek bacaklarımin üzerinde ön odaya geçip perdelerin arasından bakıyorum.

Dünya beyaz bir kar girdabına dönmüş; ağaçlar sarhoş dansçılar gibi eğilip sallanıyor. Süren karın içinden ana evin şeklini zar zor seçebiliyorum. Yılın bu erken döneminde kar yağması normal mi? Biz gidene kadar eriyecek mi?

İçimde soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti dolaşıyor. Rüya örümcek ağları gibi yapış yapış ve iğrenç.

Havaya ihtiyacım var. Hayalet kan kokmayan bir şey solumalıyım.

Pencereyi açıp rüzgârın kâbusun son dallarını da savurmasına izin veriyorum. Temiz ve keskin kokuyor. Arındırıcı. Soğuk bile iyi hissettiriyor, bana uyanık ve canlı olduğumu hatırlatıyor.

Tekrar uyumaya cesaret edemiyorum.

Pencereyi kapattıktan sonra tuvaleti kullanıyorum ve çiftlikte gördüğüm, göğsünde MG monogramı olan rahat bir bornozu pijamalarımın üzerine sarıyorum, ardından viski şişesini kapıyorum ve

kendime bir bardak daha dolduruyorum. İçki yanıyor, sıcaklık katıyor ve şömineye gidiyorum. Eğer tekrar uyumaktan korkuyorsam, bir sonraki en iyi şey bir ateş yakmak ve kendimi rüyasız bir hale getirmek için içmektir.

Elbette, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla şehir kızılım ve bir ateş yakmaya çalışmak uzun zaman alıyor. Aslında, hep birlikte vazgeçmeye karar vermeden önce birkaç bardak viski içmiştim. En fazla birkaç kütüğün yanmasına izin verdim ve kulübeyi dumanla doldurdum.

Kulübeyi havalandırmak için kapıya yöneliyorum, yürürken hafifçe tökezliyorum, bu da düşündüğümünden daha sarhoş olduğumu fark etmeme neden oluyor. Kapıyı açtığım anda rüzgâr sertçe çarpıyor, kar üzerimde dönüyor ve beni sadece biraz ayıltıyor.

Kapatmalıyım, fırtınayı dışarıda tutmalıyım. Ama bir şey beni duraksatıyor.

Yemin ederim rüzgarda adımın fısıldandığını duyuyorum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, ama bu esen kardan değil.

Fısıltının sesi Lainey'e benziyor.

Başımı sallıyorum, elim kapı kolunda titriyor. Sadece sarhoşum. Sadece sarhoşum ve rüyanın kalıntıları üzerime yapışıyor. Ama o bir rüyaydı ve bu gerçek ve Lainey dışarıda fırtınanın içinde değil.

Ama ya öyleyse? Bir ses bana diyor ki. *Ya bir şekilde öyleyse?*

Bedenimi kontrol edemiyormuşum gibi dönüp kapının yanından botlarımı alıyorum, giyerken kapının pervazına yaslanıyorum. Sonra buzlu verandaya çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

. Düşüncesizce, tehlikeli ve saçma davranıyorum. Ama yine de kendimi durduramıyorum.

Kar fırtınasının içine doğru yürüyorum, neyse ki şu ana kadar yerde sadece bir toz var. Bornozumu sıkıyorum, saçlarım savruluyor, rüzgârın uğultusunu dinlemeye çalışıyorum.

Aubrey.

Olduğum yerde kalakaldım. İşte yine o ses. Yemin ederim bu benim adım ve yemin ederim bu Lainey'nin sesi.

Burada gerçekten bir şey mi var yoksa aklımı mı kaçıyorum?

Girdap gibi dönen beyaza bakıyorum, ahırın ve ana evin ışıklarının yandığını görüyorum, bu da beni biraz daha az korkutuyor. İçeri girip silahımı almalıyım. Ya da içeri girip kapıyı kilitlemeli ve uyumaya devam etmeliyim çünkü en azından kâbuslar size fiziksel olarak zarar veremez.

Ama yürümeye devam ediyorum, kaleme doğru, orada olduğunu hiç düşünmediğim adımın sesine doğru, sadece rüzgarın ve karın bir oyunu

Dağlardan uğultular yükseliyor.

Ne yaptığımı anlayamadan çit tahtalarının arasından ağıla giriyor, ağılın ortasına doğru yürüyorum, kulaklarım daha fazlasını duymak için zorlanıyor, gözlerim ileri geri sallanan kara çamları, beyaza karşı siyah silüetleri tarıyor.

Sonra bir şey gözüme çarpıyor.

Beni durdurdu.

İlk başta sadece bir his, sanki çok kötü bir şey aniden ortaya çıkmış gibi. Onu göremiyorum ya da koklayamıyorum ama hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor, her bir tüyüm diken diken oluyor. Kemiklerimde bir ağırlık hissi, hareket etmeyi imkansız hale getiriyor.

Dehşet verici.

Saf korku.

bir mantığı ya da nedeni yok diyeceğim ama sonra görüyorum.

Ağılın diğer tarafındaki ağaçların yanında bir şey var. Büyük ve siyah bir şey, diğer her şeyden daha karanlık. Bir avcının zarafetiyle yavaşça hareket ediyor, ama uzun boylu.

Sertçe yutkunuyorum, korkudan boğazım kuruyor.

Bu bir ayı mı? Hayır, çok zayıf. Puma ya da kurt mu?

Çok uzun. Aşındırıcı bir homurtu duyulur.

Ya bir inek ya da bir at, ama yine de... ikisi gibi hareket etmiyor.

Sana zarar vermek istiyor. İçimde bir alarm zili çalıyor ve nefesim kesiliyor.

Seni yemek istiyor.

Geri dönmem gerek. Burada durup ne olduğunu anlamaya çalıştıkça daha az güvende oluyorum. Kulübeye geri dönmeli, kapıları kilitlemeli ve-

Birden korkunç bir kişneme sesi duyulur, hem bir ata hem de korkunç bir şeye benzemektedir.

Siyah yaratık ham bir güç patlamasıyla çitin üzerinden atlıyor.

Benimle birlikte ağılda.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama boğazımda düğümleniyor, beni boğuyor. "Aubrey!"

Yine benim adım, bu sefer Jensen'dan geliyor.

Ahırdan bana doğru koştuğunu görmek için başımı hafifçe çeviriyorum ama ata baktığımda, neredeyse bana doğru geliyor, hızla dörtnala koşuyor, başı

beyaz dişleri açık, gözleri buz mavisinin unutulmaz bir tonundaydı.

Rüyadaki bebeğin gözleri gibi.

Tekrar irkiliyorum ve hareket etmeye çalışıyorum ama at üzerime geliyor, soğuk gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bu beni öldürecek.

Atın ağız hırıltılı bir sesle açılıp kapanıyor ve bana doğru hamle yapıyor. Yan tarafımı ısırması için tam zamanında dönüyorum, dişleri cübbeyi delip geçiyor ve kaburgalarımın altındaki deriye kenetleniyor.

Çığlık atıyorum ama çığlığım rüzgâr tarafından taşınıyor ve bir yığın halinde yere düşüyorum, at şaha kalkıp toynaklarını başımın yanına vurmada hemen önce yoldan yuvarlanıyorum. Ona bakıyorum, soğuk mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bunun o olduğunu biliyorum, beni ezip geçecek.

Ama aniden homurdanıyor, dönüyor ve geldiği yöne koşmaya başlıyor.

"Aubrey!" Jensen tekrar bağılıyor ve aniden yanımda diz çöküyor. "İyi misin?"

Kollarıyla beni sarıp ayağa "Evet," demeyi başarıyorum. "Hayır. Belki." Ona bakıyorum, sıcak göğsüne bastırıyorum, dikkati ağaçlara geri dönmeden önce beni hızla gözden geçiriyor. "Az önce ne oldu lan?"

Başını iki yana sallar. "Vahşi at."

"Daha çok kuduz at gibi," dedim ona. "Beni ısırıldı."

Jensen'in bakışları benimkilere döndüğünde keskinleşiyor, gözleri korkuyla açılıyor. "Seni ısırıldı mı? Nereden?"

"Benim tarafım."

"Siktir," diye yemin ediyor. "Hadi, sana bir bakalım."

Beni ahıra doğru götürürken kolunu üzerimden çekmiyor. Ona iyi , yürüyebileceğimi söylemek istiyorum ama kolunun gücünde beni bir arada tutuyor olabileceğini düşündüren bir şey var.

Ahıra vardığımızda beni ofise götürüyor, ışıkları yakıyor ve dengede durmam için beni duvara yaslıyor. Bir çekmeceye gidip ilk yardım çantasını çıkarıyor, masanın üzerine koyuyor ve sonra bana geri dönüyor.

"Gömleğini çıkar" dedi.

Yüzüm şaşkınlık ve acıyla buruşmuş bir halde ona bakıyorum. "Ne?"

"Yaranı görmem gerek. Gömleğini çıkar." Sesi her zamanki gibi huysuz, ifadesi ciddi.

Omuz silkiyorum, o anda gerçekten umursamıyorum ve gömleğimi başımın üzerinden çekip yere atıyorum.

Sütyen giymiyorum.

Tamamen çıplak, göğüslerim sergileniyor, meme uçlarım soğuk havada kendiliğinden sertleşiyor.

Ve onun bakışları altında.

Hâlâ eskisi kadar ciddi görünüyor, ama şimdi gözlerinde bir sıcaklık var ve duruşu sanki kendini daha rahat hissetmeye çalışıyormuş gibi değişiyor.

Boğazını temizliyor ve bana doğru yürüyor, dışarıdaki fırtınanın gürültüsüne rağmen botları odada yankılanıyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ama bunun vahşi bir at tarafından saldırıya uğradığım için olduğunu sanmıyorum.

"Morarmışsın," diyor kalın bir sesle. Tam önümde duruyor ve çekingen parmaklarıyla uzanıyor.

Sonra durur, birkaç santim ötede.

"Bana dokunabilirsin, biliyorsun," diyorum ona, içkinin verdiği cesaretle, adrenalinin verdiği pervasızlıkla.

Sertçe yutkunuyor, adem elması sallanıyor ve tekrar uzanıyor. Atın benden bir parça koparmaya çalıştığı kaburgalarımın yakın bölgeye nazikçe dokunduğunda kolumu hafifçe kaldırıyorum.

"Bu normal mi?" Daha iyi görebilmek için başımı eğerek soruyorum. İz parlak kırmızı, yer yer mor ve çok acıtıyor.

"Ahırda üstünü çıkaran kadınlar mı? Evet, biraz. Biraz."

Ona ters ters bakıyorum, bir yandan da en ufak kıskançlık hissettiğim için içten içe kendime kızıyorum.

Berbat durumdasın, Wells.

"Ama vahşi atlar size saldırıyor ve ısırıyor?" diye devam ediyor.

"Hayır." "Neden böyle bir şey yapсын ki?"

"Bilmiyorum," diyor, sesi şimdi daha da alçak, omurgamı gıcıklayacak kadar hırçın. "Bir şey onu korkutmuş olmalı."

"Onu ürküttün mü? Sanki beni avlıyor gibiydi."

Parmaklarını hafifçe aşağı indiriyor ve duraklıyor, bana okuyamadığım bir bakış atıyor. Perili bir bakış.

"Bunu yaptığımda acıyor mu?"

"Evet."

Tekrar yutkunuyor, gözleri aşağıya kayıyor. "Yine de deriyi kırmadı. Bu çok iyi."

"Enfeksiyon kapmaktan mı endişeleniyorsun?" "Onun gibi bir şey."

Ahırın havası aramızda çatırdıyor ve hâlâ burada, memelerimi onun yüzüne dikmiş bir şekilde durduğumu fark etmiyorum. Bakışlarının yoğunluğundan, onun da bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Hiç düşünmeden uzanıp elini tutuyorum. Avuç içim sıcacıktı, onun avuç içi de tenime karşı sıcacıktı. Elini yavaşça yukarı kaldırıyorum, kaburgalarımın üzerinden, sonra göğsümün üzerinden, ta ki onu kavrayana kadar.

Nefesi keskin bir şekilde kesiliyor ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Çılgınca davranıyorum ama akşamki olaylar göz önüne alındığında, belki de bu olabilecek en çılgınca şey değildir.

Bu kaçınılmaz gibi geldi.

"Aubrey," diyor, sesi ancak fısıltı kadar çıkıyor.

Sadece ona bakabiliyorum, dudaklarımı ayırıyorum, istiyorum, onun da isteyip istemediğini, yeterince isteyip istemediğini merak ediyorum.

Öyle.

Göğsümü tutuyor, dudakları benimkilerle buluşurken sertçe sıkıyor.

Serbest bırakılmış bir şey gibi hissettiren bir çığlıkla öpüyor beni, şehvetin vahşi atı şimdi özgürce koşuyor. Beni duvara yastıyor ve acı ile zevk baş döndürücü bir karışımla buluştuğunda ağzının içine doğru nefes alıyorum.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, sesi sert, nefesi dudaklarıma karşı sıcak. "Evet," diye fısıldıyorum, ağzını tekrar kendime çekmeden önce.

Diğer eliyle avucunu karnımın üzerinde, pijama pantolonumun bel bandının altına doğru kaydırıyor. Parmakları külotumun hemen üstündeki teni sıyrıyor ve ağzına doğru soluk soluğa kalıyorum. Beni açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor, sanki beni şimdi yutmazsa bir daha asla yutamayacakmış gibi. Nefesim kesiliyor, her şeyin gücünden başım dönüyor, elinin aşağıya, daha aşağıya inmeye devam etmesinden...

Kendimi ona doğru bastırıyorum, inilti ve iç çekişlerle onu teşvik ediyorum. Elini kumaşın altından geçiriyor ve sonra parmakları tam ihtiyacım olan yere gelene kadar daha da ilerletiyor.

"Evet," diye inliyorum, ona doğru eğilerek kendimi tamamen kaybediyorum.

Şimdiden ıslandım, şimdiden onun için ağrıyorum. Ağzıma karşı inliyor, derin ve alçak sesle, sanki içinden ilkel bir şey koparılmış gibi. Başparmağı klitorisime sürtünüyor ve dünyanın eğildiğini, etrafımızdaki ahırın puslu bir his bulutu içinde kaybolduğunu hissediyorum.

Benim ellerim de onun üzerinde, onun kadar becerikli değil ama onun kadar hevesli, gömleğinin altından süzülüyor, teninin sıcaklığını, altındaki sert kasları hissediyorum.

Ona dokunduğumda titriyor ve her tepkisini, çıkardığı her sesi ezberlemek istiyorum.

"Jensen," diye soluk soluğa bağıriyorum, içime daha sert bastırıyor, sert parmakları sihirli bir şekilde daha derine işliyor. Başım duvara yaslanıyor ve bacaklarımı tamamen bırakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Boynumu nazikçe ısırtıyor - neyse ki at kadar sert değil -Ve sonra bana bakmak için geri çekiliyor. Gözleri vahşi ve karanlık, göz bebekleri o kadar şişmiş ki neredeyse siyah. Kalbim onu böyle görünce aptalca küçük bir takla atıyor -aç ve ham ve bu an için benim.

"Seni hafife almışım," diyor, parmaklarını daha derine iterken, ararken, isterken sesi sert ve düzensiz.

"Bu hatayı bir daha , değil mi?" İnledim.

Tam ben onun etrafında parçalanırken ağzını tekrar benimkine yapıştırıyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor ve çığlık atmamaya çalışıyorum çünkü çiftlikte burada tam olarak ne yaptığımızı bilmeleri gerekmeyen başka insanlar da var.

Çok *sert* boşalıyorum.

Yavaşça, çok yavaşça, dünya yeniden odaklanıyor - ahırın dışındaki fırtınanın sesi, saman ve deri kokusu - ve Jensen beni hiç durmak istemiyormuş gibi öpmeye devam ediyor. Sonunda eli pantolonumdan çıkıp belime dolanıyor ve beni kot pantolonunun üzerinden ne kadar sert olduğunu hissedebileceğim kadar yakınıma çekiyor.

Dilimi alt dudağında gezdiriyorum ve bana karşı seğirdiğini hissediyorum. Onun üzerimde bıraktığı etkinin aynısını benim de onun üzerinde bıraktığımı bilmek çok tatmin edici.

Sonra birden sanki gözlerindeki ışıklar söner. Sıcak pus yerini karanlık, keskin bir şeye bırakıyor.

Şu anda sahip olmadığım türden bir netlik.

Pişmanlık gibi bir bakış.

AUBREY

A Keskin bir vuruş beni buz ve kandan oluşan başka bir kâbustan çekip çıkarıyor. Birden ayağa fırlıyorum, kalbim küt küt atıyor, yan tarafımdaki çürük hissiyle irkiliyorum. Kaburgalarımın yanındaki çirkin kırmızı lekeye bakmak için üstümün eteğini kaldırıyorum.

Bu gerçekten oldu. Dün gece lanet olası vahşi bir at bana saldırdı, kuduz bir kurt gibi benden bir parça koparmaya çalıştı.

Ve olan tek şey bu değildi, kendime hatırlatıyorum, bu da beni bir kez daha irkiltiyor.

Kapı tekrar çalıyor, şimdi daha yüksek sesle, tam da başım hep birlikte çarpmaya başlarken. Tabii ki akşamdan kalmalığım da etkisini göstermeye başlıyor.

Dikkatlice yataktan kalkıp, dün gece yağan kardan dolayı omuzları hâlâ biraz nemli olan bornozu giyiyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Perdelerin arasından bakıyorum ve diğer tarafta Jensen'ı görüyorum, her zamanki gibi huysuz ve yakışıklı görünüyor.

"Gün ışığını yakıyorsun," diyor kapıyı açtığımda, tamamen işle ilgili. Sesinde dün geceye dair hiçbir ipucu yok, ellerinin tenimde nasıl hissettirdiğini, ağzının nasıl-

Bu düşünceyi sert bir şekilde kapattım.

"Fırtına dindi. Kar eriyor. Hava durumu iyi görünüyor." Dağlara doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor. "Hazırlanma zamanı. Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle." Gözleri kaymadan önce benimkilerle kısa bir süre buluşuyor. "Atın derisi kırılmadı, bu yüzden ata binebilirsin. Yine de biraz Advil almak isteyebilirsin." Duraklıyor, bakışlarında bir şey geçiyor, sanki kendine önem vermesini hatırlatıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok fazla viski içmişim ve kuduz bir atın saldırısına uğramışım gibi." Sonra da huysuz bir kovboy tarafından parmaklandım ama bu son kısmı kendime saklıyorum.

"İstersen yolculuğu erteleyebiliriz, iyileşmen ve kafanı toparlaman için sana bir gün daha verebiliriz."

"Hayır," diyorum çabucak. "Ben iyiyim. Biz gidiyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Bu son hava penceresinin ne kadar dayanacağından emin değilim. Yapabiliyorken bundan faydalanmak en iyisi. Bir saat içinde ahırda görüşürüz."

"Orada olacağım," diyorum ama o çoktan verandadan çıkıp ahıra doğru ilerliyor.

Bir an onun gidişini izliyor ve etrafı seyrediyorum. Güneş hâlâ ağaçların arkasında ama hava yumuşak ve hafif, gökyüzü soluk mavi. Kar, gölgelerdeki toprağın tozunu alıyor, çatıların saçaklarından eriyik damlıyor. Bu sabah her şey bu kadar taze ve yeniyken dün gece neler olduğunu hayal etmek zor.

Ama oldu, kendime söyledim.

Hepsi oldu.

Bir türlü anlam veremiyorum.

Başımı sallıyorum ve hazırlanmaya başlıyorum. Banyo aynasındaki yansımam yorgun ama kararlı görünüyor. En azından dün gece çok ileri gitmeden önce olayları durduracak kadar aklım başımdaydı. İhtiyacım olan son şey bu görevi seksle karmaşıktırmak, Jensen beni duvara yaslamışken, ağzı boynumda sıcakken, güçlü parmakları içime pompalarken ne kadar cazip olursa olsun-

Odaklan, Wells.

Ama sorun şu ki, eğer Jensen'ı düşünmüyorsam, o vahşi atı düşünüyorum. Bölgede bazılarının oldukça vahşi olduğunu söylemişti, ancak onlardan korkmama rağmen (ki şu anda tüm zamanların en yüksek seviyesinde), normal bir vahşi at gibi davranmadığını bilecek kadar atlar hakkında yeterince bilgim var. Öncelikle, vahşi atlar av hayvanlarıdır, bu da yırtıcı hayvanlardan anında kaçacakları anlamına gelir ve hoşunuza gitsin ya da gitmesin, insanlar da yırtıcı hayvanlardır. Bir at ancak aşağıdaki durumlarda bu kadar vahşi ve saldırgan davranabilir

kendini, ailesini ya da sürüyü bir bütün olarak savunuyordu ve dün gece olan bu değildi. Dün gece o at yalnızdı ve beni buldu. Benim için geldi. Sanki beni avlıyordu.

Gözlerinin alışılmadık derecede mavi olması da yardımcı olmadı. Doğal olmayan mavi.

Düşündükçe ürperiyorum ve hızlıca kat kat giyiniyorum - atlet, termal gömlek, flanel, en rahat kot pantolonum ve süet ve kürklü bir ceket. Her şey pratik, gerçekte ne olduğumu ele verecek hiçbir şey yok. Silahım hâlâ spor çantamın içinde güvenli bir şekilde saklı, fermuarlı. Dikkatlice yeniden paketlemeden önce şarjörün dolu olduğundan emin olmak için hızlıca kontrol ediyorum.

Binicilik dersinin buna değip değmediğini görme zamanı.

Ahıra vardığımda ekip çoktan atlarına binmiş, atları sabah soğuşunda sabırsızca tepiniyor. Jensen atı Jeopardy'nin üzerinde dimdik oturuyor, uzun tuz ve biber yeleli, yakışıklı, koyu alaca gri bir iğdiş. Jensen yıpranmış deri ceketini ve aşağıya doğru çekilmiş koyu renk şapkasıyla tecrübeli bir iz sürücüye benziyor. Ben yaklaşırken bana doğru zar zor bakıyor.

"Tam zamanında, şehirli kız," diye sesleniyor Red boyalı atının tepesinden. "Belki fikrini değiştirirsin diye düşünmüştüm."

"Hiç şansın yok, taşralı çocuk." Omzumdaki çantamın askısını ayarlıyorum, kalp atışlarım hızlanırken bile rahat görünmeye çalışıyorum. Duke çoktan eyerlenmiş, erzak yüklü tıknaz bir katırın yanında sabırla bekliyor.

"Bu Angus," diyor Eli, katıra bakışımı fark ederek. "Eşyalarımızı o taşıyacak. Ben de senin çantanı alayım."

"Hayır!" Geri adım atıyorum, sonra tepkimi bir kahkahayla örtmeye çalışıyorum. "Yani, bazı şeyleri yanımda tutmayı tercih ederim. Eğer sorun olmazsa."

Jensen'ın gözleri hafifçe kısılr ama yorum yapmaz. Bunun yerine tek bir akıcı hareketle attan iner ve Duke'un yanına yaklaşır.

"Nasıl binileceğini hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi profesyonelce mesafeli. Sanki dün gece elleri üzerimde değilmiş gibi.

"Sanırım idare edebilirim." Çantayı yere bırakıp Duke'un sol tarafına geçiyorum, kaslarımın itirazlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ayağımı üzengiye yerleştirirken yan tarafımdaki çürük zonkluyor.

"Çantan dengeni bozacak," diyor Cole iri siyah bir iğdişin üzerindeki tüneğinden. "Angus'un taşımaya izin versen iyi olur."

"O haklı," diyor Jensen sessizce. "Hâlâ öğreniyorsun. Dağlarda düşme riskini göze alamazsın."

Tereddüt ediyorum, elim kabzada.

"Tamam." Başım la yerdekini işaret ediyorum. "Ama nazıkçe tut. İçinde bazı kişisel eşyalarım var. Kadın eşyaları."

Jensen çantayı alır ve Angus'un çantasına bağlar, neyse ki "kadın eşyaları" hakkında yorum yapmaz. Geri döndüğünde yüz ifadesi tamamen işle ilgilidir.

"Atlara binin. Hava hâlâ aydınlıkken kamp alanına yerleşmemizi istiyorum."

Bu sefer yardım almadan eyere çıkmayı başardım, yine de Jensen'in güçlü ellerinin üzerimde olmasına aldırılmazdım...

Duke alttan kayıyor, beni şimdiki zamana geri getiriyor. Tek parça halinde at sürmeye odaklanmalıyım. Dün geceyle ilgili düşünceler, ister Jensen ister kuduz at saldırısı olsun, dikkatimi çok dağıtıyor. Yine de bunun at korkumu geri getirmemiş olmasına şaşıyorum.

Tek sıra halinde ilerliyoruz, Jensen ve Jeopardy önde, Eli arkada, ben Duke'un üzerinde, Red, Cole ve Hank de arkadan geliyor. Angus Hank'in yanında ilerliyor, malzemeler her adımda gıcırıyor. Benim spor çantam onun çantasının üst kısmına yakın bir yerde duruyor ve ona bir kereden fazla bakmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü bunun sadece şüphe çekeceğini biliyorum.

Sabah berrak ve açık, fırtına nemi alıp götürmüş, geriye ciğerlerimi acıtacak kadar keskin bir hava bırakmış. Ponderosa çamı ağaçlarının arasından geçen toprak bir yola giriyoruz, gövdeleri kar erimesinden dolayı hala ıslak, kabukları ilk ışıktaki bakır gibi parlıyor. Gölgelede kar parçaları hâlâ duruyor.

"Yirmi dakika içinde patıkaya doğru yola çıkacağız," diye sesleniyor Jensen. "Kamu ve özel arazilerden geçiyor, bizi tatil evlerinden uzak tutuyor."

Jensen'in sürekli olarak ağaçları ve yeri taradığını, bir şeylerin izini aradığını fark ediyorum. Mantık üç yıl sonra Lainey'nin izinin çoktan kaybolmuş olacağını söylese de, sanki yeni izler bulmayı bekliyormuş gibi etrafı inceliyor.

Yol geniş, bu yüzden Eli'ı geçip Jensen'in yanına gelene kadar Duke'u ileri itiyorum. "Her zaman bu kadar dikkatli misin?" diye sordum. "Yoksa gerçekten bir şeyler mi görüyorsun?"

Gözleri izden ayrılmıyor. "Yeterince uzun süre iz sürersen, toprağı okumayı öğrenirsin. Her şey bir iz bırakır. Her şey bir hikaye anlatır."

"Şimdiden hangi hikayeyi okuyorsun?"

Bir an sessiz kalıyor, sonra yanından geçerken devrilmiş bir kütüğü işaret ediyor. "Şu izleri görüyor musun? Ayı. Yakın zamanda. Muhtemelen son bir gün içinde." Parmağı sarı kavak korusuna kayıyor. "Otların nasıl hafifçe düzleştiğini görüyor musun? Geyikler düzenli olarak orada yatar. Av hayvanlarının nerede toplandığını bilmek güzel. Yırtıcıların nerede olabileceğini gösterir."

Ormanı yeni gözlerle inceliyorum, onun gördüklerini görmeye çalışıyorum. Ama tek fark ettiğim, altın kavak yapraklarının esintide nasıl titrediği, dağların her adımda nasıl daha da yaklaştığı, zirvelerinin buz gibi beyaz ve heybetli olduğu.

Bir süre sessizce yol alıyoruz ve ben dün geceyi düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Arada bir bakışlarını kaçırmadan önce onu bana bakarken yakalıyorum ve onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Boğazını temizliyor. "İleride bir yükselti aştığımızda patika sertleşiyor. Sıraya girseniz iyi olur."

Dediğini yapıyorum, tekrar Eli'nin arkasına geçiyorum, Duke'u bu kadar kolay idare edebildiğim için kendimle biraz gurur duyuyorum. Belki de bu ata binme işi o kadar da kötü olmayacak.

Tırmandıkça dikleşiyor, etrafımızı sarmış gibi görünen sık ormanın içinden dolanarak gökyüzünde yükselirken bile güneşi kapatıyor. Kalçalarım yanmaya başladı ve Duke'un nefesi altımda ağırlaştı, her nefes alışında yanları genişliyordu. Sonunda çam ağaçları yerlerini tekrar titrek kavaklara bırakıyor ve biz yükselişten aşağı inmeye başlarken güneş gölgelikten süzülerek orman zemininde dans ediyor. Ne kadar zamandır at sürdüğümüzü unuttum, zaman burada garip bir şekilde uzuyor ve sıkışıyor gibi görünüyor.

Tam eyerde bir dakika daha duramayacağımı düşünürken, Jensen elini kaldırarak küçük kervanımızı durduruyor. Ani duruş ağrıyan kaslarımın rahatlamasına yol açıyor.

"Orada kamp kuracağız," diyor, çamların arasında küçük bir açıklığa doğru başıyla işaret ederek. "Donner Deresi şu ağaçların hemen ötesinde. Tatlı su yemek pişirmek, temizlik yapmak ve atların içmesine izin vermek için iyi olacaktır, ancak önce kaynatılıp arıtma tabletiyle işlem görmedikçe kendiniz içmeyin."

Artık durduğumuza göre onu duyabiliyorum; akan suyun uzak, sabit mırıltısı, çamların arasından geçen rüzgârın iç çekişinin altında sabit bir fısıltı. Bu ses hem rahatlatıcı hem de bir şekilde melankolik, yarı unutulmuş bir ninni gibi.

"Evet baba," diye şaka yapıyor Cole ve açıklıkta durana kadar atlarımızı sürüyoruz.

Red homurdanarak attan iner. "İyi yer McGraw. Rüzgârdan korunaklı."

Diğerlerinin atlarından inişlerini izliyor, tamamen beceriksiz görünmemek hareketlerini ezberlemeye çalışıyorum. Jensen Jeopardy'den pratik bir kolaylıkla iniyor, botları iğneli zemine yumuşak bir şekilde iniyor. Bana yardım etmek için döndüğünde başımı sallıyorum, kendi başıma halletmeye kararlıyım.

Duke'tan kaymak beklediğimden daha karmaşık çıktı. Yere düştüğümde, günün yorgunluğundan kaskatı kesilmiş bacaklarım hafifçe bükülüyor. Kimsenin fark etmemesini umarak kendimi sabitlemek için eyere tutundum.

"İlk tam gün her zaman en zordur," diyor Eli yanından geçerken nazikçe, atını Cole'un çoktan bir gözcü hattı kurduğu sağlam bir çam ağacına doğru götürüyor. "Yakında binici bacaklarını bulacaksın. İyi iş çıkardın."

Dikkat çekmeden geriniyorum, çevremizi incelerken vücudumun alt kısmını yeniden hissetmeye çalışıyorum. Açıklık küçük ama düz, doğal barınak sağlayan yüksek çamlarla çevrili. Gölge alanlarda hâlâ kar parçaları var, ancak durduğumuz yer çoğunlukla kuru. Burada hava çiftlikte olduğundan daha serin, çamın keskin kokusunu ve çözülen toprağın topraksı miskini taşıyor ama güneş yüzümde sıcak bir his uyandırıyor.

Jensen çoktan Angus'tan gelen teçhizat paketlerini açmış, ekipman ve çadır demetlerini sessiz bir verimlilikle dağıtıyor. Spor çantam malzemelerin arasında duruyor ve silahımın hala içinde, ulaşamayacağım bir yerde saklı olduğunu bilmek beni endişelendiriyor.

"Çadır kurmayı biliyor musun?" Jensen, naylon ve alüminyum direklerden oluşan bir demet uzatarak soruyor.

"Tabii ki." Yalan söylemek kolay geliyor. Ne kadar zor ki?

Çadırı ayaklarımın dibine bırakmadan önce bir kaşını kuşkuyla kaldırarak bir an beni inceliyor. "Güzel. Şuraya, zeminin düz olduğu yere kur. Gökyüzü açık olsa bile yağmur siperi isteyeceksin. Gün batımından sonra burada sıcaklık hızla düşer ve bulutların ne zaman geleceğini asla bilemezsin."

Demeti alıyorum, hissetmediğim güveni yansıtmaya çalışıyorum. Bu bir test, değil mi?

Gösterdiği noktaya doğru ilerlerken, Jensen'in kamp alanımızın çevresinde dolaştığını, o yoğun odaklanma ile zemini incelediğini fark .

tanımaya başladım. Açıklığın kenarında duraklıyor, çömelip toprakta benim eğitimsiz gözlerim için görünmez olan bir şeyi inceliyor.

"Bir şey mi buldun?" Cole sesleniyor, atları bağlamak ve çözmekle meşgul.

Jensen doğruldu, ellerini kot pantolonuna sildi. "Sadece eski izler. Gerçekten yaşlı."

Ama sesinde beni meraklandıran bir şey var. Anlattığından daha fazlasını gördüğünü söyleyen bir şey. Açıklıktaki turuna devam etmesini izliyorum, hiçbir şeyi kaçırmadan rahatça hareket ediyor.

"Kız kardeşin bu bölgede kamp yapmaktan hiç bahsetti mi?" Eli elinde başka bir çadırla yanımda belirerek soruyor. Benim beceriksiz girişimlerimin yanında acınası kalan pratik hareketlerle çadırı kurmaya koyuluyor.

"Hayır," diyorum, Lainey ve rota hakkında sadece Jensen ve benim ayrıntılı olarak konuştuğumuzu hatırlayarak. "Ama bu onun yapmadığı anlamına gelmez."

Eli düşünceli bir şekilde başını sallar. "Jensen onun takıntısından bahsetti." Ah, sanırım biliyor.

"Burası başlamak için iyi bir yer," diye devam ediyor etrafına bakarak. "Hemen şurada 1863'ten kalma vagon yolu var. Farklı zamanlarda yapılmış olsalar da Donner yolu yer yer onunla kesişiyordu. Sadece arazinin doğal yapısını takip ediyorum. Pek çok öncü buradan geçti. Herhangi bir Donner meraklısı kendini bu bölgede bulabilir."

Şu anda açıklığın kenarındaki büyük bir çamın dibini inceleyen Jensen'a doğru bakıyorum. "Geçmişini en az onun kadar biliyorsun."

"O herkesten daha iyi bilir," diye onaylıyor Eli, sesi hafifçe düşerek. "Bu dağlar... bazı insanlarla konuşurlar. Onları çağırır." Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Kız kardeşin de bu çağrıyı duymuş olabilir."

Ben daha cevap veremedim Red yanımıza yaklaşp bir kucak dolusu odun bırakıyor.

"Hava kararmadan çadırı kursan iyi olur," diye söyleniyor, acınası ilerleyişime bakarak. "Yıldızların altında uyumak istemiyorsan tabii. Tabii bu gece hava donma noktasının altına düşecek." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Ama eminim Jensen seni sıcak tutacaktır."

Isı yanaklarıma yükseliyor. Yüce Tanrım, hiçbiri dün gece arasında ne olduğunu bilmiyor, değil mi?

"Ben hallederim," diyorum sertçe.

Red kıkırdar. "O , ben yaparım."

Eli ona pis bir bakış atarken ben de ona ters ters bakıyorum. ", Red." Red tekrar gülüyor ve uzaklaşmadan önce bana bakıyor.

"Boş ver onu," diyor Eli, sonra çadırıma doğru başını sallıyor. "Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Olumlu," diyorum ona. O da başını sallayıp ateşi yakmaya başlıyor ve beni imkansız düğümlere dolanmaya kararlı görünen direklerle ve kumaşlarla boğuşmak zorunda bırakıyor.

Güneş dağların ardında batmaya başlıyor, açıklığımıza uzun gölgeler düşürüyor, sıcaklık şimdiden düşüyor. Karın ısırığını ve ağaçların ötesindeki derenin unutulmaz sesini taşıyan bir rüzgâr esiyor.

Çadırın sıcak karmaşasıyla geçen sinir bozucu on dakikanın ardından, bir çift yıpranmış el onu benden aldığı anda yenilgiyi kabul etmeye hazırım.

"Bunun gibi," diyor Jensen sessizce, şaşırtıcı kutup dizisini ustalıkla açarak. "Önce köşeler, sonra enine kesitler."

Kaosu iki dakikadan kısa bir sürede işlevsel bir sığınağa dönüştürmesini izliyorum, hareketleri ekonomik ve hassas. Yüzünde yargılama yok, sadece sakın bir odaklanma var.

Kendimi tamamen işe yaramaz hissetmemeye çalışarak, "Teşekkür ," diyorum. "Küçükken birkaç kez kampa gittim ama her şeyi babam yaptı."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Çok farklı babalarımız vardı." Son kazığı da sabitledikten sonra dereye doğru işaret ediyor. "Şu çamların arasında bir oyun yolu var. Derede su şişelerini doldurmak için iyi bir noktaya çıkıyor."

Çantasından çıkardığı metal matarayı bana uzatıyor. "Yemek pişirmek için taze suya ihtiyacımız olacak. Ben olsam ama hava kararmadan önce çevreyi kontrol etmem gerekiyor." "En azından su şişelerini doldurabilirim."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, artık ciddi. "Kampı duyma mesafesinde kal. İzleri takip edin, dolaşmayın. Beş dakika sonra geri dön."

"Ben çocuk değilim, Jensen."

"Hayır," diye kabul ediyor, sesi hafifçe düşüyor, sertleşiyor. "Kesinlikle öyle değilsin."

Ses tonundaki bir şey nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Matarayı alıp ağaçlara doğru dönüyorum ve uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Oyun yolu dar ama açık, dalları boğumlu parmaklar gibi birbirine kenetlenmiş eski çamların arasından dolanıyor. Ormanın zemini onlarca yıldır dökülmüş iğne yapraklarıyla kaplı ve ayak seslerimi bastırıyor. Ben hareket ettikçe

Ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe derenin sesi daha da yükseliyor, ancak sık çalılıkların arasından dereyi hâlâ göremiyorum.

Hava burada farklı, daha ağır, adını koyamadığım bir şeyle yüklü gibi geliyor. Kendimi daha yavaş, daha temkinli hareket ederken buluyorum, her dal kırılışına ve yaprak hışırtısına dikkat kesiliyorum. Beynimin mantıklı kısmı bunun sadece normal orman sesleri olduğunu biliyor ama daha ilkel bir şey, dün gece at ortaya çıkmadan önce hissettiğime benzer bir şekilde, dikkatli olmamı fısıldıyor.

Onu gördüğümde neredeyse dereye varmıştım; doğal olamayacak kadar bilinçli bir şekilde üst üste yığılmış taşlardan oluşan küçük bir kayalık. Yedi pürüzsüz nehir taşı azalan boyutlarda dengelenmiş, en üstteki ise bir bilyeden biraz daha büyük. Bu bana Lainey'nin çocukken yürüyüşlerimizde yaptığı, hatırlamak istediği özel yerleri işaretlediği bir şeyi hatırlatıyor.

İncelemek için çömeldiğimde kalbim daha hızlı atıyor. Taşlar eski, likenle kaplı ama yapının kendisi nispeten yeni görünüyor. Birisi bakımını yapmış, devrilmesini engellemiş.

Tam dokunmak için uzanıyordum ki arkamda bir dal kırıldı.

Dönüyorum, neredeyse matarayı düşürüyordum ki Jensen'ın birkaç adım ötede durduğunu görüyorum. Solmakta olan ışık gözlerine vuruyor ve alacakaranlıkta parıldamalarına neden oluyor.

"Şimdiden dikkatin mi dağıldı?" diyor, sesi kısık. "Ben sadece-"

"Yakında hava kararacak." Sözümü kesti, yanımdan geçip su sesine doğru ilerledi. "Dere bu tarafta."

Onu son bir ağaçlık alandan Donner Deresi'nin ormanı kestiği yere kadar takip ediyorum - beklediğimden daha geniş ve vahşi, yosun kaplı kayaların üzerinden beyaz bir su ve sprey akıntısıyla yuvarlanıyor. Burada kıyıları dik ve solan ışıkta koyu renkte parıldayan pürüzsüz taşlarla kaplı.

Jensen kenarda çömelmiş, kendi matarasını pratik bir verimlilikle dolduruyor. Yanında diz çöküp onun hareketlerini taklit ediyorum, yakınlığının son derece farkındayım.

"Arkadaki kayalığı gördün mü?" Soruyorum, sesim neredeyse suyun kayboluyor.

Kafasını kaldırmıyor. "Onu gördüm." "Lainey inşa etmiş olabilir mi?"

Şimdi bana bakıyor, yüz ifadesi yaklaşan karanlıkta okunamıyor. "Hayır. Burada hiçbir şey üç yıl boyunca böyle kalmaz. Olabilirdi

herkes olmuştur. Yürüyüşçüler. Avcılar." Matarasını kararlı bir hareketle kapatıyor. "Geri dönme zamanı. Kovaları doldurması için Cole'u sonra çağırırım."

"Dün gece olanlar hakkında konuşacak mıyız?" Ağzımdan kaçırđım.

Burnundan nefes veriyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. Bakışları o kadar yoğun ki olduğum yere mihlanmış gibi hissediyorum. "Bunun gündemde olduğunu bilmiyordum."

"Ben sadece..." Bakışlarından uzaklaşmaya çalışarak başlıyorum.

"Aramızdaki şeylerin tuhaflaşmasını istemiyorum."

"*Aramızda mı?*" diye tekrarlar. "Biz diye bir şey olduğunu sanmıyorum

Bayan Wells." Oh, lanet olsun. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Yanaklarım hemen alev aldı. "Demek istediğim, şu müşteri, takipçi meselesi var ya. Dün gece aklımın başımda olmadığını biliyorum. İçkiliydim. Korktum, çizgilerin aşılmasını istemedim."

Daha da yaklaşıyor, ağzı açık kalıyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı . "Ama o çizginin aşılmasını sen istedin, değil mi?"

Yutkunuyorum. "O anda, evet."

"Şu anda keşışmesini mi istiyorsun?" diye soruyor, sesi hırçınlaşarak. "Çünkü bu konuda oldukça iyiyim."

"Bunu görebiliyorum," diye fısıldıyorum.

"Nereden geldiğimi anlamam için söylüyorum," diyerek ayağa kalkıyor. Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve bir anlık tereddütten sonra elini tutuyorum. "Her zaman bir at tarafından saldırıya uğramakla suçlanabilirsin. Eğer bir çıkış yolu istiyorsan."

Avuçları benimkilere karşı sıcak ve nasırlı. Güçlü. Bir an için ikimiz de bırakmıyoruz.

Sonra geri adım atarak teması kesiyor. "Geri dönsen iyi olur. Yakın dur."

Açıklığa döndüğümüzde diğerleri ateş yakmış, alevler küçük kampımıza titrek gölgeler düşürüyor. Çadırlar ateş çukurunun etrafında kaba bir yarım daire oluşturuyor, atlar da açıklığın diğer ucunda sabitlenmiş durumda. Kahve kokusu odun dumanına karışıyor, bu vahşi yerde beklenmedik bir şekilde ev gibi, her ne kadar geceleri kafein içmekten asla kurtulamayacak olsam da.

Ateşin yanına sürüklenen devrilmiş bir kütüğün üzerine yerleşiyorum, gece çökerken sıcaklık için minnettarım. Orman karanlıkta daha da yakınlaşıyor, ağaçlar arasındaki boşluklar daha derin gölgelerle doluyor. Ara sıra, ateş ışığının kenarında bir hareketlilik yakalıyorum -muhtemelen sadece dallar

esen rüzgârda sallanıyor, ama hayal gücüm daha uğursuz olasılıklar sunuyor.

"Aç mısın?" Eli bana teneke bir bardakta dumanı tüten bir şey uzatarak soruyor.

Ellerimi sıcaklığın etrafına sararak minnetle kabul ediyorum. Fincandan yükselen zengin dana yahnisi kokusu midemin guruldamasına neden oluyor. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Jensen ateşin karşı tarafına oturuyor, yüz hatları dans eden ışıktaki keskin ve gizemli. Bana bakmıyor ama onun farkındalığını fiziksel bir şey gibi hissedebiliyorum, duman ve alevin arasından aramızda uzanıyor.

Çizgileri aşmakta oldukça iyiyimdir.

Evet, kesinlikle öyle.

Gece derinleştikçe, sohbet azalıyor. İlk nöbeti Red tutuyor ve omzuna asılı tüfeğiyle kampımızın ötesindeki karanlıkta kayboluyor. Yılın bu zamanında ayılar yaygın olabileceğinden, ayıların kampımıza yaklaşmamasını sağlamakla ilgili bir şeyler söylüyor. Cole ve Hank erkenden yatıyor, Eli ise ateşin başında kalıp bıçağıyla metodik hareketlerle bir çam parçasından bir şeyler yontuyor. Jensen atlarla ve katırla ilgileniyor.

Yorgun olmalıyım ama konuşulmamış şeylerin ağırlığı havada asılı dururken uyumak imkânsız gibi geliyor. Derenin sürekli şırıltısı ağaçların arasından süzülüyor, bazen neredeyse fısıldanmış kelimeler gibi geliyor. Dün geceyi düşünüyorum ve nabzım hızlanıyor, sanki gerçekten kız kardeşim beni çağırıyormuş gibi geliyor. Neden dışarı çıkıp kar fırtınasının içine girdim? At neden bana saldırdı?

Sonra duracak mısın?

Sonunda çadırıma çekildiğimde, ormanın seslerini dinleyerek uyanık yatıyorum - sönmekte olan ateşin patlaması ve tıslaması, rüya gören atların yumuşak vızıltısı, Donner Creek'in karanlıktaki sonsuz fısıltısı.

Ve tüm bunların altında, daha derin bir sessizlik, tetikte ve bekliyor.

Jensen'ın çadırı benimkinden sadece birkaç adım ötede. Karanlıkta yatarken onu düşünmemeye çalışıyorum, elinin sıcaklığını ya da bana baktığında gözlerindeki yoğunluğu hatırlamamaya çalışıyorum. Bana çizgilerin tekrar geçilmesini isteyip istemediğimi sorduğunda.

Başka hangi sırları sakladığını ve bunları öğrenmenin ikimizi de yok edip etmeyeceğini merak etmemeye çalışın.

Ya da bu dağlardaki bir şey önce beni ele geçirirse.

JENSEN

T Şafağın ilk ışıkları çadırımın brandasından süzülüyor ama ben çoktan uyanmışım. Eski alışkanlıklar. Bu dağlarda geçirdiğim yıllar bedenimi güneşle birlikte doğmaya alıştırdı, uyanık ve hazır. Bir an hareketsiz yatıp dinliyorum.

Kuşlar sabah şarkılarına başlıyor. Uzaktan gelen şırıltıyı dere. Mürettebatımın çadırlarındaki sabit nefes alışları.

Yine de bir şeyler ters geliyor.

Uyku tulumumdan sıyrılıp kot pantolonumu giyiyorum. Çadırın kapağından içeri girip kamp alanını tararken sabah havası çıplak göğsüme serin geliyor. Cole ve Red'in çadırlarının fermuarları hâlâ sıkı sıkıya kapalı. Eli'nin botları onunkinin girişinde görünüyor, biri yan yatmış. Her şey normal görünüyor.

Aubrey'nin çadırı hariç.

Kapak açık, uyku tulumunun içi görünüyor. Boş.

Kalp atışlarım hızlanıyor, yine de kendime telaşlanacak bir şey olmadığını söylüyorum. Muhtemelen işini görmek için yürüyüşe çıkmıştır. Ama içgüdülerim silahıma uzanmamı ve kampımızın çevresini kontrol ederken onu belime sokmamı sağlıyor.

Ondan iz yok.

Bir mücadeleye işaret eden izler de yok, dereye doğru inen patikayı takip ederken bu gerçeğe tutunuyorum. İzleri okumak kolay: Aubrey'nin boyunda, doğrudan suya doğru giden bir çift bot izi. Onu takip eden bir şey yok. Onu sürükleyen ya da taşıyan bir şey yok.

İçimi bir rahatlama kaplıyor, hemen ardından kendi tepkime kızıyorum. O sabah yürüyüşüne çıkmış yetişkin bir kadın, başkalarının onun hakkında ne düşünebileceğine rağmen kendini idare edemeyen çaresiz bir şehir turisti değil. Yine de bir şey beni patıkada ilerlemeye itiyor, onun güvende olduğunu kendi gözlerimle teyit etme ihtiyacı beni çekiyor.

Onu görmeden önce su sıçramasının sesi bana ulaşıyor.

Derenin genişleyerek içine dalınabilecek kadar derin doğal bir havuza dönüştüğü virajı dönüyorum.

Ve işte orada.

Aubrey beline kadar suyun içinde duruyor, sırtı bana dönük, sabah güneşi ıslak tenini altına çeviriyor. Bir kalıp sabunu kaldırıp yavaş ve bilinçli hareketlerle kolunda gezdirirken su omuzlarından aşağı akıyor. Koyu sarı saçları geriye doğru kaymış, boynunun zarif çizgisini, omurgasının kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Hay sikeyim.

Arkamı dönmeliyim. Uzaklaşmalı, onu yalnız bırakmalıyım.

Yapılacak en doğru şey bu olurdu.

Ama ben iyi bir adam

değilim. Hareket

etmiyorum.

Hareket edemiyorum.

Onun görüntüsü beni kendimden geçiriyor. Omuzlarında su damlacıkları parlıyor. Kalçalarının hafif kabarıklığı derenin yüzeyinden yükseliyor. Durulamak için yer değiştirdiğinde, dolgun ve mükemmel göğsünün yan tarafını bir anlığına yakalıyorum.

Vücudum anında, tahmin edilebileceği gibi tepki veriyor. Kan güneye hücum ediyor ve birden kot pantolonumdaki sıkılığın, sikimin gerilmesinin farkına varıyorum.

Sonunda geri çekilme isteğimi topladığımda omzunun üzerinden bakıyor. Gözlerimiz kilitlendi. İzinsiz girdiğim için öfke, kızgınlık bekliyorum. Onun yerine dudakları küçük, bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun, kovboy?" Sesi alçak ve eğlenmiş bir şekilde suyun ötesine taşıyor.

Özür dilemeliyim. Gitmeliyim.

Bunun yerine, kendimi "Zor değil" diye cevap verirken buluyorum.

Gülümsemesi bir parça genişliyor. "Su güzel. Soğuk ama güneş sıcak."

Bu bir davet. Öyle olmak zorunda. Yine de tereddüt ediyorum, ona tekrar düşünmesi, bana cehenneme gitmemi söylemesi için zaman tanıyorum. O sadece banyoya geri dönüyor, görünüşe göre benim varlığım ya da bariz bakışlarımla ilgilenmiyor.

Çünkü, lanet olsun, hiç bakıyor muyum? Daha çok bakıyorum.

Daha fazla düşünmeden gömleğimi başıma geçiriyor, botlarımı tekmeliyorum Tabancamı dikkatlice yığının üstüne, kolayca ulaşabileceğim bir yere bırakıyorum. En son kot pantolonu çıkarıyorum ve dereye girerken açık bir şekilde tahrik olduğumun farkındayım.

Haklı, su soğuk ama daha kötüsü de olabilirdi. Zar zor fark ettim. Ona doğru ilerlerken tüm dikkatimi Aubrey'e veriyorum ve saygılı bir mesafede duruyorum.

"Pek sıcak bir duş sayılmaz, değil mi?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor.

Yüzünü bana dönüyor, kendini örtmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Meme uçları sertleşmiş, pembe çakıl taşları gözümün altında sıkışıyor gibi görünüyor, su ise göğüslerinin hemen altında geziniyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyor. "Bazen serinlemek iyidir."

Gözleri kısa bir süreliğine düşüyor, ona gösterdiğim aynı açık takdirle vücudumu inceliyor, şimdi kalın ve hazırda duran aletimde kalıyor. Bakışları benimkine döndüğünde, sabah güneşiyle ilgisi olmayan bir sıcaklık var.

"Seni erken kalkan biri olarak düşünmemiştim," diyor sırtarak. "Her zaman," diyorum kısık sesle.

"Biraz ister misin?" Sabunu uzatıyor, tek kaşını meydan okurcasına kaldırıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, soğuk su bacaklarıma sıçrıyor,

Uzattığı elindeki sabunu alırken siki önümde sallanıyor. "Arkanı dön," diyorum, alçak sesle. "Sırtını alacağım."

Uymadan önce bir an tereddüt ediyor ve sırtını bana dönüyor. Bu benim kaçmayan küçük bir güven jesti. Avuçlarımin arasında bir köpük oluşturuyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum.

Sırtını yıkamaya başladığımda küçük, soluk soluğa bir nefes kaçıyor, dokunuşum sert ama dikkatli. Nasırlı ellerimin altında teni pürüzsüz, dokunuşuma doğru eğilirken kürek kemikleri kayıyor. Çıplaklığımızın, onu kendime çekmenin ne kadar kolay olacağının acı verici bir şekilde farkında olarak omurgasından aşağı doğru ilerliyorum.

Ne kadar istediğimi.

O kadar çok acıtıyor ki.

"Senin sıran," diyor, ben bitirdiğimde sabunu geri alıyor. "Arkanı dön."

Sırtımı ona verirken kendimi garip bir şekilde savunmasız hissederek itaat ediyorum. Elleri benimkilerden daha küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü, omuzlarımda güvenle geziniyor, sırtımdaki kaslara doğru iniyor. Omzumdaki McGraw dövmesinde duraklıyor.

"Bu sizin markanız mı?" diye soruyor. "Çiftlikte görmüştüm."

"Elbette öyle. Sığırlarımız damgalandıysa, benim de damgalanmam adil olur."

Ellerini şimdi daha aşağı indiriyor. "Çok fazla gerilim taşıyorsun," diye mırıldanıyor, başparmakları omurgamdaki düğümlere bastırıyor.

"Bu doğasında var." Sesim gergin ve kontrollü. "Bir çiftlik işletmek mi? Yoksa başka bir şey mi?" "Hayat genel olarak gerilimle dolu, değil mi?" Ben soruyorum.

Aramızdaki gerilim değişiyor, dönüşüyor. Artık sadece cinsel değil, daha karmaşık bir şey. İstedğim son şey, Aubrey'nin çiftlikteki gerçek işleri ve Red ile Cole'un sandığı gibi insanlar olmadığı gerçeğini sorgulamaya başlaması.

"Geri dönmeliyiz," diyorum, istediğim son şey bu olsa da. "Diğerleri uyanmadan önce."

Başını sallıyor ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Orada duruyoruz, su bedenlerimize çarpıyor, sabah güneşi yüzlerimizi ısıtıyor, olasılıklarla dolu bir anın içindeyiz.

Ya da doğrudan uçurumdan aşağı giden çıkmaz yollarla.

"Jensen..."

Dudaklarındaki adım bir soru gibi geliyor, bir can simidi gibi hissediyorum.

Aramızdaki çekime daha fazla karşı koyamayarak bir adım daha yaklaşıyorum. Ben ilerledikçe etrafımdaki su parçalanıyor ve ona geri çekilmesi için her fırsatı veriyor.

Yapmıyor.

Dereden birlikte çıkıyoruz, su vücudumuzdan aşağı akıyor. Havlusunu ekose battaniyenin üzerine atılmış olduğu yerden alıp ona doğru açıyorum. Havlunun giriyor, ben de omuzlarına sarıyorum, ellerim gereğinden uzun süre kalıyor. Bana bakıyor, kirpiklerine damlacıklar yapışmış, dudakları hafifçe aralanmış.

Direnmeye çalışarak sağlam duruyorum.

Havluyu bırakır ve ilk kat giysisi olan uzun kollu termal giysiyi giyer.

Ama şimdi ettiğine göre, bu büyük bir hata gibi geliyor.

Dün gece ahırda olanlardan sonra kendime bunun bir daha olmayacağını söyledim.

Verdiğim sözleri pek tutmam, sadece kendime olanları tutarım.

Elim ensesinde, onu öperken kendime çekiyorum. Dudakları sudan soğuk ama benimkilere karşı hemen ısınıyor. Bir kalp atışı boyunca hareketsiz, tereddüt ediyor. Belki o da kendine aynı sözü vermiştir.

Ama sonra ağzı benimkine karşı açılıyor ve nefesimi dağ havasından daha fazla kesen bir yoğunlukla beni öpüyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, göğüsleri çıplak göğsüme bastırıyor. Kolları boynuma dolanıyor, parmakları ıslak saçlarıma dolanıyor. Dere suyunun ve daha tatlı bir şeyin tadını alıyorum.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Gözleri kararmış, gözbebekleri benimkilerle eşleşen bir arzuyla büyümüş. Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz, dünya bu imkansız ana daralmış durumda.

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldıyor, ancak uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, aynı derecede isteksiz. "Yapmalıyız."

Ama gitmesine izin vermeyeceğim. Henüz bırakmadım. Ona sarılmak yıllardır yaptığım ilk doğru şeymiş gibi hissettirirken değil.

Bu duyguyu hak ediyor muyum?

Hak etmiyorsun. Ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Onu yere çekiyorum, battaniyeyi altımıza seriyorum. Birlikte üzerine çöküyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, dudaklar ertelenemez bir açlıkla tekrar buluşuyor. Altımda kıvrılıyor, bana doğru bastırıyor ve kendimi onun tadında ve hissinde kaybediyorum.

Vücudunda aşağı doğru hareket ettiğimde, kaygan tenini öptüğümde ve onu nefessiz bırakan her yeri bulduğumda, beni yanına çekiyor, böylece yan yana yatıyoruz. Eli göğsümden aşağıya doğru kayıyor, parmakları görüşümü bulanıklaştıran bir eminlikle sikimin etrafını sarıyor. O beni okşarken ağzım nemli gömleğinin altındaki göğsünü buluyor ve iniltisi kanımda bir ısı sarsıntısı yaratıyor.

Sonra ben sırtüstü yatana ve o da üstüme çıkana kadar tekrar altıma giriyor.

Omuzlarıma yaslanmış, esnek kıcını yüzüme dayamıştı. Arsız, cesur ve biraz da açgözlü.

Onu bu şekilde görmek -güçlü, istekli ve çok ıslak- neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Kendimi sabitlemek için kalçalarını kavriyorum ve onu ağzıma doğru çekiyorum.

Kahretsin, tadı saf tatlı su gibi.

Dilim klitorisini bulduğunda çığlık atıyor, kalçaları etrafımda geriliyor, sonra ayarladığım ritme uyarak rahatlıyor. Kendini ayarlıyor, öne doğru eğiliyor ve şimdi eli tekrar sikimin etrafında kıvrılıyor, beni ağzına götürüyor.

Beni o kadar derine götürüyor ki yıldızları görüyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar doğru ya da bu kadar çılgınca hissettirmemişti.

Ağzının ıslak sıcaklığı ve dilimin üzerindeki tadı dışında her şeyin izini kaybediyorum. Birimizin nerede bitip diğerimizin nerede başladığından emin olamayana kadar kalçalarımın her hamlesini kendi hamlesiyle eşleştirerek bana karşı hareket ediyor.

Dünya duyulara daralıyor -sıcaklık, ıslaklık ve basınç inanılmaz bir hızla artıyor- ve sonra üstümde titriyor, parçalanırken bir ağız dolusu benim etrafımda haykırıyor. Dilimin üzerindeki hissi beni de peşinden sürüklüyor, kendi bulup ağzına boşalırken tenine doğru inliyorum.

Beni yutuyor, ama sonunda tükenene kadar boşalmaya devam ediyorum.

Aubrey yanımdaki battaniyeye yayılacak kadar üzerimden kalkıyor, zor nefes alıyor. Birkaç dakika sonra, dünya yeniden katı bir hal aldığı anda, yüzünü görebilmek için nemli saçlarını geriye itiyorum.

Bana şaşkınlığa yakın bir şeyle bakıyor. Kalbimi yeniden yerinden oynatıyor.

Kalbimin tehlikede olduğunun hatırlatılmasından hoşlandığımdan emin değilim.

AUBREY

T Sabah güneşinin yüzümü ısıtmasına rağmen saçlarımdan damlayan su, sırtımdan aşağıya doğru soğuk dereler oluşturuyor. Jensen birkaç adım önümde yürüyor, gömleğinin kurutmaya zahmet etmediği yerleri hâlâ nemli.

düzgün bir şekilde. Giyinip su barından ayrıldığımızdan beri konuşmamıştık, çünkü gözlerinde pişmanlık gibi bir şey görmüştüm.

Umarım pişmanlık değildir. Dün gece biz diye bir şey olmadığını söylediğini biliyorum ama yine de işlerin tuhaflaşmasını ve garipleşmesini istemiyorum. Fiziksel karşılaşmalarımızın ayrı kalmasını istiyorum, ikimiz için de stres atmanın bir yolu. Ve sonra biraz.

"Geri dönmeden önce bazı patikaları keşfedebiliriz," diyor sonunda.

Çantamı omzuma daha yükseğe asıyorum, bedenimin onun bedenine karşı hissettiği duyguyu unutmamasını istiyorum. "Biliyorum."

Dikkatimi çevremize çeviriyorum. Orman capcanlı, çamların arasından süzülen güneş ışığı, hafif esintiyle süzülen kuş sesleri. Bu huzurlu yerde kız kardeşimin kalıntılarını aradığımıza inanmak zor. Burada kötü bir şey olabileceğine inanmak bile zor.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Jensen aniden duruyor, başını eğerek yeri inceliyor. Neredeyse sırtına çarpacaktım ki son anda kendimi tuttum. Çömeliyor, parmakları göremediğim bir şeyin üzerinde geziniyor.

"Ne oldu?"

"İzler bozulmuş." Sesi şimdi farklı; odaklanmış, klinik. İz sürücü, yirmi dakika önce aleti boğazıma kadar giren adam değil.

Neye baktığını görmek için yanına diz çöküyorum, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Hayvan mı?"

"Hayır." Bana tamamen sıradan bir toprak gibi görünen yeri işaret ediyor. "Çam iğnelerinin nasıl dizildiğini görüyor musun? Çok kasıtlı. Birileri burada izlerini kapatmaya çalışmış."

"Son zamanlarda mı?"

Gözleri ormanın zeminini tarıyor, benim için görünmez olan bir şeyi takip ediyor. "Söylemesi zor. Ama ana patikadan uzaklaşıyor. Şu kaya oluşumlarına doğru."

Gösterdiği yöne bakıyorum, yarım mil kadar ötedeki yamaçtan çıkan küçük bir granit sırtı.

"Muhtemelen bir şey yoktur," diyor, ama çoktan ona doğru ilerliyor, adımları kararlı. "Yine de kontrol etmeye değer."

Omuzlarının gömleğinin altında nasıl hareket ettiğine bakmamaya çalışarak, neden burada olduğumuza odaklanmaya çalışarak takip ediyorum. Lainey'e. Jensen McGraw'ın tadının çam, nehir suyu ve adını koyamadığım vahşi bir şey gibi olmasına değil.

"Bunun Lainey ile bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?" Yanına yaklaşıp soruyorum.

"Hayır," diyor. "Ama dün gece burada kamp yaptık, o yüzden etrafta bir şey ya da başka biri var mı diye bakmaya değer."

Bana boş umut vermemeye dikkat ediyor, fark ettim. Asla yerine getiremeyeceği bir şey için söz vermiyor. Bu dikkatli dürüstlük ona daha fazla güvenmemi sağlamalı. Bunun yerine, başka ne konuda dikkatli olduğunu merak ediyorum.

Jensen'ın izlediği yol zar zor görülebiliyor, izden çok sezgi. Yaptığı şeyi nasıl gördüğünden emin değilim, ancak odaklanmasını, gözlerinin benim yanından geçip gideceğim ayrıntıları yakalama şeklini inkar etmek mümkün değil.

"İşte," diyor birkaç dakikalık sessiz takipten sonra. "Gökyüzü pilotları."

Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir küme mavi-mor çiçek esintide sallanıyor, yöneldiğimiz granit çıkıntıya yaslanmış. Narin ama sağlamlar, başka pek az şeyin yetiştiği sert dağ ortamlarında hayatta kalabilen türden bir kır çiçeği.

"Lainey bunları severdi," diye fısıldıyorum, kalbimi içeride tutmak istercesine ellerimi göğsüme bastırıyorum, içimi hüznün kaplıyor.

Jensen bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Şimdi mi?"

"Çocukluğumuzdan beri. Babamız bir keresinde bizi Shasta Dağı yakınlarında kampa götürmüştü ve orada onlardan tarlalar vardı. Onlara 'dağ arkadaşları' derdi." Anı boğazımda düğümleniyor. "Onları evde yetiştirmeyi bile denedi ama hiç tutmadılar."

Önce çiçekleri, sonra beni inceliyor, yüz ifadesinde okunamayan bir şey var. "Gökyüzü pilotları doğal olarak sadece on bin fitin üzerinde büyür. Biz yeterince yüksekte değiliz. Bunlar burada olmamalı."

"Ne diyorsun sen?"

"Birisi onları dikmiş olmalı. Yakın zamanda. Kendi kendilerine tohumlanacak kadar köklü değiller."

Narin mavi çiçeklere yaklaşıyorum, birine dokunmak için uzandığımda parmaklarım hafifçe titriyor. "Sence..." Başlıyorum, umudum elle tutulur halde. "Lainey onları üç yıl önce dikmiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diyor. "Herhangi biri olabilir."

Bu ima asılı kaldı, konuşulmadı. Lainey değilse, o zaman kim? Ve neden en sevdiği çiçek, burada, şimdi?

Jensen kaya oluşumuna bir bakış atar. "Şu kayaların etrafını kontrol edelim. Birinin sığınabileceği bir yere benziyor."

Granit çıkıntının etrafında dönerken onu takip ediyorum. Uzak tarafta, ana patikanın görüş açısından korunaklı olan kayalar doğal bir oyuk oluşturuyor. Rüzgârdan korunduğu için iyi bir kamp yeri olabilir.

"Biri buraya gelmiş," diyor Jensen, dikkatle düzenlenmiş küçük bir ateş çemberini işaret ederek. "Birçok kez."

Pratik bir verimlilikle hareket ediyor, alanın her santimini inceliyor. Ellerini izliyorum - derimin üzerinde ateşten yollar çizen aynı eller şimdi çam iğnelerini nazikçe fırçalıyor, kömürleşmiş kayaları çeviriyor, göremediğim hikayeleri okuyor.

"Jensen," diye sesleniyorum, iki kayanın arasındaki çatlakta sıkışmış bir şey görüyorum. "Burada bir şey var."

Bir anda yanımda bitiveriyor, anın ağırlığına rağmen yakınlığı içime bir sıcaklık yayıyor. Dikkatlice, nesneyi serbest bırakmaya çalışıyor.

Yaz kamplarında ve el sanatları fuarlarında yapılan türden dokuma bir deri bileklik. Tek bir tılsımı olan basit kahverengi kordonlar, dağ zirvesi damgalı küçük bir metal disk.

Nefesim kesildi. "Bu...bu Lainey'nin."

Jensen yorum yapmadan bana uzatıyor ve avucumun içinde çevirmemi izliyor. Deri yıpranmış ama sağlam, saklandığı yer sayesinde hava koşullarından korunmuş.

Ama şimdi elimde olduğu için çok emin olamıyorum.

"Tıpkı ona on altıncı yaş gününde hediye ettiğime benziyor," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Dağları çok sevdiği için almıştım. Her zaman takardı... takmayana kadar. Kaybettiğini düşündüm."

Ancak gümüş değil altın olduğundan ve dağın bir değil iki zirvesi olduğundan oldukça emindim.

Jensen'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir şey görüyorum; endişe, belki de merhamet. "Aubrey..."

"Belki de buradaydı." Sesim şimdi daha güçlü, inancım artıyor. "Bu çok fazla tesadüf gibi görünmüyor mu? Burası onun özel yeri, Jensen. Burayı o seçti. Bu çiçekleri o dikti."

Tartışmıyor ama çekincesini hissedebiliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Ben sadece görmek istediğimi görüyorum.

Muhtemelen haklıdır.

"Asıl soru, bileziği neden böyle sakladığınız?"

Başparmağımı dağ tılsımının üzerinde gezdiriyorum. "Belki de yapmamıştır. Belki kırıldı ve düştü. Ya da..."

"Ya da oraya başka biri koydu," diye bitiriyor Jensen benim yerime.

Sıcak güne rağmen bu düşünce omurgamdan aşağı rahatsız edici bir ürperti gönderiyor. Küçük açıklığı tarıyorum, orayı Lainey'nin görebileceği gibi görmeye çalışıyorum - vahşi doğada özel bir sığınak, saplantısıyla bağlantı kurabileceği bir yer. Çılgınlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yer.

Bunu Adam mı yaptı?

Adam onu öldürdü ve kanıtları saklamaya mı

çalıştı? Birdenbire buraya farklı bir gözle

bakmaya başladım. Bir suç mahalli gibi.

Jensen, gölgenin taşla buluştuğu oyuğun arkasına doğru ilerliyor. "Burada başka bir şey var."

Muhtemelen Lainey'nin bileziğini güvenli bir şekilde cebime koyarak ona katılıyorum. Taş duvardaki loşlukta, kaya yüzeyine kazınmış işaretleri, şekilleri seçebiliyorum. İşaretler kaba çizimlere ve çetele gibi görünen şeylere dönüşüyor. Bazıları yıpranmış, belli ki diğerlerinden daha eski. Bazıları

daha taze görünür, yüzey patinasının altındaki kayayı açığa çıkaran çizikler daha açık renklidir.

"Belki Donner Partisi kayıtlarıdır," diyor Jensen sessizce. "Bu işaretlerden bazıları, günlerin sayıldığı bilinen tarihi alanlarla eşleşiyor. Ama diğerleri..." Taşa dokunmadan parmağıyla daha yeni izleri takip ediyor. "Bunlar yeni. Tahminimce son beş yıl içinde."

Çeteleler gruplandırılmış, bazılarında kesikler var, bazılarında dokunulmamış. Altlarında tanımadığım garip semboller, tekrar ediyor gibi görünen geometrik desenler var.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Jensen'ın çenesi gerilir. "Söylemesi zor. Birinin araştırma projesi olabilir. Tarihi canlandırma. Ya da..."

"Yoksa?"

Tereddüt ediyor. "Donner Partisi sadece hayatta kalmakla ilgili değildi. Söylentiler vardı... efsaneler, gerçekten, onlara ne olduğu hakkında. neye dönüştüğü hakkında."

"Yamyamlığın ötesini mi kastediyorsun?" Lainey aracılığıyla tüm standart tarihi hikayeleri duydum.

"Yerel kabilelerin hikayeleri vardı. İnsan eti tüketmenin nasıl tabu olduğu hakkında. İnsanı nasıl değiştirdiği hakkında. Sadece ruhsal ya da zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da." Sesi alçalıyor, neredeyse saygılı. "Dağların bir gücü olduğunu söylediler... Kaybolması gerekeni koruduklarını, değişmeden kalması gerekeni dönüştürdüklerini."

Bir esinti kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Birdenbire oyuk çok küçük ve karanlık geliyor, bir tuzak gibi.

"Bir bebek olduğunu söylüyorlar," diye devam ediyor Jensen. "Josephine McAlister. Annesi Amelia McAlister ölenler arasında gösterilmiş ama o sırada hamileymiş. Görgü tanıklarının ifadelerine göre doğumla ilgili bir kayıt yok, ancak McAlister'lar diğer ailelerden uzaklaştıkları, kulübelerini belki bir mil uzağa inşa ettikleri, diğerlerine şüpheyle yaklaştıkları ve Tanrı'dan korktukları için buna karar vermek zor. Belki yamyamlık yüzünden, belki de aralarındaki kavgalar yüzünden. Bunu söylemek zor. Ama bebeğin hayatta kaldığına dair söylentiler vardı. Vadiden gelen kurtarma ekipleri bir bebek buldular, ancak bebeği onlara veren kız bebeği taşımak için çok küçük görünüyordu ve onlara bebeğin kime ait olduğunu söylemedi, sadece Josephine olduğunu söyledi, ancak insanlar kısa süre sonra bunu anladılar. Onlar yardım edemedi kız ormana doğru kaçtı ve bir daha da görülmedi."

Jensen konuşurken, birden rüyama geri döndüm. Bebek Lainey'nin göğsüne yaslanmıştı.

Atla aynı mavi gözlere sahip olanlar.

"Josephine'in Amelia McAlister'dan olduğunu kanıtlayamadılar," diye devam ediyor, "ama bebeği onlara veren kız, yeğeni Nora olabilmemiş gibi görünüyordu. Her iki durumda da, efsaneye göre bebek hiçbir zaman doğru dürüst büyüyememiş. Hiçbir bebeğin hatırlamaması gereken şeyler yüzünden travma geçirmiş."

Ona göz kırpıyorum. "Bu bebeğin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Gömülen tarih dışında bir şey yok, çoğu meraklısının bile bilmediği bir tarih. Ama yeterince derine inersen kayıtlar var. Tüm efsanelerin kökleri gerçek bir şeylere dayanır, Sarışın. Belki de kız kardeşin bunu arıyordu."

Anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Lainey bebekle ilgili tuhaf bir efsane öğrenmiş olsa bile bana bundan hiç bahsetmedi."

"Bu konuyu açtım çünkü bildiklerimizin ötesinde pek çok korkunç hikâye var ve sanırım kız kardeşiniz resmi tarihin ötesinde bir şeyler arıyordu." Dudaklarını birbirine sürterek duraklıyor. "Takıntı bir insanı yıkabilir. Ama aynı zamanda onları gerçeğe de götürebilir."

Ona göz kırpıyorum. Bir an her şey kadar soğukkanlı ve mantıklı, bir an sonra ise efsanelere inanıyor gibi görünüyor.

"Bildiğin bu mu?" Ben soruyorum. "Ailenizden size aktarılan şeyleri mi duydunuz? Gerçeği mi?"

"Altınıza işemenize neden olacak şeyler duydum," diyor o kadar sert bir sesle ki tüylerim diken diken oluyor.

"Peki paylaşacak mısınız?" İnanılmaz bir şekilde sordum. "Doğru zaman geldiğinde. Eğer duymaya hazırsan."

Tamam, şimdi sinirlenmeye başladım. Tam ona saçmaladığını söylemek üzereyken arkasını dönüp bir kez daha oyuğu tarıyor. "Geri dönmeliyiz. Diğerleri nerede olduğumuzu merak edecektir."

O kadar sinir bozucu olmasına rağmen buradan ayrılmaya hazır değilim. Her ne kadar tuhaf ve tehlikeli olsa da, yıllardır kız kardeşime karşı hissettiğim dolap var. "Bunu belgelememiz gerekmez mi? Fotoğraf çekelim mi?"

"Çoktan yaptım." Cebindeki telefona dokunuyor. "Sen bileziği incelerken ben her şeyi aldım."

Etkili. Sanırım daha azını beklememeliydim.

Gökyüzü pilotlarına son bir kez bakıyorum, narin mor-mavi yaprakları güneşe doğru dönüyor. Lainey'nin çiçekleri. Ait olmadıkları yere dikilmişler,

Her şeye rağmen başarılı olmak.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. Bunun ne kadar boş ve aptalca olduğunu biliyorum. Cevabı biliyorum, derinlerde bir yerde.

Jensen'ın yakışıklı yüzü bir parça yumuşuyor. "Bence izleri takip etmeye devam etmeliyiz."

Bu bir cevap değil, ama yanlış umut verme konusundaki isteksizliğini anlıyorum. Az önce onun kalıntılarını bulmayı düşünmüştüm. Yine de bu yerle ilgili bir şey -bilezik, çiçekler, garip işaretler- bir amaca hizmet ediyor gibi. Birinin bulması için bırakılmış bir mesaj gibi.

Kampa geri dönerken, hem düşüncelerimde kayboluyorum hem de yanımdaki Jensen'ın, ormanda nasıl sessiz bir güvenle hareket ettiğinin, gözlerinin çevremizi nasıl sürekli taradığının farkındayım. Az önceki samimiyet yerini profesyonel odaklanmaya bıraktı ve ben rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim.

"Peki bu bebek hakkında başka ne biliyorsun?" Ana patika görüldüğünde soruyorum. "Josephine McAlister efsanesi hakkında. Yoksa bu, altıma işlememe neden olacak ve hazır olana kadar ne olduklarını bilemeyeceğim şeylere mi giriyor?"

Jensen beni düşünerek hızını yavaşlatıyor. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Eğer Lainey bunu araştırıyorsa, ne olduğunu anlamam gerek. arıyordu."

Bir an sessiz kaldı, sözlerini tarttı. "Resmi tarih Josephine'in çile sırasında doğan bir bebek olduğunu söylüyor. Hayatta kalmış ve daha sonra evlat edinilmiş."

"Ama?"

"Ama yerel hikayeler onun annesinin dönüştüğü gece doğduğunu söylüyor. Josephine'in kanına bir şey karışmış. Buna açlık diyorlar. İnsan ama... bir bükülme ile."

"Annesi dönüştü mü? Neye dönüştü?" Bir yanım cevap vermek istemese de bastırıyorum.

"İnsan etine açlık duyan bir şeye. Bu açlığı nesilden nesile aktaran bir şeye."

Sabah güneşinin sıcaklığına rağmen içimi bir ürperti kaplıyor, sözleri beynimin bir yerlerinde saklı pek çok kâbusu canlandırıyor. "Zombiler gibi mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Jensen'ın ağzı tam olarak gülümsemekten ziyade kıvrılıyor. "Bu onun için modern bir kelime. Yerlilerin farklı isimleri vardı. Yerleşimciler onlara sadece *hastalıklı* diyordu."

"Ve sen buna inanıyor musun?" Rüya ya da değil, sesimden şüpheciliği tutamıyorum.

"Bu dağların sırları olduğuna inanıyorum." Gözleri benimkilerle buluştu, artık ciddiye. "Kız kardeşinin kendi geçmişiyle ilgili cevaplar aradığına inanıyorum, belki de burayla kendi... ailevi bağlantıları vardır."

"Bu imkansız." Alay ettim. "Donner Party ile gerçek anlamda bir bağlantımız yok." Ama bunu söylerken bile Lainey'nin takıntısını, bunun akademik ilginin ötesine nasıl geçtiğini, dağların onu her zaman çağırdığını nasıl söylediğini düşünüyorum.

Ve annemizi düşünüyorum.

"Emin misin?" Jensen sessizce soruyor. "Aile geçmişinizi ne kadar geriye götürdünüz?"

"Annemiz biz çocukken öldü. Babamız geniş aileden pek bahsetmezdi. Sadece..." Boğazımdaki ani kuruluğa karşı yutkunuyorum.

"Neyi?"

"Annemin... zihinsel sorunları vardı. şizofreni olduğunu söylediler. Hatırlayabildiğim kadarıyla ağır ilaç tedavisi görüyordu," diyorum ona. "Sık sık travmadan bahsederdi. Nesiller boyu ona aktarılan travmalardan. Ama bu hiç mantıklı gelmedi, büyükannem ve büyükbabam nazik ve sevgi dolu insanlardı ve iyi bir ilişkileri vardı. Ben gençken vefat etmeden önce benim de onlarla iyi bir ilişkim vardı."

"Annen nasıl öldü?" diye soruyor nazikçe.

"İntihar" dedim. "Aşırı dozda hap almış. Bir not bırakmış. zgn olduğunu ama zgr olabilmesinin tek yolunun bu olduğunu yazıyordu."

Jensen şimdi beni dikkatle inceliyor, sanki ağlamak üzere olduğumu düşünüyormuş gibi kaşları sempatiyle birbirine çarpıyor. "zr dilerim."

Omuz silkmeye çalışıyorum. Tıpkı Lainey hakkında çok fazla hissetmeden konuşmanın yollarını bulduğum gibi, annemle de aynı şeyi yapabildim. "Sorun yok."

Biz yürürken sessizlik havayı dolduruyor.

"Bazen aklın unuttuğunu kan hatırlar," diyor Jensen, o kadar sessiz ki neredeyse kaçıracağım.

Kampımızın sınırına ulaştık. Cole sabah ateşini körüklüyor, Eli malzemeleri kontrol ediyor. Red bir ağaca yaslanmış bıçağını temizliyor. Hank ortalıkta görünmüyor, muhtemelen evre kontrolünde ya da işemeye gitmiş.

Ben Jensen'a daha fazla baskı yapamadan Eli bizi fark ediyor ve el sallıyor. "Biraz uzun sürdü. Bir arama ekibi göndermek üzereydim."

"Evet, bunu görebiliyorum," diyor Jensen alaycı bir ifadeyle. "Gerçekten gitmek için can atıyorsun."

Eli sırtıyor. İzinsiz girmek istemediğini söyleyen bir bakış.

İçimden homurdanıyorum. Red, Jensen'ın beni sıcak tutmasıyla ilgili şakalar yaparken, Jensen ve benim nehir kenarında ne yaptığımızı bilip bilmediklerini merak ediyorum. Tanrım, umarım bilmiyorlardır. Bunu asla unutamayacağım.

"Yola çıkmadan önce biraz daha kahve ve yumurta almaya ne dersiniz?" diyor Jensen, lider rolüne yumuşak bir şekilde geri dönerek. Ama açıklığa adım attığımızda eli sadece bir kez benimkini okşuyor. O kadar kısa bir dokunuş ki, tenimde kalan sıcaklık olmasa hayal bile edebilirdim.

Elimi cebime sokuyorum, parmaklarım bileziğin etrafına dolanıyor. Bu dağların sakladığı sırlar her neyse -Jensen bana söylemediği her neyse- kız kardeşimi bulmaya bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum.

Ve belki, sadece belki, buraya neden geldiğini anlamak için.

AUBREY

A Hızlı bir kahvaltıdan sonra kendimizi ve çadırları toplayıp atları bağladık. Duke'un eyerini ikinci kez bağlarken Jensen yanımda beliriyor ve eleştirel gözlerle yaptığım işi kontrol ediyor.

"Teftişi geçtim mi?" Ben soruyorum.

"Ağırlık dengesiz. Öne doğru kaydır." Kolanı gevşetirken elleri benimkilere değiyor, kısa temas koluma sıcaklık yayıyor.

Eyeri omuzlarının hemen arkasına kadar kaldırıyor ve dönüp bir an beni incelemeden önce tekrar sıkıyor. Gözlerinde kaybolmamaya çalışıyorum, yeşil renk ponderosa'nın kenarındaki yosunlarla eşleşiyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Dün hayatta kaldım. Biraz ağrım var ama idare edeceğim."

"Bulabileceğimiz şey için." Sesi alçalıyor, sadece benim için. "Geçit sadece bir yer değil, Aubrey. Bir eşiktir."

Ne demek istediğini sormadan Eli atların ve Angus'un hazır olduğunu söylüyor ve Jensen arkasını dönüp gidiyor.

Patika, Donner Deresi'ni çam ve köknar ağaçlarının arasından takip ederek kolayca başlıyor. Sabah güneşi dalların arasından süzülerek orman zeminini dans eden ışık gösterileriyle kaplıyor. Farklı koşullar altında, güzel olabilirdi. Hatta huzurlu.

Ancak grubumuzun üzerine çöken sessizliğin huzur verici bir yanı yok. Her birimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş durumdayız.

deri, toynakların toprak üzerindeki sabit ritmi ve atlardan birinin ara sıra çıkardığı kişneme sesi.

Jensen ve Jeopardy küçük kafilemize önderlik ediyor, uzun bir ortaklığın kolay eşzamanlılığıyla hareket ediyorlar. Ben Duke'un peşinden gidiyorum, Eli ve yük katırı da arkamda. Red ve Cole patikanın izin verdiği yerlerde yan yana sürüyor, gözleri sürekli ormanı tarıyor. Hank arkadan geliyor, tüfeği kucağında, duruşu gergin.

Yolculuğa bir saat kala, ceketimi çıkarıp belime bağlayacak kadar ısınmışım ve arazi değişmeye başladı. Patika dikleşiyor, dağın yamacına doğru geri dönüyor. Ağaçlar seyreliyor, aşağıdaki vadiye, yeşil ve griden oluşan buruşuk bir battaniye gibi yayılan manzaraya, ağaçlara, ardından evlere ve Donner Gölü'nün parıldayan sularına bir bakış sunuyor.

"Burası eski Dutch Flat Donner Gölü Vagon Yolu," diye sesleniyor Jensen, hızlanmaya başlayan rüzgâra karşı sesini yükselterek. "1863 yılında maden kasabalarını demiryoluna bağlamak için inşa edildi."

Bir süre yolun etrafında dolanıyoruz ve hiç yürüyüşçü ya da medeniyet belirtisi görmediğime şaşıyorum. Patika tekrar daralıyor ve bizi tek sıra olmaya zorluyor. Yukarı tırmandıkça hava fark edilir derecede inceliyor, her nefes bir öncekinden daha az tatmin edici oluyor. Duke'un yanları altımda kabarıyor, hava yükseldikçe serinlemeye başladığından derisinden buhar yükseliyor.

Jensen'in hazırlıksız yorumuna göre 6,500 feet'te ağaçlar değişiyor. Üniversitedeki kısa botanik maceramdan, lodgepole çamları ve dağ hemloklarını seçiyorum, ancak daha çok granit çıkıntıları ve alçak, rüzgarla bodurlaşmış çalılar var gibi görünüyor. Buradaki patika çok eski, bir buçuk asırdan fazla bir süre boyunca binlerce araba tekerleği ve sayısız ayak tarafından ana kayaya aşındırılmış.

Böyle bir çıkıntının etrafından dolanırken Hank haykırdı. Atını aniden dizginlediğini, hayvanın altında gergin bir şekilde dans ettiğini görmek için eyerde dönüyorum.

"Bekle," diye sesleniyor, sesi gergin.

Jensen elini kaldırarak sütunumuzu durdurdu. "Sorun mu var?"

Hank'in gözleri üstümüzdeki kayalara kaydı. "Yukarıda hareket eden bir şey gördüğümü sandım."

Hepimiz onun bakışlarını takip ediyoruz, ama sırt çizgisi parlak mavi gökyüzüne karşı bomboş duruyor.

"Muhtemelen sadece bir dağ sıçanıdır," diyor Red küçümseyerek. "Bir dahaki sefere vur onu."

"Affedersiniz?" Red'e iğrenç bir bakış atıyorum. "Haşarat," diyor Red alaycı bir ifadeyle.

Jensen alaycı bir tavırla, "Buradaki asıl haşarat erkekler," diyor. En azından o da benimle aynı fikirde.

"Dağ sıçanı değildi," diye ısrar ediyor Hank. "Çok büyüktü. Belki bir dağ aslanıydı."

Jensen daralmış gözlerle tepeyi inceliyor. "Artık onların bölgesindeyiz. Tetikte olun, hareket etmeye devam edin."

Ama elinin kınındaki tüfeğe nasıl kaydığını, Jeopardy'yi tekrar ileri itmeden önce Hank'in pozisyon almasını nasıl beklediğini fark ediyorum.

Sonraki bir saat teyakkuz halinde geçiyor, sabah yolculuğumuzun rahat ritmi yerini gergin bir sessizliğe ve dikkatli gözlere bırakıyor. Muhtemelen bir dağ aslanı tarafından pusuya düşürülmek üzere olduğumuzu düşünen tek kişi ben değilim. Rüzgâr daha da şiddetleniyor, daha önce olmayan bir ısırik taşıyor ve ceketimi tekrar giyiyorum. Görünüşe göre yarın puffer'ı çıkarmanın zamanı gelecek.

Duke bile artan gerilimden etkilenmiş görünüyor, kulakları ileri geri sallanıyor, burun delikleri havayı test ederken alevleniyor. Boynunu okşuyor, tam olarak inanmadığım güvenceler mırıldanıyorum.

Atları dinlendirmek için Jensen'in yarı yol noktası olarak adlandırdığı, yukarıdaki kar yığınının aşağı akan bir derenin bulunduğu küçük bir platoda duruyoruz. Yükseklik atlara ve bize zarar veriyor. Her hareket daha fazla çaba gerektiriyor, her nefes zor alınıyor.

Duke'un sırtından kayıyorum, eyerde geçen saatlerden sonra bacaklarım itiraz ediyor. Yorgunluktan mı yoksa yükseklikten mi bilemiyorum ama zemin ayaklarımın altında dengesiz duruyor.

"İç," diyor Jensen, elinde bir su şişesiyle yanımda belirerek. "Küçük yudumlarla. Yükseklik hastalığının şakası yok."

İlgisi beni hazırlıksız yakalıyor, sanki üzerime titreniyormuş gibi. "Ben iyiyim. Geçidin yakınındayız, değil mi? Geçen gün oradan geçtim." Ama su şişesini alıyorum, parmaklarımız birbirine değişiyor. Soğuğa rağmen parmakları sıcaktı.

"Dağ geçitlerinden geçip geri dönmek sürüşle aynı şey değil. Duke tüm işi yaparken sizin sadece oturduğunuzu düşünebilirsiniz ama siz de kendinizi zorluyorsunuz."

"Kovboyların taş gibi karın kasları bu yüzden mi var?" Bu sabahki vücudunu, parmaklarımı üzerinde gezdirirken hissettiğim sert kaslarını düşünerek alay ediyorum.

Bana sırtıyor ve gözleri parlıyor, bu da beni daha da nefessiz hissettiriyor. "Hayır," diyor. "Sadece yapım böyle. Doğuştan yetenekliyim."

Sonra atları kontrol etmek için hareket ediyor ve beni garip bir şekilde eksik bırakıyor. Söylendiği gibi küçük yudumlar alıyorum ve küçük dinlenme yerimize yayılmış grubu izliyorum. Red ve Cole dere kenarında alçak sesle konuşuyorlar. Eli yük katırının yükünü ayarlıyor. Ve Hank...

Hank platonun kenarında duruyor, geldiğimiz yoldan geriye bakıyor, duruşu sert.

Kendisi hâlâ tüylerimi diken etse de merak beni ona doğru çekiyor. "Bir şey mi gördün?"

Sesimden irkildi. "Tanrım, kadın, bir erkeğe böyle sinsice yaklaşma."

"Özür dilerim." Bakışlarını, altımızdaki kayalık arazide bir şerit gibi kıvrılan patikadan aşağıya doğru takip ediyorum. Dağın yamacında sürüklenen bulutların gölgeleri dışında hiçbir şey hareket etmiyor. "Neye bakıyorsun?"

"Bizi takip eden bir şey gördüğümü sandım." Sesi alçak, daha önce ondan duymadığım bir endişeyle gergin. "Sabahtan beri bir şeyler görüyorum."

Omurgamda bir tedirginlik hissediyorum. "Ne tür şeyler?"

Gözleri benimkilere kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Hareket. Sadece gözümün köşesinde. Doğrudan baktığımda kayboluyor."

"Her şey olabilir, değil mi? Geyik. Gölgeler... dağ sıçanları." Şaka yapmaya çalışıyorum. "Evet." Ama eğlenmiyor ve sesi ikna olmuş gibi çıkmıyor. "Hissediyorsun"

Sen de öyle, değil mi? Sanki izleniyormuşuz gibi."

İnkâr etmek istiyorum ama gerçek şu ki kamptan ayrıldığımızdan beri aynı hisle savaşıyorum. Görünmeyen gözlerin dağdaki ilerleyişimizi izlediğine dair o karıncalı farkındalık.

"Muhtemelen bir şey yoktur," diyorum, onu olduğu kadar kendimi de ikna etmek için. "Ya da Jensen'ın dediği gibi bir dağ aslanı."

Hank'in kahkahası keskin ve mizahsız. "Sanki bu hiçbir şeymiş gibi."

Ben cevap veremedim Jensen hareket zamanının geldiğini söyledi. Gerisi bitti.

Duke'a döndüğümde kendimi arkamızdaki patikayı tararken buluyorum, Hank'i bu kadar huzursuz eden her neyse onu arıyorum. Burada manzara boş görünüyor, sadece kayalıklar, çalılıklar ve çam ağaçlarının sıska gövdeleri arasında kalan kar parçaları. Ama bir kaya kümesinin yanında bir şey gözüme çarpıyor, bir hareket titremesi, orada ve o kadar hızlı gitti ki hayal etmiş olabilirim.

Duke'un altında nasıl gerildiğini, güçlü bedeninde bir titreme olduğunu hayal etmemem dışında.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, boynunu okşayarak. Ama kalbim hızlanmış, kaburgalarıma vurmaya başlamıştı.

Yükseklere tırmandıkça patika daha da dikleşiyor, ancak tek sıra halinde gitmek zorunda kalmayacağımız kadar geniş. Rüzgar kayaların etrafında uğulduyor ve kar kokusunu taşıyor. Atlar yokuşa karşı mücadele ediyor, nefesleri kesiliyor, artan soğuğa rağmen yanları terden kayganlaşıyor.

Özellikle açıkta kalan bir bölümden geçiyoruz, patika dağın yamacını kucaklıyor ve sağımızda dik bir düşüş var, Duke aniden duraksıyor ve ilerlemeyi reddediyor.

"İyi misin?" Jensen ilerideki virajda beklediği yerden sesleniyor.

"Yerinden ," diyorum, sesimdeki paniği bastırmaya çalışarak.

Duke gergin bir şekilde yerinde dans ediyor, tehlikeli bir şekilde kenara yakın.

Jensen akıcı bir hareketle attan indi ve bana doğru gelmeden önce Jeopardy'nin dizginlerini boynuza bağladı. "Onu ne korkuttu?"

"Bilmiyorum. Birden durdu."

Jensen Duke'un dizginlerini tutuyor ve onunla alçak, yatıştırıcı bir tonda konuşuyor. Atın gözleri dönerek beyazlaşıyor ama Jensen'ın deneyimli elleri altında yavaş yavaş sakinleşiyor.

"Bir şey onu korkutmuş," diye mırıldanıyor Jensen, neredeyse kendi kendine. Gözleri üstümüzdeki kayaları, önümüzdeki dar patikayı taniyor.

İşte o zaman onu gördüm. Elli metre ilerideki kayaların arasında bir gölge hareket ediyordu. Bir bulut gölgesi değil. Bir kuş değil. Büyük bir şey.

Bir amaç için hareket eden bir şey. Bana çok fazla vahşi bir atı hatırlatıyor.

"Jensen," diye fısıldıyorum, ona doğru başımı sallayarak.

Bakışlarımı takip ediyor, vücudu tamamen hareketsizleşiyor. Bir an için bunu görmezden geleceğini, bana bir şey olmadığını söyleyeceğini düşünüyorum. Onun yerine yavaşça kemerindeki bıçağa uzanıyor.

"Herkes olduğu yerde kalsın," diye sesleniyor, sesi sabit. "Eli, tüfeğimi getir."

Güneşin parıltısı altında daha net görmeye çalıştığım gölge tekrar yer değiştiriyor, doğal olmayan bir akışkanlıkla kayaların arasından kayıyor. Bir ayı mı? Bir dağ aslanı mı? Ama ikisi gibi de hareket etmiyor. At gibi de hareket etmiyor. Hareketlerinde yanlış bir şeyler var, tüylerimi diken diken eden bir şeyler.

Sonra gitti, granit bir çıkıntının arkasında kayboldu.

Eli, Jensen'ın tüfeğiyle beliriyor, kendi yüzü de asık. Çözemediğim anlamlarla dolu bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Neydi o?" Soruyorum, sesim ince çıkıyor.

"Muhtemelen sadece bir geyiktir," diyor Jensen ama tüfeğini indirmiyor. "Patika ileride daralıyor. Tek sıra halinde yavaşça gitmeliyiz. Eli, sen önden git. Ben arkadan geleceğim."

Yeniden yapılanma hızlı ve verimli bir şekilde gerçekleşir, herkes yeni pozisyonlarını sorgusuz sualsiz alır.

Ancak ilerledikçe, bu kadim patika boyunca ileride bizi bekleyen bir şeye doğru yönlendirildiğimiz hissinden kurtulamıyorum. Bu düşünce mantıksız, biliyorum, yüksekliğin, yorgunluğun ve Hank'in bulaşıcı paranoyasının bir ürünü.

Ancak rasyonalite zihnimde çalan alarm zillerini susturmak için çok az şey yapıyor ve Jensen ile daha önce "dönüşen" öncüler hakkında yaptığımız konuşma, geçen gece kuduz bir at tarafından saldırıya uğradığım gerçeğiyle birleştiğinde yardımcı olmuyor.

Zirveye yaklaştıkça gökyüzü değişmeye başlıyor, parlak mavi yerini güneşle yarışan, manzarayı değişen ışık ve gölgelere bırakan yüksek, ince bulut çizgilerine bırakıyor. Her geçen bulutla birlikte sıcaklık hissedilir derecede düşüyor, rüzgar daha keskin ve ısrarcı bir hal alıyor.

Atların soluklanmasına izin vermek için durduğumuzda Cole, "Hava dönüyor," diye mırıldandı. "Bugün fırtına olmaması gerekiyordu."

"Dağlar kendi havasını yaratır," diye cevap veriyor Eli, gözleri zirvelerin ötesinde kararar batı ufkunda. "Vurmadan önce geçide ulaşmamız gerek."

Duke'la yaşadığı olaydan beri endişe verici bir sessizlik içinde olan Jensen başıyla onaylıyor. "Bir saat daha, zorlarsak belki daha az."

Yükseklikten etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçtim. Başım her kalp atışında zonklıyor ve dünya biraz gerçeküstü bir nitelik kazandı, kenarlar çok keskin, renkler çok canlı. Susuz kalmanın durumu daha da kötüleştireceğini bildiğimden mekanik bir şekilde su yudumluyorum ve ağrıyan uzuvlarımı seyrek otları kemiren Duke'un yanında yere uzatıyorum.

"Nasılsın?" Jensen yanımda belirerek soruyor.

"Peki," diyorum, ama kelime niyet ettiğimden daha nefes nefese çıkıyor. Gözleri ikna olmamış bir şekilde kısılıyor. "Neredeyse . Sadece biraz daha ileride.

İyi gidiyorsun sarışın."

Bu bende bir gülümsemeyle birlikte midemde yüzen bir his yarattı. Bu sabah beni yediğini düşünürsek oldukça acınası bir durum. Bunu her hatırladığımda, daha çok bir ateş rüyası gibi hissediyorum. Aramızda gerçekten böyle bir şey oldu mu?

Sonra Hank sesleniyor, sesi telaşla gergin.

"Bak!"

Hepimiz onun işaret ettiği yere doğru dönüyoruz, geldiğimiz patikaya geri dönüyoruz, patika bir dönemeçte kayboluyor. İlk başta hiçbir şey görmüyorum. Sonra bir şekil, uzak ama belirgin. Patikada hareketsiz duran bir şekil.

"Bu... bir insan mı?" Red güneşe karşı gözlerini kısarak soruyor.

Figür net olarak seçilemeyecek kadar uzakta, ama hareketsizliğiyle ilgili bir şey içimi ürpertiyor. Hiçbir yürüyüşçü böyle durmazdı, ısıran rüzgârda bu kadar hareketsiz.

Bize doğru bakıyor gibi görünüyor.

Jensen tüfeğini kaldırıyor, dürbünden bakıyor ve bir an için o kişiyi vuracağından korkuyorum. Sonra, her ne gördüyse, tüfeğini indirmeden önce çenesinin gerilmesine neden oluyor.

"Atlara binin," diye emrediyor, sesi kısık. "Şimdi."

"Ne oldu?" Bastırıyorum ama o çoktan Jeopardy'nin sırtına binmiş. "Kim o?"

"Şimdi, Aubrey."

Sesindeki aciliyet beni harekete geçiriyor. Kaskatı kesilmiş kaslarımın protestosuyla irkilerek Duke'un üzerine atlıyorum. Diğerleri de aynı şeyi yapıyor, benden başka kimse Jensen'ın ani tavır değişikliğini sorgulamıyor.

Dar patika ve dik inişler göz önüne alındığında pervasızlıkla sınırlanan bir hızda ilerliyoruz. Atlar endişemizi hissediyor, kulakları geriye kıvrılıyor, burun delikleri açılıyor. Duke iki kez neredeyse gevşek şeyllere takılıyordu ve ikimizi de patikada tutmak için mücadele etmem gerekiyordu.

"Artık gittiler," diyor Cole ama kimse cevap vermiyor. Biz de dönmüyoruz, sadece ilerlemeye devam ediyoruz.

Patika devasa bir çıkıntının etrafında kıvrılıyor, ardından yukarıdaki sırt çizgisine doğru son bir tırmanışa başlıyor. Tırmanırken rüzgar yön değiştiriyor, artık dizel ve asfalt kokusu taşıyor; bu koku, Donner Geçidi'nden geçen Interstate 80'e yaklaştığımızın sinyalini veren, sarsıcı derecede modern ama hoş bir izinsiz giriş.

"Neredeyse geldik," diye karşılık veriyor Jensen, ama sesi rüzgârda neredeyse kayboluyor.

Zirve, dağların bir taraftan diğerine geçişe izin vermek için kısa bir süreliğine ayrıldığı zirveler arasındaki bir eyer olan son yükselişi aştığımızda aniden ortaya çıkıyor. Bu yükseklikte manzara hem gerçek hem de mecazi anlamda nefes kesici: Aşağıdaki Donner Gölü'nün çelik mavisi genişliği, Sierra zirvelerinin ufka uzanan sonsuz alayı, geçidi kesen otoyolun uzaktaki şeridi.

Ama dikkatimi çeken şey tam ileride, dağın yamacına oyulmuş bir dizi karanlık açıklık. Tüneller, girişleri soluk granitte açılmış yaralar gibi.

"Eski demiryolu tünelleri," diye açıklıyor Eli yüzümdeki ifadeyi görünce. "1867'de inşa edilmiş, 1990'larda hattın yönü değiştirilince terk edilmiş."

"*Oradan* mı geçeceğiz?" Kayaların üzerinde sayısız grafiti ile medeniyetin çirkin işaretleri olsa da, o karanlık ağızlara girme ihtimali zaten hızla atan kalbimin bir kez daha çarpmasına neden oluyor.

"Karşıya geçmenin en hızlı yolu," diyor Jensen, yüz ifadesi temkinli olsa da. "Hava değişirken hızlı olmak iyidir. Sadece birkaç tanesini almamız gerekecek ve sonra açık patıkaya geri döneceğiz."

Ve bizi kim bilir neyin takip ettiğini düşünüyorum.

Sanki hava Jensen'i duymuş gibi, rüzgâr daha da şiddetleniyor ve karla karışık yağmurun ilk acı parçacıklarını taşıyor. Fırtına hepimizin tahmin ettiğinden daha hızlı yaklaşıyor.

"Görünüşe göre fazla seçeneğimiz yok," diye gözlemliyor Red, kararan gökyüzüne bakarak.

"Tünellerden tek sıra halinde geçin. Birbirinize yakın durun, bir arada kalın," diye emrediyor Jensen. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ciddi. "Atlar karanlıkta kolayca ürker ve orada ne olduğunu bilmiyoruz. Burası yürüyüşçüler ve gezginler için popüler bir yer. Çocuklar etrafta koşuşturuyor olabilir. Duke'un dizginlerini sıkı tut."

Boğazımdaki endişe düğümünü yutarak başımı sallıyorum. Karanlık, kapalı alan korkusunda ilkel bir şey var, mantığın ötesine geçen ve daha eski içgüdülere dokunan bir şey. Dürüst olmak gerekirse, etrafta koşuşturan ve atları ürküten çocuklar fikrini hoş karşılıyorum. En azından şimdiye kadar gördüğümüz diğer yaratıkların gölgeden başka bir şey olmadığı yerde bir normallik hissi verirdi.

Jensen cebinden kendi fenerini çıkararak, "Fenerlerinizi çıkarın," diye emretti. "Eli, sen önden git. Ben arkadan geleceğim."

Sıramızı yeniden düzenliyoruz, Eli güçlü ışınıyla kasveti yararak öne doğru ilerliyor. Ben onun arkasında yerimi alıyorum, Red, Cole ve Hank de onları takip ediyor. Jensen arkadan geliyor, arkamızda kabul etmek istediğimden daha fazla rahatlık sağlayan sağlam bir varlık.

En yakın tünel girişine yaklaştıkça sıcaklık daha da düşüyor, hava yoğunlaşıyor, neredeyse dirençli hale geliyor. Atlar giderek gerginleşiyor, homurdanıyor ve başlarını sallıyorlar. Duke'un tüm vücudu altımda titriyor ve ilerlemesini sağlamak için tüm gücümü harcıyorum.

"Sakin ol oğlum," diye mırıldanıyorum, boynunu okşayarak. "Sadece bir tünel. Korkacak bir şey yok."

Ancak karanlık bizi bütünüyle yutarken, kendimi kendi güvencelerime inanmayı dilerken buluyorum.

Tünelin içi fevkalade kuru ama karanlık mutlak, el feneri ışınları dar görüş koridorları yaratıyor ama her taraftan bastıran ezici karanlığı dağıtmak için çok az şey yapıyor. Sıcaklık hemen düşüyor; soğuk, kat kat giysilerin arasından sızarak nemli bir ipek gibi tene yerleşiyor.

Tünel beklediğimden daha geniş, vagonları yerleştirmek için tasarlanmış ama tavan bunaltıcı derecede alçak. Karanlığın içinde bir yerlerden su damlıyor, ses garip bir şekilde yankılanarak kaynağını imkânsız hale getiriyor. Atlarımızın toynakları, taş duvarlardan seken içi boş, ritmik bir perküsyon yaratıyor ve bize görünmez bir sürü eşlik ediyormuş gibi görüne kadar çoğalıyor.

"Başına dikkat et," diye karşılık veriyor Eli, sesi gergin. "Tavan yer yer alçalıyor."

İçgüdüsel olarak eğildim, ancak el feneri yukarıdaki boş alandan başka bir şey göstermiyor. Işın düzenli aralıklarla eski ahşap destekleri yakalıyor, ahşap yaş ve nemden kararmış. Duvarları grafitiler kaplıyor, bazıları taze ve cıfcaflı, diğerleri ise hayalet izlere dönüşecek kadar solmuş. İsimler, tarihler, semboller. Nesiller boyu insanlar bu insan yapımı mağaradan geçişlerini işaretlemişler.

Havanın tadı metalik, dizel dumanı ve daha eski, daha küflü bir şeyle renklenmiş. Onlarca yıllık karanlığın ve ihmalin kokusu.

Dar ve karanlık alanlarla aram iyidir ama burada klostrofobi oluşmaya başlıyor.

"Bu tünel ne kadar uzun?" Sesim dar alanda doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkarken soruyorum.

"Bilmiyorum, belki sekiz yüz feet," diye cevaplıyor Eli. "İlki en kısa olanı."

"İlk mi?" Yankılıyorum, midem bulanıyor. "Kaç kişi var?" "Yedi," o diyor, ve benim kalp düşer. "Bazıları bağlı, bazı

kısa açık pistlerle ayrılıyor. Umarım o kısımlarda hava daha iyi olur."

Bu bunaltıcı geçitlerde bir süre geçireceğimizi bilmek göğsüme bir ağırlık gibi çöküyor. Duke'un altımdaki hareketlerinin istikrarlı ritmine, varlığının güven verici sağlamlığına, arkada Jensen tarafından destekleniyor olmamızın rahatlığına odaklanıyorum.

Eli'nin el feneri ileride yansıtıcı bir şey yakaladığında ilk tünelin yarısına gelmiştik, kaybolmadan önce anlık olarak parıldayan iki ışık noktası.

Elini kaldırarak "Durun!" diye sesleniyor. Alayımız durdu, ani sessizlik yankılanan toynak seslerinden daha sinir bozucuydu.

"Şimdi ne var?" Cole, sinirli sesi ancak fısıltıyı aşarak soruyor.

Eli yanıt vermez, el feneri ışını tünelin ilerisini düzenli bir şekilde tarar. Birkaç gergin saniye boyunca hiçbir şey hareket etmiyor. Sonra ışık onu tekrar yakalıyor; ışını yakalayan gözler gibi kısa bir yansıma parıltısı.

"Orada biri var," diyor Eli, duruşundaki gerginliğe rağmen sesi .

Arkamda Jensen'ın tüfeğinin hazırlanma sesini duyuyorum. "Alo?" Eli karanlığa doğru sesleniyor, yankılanıyor. "Kendini tanı . Lütfen."

Sessizlik ona cevap verir, yoğun ve baskıcı.

Nabzım hızlanıyor, şakaklarımdaki zonklama şiddetleniyor. Eli'nin ışığının ötesini, ışınlarımızı delmek yerine yutuyor gibi görünen aşılmaz karanlığı görmek için zorlanıyorum.

Sonra ileride bir hareket oluyor, bir gölge büyük karanlıktan ayrılıyor. Sonra tünelde yankılanan bir ses.

"Kim var orada?" diyor ses.

Işıklarımızın kenarında bir figür beliriyor ve ben tam haykırmak üzereyken bunun otuzlu yaşlarında, yürüyüş kıyafetleri giymiş, başında fener olan bir adam olduğunu görüyorum

alnına bağlanmış. Gözlerini ışıklarımıza karşı siper ediyor, yüz ifadesi şaşkın ve ekibimize karşı biraz temkinli.

"Tanrım, ödümü kopardın," diyor yürüyüşçü elini indirerek. "Bırakın bir grup patika sürücüsünü, burada biriyle karşılaşmayı bile beklemiyordum."

"Sadece buradan geçiyorduk," diyor Eli. Ses tonu nötr ama yabancıya açık bir uyarı taşıyor: soru sorma.

Yürüyüşçü alttan gelen gerginliği fark etmiş gibi görünüyor. "Sizi tutmayayım. Fırtına hızla yaklaşıyor." Geçmemize izin vermek için duvara yaslanarak tünelin kenarına doğru adım atıyor. "Yağmur yağdığında bu eski tünelleri çok çabuk su basabilir. Öyle bir durumda burada yakalanmak istemezsiniz."

Eli atını ileri doğru iterek, "Bunu aklımızda tutacağız," diyor.

Yürüyüşçünün yanından geçerken, gözlerimiz kısa bir süre karşılaşır. Bakışlarında tehdit edici bir şey yok, sadece sıradan insan merakı, belki de bariz tedirginliğimiz karşısında bir parça endişe. Yine de bir yanımda onunla gitmek istiyorum. Jensen'ı işe aldığımdan beri ilk kez kararımı yeniden gözden geçirmeye başlıyorum. Bir kamp alanında takılmak ve sosisli sandviç kızartmak, bu yolculuğun dönüştüğü şeyden çok daha tercih edilebilir geliyor.

Jensen onu en son geçen kişi ve tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Yürüyüşçünün yanıtı da aynı derecede alçak sesle, ama ses tonu şaşkınlık, belki de endişe uyandırıyor.

Sonra yürüyüşçüyü geride bırakarak tünelin derinliklerine doğru ilerliyoruz. Karanlık onu saniyeler içinde yutar.

Tünelin bir sonraki bölümü daha uzun, karanlık bir şekilde daha eksiksiz. Duvarlar yaklaşıyor, eski taş işçiliği nemden kayganlaşıyor. Buz parçaları el feneri ışıklarımızda parlıyor ve atları yollarını dikkatle seçmeye zorluyor.

"Bu soğuk doğal değil," diye mırıldandı Hank arkamdan. "Ekim ayı için değil."

Kimse ona karşı çıkmıyor. Yükseklik ve yaklaşan fırtına hesaba katıldığında bile sıcaklık gerçekten de olması gerekenin çok altına düşmüş durumda. Nefesim önümde bulutlanıyor, nem el fenerimin ışığında kristalleşiyor ve hafifçe titriyorum.

"Neredeyse bitti," diye sesleniyor Eli, sesi yoğun hava koşullarında garip bir şekilde boğuklaşıyor.

Hava.

İleride soluk grimsi bir ışık beliriyor, tünelin sonu.

Gün ışığına mı yoksa başka bir tünele mi açıldığını buradan söylemek mümkün değil.

mesafe. Atlar hızlarını hafifçe artırıyor, baskıcı karanlıktan kaçmak için geri kalanımız kadar hevesliler.

İşte zaman duyuyorum.

Arkamızdan bir yerlerden, taşa çakılan çiviler gibi yumuşak bir kazıma sesi geliyor. Eyerde dönüyorum. Arkamızda boş bir tünelden başka bir şey uzanmıyor.

"Bunu duydu mu?" Tam arkamdan gelen Hank'e soruyorum. Ama cevap yok.

"Hank?" Bu sefer daha yüksek sesle .

Sessizlik.

Ne oluyor lan? Nereye gitti bu?

Duke'u dizginleyip tamamen döndürüyorum. Cole ve Red beni çoktan geçmiş, ileride büyüyen ışığa doğru ilerliyorlardı. Sadece Jensen kaldı, el fenerini önündeki yere doğrultmuştu.

"Hank nerede?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ederek soruyorum.

Jensen'ın gözleri arkamızdaki karanlığı tarıyor. "Otuz saniye önce yanından geçtim." Işını tüneli tarıyor. "Hank!" diye sesleniyor, sesi taş duvarlarda yankılanıyor ve azalan tekrarlarla bize geri dönüyor. *Hank... hank... ank...*

Suyun sürekli damlamasından başka bir şey cevap vermiyor. "Geri dönmeliyiz," diyorum.

"Hayır. İlerlemeye devam edeceğiz." "Onu öylece bırakamayız."

"Muhtemelen işlemek için geride kalmıştır. Onu tünel çıkışında bekleyeceğiz." Sesi tartışmaya yer bırakmıyor ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var. Endişe verici bir şekilde korkuya benzeyen bir şey.

Tünelde aniden bir ses yankılanır; uzaktan gelen bir bağırış, aniden kesilir.

Jensen kafasını çevirip karanlığa bakıyor. "Sür," diye emrediyor, sesi gergin. "Şimdi!"

Yanıtımı beklemiyor, çoktan Jeopardy'yi ileriye, Duke'u geçip ileride büyüyen ışığa doğru itiyor, her iki atı da dörtnala koşturacak şekilde gıdaktıyor, ellerim eyer boynuzunu ölümüne kavırıyor.

Net olarak tanımlayamayacağım kadar uzak ama yine de ensemdeki tüyleri diken eden başka bir ses bana ulaşıyor.

Alçak ve .

Uğursuz kahkaha.

JENSEN

"H ank!" Aubrey'nin sesi tünelde yankılanıyor, karanlığa karışmadan önce taş duvarlardan yansıyor. Ses tonundaki endişe, sürekli damlayan suyun ve boğuk nefes alıp verişlerin arasından

Atlar. "Bunu duydun mu?" diye soruyor bana. "Duyduğumu sandım-"

Birden arkamızdaki dönemeçte bir ışık huzmesi belirdi. Hank bir an sonra bineğinin üzerinde ortaya çıktı, utangaç ama belirgin bir şekilde tedirgin görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, atına gıdaklıyor ve ona yetişmek için acele ediyor. "Doğa çağırdı. Bu kadar çabuk özleneceğimi düşünmemiştim."

"Tanrım," diye nefes veriyorum, rahatlama ile kızgınlık savaşıyor. "Bir dahaki sefere lanet olası bir tünelin ortasında işlemeye karar vermeden önce birine söyle. Ne yaptığını bilmiyordum."

Hank başını sallıyor ama gözleri geldiği yöne doğru gidip geliyor. Yüz ifadesinde hoşuma gitmeyen bir şey var; ürkmüş bir atın geniş gözlü bakışı. Ve bugüne kadar Hank ürkecek bir adam değildi.

"İyi misin?" Önümdekiler duymasın diye sesimi alçaltarak soruyorum.

Tereddüt ediyor, sonra omuz silkiyor. "Orada bir şey duyduğumu sandım. Muhtemelen sadece yankılar ya da fareler, ama..." Titreyen eliyle şapkasını düzelterek sözünü kesiyor. "Hadi şu tünellerden defolup gidelim."

Ona baskı yapmıyorum. Böyle yerlerde, karanlığın ağırlığının ve özünün olduğu, fısıltıların rahatsız edilmeden bırakılması gereken şeyleri çağırabileceği yerlerde korkuları dile getirmemek daha iyi. Bunun yerine, diğerlerinin çoktan ortaya çıkmaya başladığı ilerideki soluk gri ışığa doğru başımı sallıyorum.

"Neredeyse bitti. Yakın durun," diye uyarıyorum.

Tünelin son kısmı her adımda uzuyor gibi görünüyor, gölgeler el feneri ışınlarımızın önünde geri çekiliyor. Hava ağırlaşıyor, nemli bir ısrarla tenime baskı yapıyor. Atlar da bunu hissediyor - Jeopardy'nin kasları altımda geriliyor, kulakları gergin bir şekilde ileri geri sallanıyor.

Fazla uzun değil. Daha fazla değil. Bu mantra her toynak vuruşunda tekrarlanıyor.

Nihayet zayıf öğleden sonra ışığına çıktığımızda, uzun süre su altında kaldıktan sonra su yüzeyine çıkıyormuşuz gibi hissediyoruz. Rahatlama anlık ama kısa sürüyor, çünkü ısıricı rüzgâr tüm gücüyle üzerimize geliyor ve karla karışık yağmurun ilk acı parçacıklarını taşıyor. Bütün gün tehdit eden havadaki değişim nihayet sözünü yerine getiriyor. Raporlar birkaç gün boyunca havanın açık olması gerektiğini söylüyordu ama burada her şey çok çabuk değişiyor.

Tünel çıkışında yeniden toplanmak için durmuş olan diğerlerine "İlerlememiz gerek," diye sesleniyorum. "Judah Dağı tepenin yaklaşık üç mil ötesinde. Eğer sıkı gidersek karanlık çökmeden oraya varabiliriz."

Red şüpheyile kararan gökyüzüne bakıyor. "Bu havada mı? İzler bir saat içinde kaybolacak."

"Bu dağları bilirim," diye cevap veriyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. *Senden daha iyi*, diye sessizce bitiriyorum. "Gerekirse kulübeyi gözüm kapalı bulabilirim."

Saatime bakıyorum-3:18. Ekim ayında gün batımı erken geliyor, fırtına bulutları gökyüzünü kapladığında daha erken. Belki iki saatlik kullanılabilir ışığımız kaldı, kar hızlanırsa daha da azalır.

"Eli, sen önden git," diye emrederek Jeopardy'yi öne doğru itiyorum. "Yolu hatırlıyor musun?"

Başını sallar, yüz ifadesi ciddidir. Eli tehlikeyi diğerlerinden daha iyi anlıyor. Yıllar önce olaydan sonra telefonumdan beni alması için arandığımda oradaydı, şans eseri telefonumun çekmediği nadir yerlerden birindeydim. Çiftliğe dönmeme yardım etti, yarı ölüydüm ve var olması mümkün olmayan şeyler hakkında saçmalıyordum.

İkimizin de çok iyi bildiği gibi, gerçekten var olan şeyler.

Tünellerden uzaklaşan patika, üst yamaçların daha engebeli arazisine dallanmadan önce yarım mil boyunca eski bir demiryolu hattını takip ediyor. Dönüşe geçtiğimizde sulu kar yerini hafif kara bırakmış, rüzgarda savrulan iri taneler atların yelelerinde ve omuzlarımızda birikiyor. Sıcaklık hızla düşüyor, katmanlardan sızan ve iliklerinize yerleşen türden kemik derinliğinde bir dağ soğuğu.

Aubrey hemen önümde at sürüyor, eyerde geçirdiği iki günden sonra ciddi bir rahatsızlık duymuş olmasına rağmen sırtı dimdik. Duke onun altında dikkatle ilerliyor ve giderek daha tehlikeli hale gelen patikada güvenli bir zemin buluyor.

Bu kadın beni şaşırtıyor. Şikâyet etmesini, tereddüt etmesini, korkmasını beklerdim. Bunun yerine, her zorlukla sessiz bir kararlılıkla yüzleşiyor, çoğu şehir sakinini kıracak koşullara hızla uyum sağlıyor. Kısa bir an için onu çiftlikteki evinde hayal ediyorum, kendimi durdurmak zorunda kalmadan önce o yaşam tarzına kolaylıkla uyum sağladığını görüyorum. Onun tadına bakmış olabilirim ama onu tanımıyorum ve aramızdaki mesafeyi korumam gerekiyor.

Bu düşünce içimde bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Bunu bir kenara itiyorum ve fırtına daha da şiddetlenmeden sığınağa ulaşma görevine odaklanıyorum. Karanlık çökmeden önce.

Avlanmaya çıkmadan önce.

Yüz bin dolar. Lainey'i bulmam için bana ödediği para bu. Marcus'a olan borcumun çoğunu kapatmaya, çiftliği ayakta tutmaya, annemin bakımını bir yıl ya da daha fazla sürdürmeye yetecek kadar. Rakamı ilk söylediğinde, kurtuluş gibi gelmişti.

Şimdi, fırtınanın dişlerine doğru tırmanırken, herhangi bir miktarın riske değip değmeyeceğini merak ediyorum. Bu insanları -onu- insan etine aç şeylerin bölgesine götürmeye değer mi? Geçen sefer zar zor kurtulduğum şeyler.

Patika dikleşir, kayalık bir yamaçtan yukarı doğru kıvrak ve beyaz kabuklu çamların göreceli sığınağına doğru geri döner. Ağaçlar bu yükseklikte bodurlaşıyor ve rüzgârla bükülüyor, dalları karla yüklü. Ağaçların gövdeleri arasından, çoktan beyaz bir örtünün altında kaybolmuş olan aşağıdaki vadiye göz atıyorum.

"Daha ne kadar var?" Cole arkamdan sesleniyor, sesi güçlenen rüzgara karşı yükseliyor.

"Bir buçuk, belki iki mil," diye cevap veriyorum. "Bu sırtı takip ediyoruz, sonra korunaklı bir vadiye iniyoruz. Kulübe doğu yamacına yaslanmış, en kötü hava koşullarından ve zirveden korunaklı."

Tabii o kadar uzağa gidebilirsek. Işık beklediğimden daha hızlı azalıyor, bulutlar erken karanlığı getiriyor. Ve karanlıkla birlikte tehlike de gelir.

Tepemizdeki sırtı tanıyorum, kayaların ve bükülmüş çamların arasında bir hareket arıyorum. Henüz bir şey yok, ama oradalar. İzliyorlar. Bekliyorlar. Dağların kendisi kadar eski bir lanet.

Marcus şimdi beni görse gülerdi, eski efsanelerden ürküp gölgelere atlıyorum. Suç patronu pragmatizme her şeyden çok değer verir - soğuk, sert nakit ve onun getirdiği güç. Ona göre dünya basit: avcılar ve avlar, kazananlar ve kaybedenler. Bu dağlar hakkındaki gerçeğe asla inanmaz.

Neredeyse başıma gelecek olan şey hakkında.

Bazen onun cehaletini kıskanıyorum ve gücüne imreniyorum.

"Jensen." Eli geri çekilip yanıma geldi, sesi alçak perdeden geliyordu. "Işığı hızla kaybediyoruz."

Başımı sallıyorum, hesaplamaya başlamıştım bile. "Göçmen Glades'e giden kestirme yol mu?" "Bu koşullarda riskli."

"Hava karardıktan sonra dışarıda yakalanmak daha riskli."

Aramızda konuşulmayan ama net bir anlayış geçiyor. Eli neyin tehlikede olduğunu biliyor. Bir kez başını salladıktan sonra önden giderek bizi kayalık bir eyere doğru keskin bir şekilde yükselmeden önce çam ağaçlarının arasından geçen ve zar zor görülebilen bir patikaya doğru yönlendiriyor. Kestirme yol bize neredeyse otuz dakika kazandıracak; karanlık çökmeden kulübeye varmakla dağda yakalanmak arasındaki fark bu.

Jeopardy'yi ileri itip Aubrey'nin yanına geliyorum. "Patika burada sertleşiyor. Yakın durun."

Bana bakıyor, kirpiklerine kar taneleri takılmış, yanakları soğuktan kızarmış.

Çok güzel görünüyorsun.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Sadece hava durumu," diye yalan söyledim. "Fırtına yaklaşıyor, hem de beklediğimden daha hızlı."

Gözleri benimkileri bir an için çok uzun süre tutuyor, araştırıyor. Söylemediğim daha fazla şey olduğunu hissediyor, ama merhametli bir şekilde baskı yapmıyor.

Tırmandıkça patika daralıyor ve bizi bir kez daha tek sıra olmaya zorluyor. Kar patikayı kapatacak kadar birikmiş, ama atlar içgüdüsel bir dikkatle ilerliyorlar. Tepemizdeki eyer, hızla kararan gökyüzünde karanlık bir çentik olarak beliriyor. Onu geçtikten sonra,

Kulübenin beklediği korunaklı vadiye ineceğiz. Sadece yarım saat, belki daha az.

Rüzgârda bir ses yükseliyor; bilmeseniz çakal sanabileceğiniz uzak, kederli bir çığlık. Elim kınındaki tüfeğe gidiyor, refleksif bir hareketle. Arkamda Hank rüzgârda kaybolan bir şeyler mırıldanıyor.

"Sadece fırtına," diye karşılık veriyorum, kendim de inanamıyorum.

Son kullanılabilir ışık gökyüzünden kaybolurken eyere ulaşıyoruz. Ağaçlar ya da arazi tarafından engellenmeyen rüzgâr burada tüm gücüyle yüzümüze vuruyor ve karı yatay olarak yüzümüze sürüyor. Kısa bir süreliğine attan inip güvenli geçiş için önümüzdeki patikayı kontrol ediyorum. İniş dik ama yavaş gidersek idare edilebilir.

"Herkes atlarından insin ve atlarını yönlendirsin," diye emrediyorum. "Aşağı inmek çok tehlikeli."

Kimse tartışmıyor. Tehlike, çiftlikten ayrıldığımızdan beri otoriteme meydan okuyan Red için bile açık. Bu yamaçta atılacak tek bir yanlış adım atın ya da binicinin bacağının kırılması anlamına gelebilirdi; bu koşullarda, yardımdan bu kadar uzaktayken olası bir ölüm cezası.

Bir Jeopardy'nin dizginlerini , diğer elimi Duke'un sırtından sertçe kayan Aubrey'e uzatıyorum. Eldivenli parmakları kısa bir an için benimkileri kavıyor, soğuğa rağmen şaşırtıcı derecede güçlü.

"Adımlarına dikkat et," diyorum ona. "Benimle Eli arasında kal."

İniş tehlikeli, her adım yerçekimi ve belirsiz araziyle bir pazarlık. Kar kayaların arasındaki çukurları doldurmuş, sağlam zemin izlenimi yaratıyor. İki kez Aubrey onu yakalamak zorunda kalıyorum, dengesini yeniden kazanmadan önce vücudu kısa süreliğine benimkiyle çarpışıyor. Her temas içimde istenmeyen bir farkındalık dalgasına yol açıyor, şu anda göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı, daha önceki aç anıları canlandırıyor.

Hayatta kalmaya odaklan, kendime hatırlatıyorum. Sığınağa ulaşmaya. Önümüzdeki gece boyunca bu insanları -onu- *güvende* tutmaya.

Çığlık tekrar geliyor, bu sefer daha yakından. Çakal değil. Rüzgar da değil. Duymamış gibi yapıyorum ama adımlarım biraz hızlanıyor. Atlar daha da tedirginleşiyor, başlarını savurup gözlerini deviriyor, kulaklarını geriye atıyorlar. Dışarıda ne olduğunu, karanlığın içinde kokumuzu neyin takip ettiğini hissediyorlar.

"Neredeyse vardık," diye sesleniyorum, içimdeki gerilime rağmen sesim sabit. "Çeyrek mil kaldı."

Vadi önümüzde açılıyor, üç tarafı sırtlarla korunaklı doğal bir çanak. Ve orada, tam da söz verdiğim gibi doğu yamacına yaslanmış McGraw av kulübesi duruyor. Büyükbabam tarafından savaştan sonra dağ kışlarını ve dağ tehlikelerini anlayarak inşa edilmiş, ahşap ve taştan sağlam bir yapı. İki katlı, taş bacalı, en ağır karları bile tutabilen dik sal çatılı, hatta kar kalınlığının o kadar yükselmesi ihtimaline karşı ikinci katta bir dış kapısı bile var, ki bu kışın ortasında burada alışılmadık bir durum değil.

Bu manzara karşısında içimi bir rahatlama kaplıyor, ancak gardımı düşürmemem gerektiğini de biliyorum. Henüz güvende değiliz. O duvarların içine girene, kapılar kilitlenene ve ateş yanana kadar değil.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor Cole yanımda, hepimizin hissettiklerini dile getiriyor.

Vadi tabanında yenilenmiş bir amaçla ilerliyoruz, barınak vaadiyle yorgunluk geçici olarak unutuluyor. Kar şimdi daha yoğun yağıyor, giysilerimizin katmanlarını kesip altındaki deriyi üşüten rüzgarlar tarafından yönlendiriliyor. Kulübe, etrafını saran kar fırtınasına karşı karanlık bir silüet olarak yol göstericimiz olmaya devam ediyor.

Yaklaşırken yapıyı hasar ya da istenmeyen ziyaretçi, insan ya da başka bir şey var mı diye tarıyorum. Pencerelem sağlam, panjurlar hava koşullarına karşı sabitlenmiş. Kapı sağlam duruyor, karda yakın zamanda girildiğini gösteren bir iz yok.

Eli ve Cole'a, "Atları kulübeye götürüp hazırlayın," diye talimat veriyorum. "Red, kapıyı açmama ve ateş yakmama yardım et."

Red ilk kez yorum yapmadan itaat ediyor ve beni kulübenin girişine kadar takip ediyor. Kilitlemeye zahmet etmiyoruz. Her ne kadar yabancıların buraya yerleşmesini istemesem de, bölgede birinin sığınması gerekebilecekken kilitlemek zalimce görünüyor. Elimi buzlu tokmağın üzerine koyuyorum ve dirençle dönüyor, metal kullanılmamaktan ve soğuktan sertleşmiş. İçeri girdikten sonra Red ocakta ateş yakmaya başlarken ben de etrafta fare aramaya koyuluyorum. Sadece toz buluyorum.

Çok büyük bir kulübe değil ama ikinci bir ev gibi hissettiriyor. Alt katta bir mutfak, yemek alanı, oturma odası ve kompost tuvaletli bir banyo (eskiden dışarıda hala orada olan müstemilata gitmeniz gerekiyordu), daha sonra bir bölme ile bölünmüş bir çatı katına çıkan merdivenler var, her bölümde tek kişilik bir yatak var.

Akşam yemeği sakın bir olaydır; ocakta ısıtılmış konserve güveç, peksimet bisküvileri, biraz sıcak çikolata. Red ve Cole eski bir çavdar şişesinden yararlanıyor,

ama ben vazgeçtim. Kimse pratik gerekliliklerin ötesinde pek konuşmuyor. Tüneldeki olaylar, kötüleşen koşullarda cezalandırıcı yolculuk, durumumuzun izolasyonu - hepsi farklı şekilde üzerimizde ağırlık yapıyor, ama yine de ağırlık yapıyor.

Sonunda Eli atları beslemek için dışarı çıkar, Red ve Cole ise ateşin başında çavdarlarını içerler. Hank pencerenin yanında durur, sanki görmek istemediği birinin uğramasını bekliyormuş gibi dışarıya bakar.

Aubrey kaba yontulmuş masada karşımda oturuyor, sıcak çikolata bardağından çıkan buhar yüzünün etrafında sis gibi kıvrılıyor. Dalgalandıran lamba ışığında gölgeler yüz hatlarında dans ediyor, onları yumuşatıyor, onu daha genç, daha savunmasız gösteriyor. Bu bir yanılsama, biliyorum. Aubrey Wells'in savunmasız bir yanı yok.

Dilimin üstüne gelmediği sürece.

"Demek burası senin aile kulüben?" diye sorarak odaya çöken sessizliği bozuyor.

Başımı sallayıp boş kâsemi yere bırakıyorum. "Savaşın sonra büyükbabam tarafından inşa edildi. Eskiden bizim av kulübemizdi, uzun zaman önce, çiftliğin ağaç sınırına kadar sığır yetiştirdiği zamanlarda."

"Çocukken burada çok zaman geçirdin mi?"

"Çoğunlukla yazları. Babam beni her seferinde haftalarca buraya getirirdi." Anılar canlanıyor; yaz fırtınaları, bundan farklı değil, gök gürültüsü dağları sarsarken kulübe bir sıcaklık ve güvenlik cenneti. Babamın hava durumunu, vahşi yaşamı ve araziye nasıl okuyacağımı açıklayan sessiz sesi. "O zamanlar... farklıydı."

"Nasıl yani?"

Bakışlarını karşılıyorum, ne kadarını söyleyeceğimi tartıyorum. "Daha basit. Çiftlik zor zamanlar geçirmeden önce. Babam ölmeden ve bana hâlâ ödediğim borçlar bırakmadan önce."

Açıklamak istediğimden daha fazlası, ama onun sabit bakışlarındaki bir şey gerçeği benden çekip alıyor. Gerçeğin tamamını değil -asla öyle değil- ama genellikle paylaşmaktan rahat olduğumdan daha fazlasını.

"Bu iş bununla mı ilgili?" diye soruyor sessizce. "Para mı?"

Ne zaman değil mi? Ama bu insanların hayatını riske atacaktır kadar değil. Onunkini riske atacaktır kadar değil.

"başladı," diye itiraf ediyorum. "Şimdi... Emin değilim."

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor, belki de dürüstlüğüme karşısında şaşırıyor. Ya da belki de kurguladığım saçmalık katmanlarını görüyor.

Yıllar içinde Marcus'un dünyasında hayatta kalmak için geliştirdiğim sertleşmiş dış görünüşüm.

Her iki şekilde de, bu rahatsız edici.

Aramızdaki an, söylenmemiş sorularla gergin bir şekilde uzuyor. Sonra Cole yüksek sesle esneyerek gerginliği bozuyor.

"Uyku düzeni?" diye soruyor, gözleri şimdiden yukarıdaki çatı katına çıkan dik merdivenlerde.

"Çatı katında sadece iki tek kişilik yatak var," diye cevap veriyorum, konu değiştiği için minnettarım. "Biraz sıkışık ama uyku tulumlarını halının üzerine serersen iş görür. Gerçi yataklardan birini Aubrey alıyor."

Aubrey hemen ayağa kalkarak, "Ben burada uyuyacağım," diyor. "Böylesi daha geniş."

"İyi bir fikir değil," diyorum. "Isı yükselir. Çatı katı daha sıcak olacak."

İnatla başını sallıyor ve Angus'tan aldığımız çantadan uyku tulumunu çıkarıp açmaya başlıyor. "Ateşin yanında iyi olacağım. Ayrıca biri gece boyunca ateşi harlı tutmalı."

"Bunu yapabilirim," diye teklif ediyorum.

"Senin dinlenmeye hepimizden daha çok ihtiyacın var," diye karşı çıkıyor. "Bu dağları bilen tek kişi sensin. Bunu atlatmamız için sana güveniyoruz."

Argümanında mantık var, ama tek düşünebildiğim, geri kalanımız yukarıda uyurken onun ana katta yalnız olması. Belki de mesafe istiyordur, bir grup yabancı erkeğin arasında uyumak istemiyordur. Özellikle de Red gibi adamların. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde onu nasıl izlediğini gördüm, gözlerinde görevimizle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin durumumuzun izolasyonu ile ilgili olduğu bir hesaplama.

Red beni onu izlerken yakalıyor ve sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi sırtıyor. İçime soğuk bir şey yerleşiyor, bölgede başka bir yırtıcının olduğunu ilkel bir şekilde fark ediyorum. Red'in niyetleri hakkında endişelenirken kendi niyetlerimi sıkı sıkıya kontrol altında tutmamdaki ironi gözümden kaçmıyor. Sanki Aubrey hakkındaki düşüncelerim tamamen saf ve profesyonelceydi.

Öyle olmadı. Hem de .

Bizimle ilgili hiçbir şey değişmedi.

İçimdeki her şey buna isyan etse de, "Nasıl istersen," diye yumuşuyorum. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Seni nerede bulacağımı biliyorum," diye bitiriyor sözlerini, dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor.

Diğerleri çatı katına çıkarken Eli ceketindeki kârı silkeleyerek içeri giriyor; Red, Hank ve Cole tek kişilik yataklar için tartışmaya başlamışlar bile. Eli merdivenin başında duraksıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Atlar sıcak, beslenmiş ve kuru olduğu sürece sorun yok," diyorum ona. "Biraz dinlen." Bana kararlı bir bakış attı. "Sen git. Bir dakikaya geliyorum."

Ana odada sadece Aubrey ve ben kaldığımızda, kendimi ayrılmaya isteksiz buluyorum. Uyku tulumunu ateşe yaklaştırıyor, hareketleri pratik ve etkili. Ateşin ışığı saçlarına vuruyor, sarı telleri altın rengine dönüştürüyor, çenesinin güçlü çizgisini, boynunun zarif kıvrımını vurguluyor.

"Aklında başka bir şey mi var kovboy?" diye soruyor başını kaldırmadan. Sesi gırtlaktan geliyor ve doğrudan sikime kan hücumu gönderiyor.

"Ön kapıyı kilitli tut," diyorum düşüncelerimi pratik konulara geri dönmeye zorlayarak. "Panjurları açmayın, kapıyı açmayın. Ne duyarsan duy."

Şimdi başını kaldırıyor, yüz ifadesi sorgulayıcı. "Ne duyabilirim ki?"

"Rüzgâr bu dağlarda oyunlar oynayabilir," diyorum dikkatle. "Orada olmayan şeyler duyduğunuzu sanmanıza neden olur. Sesler. İsimler söylenir."

Uzun bir süre beni inceliyor. "Geçen gece duyduğum gibi mi?"

Cevabı biliyor. "Sadece kapıyı kilitli tut. Ve ateşi söndürme."

"Bana hâlâ gerçekten neden korktuğunu söylemedin," diyor yumuşak bir sesle. "Dışarıda seni bu kadar geren ne var? Sanki baledeymişsin gibi etrafında dans ediyorsun."

"Biraz uyu, Aubrey," diye cevap veriyorum, merdivenlere doğru ilerlerken onu görmezden geliyorum. "Burada sabah erken gelir."

"Jensen." Sesi beni merdivenin dibinde durdurdu. "Teşekkür . Beni buraya kadar getirdiğin için."

Ona bakıyorum, her şeyi alt üst eden, olduğumdan daha iyi olmak istememe neden olan bu kadına. Bana kurtuluşun hala mümkün olabileceğini düşündüren bu kadın, benim için bile.

"Bana henüz teşekkür etme," diye uyarıyorum onu. "Kız kardeşini henüz bulamadık."

Bana attığı bakış çok anlayışlı, çok bilgili. "Ama biz gidiyoruz için."

Merdivenleri cevap vermeden çıkıyorum, her adım beni ondan biraz daha uzaklaştırıyor ama aramızda havada asılı duran sorudan uzaklaştırmıyor. Üç yıldır peşimi bırakmayan sorudan.

Aubrey sonunda kız kardeşi hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ne yapacak? Ve bu olaydaki rolümü öğrendiğinde benim hakkımda ne düşünecek?

AUBREY

I Bir an için nerede olduğumu unutarak bir başlangıçla uyanıyorum, elim orada olmayan bir silaha uzanıyor. Ama sonra gözlerim ateş ışığına alışıyor ve beni uyandıran şeyin sahanlıktaki ayak sesleri olduğunu fark ediyorum. Merdivenler, sessiz olmaya çalışan türden.

Oturduktan sonra halının üzerinde dönüyorum ve Jensen'ın son basamaktan indiğini görüyorum. "Seni uyandırmak istememiştim," diyor usulca.

"Uyuduğumu bilmiyordum," dedim, yanımdaki uyku tulumuna bakarak. Hatırladığım son şey tuvalete gidip güçlü bir sabun ve çok soğuk bir yıkama bezi kullanarak derme çatma bir banyo yaptığım ve ardından pijamalarımın içine girdiğimdi. Görünüşe göre uyku tulumuna bile girememiştim.

Jensen şömineye doğru ilerliyor, bir kütük daha eklemek için çömeliyor. Ateşin ışığı yüz hatlarında oynaşıyor, yüzünü keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor; tüm açılar ve gölgeler. Kalkıp uyku tulumuma gitmeli, profesyonel mesafemi korumalıyım. Bunun yerine olduğum yerde kalıp onu izliyorum.

"Uyuyamıyor musun?" Dizlerimi göğsüme çekerek soruyorum. Kulübe ateşe rağmen cereyan yapıyor ve birden uyku tişörtümün ne kadar ince olduğunu farkına varıyorum.

"Bugünlerde pek uyuyamıyorum." Bunu söylerken bana bakmıyor, ateşe odaklanmış durumda. "Bu dağlarda değil."

Ses tonundaki bir şey onu daha dikkatli incelememi sağlıyor. Omuzlarındaki gerginlik. mesafeyi dikkatli bir şekilde koruyor. Hayalet

Sonunda bakışlarımla buluşmak için döndüğünde gözlerinde lanetli bir şey var. "Bu dağlarda seni rahatsız eden şey nedir, Jensen?" diye sordum, Üst katta uyuyan diğerlerini uyandırmamak için sesimi alçak tutuyorum. "Burada bir şey oldu, değil mi? Bana söylemediğin bir şey."

Çenesi gerilir. "Bu dağlarda pek çok şey olur. Hepsi de iyi birer masal olmaz."

"Dene beni." Bakışlarını tutuyorum, ona meydan okuyorum. "Kabuslardan payıma düşeni aldım."

Onları da yaşadım.

Mutfağa gitmeden önce uzun bir süre beni inceliyor, ateşin ışığı gözlerine yansıyor. Dolaptan bir şişe çıkardı, kapağını açtı ve uzun bir yudum aldıktan sonra bana doğru uzattı.

Neredeyse reddediyorum. *Reddetmeliyim*. Ama geceyle ilgili bir şey, yalnızlık, bana bakma şekli -özenle inşa edilmiş duvarlarımla içini görüyormuş gibi- elimi uzatmama neden oluyor.

Yanıma geldi ve onu bana doğru indirdi. "Daha iyisini bilmeseydim, çok fazla kısıtlama gösterdiğini söyledim."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diyorum ona bir yudum alırken. Viski boğazımda tanıdık bir yol açarak beni içten içe ısıtıyor. "Ve benim de senin hakkında bilmediğim çok şey var."

"Sanırım bu ikimiz için de daha güvenli." Şişeyi geri alıyor, parmakları benimkilere değişiyor. Bu kısa temas bile içime bir akım gönderiyor.

Kalkıp tualete gitmeliyim. Aramıza mesafe koymalıyım. Bana olan yakınlığı, varlığı ve sıcaklığı gerçekten neden burada olduğumu hatırlamamı zorlaştırıyor. Bunun yerine, şişeyi uzattığında geri alıyorum, gözlerimiz ağız kenarında kilitleniyor.

"Gerçekten neden buradasın, Aubrey?" Sesi düştü, şimdi daha sert. "Ve bana kız kardeşinle ilgili o hikâyeyi anlatma. Bundan daha fazlası var."

Soru beni hazırlıksız yakaladı, çünkü Lainey yüzünden buradayım.

Öyle değil miyim?

Onun yerine "Belki de bir şeyden kaçıyorumdur," diyorum. Kısmi bir gerçek. "Senin gibi."

"Kaçtığımı nereden çıkardın?" diyor.

Omuz silkip tekrar alevlere bakıyorum. "Sadece bir önsezi."

Jensen şişeyi alıp bir kenara koydu. Hareket ettiğini fark etmemiş olsam da şimdi daha yakın. Ondaki yayılan sıcaklığı hissedebileceğim, giysilerine sinen çam ve odun dumanının kokusunu alabileceğim kadar yakın.

"Peki sen neden kaçıyorsun, Aubrey Wells?" Sesi yumuşadı, tehlikeye yol açacak türden.

Nabzım hızlanıyor. Bu bir uçurum ve ikimiz de bunu biliyoruz. Geri çekilmeliyim. Bunun neden berbat bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri hatırlamalıyım - o bir şey saklıyor, ben bir şey saklıyorum, hiçliğin ortasındayız ve ekibi üstümüzde uyuyor.

Bunun yerine, kendimi açıklayamadığım ya da karşı koyamadığım bir şeyin çekimine kapılarak daha da yaklaşırken buluyorum.

Bizi daha önce iki kez bir araya getiren aynı şey.

"Pişmanlıklarımdan kaçıyorum," diye fısıldıyorum.

Eli yüzüme geliyor, nasırlı parmakları yanağıma şaşırtıcı derecede nazikçe dokunuyor. İkimizin de sınırda durduğumuz, ikimizin de geri çekilebileceği bir an var.

İkimiz de bilmiyoruz.

Ağzı ateş ışığında benimkini buluyor ve bunda nazik bir şey yok. Bu açlık, çığ ve talepkâr. Ben de aynı şevkle karşılık veriyorum, aylardır süren gerginlik kuru bir çıra gibi tutuşuyor. Ellerim omuzlarını kavıyor, yıpranmış fanilanın altındaki sağlam gücü hissediyorum.

Beni halının üzerine geri itiyor, ağırlığı üzerime çöküyor ve ağzının içine doğru nefes alıyorum. Ses ona üst kattaki diğerlerini hatırlatmışa benziyor, çünkü hafifçe geri çekiliyor, gözleri uyarıyla kararıyor.

"Sessiz kalabileceğini mi sanıyorsun?" Sesindeki sertlik içime şiddetli bir ürperti gönderiyor.

Başımı salladım, zaten nefes nefese kalmıştım. "Deneyebilirim." "Elinden geleni yap o zaman."

Arkasına yaslanıp önce gömleğini, sonra da pantolonunu çıkarıyor, siki tüm dikkatiyle duruyor ve hafifçe seğiriyor. Ona bakıyorum, ucundaki nem damlası ateş ışığında parlıyor. Sonunda bakışlarımı ayırıp yüzüne baktığımda, verdiğim tepkiden memnun bir sırıtış takınıyor.

Sonra sırıtışı kayboluyor ve bana saldırıyor. Dudakları şimdi boynumda, sıcak ve ısrarcı ve herhangi bir kısıtlama düşüncesi yok oluyor. Parmaklarım yumuşak saçlarına dolanıyor, tırnaklarım sırtında geziniyor. Boğazından alçak sesle inliyor, titreşimi bir iniltiyi ısırmama neden oluyor.

İki bileğimi de tek eliyle yakalayıp başımın üzerinde sabitliyor. "Az önce sessiz kalmakla ilgili ne dedim ben?" Ses tonunda tehlikeli bir eğlence var.

"Ben yapmadım-" diye itiraz etmeye başlıyorum, ama beni bir başka morartıcı öpücükle kesiyor.

"Bizi yakalatacaksın," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Belki de bunu istiyorsundur."

Diğer eli gömleğimin altından yukarı kayıyor, çıplak buluyor, çakıllı meme uçlarımı çekiştiriyor ve belki de haklı olduğunu düşünüyorum. Belki de bana her şeyi unutturan bu adamla tam olarak ne yaptığımı herkesin bilmesini istiyorum.

Pijama gömleğimi daha yukarı itiyor, ağzı elinin bıraktığı izi takip ediyor. "Jensen," diye nefes alıyorum ve bu sefer yalvarıyorum.

Duraklıyor, dudakları tenimin üzerinde geziniyor. "Durmamı ister misin, sevgilim?" Kelimeler sert ve isteksiz.

"Hayır," diyorum hızla, ona doğru eğilerek. "Daha fazlasını istiyorum."

Cevap iniltisi neredeyse bir hırıltı. Daha aşağı kayıyor, ağzı kaburgalarımın, karnımda sıcak. Nereye doğru gittiğinin beklentisi -bana bakarken gözlerindeki bariz vaat- nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Sonra orada, kasıtlı bir yavaşlıkla kalçalarımın arasına yerleşiyor ve diğer her şey kayboluyor.

"Sessiz ol," tekrar hatırlatıyor, eğilmeden önce sesinde hınzır bir memnuniyet var. Dilinin ilk dokunuşu neredeyse beni tamamen çözüyor.

Ağlamamak için dudağımı ısııyorum, ağzının amansız baskısı altında kıvraniyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki daha önce yıkanmayı akıl etmişim. Özellikle de bir saniye bile vazgeçmiyor, beni parça parça ayırırken ellerimle kalçalarımı kavrayıp sabit tutuyor.

Her vuruş beni daha yükseğe gönderiyor, düşmeye bu kadar hazır olduğumu bilmediğim kenara daha da yaklaştırıyor.

Sonunda üzerinden yuvarlanmama izin verdiğinde, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve onun adını inliyorum ve kimin duyduğunu umursamıyorum.

Ben daha nefesimi tutamadan tekrar üzerime geliyor, sanki bu kadar gürültü yapacağımı biliyormuş gibi bir eliyle ağzımı kapatıyor. Gözleri ateş ışığında vahşi, kontrolümü tekrar kaybetmem için bana meydan okuyor.

"Pek iyi bir kız olmuyorsun, değil mi?" diyor huysuzca.

Sonra yan tarafımı tutuyor ve hızlı, güçlü bir hareketle beni çeviriyor. Yanağım halının üzerine bastırıyor, ateş çıttırıyor.

santim uzakta. Kalçalarımı kaldırmadan önce kendimi desteklemek için zar zor zamanım oluyor, eli tekrar ağzıma dolanıyor ve tam girişime beni dik tutuyor.

İlk hamlesi yavaş, elinin altında nefes kalmama neden olan kademeli bir gerilme. Nefesimi tutmam için bana bir an veriyormuş gibi duraklıyor, alaycı bir şekilde hâlâ içimde.

"Sessiz ol, sevgilim."

Tek hissedebildiğim, tek düşünebildiğim o olduğunda itaat etmek zor. Vücudumdaki her sinir gergin, her santimim ona doğru geriliyor. Sonunda tekrar hareket etmeye başladığında, çıldırtıcı derecede yavaş, her vuruşu hassas ve kontrollü.

Daha fazlası için çaresizce ona doğru kıvrılıyorum. Bu sefer çıkardığım ses öfkeli bir inilti, avucuyla yarı bastırılmış ve bu sadece onu teşvik ediyor gibi görünüyor.

Bu his bunaltıcı, çığ ve derin ve kendime itiraf etmeme izin vermeden arzuladığım her şey.

Cezalandırıcı bir ritimle hareket ediyor, bir eli belimi kavlıyor, diğeri ağzımın etrafında. Her hamlesi benden boğuk bir ses çıkmasına neden oluyor ve birilerinin duymasından mı korkuyorum yoksa duymaları için çaresiz miyim bilemiyorum.

"Hayal ettiğimden bile daha sıkıymışsın," diye homurdanıyor. Sözleri içimde bir sarsıntı yaratıyor; sesinin bu kadar alçak ve sert olması neredeyse tekrar boşalmam için yeterli. "Seni ne kadar sert becerdiğimi herkesin duymasını mı istiyorsun?"

Başımı hayır-evet-kim bilir diye sallıyorum. Bu kamara katında ikimiz dışında hiçbir şeyin anlamı yok. Açısını hafifçe değiştiriyor, her hareket tüm vücuduma şok dalgaları gönderiyor, ta ki ben tekrar uçuşumun kenarına gelene kadar.

"Jensen," diye soluyorum avucuna karşı, onun istediği gibi sessiz kalamıyorum.

İkimizin de bilmesi gerektiği gibi.

"Basit talimatları bile takip edemiyor," diyor karanlık bir kıkırdamayla, ama içinde gerçek bir sitem yok.

Ağzımı bırakıyor ve ben bir bez bebek gibi öne düşüyorum, içime her zamankinden daha hızlı girerken parmaklarımı haliye gömüyorum. Ateş odanın geri kalanıyla birlikte bulanıklaşıyor, ta ki içimde oluşturduğu ısıdan başka hiçbir şey kalmayana dek. Bedenim onun etrafında kenetleniyor, daha fazlasını, daha fazlasını talep ediyor ve sonra tekrar boşalıyorum, öncekinden daha sert.

Jensen kaba bir memnuniyet sesi çıkarıyor ve içime giriyor, parçalanacağımdan emin olana kadar her son titremeyi sürüklüyor. Sonunda, o

Sadece derin ve sert bir şekilde geri itmek için dışarı çekiliyor ve kendi kırılma noktasına ulaştığında hissedebiliyorum. Titrerken parmakları beni bir mengene gibi kavırıyor, ikimiz de hareket edemeyecek kadar bitkin düşene kadar içeride kalıyor.

Bir an için, kulübede bizim kesik kesik nefeslerimizden ve sönmekte olan ateşin çıtırtısından başka bir şey duyulmuyor. Yanımda yere yığılıyor, belimdeki tutuşunu çözmeden beni kendine doğru çekiyor. Onun gibi sahiplenici ve kaçınılmaz ve ben kendime rağmen onun içinde eriyorum.

"Tam düşündüğüm gibi," diye mırıldanıyor Jensen saçlarıma doğru. Sesinde kalbimin kaburgalarımı çarpmasına neden olan alaycı bir yan var. "Sen de Angus kadar inatçısın."

"İşime geldiği zaman emirlere uyarım," diye mırıldanıyorum ama aptal gibi sırtıyorum.

Hafifçe gülüyor ve beni kendine çekiyor, birbirimize dolanmış halde yatarken kalp atışları kulağımın altında sabitleniyor. Ne kadar süre böyle kaldığımızdan emin değilim, sonunda bana bakmak için kayıyor, ifadesi ciddi.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyor sonunda, sesi alçak ve sert. Gözleri ateş ışığında benimkileri arıyor, anlayış, anlaşma arıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Yani değiştiremez."

Ona bakmak için bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum, yüzünü inceliyorum. Sert düzlemler ve gölgeler, vücudu benimkine bastırılmış halde kalırken bile dikkatli mesafesi bakışlarına geri dönüyor.

"Aklımdan bile geçmezdi kovboy," diye cevap veriyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde. Gözlerime bakıyor ve bir kez olsun gerçek Jensen'i gördüğümü sanıyorum

McGraw - dünya için taktığı maske değil, altındaki adam. Karmaşık. Perili. Ve bir şeyden kaçıyor, tıpkı benim gibi.

"Sabah olduğunda işimize geri döneceğiz," diyor. "Kız kardeşini aramaya devam ediyoruz. Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Kullanılmış hissetmeliyim. İşten çıkarıldığım için kızgın hissetmeliyim. Onun yerine kendimi başımı sallarken buluyorum. Çünkü gerçek şu ki, onun olduğu kadar benim de mesafeye ihtiyacım var. Bu her neyse -boşalma, bağlantı, anlık zayıflık- bir daha olamaz. Odaklanmaya devam etmek istiyorsam olmaz. Lainey'i bulmak istiyorsam olmaz.

"Anlaştık." Atılmış kıyafetlerime uzanıyorum, aniden sağladıkları zırha ihtiyaç duyuyorum.

Jensen kıpırdamadan giyinmemi izliyor, ateş ışığı çıplak göğsünde oynuyor. Gözlerinin her hareketi izlediğini, ezberlediğini hissedebiliyorum. İşim bittiğinde, el değmemiş uyku tulumuma doğru bakıyorum.

"Biraz uyu," diyor, kot pantolonunu çekiştirmeye başlamış bile. "Bu dağlarda şafak erken söküyor."

Başımı sallıyorum, uyku tulumuma çekiliyorum, bedenim hala onun dokunuşunun anısıyla uğuldarken bile aramıza fiziksel mesafe koyuyorum. Yarın yine rehber ve müşteri olacağız. Profesyonel. Mesafeli. Korumalı.

Ama çantanın içine girdiğimde, ilk dikkatimi çeken o akıcı zarafetle kabinin içinde hareket edişini izlerken, kesin olarak bildiğim bir şey var: Az önce aramızda her ne olduysa gerçektir. Çiğ. Kayıp İz Çiftliği'ne geldiğimden beri başka hiçbir şeyin olmadığı kadar dürüst.

"Jensen," diyorum usulca o merdivenlere yönelirken.

Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle mi?"

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ne söylemeye çalışıyorum ki? Onu istememem gerektiğini mi? Her şeye rağmen olanlardan pişmanlık duymamam gerektiğini mi?

"Hiçbir şey," diyorum sonunda. "Sadece... iyi geceler."

Gözlerinde bir şey titreşiyor. Bir yumuşaklık. "İyi geceler, Aubrey."

Başka bir şey söylemeden merdivenleri tırmanıyor, ayak sesleri sessizliğe karışıyor. Tavana bakıyorum, ateşin çıtırtısını dinliyorum, söylemediğimiz onca şeyin ağırlığını hissediyorum.

Sabah, bunlar hiç olmamış gibi davranacağız. Kahvaltıda birbirimizin gözlerinden kaçacağız. Mesafemizi koruyacağız.

Ama tenimdeki ellerinin anısı, kulağıma sertçe gelen sesi, bana boğuluyormuş gibi bakması ve benim hem su hem de hava olmam - bunlar bizi takip edecek. Dağlara doğru. Orada bizi bekleyen tehlikelere doğru.

Ve bu da en tehlikeli şey olabilir.

AUBREY

I Ateşin sönmekte olan korları ve kulübenin kapısının kapanma sesiyle uyanıyorum. Soluk sabah ışığı panjurlardaki boşluklardan süzülerek kaba yontulmuş döşeme tahtaları üzerinde ince çizgiler oluşturuyor.

Ağır yün battaniyenin altına uzanıyorum, gecenin anıları parçalar halinde üzerime yıkılıyor -Jensen' güçlü elleri tenimde geziniyor, beklenmedik bir yumuşaklık ve çılgınca bir sertlik arasında gidip geliyor, ağzı boynuma sıcak bir şekilde değiyor, ağırlığı beni ocağın önündeki ayı postu kilime bastırıyor. Ateş ışığında bana bakarken gözlerindeki sessiz yoğunluk, sanki beni ters çevirip arkamdan almadan önce her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi.

Ayağa kalktım, elimi karışık saçlarımda gezdirdim. Kulübe, sabah güneşine uyum sağlayan ahşapların ara sıra çıkardığı gıcırtilar dışında sessiz. Üst kattan hâlâ uyuyan adamların sesleri geliyor -Cole'un yüksek sesli horlaması, dönen birinin hışırtısı. Dün gece burada neler olduğunu bilmiyorlar. Ya da en azından bilmediklerini umuyorum.

İç çekiyorum ve ellerime bakıyorum. Jensen'la yatmanın pervasızca ve profesyonelce olmadığını biliyorum. Carlos, şüpheli bir kişiyle ilişkiye girerek bir soruşturmayı tehlikeye attığımı bilseydi rozetimi alırdı.

Yine de bu resmi bir soruşturma değil ve Jensen da şüpheli değil. Buraya FBI'dan Özel Ajan Wells olarak gelmedim. Ben sadece Aubrey'im.

Kız kardeşini arayan bir kadın. Dün gece birkaç saatliğine, en az kendisi kadar lanetli bir adamın kollarında teselli bulan bir kadın.

Mesele ki, bana neyin musallat olduğunu biliyor. Ben onun ne olduğunu bilmiyorum.

Ve kesinlikle bir şeyler peşini bırakmıyor.

Kıyafetlerimi alıp soğuk havada hızla giyiniyorum, gömleklerin ve fanilaların altına termalleri katlıyorum, kot pantolonumu giyiyorum. Silahım hâlâ çantamın derinliklerinde, diğerlerinin fark etmeyeceği bir yerde duruyor. Silahımı hızlıca çıkarıyorum, saklandığı yere geri koymadan önce haznesini ve emniyetini kontrol ederken tanıdık ağırlığı bana güven veriyor.

Eski alışkanlıklar zor ölür.

Tuvaleti kullandığımda, ateşi yeniden yaktığımda ve kahveyi kaynamaya bıraktığımda, yukarıdan gelen hareket sesleri bana diğerlerinin uyandığını söylüyor. Önümüzdeki gün için kendimi hazırlıyorum, sadece dışarıdaki tehlikeli arazide değil, aynı zamanda küçük grubumuz içindeki değişen dinamiklerde de gezinmek için.

Kapı açılır, soğuk bir hava ve keskin çam kokusu getirir. Jensen botlarındaki karı eşiğe vurarak içeri adım atıyor. Gözleri hemen benimkileri buluyor, ifadesi kapanmadan önce içlerinden okunamayan bir şey geçiyor.

"Günaydın," diyor, sesi hırçın. "Fırtına geçti. Yaklaşık on santim taze kar bıraktı. Bugün daha iyi bir cekete ihtiyacın olacak."

"Bir tane buldum. İzleme koşulları iyi mi?" Ses tonumu nötr ve profesyonel tutarak soruyorum.

"Yeni izler için taze kardan daha iyi bir şey yok" diyor. "Eski izler için aynı şeyi söyleyemem. Ama işe yarar."

Sadece seks hakkında değil, genel olarak yeni izler fikri hakkında da söylemediğimiz her şeyle dolu olan bu an aramızda uzayıp gidiyor. Sonra merdivenlerdeki ayak sesleri büyüğü bozuyor, Eli iniyor, onu Cole ve Hank takip ediyor.

"Kahve?" Eli havayı koklayarak umutla soruyor.

"Neredeyse hazır," diye cevap veriyorum, Jensen'la aramızdaki gariplikten uzaklaştığım için minnettarım. "Seninki kadar iyi olmayacak ama."

Red en son ortaya çıkıyor, bakışları Jensen ve benim aramda hesaplı bir ilgiyle dolaşıyor. İfadesinde dişlerimi sıkan bir şey var; söylediğinden daha fazlasını bilen bir adamın bakışı. Göz diken bir adamın bakışı.

"Avlanmak için güzel bir gün," diyerek masadaki sandalyeye çöküyor. "Peki plan nedir patron?"

Soru Jensen'a yöneltiliyor ama Red'in gözleri üzerimde sabit kalıyor, değerlendiriyor, neredeyse yırtıcı. Onun incelemesi altında kaymamak, ilgisinin tetiklediği rahatsızlığı açığa vurmamak için büyük çaba sarf etmek gerekiyor. Kadınları rahatsız etmekten zevk alan bir tipe benziyor ve benim de böyle erkeklerle fazlasıyla tecrübem var.

Jensen odun sobasının yanına gidiyor ve cevap vermeden önce teneke kupalara kahve dolduruyor. "Buradan kuzeybatıya, Cedar Creek'e doğru gideceğiz. Kuş uçuşu yaklaşık birkaç mil, ama taze karla daha yavaş gidiyoruz. Etrafa bakınır, ipucu arar ve geri döneriz. Günün çoğunu alır."

"Neden Cedar Creek?" Parmaklarımızın birbirine değmesine izin vermeden uzattığı kupayı kabul ederek soruyorum. "Orada ne var?"

"Sadece bir önsezi," diye cevap veriyor, gözlerime tam olarak bakmadan.

Kahvaltı hızlı bir şekilde hazırlandı; yulaf ezmesi ve birkaç parça kuru et, daha fazla kahve ile yıkandı. Ateş kendini gösterdikçe kabin yavaş yavaş ısınıyor, ancak dünkü yolculuğun sıkıntılarını üzerimizden atamamışız gibi hepimizin arasında belli bir soğukluk var.

Sanki bir şeylerin daha da kötüye gitmesi için zihinsel olarak hazırlanıyormuşuz gibi.

Eli bulaşıkları sessiz bir verimlilikle yıkıyor, arada sırada Jensen'a gözlerinde cevapsız kalan bir soruyla bakıyor. Diğerleri çantaları hazırlıyor. Çantamın her zaman gözümün önünde olduğundan emin oluyorum. Burada, Jensen ve ekibiyle küçük bir alanda ne kadar uzun süre kalırsam, hata yapma olasılığım o kadar artacakmış gibi geliyor. Amerikalı bir kadın olduğum için ateşli silahı suçlayabileceğimi biliyorum ama beni sorgulamalarını hiç istemiyorum.

Jensen işine geri dönmüştür, dün geceki adam - savunmasız, hassas, sert, neredeyse çaresizce ihtiyaç duyan - hiçbir yerde bulunamaz. Onun yerinde, sadece önündeki göreve odaklanmış, sert bakışlı bir rehber duruyor. Sanırım Lainey'e olan bağlılığını takdir etmeliyim, bunu tüm mirasımı ona ödediğim için yapıyor olsa bile.

Ayrılmaya hazırlanırken "Sıkı giyindiğinizden emin olun," diye talimat veriyor. "Havza açıkta, rüzgar yukarıda bıçak gibi kesiyor."

Dışarıda dünya değişmiştir. Bembeyaz bir örtü her şeyi kaplıyor; ağaçlar, kulübenin çatısı, kulübede homurdanarak selam veren atlar. Gökyüzü sert, parlak bir mavidir, güneşin yansıması

göz kamaştırıcı bir şiddetle yağıyor. Dağlar etrafımızda yükseliyor, görkemli ve gölgelerinde oynanan insan dramına kayıtsız.

Kesinlikle çok güzel, temiz ve keskin hava ciğerlerimi dolduruyor ama yine de bu güzelliğin içinde tehditkâr bir şey var. Sanki hepsi bir yanılsama, karanlık ve ahlaksızlık buz gibi derinin hemen altında bekliyor.

Biz onları eyerlerken atlar ürkekleşiyor, sanki onlar da gözden gizlenen tehlikeleri biliyormuş gibi başlarını savuruyor ve gözlerini gölgelere çeviriyorlar. Duke özellikle tedirgin görünüyor, eyer örtüsüyle yaklaştığımda yana doğru dans ediyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, Jensen'ın yaptığı gibi boynunu okşuyorum. "Seni korkutan ne, evlat?"

"Hayvanlar bizim hissetmediğimiz şeyleri hisseder," diyor Eli, Duke'un dizginiyle yanımda belirerek. "Özellikle atlar. Sistemleri enerjilere karşı ekstra hassastır."

"Enerjiler mi?"

Bana tam olarak yorumlayamadığım bir bakış atıyor - kısmen uyarı, kısmen değerlendirme. "Diğer şeylerin yanı sıra. Atınızın kalp atışlarını sizinkiyle senkronize edebildiğini biliyor muydunuz? Korkunun kokusunu alabilmelerinin bir nedeni de bu; enerji değişimini hissedebiliyorlar. At terapisinin işe yaramasının nedeni de bu. Duke'un sizin için, sizin de onun için iyi olduğunu düşünüyorum. Belki de ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verebilirsiniz."

Evet, ama içten içe öyle olmadığını biliyorum.

Cedar Creek'e giden yol bizi her kilometrede daha da vahşileşen bir araziye götürüyor. Taze karın altında zar zor görülebilen patika, rüzgarın karı fantastik şekillere soktuğu açık sırtlara açılmadan önce çam ağaçlarının arasından dolanıyor. Yer yer kar yığınları atların dizlerine kadar dalarak mücadele etmesine neden olacak kadar derin.

Kuşluk vakti bir sırta tırmanıyoruz, uzanan toprak dağ yamaçları arasında doğal bir havzayı ortaya çıkarıyor. Donmuş bir dere ortasından geçiyor, karların arasından çıkan çalı çırpı ile rotası işaretlenmiş.

"Cedar Creek," diye anons ediyor Jensen, Jeopardy'yi dizginleyip geri kalanımızı bekliyor.

"Burada hiç sedir ağacı görmüyorum," diye homurdanıyor Hank, atkısını rüzgâra karşı daha yukarı çekerek.

"Akıntının daha aşağısına dikilmişler," diye açıklıyor Eli. "1880'lerde buradaki eski maden ocakları. Doğal mağara sisteminden faydalanılmış ve

Sonra biraz daha. Kereste için sedir bahçeleri de kurmaya çalıştılar." "Nesin sen, lanet olası bir ansiklopedi mi?" Red tükürür.

"Hey, ilkokuldan sınıfta kalman Eli'nin suçu değil," diye karşılık veriyor Jensen. İyi huylu bir şaka gibi görünüyor ama Red'in ifadesi aynı fikirde değil.

Havzaya inerken manzarayı yeni gözlerle tarıyorum. FBI ajanlarına sistematik gözlem yapmayı, zihinsel bir ızgara oluşturmayı ve her bölümü metodik olarak işlemeyi öğretir. Bu eğitimi kullanma zamanı geldi. Olağandışı hiçbir şey hemen göze çarpmıyor - sadece bozulmamış kar, dağınık çamlar ve hepsinin arasından dolanan donmuş dere, ama odaklanmamın lazerle yapıldığını hissediyorum. Belki de bir iz sürücüden çok farklı değilimdir.

"Tam olarak ne arıyoruz?" Cole aklımdaki soruya ses vererek soruyor.

Jensen hemen cevap vermiyor, bakışları havzanın uzak tarafında, kardan kırık dişler gibi çıkan kayalık bir çıkıntıya sabitlenmiş. "Ait olmayan her şey," diyor sonunda. "Doğal olmayan herhangi bir şey."

Bunun üzerine Duke aniden başını savurur, kulakları öne doğru dikilir, burun delikleri açılır.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, dizginleri sıkıca kavrarken o da endişeyle yana kayıyor. "Ne oldu?"

Jensen çoktan ağaç hattını taramaya başlamış, bir elini de yanındaki tüfeğe atmıştı. "Herkes tetikte olsun."

"Ayı mı?" Cole kendi elini silahına götürerek soruyor.

Eli, "Belki de şu anda inlerinde olmaları gerekirdi," diyor.

Bu sırada Jensen'ın tüm vücudu gerilmiş, ağaçların arasındaki gölgeleri ararken gözleri parıltıya karşı kısılmıştı.

Sonra onu görüyorum, belki yüz metre ileride, havzanın dereye doğru daraldığı yerde, el değmemiş beyaza karşı koyu bir renk sıçraması. İlk bakışta bunun açıkta kalmış toprak ya da devrilmiş bir kütük olduğunu düşünüyorum. Ama şekliyle ilgili bana kasıtlı ve düzenli gelen bir şey var.

Organik değil.

"Jensen," diyorum sessizce, başımla ona doğru işaret ederek.

Bakışlarımı takip ediyor, ifadesi sertleşiyor. "Burada kal," diye emrederek Jeopardy'yi tek başına öne doğru itti.

"Cehennem gibi," diye mırıldanıyorum kendi kendime, isteksizliğine rağmen Duke'u takip etmesi için dürtüyorum.

Yaklaştıkça, karanlık şekil midemin sıkışmasına neden olan bir şeye dönüşüyor. Bu bir geyik -ya da bir geyikten geriye kalanlar- karda titiz bir hassasiyetle düzenlenmiş. Hayvan parçalara ayrılmış, parçaları kaba bir yıldız ya da güneş patlaması oluşturacak şekilde dizilmiş. Etrafındaki kar kıpkırmızıya boyanmış, beyaza karşı şok edici bir canlılıkta.

"Yüce Tanrım," diye nefes alıyor arkamdan Hank, Jensen'ın geride durma emrini de göz ardı etmiş.

Jensen atından iniyor ve dehşet verici manzaraya şoktan ziyade tecrübeye dayanan bir dikkatle yaya olarak yaklaşıyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum, Duke'un sırtından dikkatlice kayıyor ve dizginlerini yakındaki bir fідana bağlıyorum. Elim içgüdüsel olarak silahımın olması gereken yere doğru kayıyor ama tabii ki kulübeye geri dönüyor. Kendimi durduruyorum ve hayali bir silaha uzandığımı fark eden olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum.

Ve Red'in gözleriyle tanış.

Ağzının köşesi kaba bir gülümsemeyle kalkıyor. Hay sikeyim.

"Hiçbir şeye dokunmayın," diye uyarıyor Jensen bizi, ben dikkatimi tekrar ona çevirip Red'in bir şey anlamamasını umarken. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayanaya kadar olmaz."

"Neyle karşı karşıya olduğumuz çok açık," diyor Cole, ama attan inmek için bir hamle yapmıyor. "Oyun oynayan hasta bir piç var karşımızda."

Ama düzenlemenin yanına çömeldiğimde eğitimim devreye giriyor, gözlerim Cole'un basit açıklamasını desteklemeyen ayrıntıları katalogluyor. Kesikler bir bıçak ya da balta için fazla hassas, fazla temiz. Kapsamlı parçalanmaya rağmen çok az kan var, bu da hayvanın başka bir yerde öldürüldüğünü ve kan izi olmamasına rağmen kasıtlı olarak buraya yerleştirildiğini gösteriyor.

"Bu rastgele bir şey değil," diyorum Jensen'ın üzerindeki bakışlarıyla buluşarak. "Ve bu *hasta* bir *piçin* işi de değil."

"Hayır," diye sessizce kabul etti. "Bu bir mesaj."

"Kimin için bir mesaj?" Red tüyler ürpertici görüntüden uzak durarak soruyor.

"Bizim için," diyor Eli, sesi doğal olmayan bir şekilde sakın.

"Biri bizi izliyormuş," diyor Jensen. "İzimizi takip ediyor."

"Ya da başından beri buradaydılar," diye karşı çıkıyorum, ağaç hattını yeni bir ihtiyatla tarayarak. "Bir şekilde bizi bekliyorlar."

Diğer herkes bakışlarımı takip ediyor.

"Kan hâlâ sıvı halde," diye devam ediyorum, kanın karda donmak yerine nasıl biriktiğine dikkat çekerek. "Bu daha yeni. Saatler, günler değil."

"Vay, vay, vay. Ne zamandan beri Meredith Grey oldun sen?" Red boğuk bir kıkırdamayla yorum yapıyor.

Red'in *Grey's Anatomy* izlediği gerçeğine gülebilirdim, eğer gözleri şüpheyile bana dikilmeseydi.

Cole, "Gece olmuş olabilir," diyor. "Biz kulübedeyken. Belki o kadar soğuk değildi."

Jensen dikkatimi çeken bir kesinlikle, "Hayır," diyor. "Bu sabah yapıldı. Biz buraya doğru yola çıktuktan sonra."

Duke aniden başını geriye atar ve dizginlerini fidanı kırmaya yetecek bir güçle çekerek kurtarır. Tiz bir kişneme soğuk havayı yararak havzanın kenarındaki ağaç sırasına doğru ilerler.

Siktir, arabam.

"Duke!" Sesleniyorum, peşinden gitmeye başladım bile.

Jensen'ın eli koluma dolanıyor ve beni durduruyor. "Bırak onu."

"Delirdin mi sen? Yapamayız-"

"Bir şey onu korkuttu," diye sözümü kesiyor Jensen, eli sıkılaşıyor. "Hâlâ dışarıda olabilecek bir şey. Birlikte kalacağız. Geri dönecektir. O aptal değil. Bize ulaşmanın yolunu bulacaktır."

Kolumu kurtardım, öfkem sıcak ve hızlı bir şekilde alevlendi. "O benim atım!

Onu bırakmayacağım."

"Jensen haklı," diyor Eli, sakın sesi Jensen ve benim aramda çatırdayan gerilime bir kontrpuan oluşturuyor. "Duke kaçtıysa bir nedeni vardır. Muhtemelen kulübedeki Angus'a geri dönmüştür."

"Bunu bilmiyorsun ve bu da onu başka bir şey bulmadan önce bulmak için daha iyi bir neden," diye itiraz ediyorum. "Ben gidiyorum ve beni durduramazsın."

Ben Jensen ve Eli'ye karşı, diğerleri de kenardan izlerken bir çekişme başladı.

Jensen yaklaşıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltıyor. "Aubrey, beni dinle. Duke'ü terk etmiyoruz. O atı ölesiye seviyorum. Ama dışarıda bir şey bizimle oyun oynuyor ve senin bir tuzağa düşmene izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki yoğunluk beni duraksatıyor. Orada gerçek bir korku var, kendisi için değil ama benim için. Dün gece aramızda olanlardan sonra, bunu sadece profesyonel bir endişe olarak görmezden gelemem.

"Peki," diye yumuşuyorum, ama bu bana pahalıya patlıyor. "Ama ne yapacağız? Onu burada öylece bırakamayız."

Jensen diğerlerine işaret ederek, "Birlikte ağaç hattına doğru döneceğiz," diyor. "Herkes yakın dursun, silahlar hazır olsun."

Red ve Cole tüfeklerini çekerken, Hank paltosunun içinden bir tabanca çıkarır. Eli atlara yakın duruyor, alçak sesle mırıldanarak ve nazik dokunuşlarla onları sakinleştiriyor. Bir kez daha keşke silahım yanımda olsaydı diyorum. Belki döndüğümüzde onlardan bir yedek isteyebilirdim.

Ağaçlara doğru ilerlerken Jensen'ın dikkatle karı incelediğini fark ediyorum, gözleri benim için görünmez olan bir şeyi takip ediyor.

"Ne görüyorsun?" Sessizce soruyorum.

"İzler," diye cevaplıyor. "Ama Duke'ünkiler değil."

Karın parıltısına karşı gözlerimi kısarak onun bakışlarını takip ediyorum. Önce hiçbir şey görmüyorum, sonra tertemiz karda, Duke'ün kaçtığı çam ağaçlarına doğru giden ince girintiler görüyorum.

"İnsan mı?" İçimden bir ses öyle olmadığını söylese de soruyorum. Jensen başını hafifçe sallıyor. "Tam olarak değil."

Ben daha açıklama isteyemeden ağaçların arasından bir ses yankılanıyor: Duke'un olduğu belli olan bir atın sıkıntılı kişnemesi.

"İşte orada!" Çamların arasında parlayan bir hareketi işaret ediyorum, Duke'un kırmızımsı kürkü ormanın derinliklerinde kaybolmadan önce bir anlığına görünüyor.

Jensen elini kaldırarak diğerlerine durmalarını işaret ederken o da ilerideki araziye inceliyor. Buradaki orman sıktır, gölgeler çamların altında toplanır. Pusu için mükemmel bir siper.

"Burada açıktayız," diye mırıldanıyor Cole, endişeyle ağaç hattını tararken. "Birinin tüfeği varsa fıçıdaki balık gibiyiz."

"Kimsenin tüfeği yok," diyor Jensen anlamadığım bir kesinlikte. "Bu şekilde çalışmazlar."

"Ne şekilde çalışacaksın?" Belirsiz uyarılardan ve yarım açıklamalardan bıkmış bir şekilde talep ediyorum. "Dışarıda ne olduğunu sanıyorsun Jensen?"

Bakışlarımı karşılıyor ve bir an sonunda bana gerçeği söyleyebileceğini düşünüyorum. Sonra ifadesi sertleşiyor.

"Burada kalın," diye emrediyor. "Hepiniz." Kimse itiraz edemeden, tüfeği hazır bir şekilde ormana doğru ilerlemeye başladı.

"Jensen!" sesleniyorum. "Tanrı aşkına!"

Ama arkasına bakmıyor, ağaçların arasındaki gölgelerde kayboluyor.

"Erkek arkadaşın senden daha inatçı, şehirli kız," diyor Red yanıma yaklaşıyor.

Jensen'ın kaybolduğu noktaya odaklanmak yerine iğneyi görmezden geliyorum. Beklerken dakikalar sonsuzluğa uzanıyor, tek ses rüzgârın kar üzerindeki fısıltısı ve kalan atların ara sıra çıkardığı kişnemeler.

"Bir terslik var," diyorum sonunda. "Şimdiye kadar Duke'u bulmuş olmalıydı."

"Ya da bir şey onu buldu," diye mırıldanıyor Hank karanlık bir sesle.

Ona ters ters bakıyorum ama midemdeki soğuk korku düğümü sıkılaşıyor. Hiç düşünmeden, sanki oraya doğru çekiliyormuşum gibi kendimi ağaçların arasına doğru ilerlerken buluyorum.

"Whoa, nereye gittiğini ?" Cole soruyor. "Jensen ve Duke'u bulmaya," diyorum adımlarımı bozmadan. "Yerinden kıpırdama dedi," diye hatırlatıyor Eli.

"Ben onun için çalışmıyorum, o *benim* için çalışıyor," diye karşılık veriyorum. "Ve ne onu ne de Duke'u orada yalnız bırakmayacağım."

Ben uzaklaşırken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum -Cole'un onaylamayışı, Hank'in korkusu, Red'in hesapçı ilgisi. Sadece Eli'nin bakışlarında anlayışa benzer bir şey var ama o da beni takip etmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Açık havzadan ormana geçiş anıdır, güneş ışığı yerini derin gölgelere bırakır. Buradaki hava farklı; daha soğuk, daha ağır, çam reçinesi ve başka bir şeyin, metalik ve hafif tatlı bir şeyin kokusunu taşıyor. Kan gibi.

"Jensen?" Sesleniyorum, sesim ağaçların arasında garip bir şekilde yankılanıyor. "Duke?" Dallardan düşen karın yumuşak fısıltısından başka cevap gelmiyor.

Jensen'ın izleri olduğunu umduğum izleri takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum. Kar burada bozulmuş, birçok iz üst üste binmiş, hangisinin Duke'a, hangisinin Jensen'a, hangisinin de bu ormanda hareket eden başka bir şeye ait olduğunu söylemek imkânsız.

Sağımda bir yerde bir dal kırılıyor, sesi durgunlukta bir silah sesi gibi. Donup kalıyorum, nefesimi tutuyorum, ışık ve gölge örüntüsünün içinden görmeye çalışıyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor.

"Jensen," diye tekrar deniyorum, bu sefer daha yumuşak. "Burada mısın?"

Bir çıtırtı daha, şimdi daha yakın, ardından ağır yük altındaki karın yumuşak çıtırtısı geliyor. Bir şey etrafımda dönüyor, görüş alanımın hemen dışında.

Elim içgüdüsel olarak silahımın olması gereken yere doğru hareket ediyor ama paltomun kumaşından başka bir şey bulamıyor. Onu geride bıraktığım için kendime lanet ediyorum. Yavaşça en yakın ağaca doğru geri çekiliyorum, arkama sağlam bir şey koyuyorum.

"Orada olduğunu biliyorum," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum çünkü çok korkuyorum. "Göster kendini."

Orman, avını düşünen bir avcı gibi nefesini tutuyor.

Tüylü bir şekil çalılıkların arasında ilerlemeye başladı, kürkünün altında güçlü kasları dalgalanıyordu. Bir dağ aslanı, beklediğimden çok daha büyük, kehribar rengi gözleri tek bir odakla bana sabitlenmiş.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, midem bulanmaya başlıyor. Devasa kedi duraksıyor, aramızdaki mesafeyi ölçerken hafifçe çömeliyor. Bir dağ aslanıyla karşılaştığımda ne yapmam gerektiğine dair tüm tavsiyeleri duymuştum -kendinizi daha büyük gösterin, gürültü yapın, saldırıya uğrarsanız karşılık verin- ama o anda, tüm bu bilgiler ilkel dehşet karşısında buharlaşıyor.

Dağ aslanı yavaş bir adım atıyor, kocaman pençesi karda çıtırdıyor. Sırtımı ağaca daha da yaslayıp umutsuzca herhangi bir silah, herhangi bir avantaj arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Birbirimize bakıyoruz, sessiz bir yüzleşmeye kilitlenmişiz. Burun delikleri parlıyor, kokumu alıyor. Sonra, beklenmedik bir şekilde, tereddüt ediyor. Büyük kedinin kulakları kafatasına doğru düzleşiyor ve sanki bende hoşlanmadığı bir şey tespit etmiş gibi alçak bir tıslama çıkarıyor.

Dağ aslanı bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha, hâlâ dikkatle beni izliyor. Donup kaldım, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Birden bir dalın kırılma sesi ağaçların arasında yankılanıyor. Dağ aslanı kafasını sese doğru çeviriyor ve bir anda yok oluyor; altın bir çizgi ormanın çalılıkları arasında kayboluyor.

"Kim var orada?" Sesin geldiği yöne doğru bağıriyorum, sesim kesiliyor.

"Aubrey!" Jensen'ın sesi sessizliği yardı, ardından

Ağaçların arasından geçerken çıkardığı ses, bedenimi rahatlatı.

Birkaç dakika sonra Jensen ormandan çıkıyor, bir elinde Duke'un dizginleri, diğerinde tüfeği hazır. Beni gördüğünde yüzü endişeden öfkeye dönüştü.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, bana doğru adım atarak. "Sana diğerleriyle kalmanı söylemiştim!"

"Endişelendim," diye idare ediyorum, sesim istediğimden daha titrek çıkıyor. "Çok uzun sürdü."

"Demek ormanda tek başına dolaşmaya karar verdin?" Sesi her kelimedeye yükseliyor, gözleri alev alev yanıyor. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Uh, evet.

"Bir dağ aslanı vardı," diyorum ona, hâlâ olanları anlamaya çalışırken. "Tam buradaydı, beni izliyordu. Saldırabilirdi ama saldırmadı. Senin geldiğini duyunca kaçtı."

Jensen'ın bakışları çevredeki ormanı hızlıca tarıyor. "Dağ aslanları çaresiz ya da hasta olmadıkları sürece insanlara yaklaşmazlar."

"Şey, bu yaptı," diye ısrar ediyorum. "Çok büyüktü, Jensen. Beni takip ediyordu."

Bir an yüzümü inceliyor, gözlerinden karmaşık bir şey geçiyor. "Şanslıydın. Çok şanslıydın." Sesi hafifçe yumuşuyor, endişesi öfkesini bastırıyor. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Sadece sarsıldım." Duke'a uzanıyorum, bir elimi boynunda gezdiriyorum ve şimdi biraz daha sakın görünen koyu renk gözlerine bakıyorum. "Onu bulmuşsun," diyorum gülümseyerek.

"Çoktan geri dönmeye başlamıştı," diyor Jensen. "Yapacağını bildiğim gibi. Akıllı bir at ne zaman güvenli bir yere döneceğini bilir." *Akıllı* kelimesine yaptığım vurgu dikkatimden kaçmadı.

"Özür dilerim," diyorum ama bir yanım özür dilemiyor. "Bilmeden orada böyle bekleyemezdim. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmezdim."

Jensen'ın çenesi bir an geriliyor, gözlerinde yoğunluk artıyor ve beni öpmek gibi küstahça bir şey yapabileceğini düşünüyorum. Ama sonra başını sallıyor. "Sanırım gururum okşanmalı. Başka bir şey bizimle ilgilenmeye karar vermeden önce diğerlerinin yanına dönelim."

Geri çekiliyor ve aslında onun dokunuşunu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Genelde bir erkekle yatma ve bunu sıradan tutma konusunda oldukça iyiyimdir, ama dün gecedan sonra ona karşı hissetmemem gereken şeyler hissetmeye başladığımdan endişeleniyorum. Sadece fiziksel olarak değil, ki bu kesin, ama bir şey... daha fazlası.

Ama bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyorum. İşler zaten yeterince karmaşık.

Gergin bir sessizlik içinde yürüyoruz, Jensen Duke'u ağaçların arasından geçiriyor, ben de bir adım geriden takip ediyorum. Bulunmuş olmanın verdiği rahatlama, yerini burada hâlâ yalnız olmadığımıza dair içimi sızlatan bir farkındalığa bırakıyor. İzlediğim, ormandaki hareketlerimizi izleyen gözler olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, yarı yarıya dağ aslanının izimize çömelmiş, saldırmaya hazır olduğunu görmeyi bekliyorum. Bakışlarımı ağaçlar ve gölgelerden başka bir şey karşılamıyor, yine de his devam ediyor -ensemden bir ağırlık, bir yırtıcının odağının içgüdüsel bilgisi.

"Ardına bakmayı kes," diyor Jensen huysuzca, adımlarını bozmadan. "Sadece yürümeye devam et."

"Sanki bir şey bizi takip ediyormuş gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyor ve sesinde beni soğuktan daha fazla üşüten bir acımasızlık var. "Bu yüzden hareket etmeye devam ediyoruz."

Sessizce devam ediyoruz, her adım bizi açık havzanın göreceli güvenliğine daha da yaklaştırıyor. Yine de kazanılan her metreyle birlikte, sanki bizi izleyen şey daha cesur, avantajından daha emin hale geliyormuş gibi, gözlemlenme hissi daha da artıyor.

Sonunda ağaçların arasından çıktığımızda, neredeyse rahatlamış bir şekilde sarkacaktım. Diğerleri onları bıraktığımız yerde, atları eyerli ve hazır, yaklaştığımızı fark ettiklerinde yüzleri endişeli.

"Onu ormanda dolaşırken buldum," diye anons ediyor Jensen, sesinde beni irkilten bir keskinlik var. "Bir dağ aslanıyla yakın bir karşılaşma yaşamış."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Cole. "Ölmek istiyorsunuz, hanımefendi."

"Tüm şehir halkı mı bu kadar aptal, yoksa sadece sen mi?" Red sırtarak ekliyor. "Kapa çenen, Red," diye homurdanıyor Jensen.

Ama onları görmezden geliyorum, ormana odaklanmış durumdayım. Tekrar bakmak için dönüyorum, son bir kez, ağaçların arasındaki gölgeleri tanıyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor. Ne bir şekil, ne de güneş ışığını yansıtan kehribar rengi gözler.

Sadece hareketsiz, sessiz orman.

Yine de kesin olan bir şey var: Avlanıyoruz.

Ama ne tarafından, artık emin değilim.

"Geri dönüyoruz," diyor Jensen ve Duke'un dizginlerini bana uzatıyor. "Şimdi."

Şaşırtıcı bir şekilde kimse itiraz etmiyor ama şaşkın bakışlar atıp omuz silkiyorlar. Atıma binmeden önce Duke'u herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye dikkatlice kontrol ediyorum. Şimdi daha sakin görünüyor ama kulakları hâlâ endişeyle ağaçlara doğru sallanıyor.

Havza boyunca geri dönerken, arkamıza tekrar tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum. Orman öğleden sonra güneşinin altında sessiz ve tetikte duruyor, gizlediği hiçbir şeyi açığa çıkarmıyor.

Ama gidişimizi izlediğini hissedebiliyorum. Bekliyor.
Ve içimden bir ses bunun dev bir kedi olmadığını söylüyor.

JENSEN

TRüzgâr kulübenin içinden geçiyor, ince camlardan içeri süzülüyor ve içeri girmeye çalışıyormuş gibi panjurları tıkırdatıyor. Son iki saattir pencerenin yanında oturmuş nöbet tutuyorum, tüfeğimi dizlerime dayadım, yapamıyorum

gözlerin üzerimizde olduğu hissinden kurtulmak için. Cedar Creek'te olanlardan sonra, işimi şansa bırakmayacağım.

Hank dışarıda nöbet tutuyor, kulübedeki atlara göz kulak oluyor ve çevreyi kontrol ediyor. Ona kulübeye yakın kalmasını, hava değişirse içeri gelmesini söyledim. Görünüşe bakılırsa son bir saat içinde hava çok daha kötüleşti ve kendimi bir kez daha bizi yanlış yönlendirdiği için meteoroloji servisine küfrederken buldum. Daha iyi bilmeliydim ama bazen iyimser oluyorum.

Her zaman beni kıcımdan ısıtır.

Saatime bakıyorum, sabah 2:17. Hank on beş dakika önce giriş yapmalıydı. Kurallar basit: Her saat başı, dışarıda nöbet tutan kişi temas kuracak. İstisna yok. Dağların bu kadar yukarısında risk alamazsın. Özellikle de bugünden sonra. Diğerlerine bir dağ aslanının gelip atlardan birini öldürmesini göze alamayacağımızı söyledim, her ne kadar büyük kedi aklımdaki son şey olsa da.

Sandalyemden kalkıyorum, soğukta hareketsiz oturmaktan kaslarım tutulmuş. Odanın diğer ucunda, Aubrey ocağın yanındaki ayı postundan kilimin üzerinde uyuyor, uyku tulumunu omuzlarına sımsıkı sarmış. Ateş kısık yanıyor ve

yüzünde dans eden gölgeler. Diğer herkes yukarıda, çatı katında; Cole, Red ve Eli, günün olaylarından ve makarna ile çavdar viskisinden arta kalanlardan oluşan doyurucu bir akşam yemeğinden sonra dünyaya küsmüş durumdalar.

Sessizce kapıya doğru ilerliyorum, montumu alıp üzerime geçiriyorum ve dışarı çıkmadan önce silahımı kontrol ediyorum. Soğuk bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor, rüzgârla savrulan kar yüzüme batıyor. Görüş mesafesi neredeyse sıfır, verandanın ötesindeki dünya dönen beyazın içinde kayboluyor.

"Hank?" Sesleniyorum, sesim fırtına tarafından yutuluyor.

"Hank!" Cevap yok.

Kulübe ile ek bina arasına daha önce gerdiğimiz kılavuz ipi takip ederek kulübeye doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde atlar huzursuzdu, Jeopardy hoş geldin diye seslenirken Duke ahırında gergin bir şekilde kıpırdanıyordu. Altı at ve katırın hepsi hesaba katılmıştı, yani Hank her neredeyse, ata binmeye gitmemişti.

Dışarı çıktığımda kulübenin etrafındaki alanı tarayıp iz arıyorum. Taze kar, ayak izlerini çoktan doldurmuş, verandadaki kendi izim dışında yüzeyde iz bırakmamıştı. Hank'in adını söyleyerek ve artan tedirginliğimle savaşıyor yakın çevrenin etrafında dönüyorum.

Fazla uzağa gidemezdi. Bu şartlarda olmaz. Söylemeden olmazdı.

Be

n. Tabii onu bir şey kaçırmadıysa.

Bu düşünce damarlarıma buz gönderiyor ama bu buzun Sıcaklık. Kulübenin etrafındaki turu tamamlayıp verandaya döndüğümde ondan hiçbir iz bulamadım. Botlarımdaki karı temizleyip paltomu asarken içerideki sıcaklık anlık bir rahatlama sağlıyor.

"Bir sorun mu var?" Eli'nin sessiz sesi beni ürkütüyor. Çatı katının merdivenlerinde duruyor, elinde tüfek, uykulu ama tetikte. Aubrey'e tekrar bakıyorum ama o hâlâ derin uykuda.

Kıskandım.

"Hank'ten iz yok," diye fısıldıyorum, üst katta hâlâ uyuyan diğerlerini düşünerek. "Hiç iz bulamadım ama bu karda..."

Eli yolun geri kalanını iniyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Ne kadar sürecek?"

"Check-in işlemini kaçırdı. Yirmi dakika."

Nefesinin altında küfrediyor. "Giyineceğim. Düzgün bir arama yapacağız." "Cole ve Red'i de uyandır," diyorum. "Hava şartlarında herkese ihtiyacımız olabilir.

böyle."

Eli diğerlerini uyandırırken ben Aubrey'nin yanına çömelıyorum, onu uyandırmak istemiyor ama bilgilendirilmesi gerektiğini biliyorum. Dokunuşumla gözleri açılıyor, eğitimden, tehlikeyle bilenmiş içgüdülerden bahseden bir şekilde anında tetikte. Bu beni bir an için duraksatıyor, sonra elbette burada yüksek alarmda olacağını anlıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, doğrulup otururken.

"Hank kayıp," diyorum sesimi alçaltarak. "Nöbet sırasında girişini kaçırmış. Dışarıda hızlı bir arama yaptım ama onu bulamadım."

Hemen ayağa kalkıyor, pijamasının üzerine giymek için botlarına uzanıyor. "Aramaya yardım edeceğim."

"Hayır." Sözcük niyet ettiğinden daha keskin çıktı. "Burada kalıp kulübeye göz kulak olmanı istiyorum. Eğer fırtınada kaybolursa, biz dışarıda ararken geri dönüş yolunu bulabilir."

Bundan hoşlanmıyor -gözlerinin ardında oluşan tartışmayı görebiliyorum- ama başını sallıyor. "Dışarıda dikkatli ol. Lütfen."

"Senin için her şeyi yaparım sarışın," diyorum hafif bir gülümsemeyle.

Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri diğerlerine haber verir. Cole uyandırıldığı için sinirli görünürken, Red sanki Hank'in ortadan kaybolması potansiyel bir felaketten ziyade bir rahatsızlıkmış gibi neredeyse eğlenmiş görünüyor.

"Eşyalarınızı alın," dedim onlara. "Çiftler halinde arayacağız. Eli benimle, Cole Red'le. Kulübeyi, müstemilatı kontrol edin, sonra bir ızgara halinde dışarıya doğru genişleyin. Mümkünse kulübenin ışıklarının görüş alanında kalın. Yapamadığınız zaman ipleri kullanın."

"Muhtemelen köşeyi dönmüştür," diyor Red, uzun donunun üzerine ceketini çekerek. "Muhtemelen az önce işedi ve fırtınanın ortasında kaldı. Adamın küçük bir mesanesi var."

"Yarım saat için mi?" Eli karşı çıkıyor. "Bu havada mı? Hank aptal değil. Tuvaleti kullanması gerekiyorsa, içeridekini kullanabilirdi."

"Yine de," diye ekliyor Cole, silahının kemerini bağlarken, "kayıp başını çarpmış olabilir. Orada bilinçsizce yatıyor olabilir."

"Onu bir an önce bulmamız için bir neden daha," diyerek tartışmaya son veriyorum. "Silahlarınızı kontrol edin. Eğer dışarıda bir şey varsa, hazırlıklı olmalıyız."

Bu ima havada ağır bir şekilde asılı duruyor. Cedar Creek'te gördüklerimizden sonra -o doğal olmayan şekilde dizilmiş kesilmiş geyik-hepimiz bunun fırtınada kaybolmuş bir adamdan daha fazlası olabileceğini biliyoruz.

En azından Eli ve ben biliyoruz.

Aubrey hazırlanışımızı izliyor, yüz ifadesi endişe ve geride bırakılmaktan duyduğu hayal kırıklığının bir karışımı. Yararlı olma, yardım etme ihtiyacını anlıyorum - bu onun en sevdiğim yönlerinden biri - ama onu orada riske atamam. Karanlıkta nelerin beklediğini bilirken olmaz.

Yola çıkmaya hazırlanırken "On beş dakika," diye talimat verdim. "Bir şey bulursanız seslenin. Bulamazsanız, kulübeye dönün ve yeniden değerlendirelim."

Dışarıda fırtına şiddetlendi. Kar o kadar yoğun yağıyor ki, sanki beyaz bir perdenin arkasını görmeye çalışıyormuşuz gibi, rüzgâr onu yatay hale getiriyor. Verandanın basamaklarında ayrıldık, Cole ve Red müştemilata doğru ilerlerken Eli ve ben açıklığın kuzey tarafına doğru ilerliyoruz.

"Yakınımda kal," diyorum Eli'a, arkamdaki istikrarlı varlığı için minnettarım. Tüm mürettebat içinde beni ve neyle karşı karşıya olabileceğimizi gerçekten anlayan tek kişi o.

Bölgeyi metodik bir tarıyoruz, Hank'in adını çağırıyoruz, seslerimiz uğuldayan rüzgârda kayboluyor. Fırtına tüm geçiş izlerini siliyor, iz sürmeyi imkansız hale getiriyor. Eğer Hank bu yoldan geldiyse, kanıtlar çoktan yok olmuştur.

Aramaya on dakika kala Eli kolumdan tutup ilerideki yeri işaret ediyor. İlk başta, kesintisiz kardan başka bir şey görmüyorum. Sonra fark ediyorum; ince bir renk değişikliği, beyaza karşı koyu.

Kan.

Çömelip yeri daha yakından inceliyorum. Taze, henüz yağan karla tamamen örtülmemiş. Birkaç metre ötede, bu sefer daha büyük olan başka bir nokta. Ve sonra bir tane daha.

Açıklığın kenarındaki ağaçlara doğru giden bir patika. Eli bakışlarımla buluşuyor, aramızdan anlayış geçiyor.

Bu çok kötü. Çok kötü.

Kan izlerini takip ediyoruz, silahlarımız hazır, duyularımız tetikte. Ağaç sınırına yaklaştıkça damlalar büyüyor, sıklaşıyor. Sonra aniden karakter değiştiriyorlar; artık belirgin damlalar değil, uzun lekeler.

Sürüklemeye izleri.

Bir şey kanayan bir bedeni ağaçların arasına çekti.

"Jensen." Eli'nın sesi gergin. "Geri dönmeliyiz. Diğerlerini getir."

Haklı olduğunu biliyorum - bu izleri bırakan her neyse tehlikeli, muhtemelen hâlâ yakınlarda - ama Hank'in orada yaralı, belki de ölüyor olduğu düşüncesi beni ilerlemeye itiyor. Onu tünellerde geride bıraktım. Onu tekrar geride bırakmayacağım.

"Beş dakika daha," diyorum. "Sadece ağaç sınırına kadar. Bakalım ondan bir iz var mı?"

Eli tereddüt ediyor, sonra isteksizce başını sallıyor. Korkunç patikayı takip ederek ormanın kenarına doğru ilerliyoruz. Ağaçlar el fenerlerimizin altında nöbetçi gibi beliriyor, kar yüklü dallar derin gölge havuzları oluşturuyor. Karanlıkta avlanan şeyler için mükemmel saklanma yerleri.

Sürüklenme izleri doğrudan ağaçların arasına giriyor ve orada çalılarının ve biriken karın arasında hızla kayboluyor. Ağaç gövdelerini tarıyorum, herhangi bir hareket belirtisi, Hank'i neyin götürmüş olabileceğine dair herhangi bir işaret arıyorum.

Karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyor ama izlendiğimiz hissi yoğunlaşıyor. Cedar Creek'te hissettiklerimin aynısı -gözler her hareketimizi izliyor, değerlendiriyor, hesaplıyor.

"Gitmemiz gerek," diyor Eli sessiz bir aciliyetle. "Şimdi, Jensen."

Bu sefer itiraz etmedim. Koşma içgüdüsüne rağmen ölçülü bir tempoda ilerleyerek ağaç hattından geri çekiliyoruz. Koşmak avcı tepkisini tetikler. Bu dersi zor yoldan öğrendim.

Kulübeye döndüklerinde Cole ve Red çoktan dönmüş, aramaları da aynı şekilde sonuçsuz kalmıştır. Aubrey kapı aralığından bizi izliyor, Hank olmadan döndüğümüzü görünce yüzündeki umut ifadesi soluyor.

"Hiçbir şey mi?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum, Eli'a bakıyorum. "Kan. Sürüklenme izleri. Ağaçlara doğru gidiyor." Cole'un yüzü soluyor. "Yüce Tanrım. Bunu ne yaptı böyle?"

"Ayı, belki kurtlar," Kırmızı öneriyor, Yine de o değil ikna olmuş gibi. "Ya da dağ aslanı. Aubrey'i takip edenle aynı olabilir."

"Hiçbir ayı ya da dağ aslanı iz bırakmaz," diyor Eli sessizce.

"Sürükledikleri şekilde değil. Dağınkırtırlar. O kadar kesin değiller."

Az önceki doğranmış leş kadar kesin.

Çıkarımlar kafalarına dank ettikçe grubun üzerine ağır bir sessizlik çöküyor.

"Yardım çağırabiliriz," diyor Aubrey. "Belki sinyal alabiliriz."

"Telefonlarımızın yarısı öldü ve ölüyor," diyorum ona. "Tabii eğer tam olarak doğru nokta ve şans sizden yana, burada sinyal alamazsınız. SOS düğmesini de unutun, bu dağlar uydularla iyi geçinmiyor."

"Yani ne diyorsun?" Cole soruyor, sesi gerginlikle yükseliyor. "Birinin onu kaçırdığını mı? Yani, bir kişi mi? Bu havada burada başka kim var?"

Eli ve ben birbirimize bir kez daha bakıyoruz. Ne düşündüğünü biliyorum - onlara gerçeği ya da en azından bir kısmını söylememiz gerektiğini. Ama ben onların

duymaya hazırım.

Buna inanacaklarından
emin değilim. Özellikle
Aubrey.

"Bence dışarıda her ne varsa," diyorum dikkatlice, "başa çıkabileceğimiz
bir şey değil. Ne bu koşullarda, ne de karanlıkta."

"Yani onu öylece terk mi edeceğiz?" Aubrey inanamayarak sorar. "Onu
orada ölüme mi terk edeceğiz?"

"Eğer çoktan ölmediyse," diye mırıldanıyor Red.

Ona ters ters baktım. "İlk ışıktaki düzgün bir arama yapacağız. İzleri takip
edip nereye gittiğine bakacağız. Ama şu anda oraya körlemesine gitmek
intihar olur."

"Jensen haklı," diye ekliyor Eli. "Hank'i kaçıran her neyse hâlâ .
Muhtemelen kulübeyi izliyor. Başka bir fırsat kolluyor."

"Bu delilik," diyor Cole, kulübenin küçük sınırlarında volta atarken.
"Buradan çıkmamız gerek. Günün ilk ışıklarıyla çiftliğe geri dönmeliyiz.
Bütün bu yolculuk başından beri lanetli."

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Hank'e ne olduğunu öğrenmeden buradan ayrılmayacağız," diyorum
kararlı bir şekilde.

"Öyle bir şey yapmayacağız," diye karşı çıkıyor Red. "Sonum onun gibi
olmayacak, birileri tarafından ormana sürüklenmeyeceğim... her ne haltsa."

Tartışma kızışıyor, Cedar Creek'ten beri devam eden gerilim sonunda
patlak veriyor. Cole, Red'in tarafını tutuyor ve aramayı bırakıp güvenli bir
yere gitmemiz konusunda ısrar ediyor. Eli benim yanımda duruyor, ölçülü bir
yaklaşımı savunuyor. Sadece Aubrey sessiz kalıyor, gözleri aramızda
dolaşıyor, hesap yapıyor.

"Yeter!" Sonunda havlayarak odadakileri susturdum. "Günün ilk ışıklarına
kadar buradayız. Hank'i arayacağız. Sonra bulduklarımıza göre bir karar
vereceğiz. Bu son kararım."

Red tartışmaya devam edecek gibi görünüyor ama yüz ifademdeki bir şey
onu durduruyor. Bunun yerine yere tükürüyor - kasıtlı bir saygısızlık gösterisi
- ve çatı katına doğru yürüyor. Normalde saygısızlığı yumrukla çözerim
ama bu sefer geçmesine izin verdim.

Ne de olsa hepimizin burada olması
benim suçum. Parayı almamalıydım.

"Sen olacak olsun Biz hepsi öldürüldü, McGraw," Cole
mırıldanıyor Onu takip etmeden önce, ne hissettiğimi anlamış
gibi görünüyor.

Eli kalır, çocuksu yüzü ateş ışığında ciddileşir. "Korkuyorlar.
Gördüklerimizden sonra onları suçlayamam."

"Biliyorum," diye iç geçiriyorum, liderliğin ağırlığı omuzlarımda, hiç istemediğim bir liderlik. "Ama arkamda bir adam bırakmayacağım. Bilmeden olmaz."

"Ya zaten biliyorsak?" Eli eğilirken fısıldıyor, soru anlam yüklü. "Ya geçen seferki gibiye?"

Geçen sefer.

Üç yıl önce.

Buraya bir şey arayan başka biriyle geldiğimde canımı zor kurtardım.

"Biraz dinlen," diyorum ona, soruyu geçiştirerek. "Ben nöbet tutarım. İçeriden."

Eli uzun bir süre beni inceliyor, sonra başını sallayıp çatı katına çıkıyor. Aubrey ateşe doğru ilerleyip bir kütük daha ekliyor. Alevler yükseliyor, karanlığı bastırıyor ama kulübeye sinen korkuyu bastıramıyor.

"Onlara her şeyi anlatmıyorsun," diyor yalnız kaldığımızda. Bir soru değil, bir ifade.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, daha fazla aldatmanın bir anlamı olmadığını görerek. "." "Neden?"

Ellerimi yüzümde gezdirmeden önce burnumdan derin bir nefes alıyorum ve yorgunluğumun üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Çünkü bildiğim şeyler, gördüğüm şeyler... bana inanmazlar. Çünkü gerçeği kabul etmek, buldukları teorileri kabul etmekten daha zor."

Masaya oturdu, doğrudan bana baktı. "Beni hiç denemedin."

Uzun bir an için, tanıştığımızdan beri ona verdiğim aynı belirsiz uyarıları ve yarı gerçekleri sunarak konuyu saptırmayı düşündüm. Ama şimdi ona baktığımda, narin yüz hatlarını sertleştiren kararlılıkla, daha iyisini hak ettiğini fark ediyorum. Anladığım kadarıyla gerçeği hak ediyor.

Ama gerçeğin ne kadarından emin değilim.

"Bu dağlarda bir şey yaşıyor," diye başlıyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Uzun zaman önce insan olan bir şey."

"Efsaneden bahsediyorsun," diyor. "Dönüşümden ya da her neyse ondan. Zombiler."

Kulağa ne kadar saçma geldiğini bilerek başımı sallıyorum, özellikle de işin içine zombi terimi girince. "Dediğim gibi, yerel halkın nesilden nesile aktarılan hikâyeleri var. Bazı yerleşimcilerin insan eti yedikten sonra nasıl değiştiği hakkında. Dönüşmüşler. Başka bir şey olmuşlar. Evet, isterseniz zombi de diyebilirsiniz."

"Ama bu mümkün değil," diyor.

"Neden mümkün değil?"

"Çünkü..."

"Örnekler var. Kuduz. Cordyceps. Ve muhtemelen burada olan şey, prion hastalığı."

"Creutzfeldt-Jakob Hastalığı gibi mi? Deli dana?"

"Bazıları bir lanet olduğunu söylüyor ve belki de bu doğrudur," diye başlıyorum. "Buradaki Yerli halkların hikâyelerini asla göz ardı etmem. Bu akıllıca olmaz. Onlar biz yerleşimcilerden daha iyi bilirler. Ama çok fazla araştırma yapıyorum. Kısmen büyük-büyük-büyük-büyükbabam Jake McGraw'ın nesillere anlattıklarına dayanarak. Ya Donner Partisi ölü arkadaşlarının etlerini tüketirken farkında olmadan kendilerini hızla mutasyona uğrayan bir prion hastalığına maruz bırakmışlarsa? Belki de patojen başlangıçta enfekte sığır ve öküzler aracılığıyla yayılan nadir bir prion çeşidiydi, ancak Sierra Nevada'nın izole vahşi doğasında, hayvanlardan insanlara geçebilen çok daha sinsi bir türe dönüştü."

Aubrey bir an için alt dudağını kemiriyor. "Biliyor musun, bu ülkede önlenabilir hastalıkların yayılma şeklini düşünürsek, buna şaşırmazdım. Ama yine de... insanlar bir şeyler yüzünden *hastalanıyor*. Zombiye dönüşmezler."

"Ama ya yaptılarsa?"

Esprî tam olarak gözlerine ulaşmasa da kısık bir kahkaha atıyor. "Düşündüğümünden daha da berbat durumdayız diyebilirim."

Başımı salladım. "Üç yıl önce onları gördüm," diyorum ona, hatırası damarlarımda buza yol açıyor. "Onları burada, Benson Hut'ın ötesinde, Soda Springs'teki bir mağara sistemine kadar takip ettim. Onlar insandı. Solgun, vahşi insanlar. Çok güçlüydüler. Çok hızlı. Gözleri mavi ateş gibi. Dişler..."

Sözümü kesiyorum, görüntü çok canlı, tam olarak tarif edilemeyecek kadar korkunç.

"Vahşi insanlar mı?" diye şaşkınlıkla tekrarlıyor ve ben de ne kadar aptalca konuştuğumu fark ediyorum. "Sakın bana park sistemlerinin altındaki tünellerde yaşayan vahşiler hakkındaki söylentilere inandığını söyleme. Onlar sadece hikâye. Uydurma hikâyeler. Bilmeliyim çünkü..." Sanki söylememesi gereken bir şey söylerken kendini yakalamış gibi sözünü kesiyor. Sonra boğazını temizledi ve doğruldu. "Öyle bir şey yok, o kadarını söyleyebilirim. Olsalardı, tüm haberlerde ve emniyet güçlerinde olurdu-"

"Seni orada durduracağım," diyorum bir elimi kaldırarak. "Kolluk kuvvetleri vatandaşlar için bir bok yapmıyor ve sen bunu biliyorsun. de biliyorsun. Lainey hakkında bunu kendin söyledin. Ve o beyazdı. Yerli, Siyah ya da Hispanik olsaydı asla bakmazlardı. Ülkenin dört bir yanındaki tünellerde yaşayan vahşi insanlar söylentisinin doğru olduğunu söylemiyorum. Bu bir Jordan Peele filmi ve tuhaf bir film. Ama doğru olsaydı, polisler, FBI, bu konuda hiçbir şey yapmazlardı. İnsanlar her zaman ortadan kayboluyor."

Buna sinirlenmiş gibi görünüyor. "O zaman ne diyorsun?"

"Söylediklerimi dinleyebilir ve bana inanabilir ya da inanmayabilirsiniz. Ama ben ne gördüğümü biliyorum. Neyden kaçtığımı biliyorum. Bu dağlarda insanlar var, kendinizi daha iyi hissettirecekse onlara zombi diyebilirsiniz ve çok uzun zamandır buradalar. İnsan etine açlar ve eğer bir bahisçi olsaydım, şu anda Hank'e sahip olduklarını söylerdim."

Sessizlik kulübeyi dolduruyor, sadece ateşin çıtırtısı ile noktalanıyor. Hayatımda hiç bu kadar çok şeyi itiraf etmemiştim, hele ki bir yabancıya. Yine de buradayım, Aubrey'e en derin, en karanlık sırlarımı anlatıyorum.

Neredeyse .

Ona en büyüğünü söylediğimde, aramızdaki her şeyin, bu gergin ve kırılgan şeyin buhar olup uçacağını düşünüyorum.

Ve bunu hak ederdim.

"Sanırım geçidi geçtiğimizden beri bizi izliyorlardı," diye devam ediyorum. "Savunmamızı test ediyorlar. Birinin hata yapmasını bekliyorlar."

Aubrey bunu sindirir, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde çıkarımları değerlendirmektedir. "Pekâlâ. Diyelim ki doğruyu söylüyorsun. Neden bunu bana buraya gelmeden önce söylemedin? Yani, sağda solda bir şeyler ima etmek yerine her şeyi açık açık söyleseydin. Muhtemelen umutsuz olduğunu bildiğin bir arama için neden hepimizin hayatını riske atıyorsun?"

Soru suçluluk duygumun kalbine iniyor. "Çünkü paraya ihtiyacım var," diye sessizce itiraf ediyorum. "Ve çünkü... bir parçam yanıldığını umuyordu. Eski kemiklerden başka bir şey bulamayacağımızı ve senin de bu olayı kapatabileceğini." Duraksıyorum, öne doğru eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Hâlâ o umudu taşıyorum."

Bana bakıyor. Ona asla yanlış umut vermemeye dikkat ettiğimi biliyorum, Lainey'nin öldüğünden bahsettiğini, bunu beklediğini biliyorum ve yine de güzel yüzünün önümde parçalandığını görüyorum.

Lanet kalbimi kırıyor.

Devam ediyorum. "Lainey buraya aile geçmişiyle ilgili cevaplar aramaya geldi. Senin aile geçmişin ve özellikle McAlisters hakkında. Ve sanırım onları buldu."

Kaşları atıldı. "McAlisters mı? Bebeği mi kastediyorsun? Josephine?" "kan nesillerin unuttuklarını hatırlar," ben mırıldanıyorum, Bykbabamın bir zamanlar bana anlattıklarını, büyükbabasının ona anlattıklarını ve benzerlerini tekrarlayarak.

Gözlerinde anlayış beliriyor, arkasından da korku. "Kız kardeşimin McAlister'larla akraba olduğunu mu söylüyorsun?"

Burnumdan derin bir nefes alıp kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. "Kurtarılan ve yeni bir aileye evlatlık verilen aynı bebekle akraba. Adı sonunda Wells olan bir aile."

AUBREY

I Jensen'ın sözleri havada asılı kalırken yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Kulübenin dışında uğuldayan amansız dağ rüzgârıyla hiçbir ilgisi olmayan korkunç bir ürperti kaplıyor içimi. Zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışıyor -Lainey'nin Donner Partisi'ne olan takıntısı, annemin deliliğe doğru inişi, hayatım boyunca beni rahatsız eden kan ve karla ilgili tekrarlayan kabuslar. Hepsi yapboz parçaları gibi bir araya geliyor, ta ki ben onlara yepyeni bir görüntüde, yepyeni bir şekilde bakana kadar.

Işık.

"Bu imkânsız," dediğimi duyuyorum ama kelimeler kendi kulaklarıma bile boş geliyor. "Bunu bilmenin hiçbir yolu yok. Ben olsam bilirdim!"

Jensen'ın ifadesi sabit, hatta sabırlı. Bunu bana söylemek için beklediğini fark ediyorum.

Bekliyorum ve korkuyorum.

"Biliyorum, çünkü kız kardeşin bana söyledi," diyor sessizce. "Üç yıl önce, o ve Adam bu dağlarda onlara rehberlik etmem için beni tuttuklarında."

Gözlerim açılıyor. Dünya altımda eğiliyor gibi görünüyor, kabinin sağlam döşeme tahtaları aniden belirsizleşiyor. Masanın kenarına tutunup kendimi sabitliyorum.

"Ne?" Ateşin çıtırtısından zar zor duyulabilen tek bir kelime söyleyebildim.

"Lainey 2022 yılının Mayıs ayında Lost Trail Çiftliği'ne geldi," diyor Jensen, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "O ve erkek arkadaşı Adam. Tıpkı senin yaptığın gibi onları buraya götürmem için beni tuttular."

Başımı sallıyorum, bana söylediklerini anlayamıyorum. Söylediği şeyi söylüyor olamaz. "Hayır. Bu mümkün değil. Polis raporları... Lainey ve Adam'ın en son eyalet parkının yakınındaki bir benzin istasyonunda görüldüklerini söylüyor. Rehberle ilgili bir şey yoktu. Senin hakkında hiçbir şey yok."

Ama bu sözleri söylerken bile yavaş yavaş gerçeği fark ediyorum. Jensen yalan söylemiyor.

"Çünkü hiç ortaya çıkmadım," diye itiraf ediyor Jensen, yüz utanç ifadesi belirliyor. "Olanlardan sonra yapamadım."

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Ne oldu?" Bir parçam bilmek istemese de fısıldıyorum. Bunca zamandır benden ne sakladığını duymak istemiyor. Kendimi aptal gibi hissetmek istemiyorum.

Tam bir aptal.

Jensen bir elini saçlarında gezdiriyor, bakışları ateşe kayıyor. "Lainey... çok yoğundu. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde motive olmuştu. Hayatı boyunca gördüğü rüyalarından duruyordu. Dağlarla, karla, kanla ve açlıkla ilgili rüyalar. Burada ailesiyle bağlantılı bir şeyler bulması gerektiğini söyledi."

Midem bulanıyor. "McAlisters mı?"

Başını sallıyor. "Yanında belgeler vardı. Eski evlat edinme kayıtları, günlükler, mektuplar, yıllarca izini sürdüğü şeyler. Bunu çözmüştü, Aubrey. Donner Party çilesi sırasında doğan bebek Josephine McAlister'in doğrudan torunları olduğunu."

Gözlerimi kapatıyorum, anılar su yüzüne çıkıyor. On üç yaşındaki Lainey, iki kasaba ötedeki kütüphanede Donner Partisi'yle ilgili yeterince kitap olmadığı için babamızın arabasını çalıp kütüphaneye gitmişti. On altı yaşındaki Lainey, yaz işinden kazandığı parayı, muhtemelen neye bulaştığından haberi olmayan bir arkadaşıyla Donner Memorial State Park'a yaptığı "tarihi araştırma gezisi" için harcıyordu. Lainey yirmi yaşında, sarhoş ve ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçükken annemizin ona açlıkla ilgili hikayeler anlattığını ve bir gün onun gibi olacağından, hikayelerin gerçek olacağından endişe ettiğini ağlayarak anlatıyor.

Bana hiç anlatmadığı hikayeler.

Göz ardı ettiğim hikayelerdi çünkü annem de bazen böyle saçmalardı. Bunu bölümlere ayırmayı ve görmezden gelmeyi öğrenerek büyüdüm, çünkü eğer yapmasaydım, çocukluğumu öldürecekti.

"Biliyordu," diyorum usulca. "Bütün o yıllar boyunca biliyordu. Ya da en azından şüpheleniyordu. Ve bana hiç söylemedi."

İhanet derinden etkiledi. Sadece Jensen değil, Lainey de yalan söylüyordu. Benim kız kardeşim. Kendi etim ve kanım. Bunu benden saklıyordu.

Jensen yüzümü okumuş gibi, "Bence seni korumaya çalışıyordu," diyor.

"Senin hakkında konuşma şekli... seni bundan uzak tutmak istiyordu."

Acı bir kahkaha atıyorum. "Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolarak mı? Üç yılımı onun ölü mü diri mi olduğunu merak ederek geçirmeme izin vererek mi? Bu koruma değil, Jensen. Bu zalimlik."

"Olayların bu şekilde gelişmesini planlamamıştı," diyor, sesi pişmanlıkla sertleşiyor. "Hiçbirimiz planlamadık."

Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya, bundan sonra gelecek korkunç gerçekle yüzleşmeye zorluyorum. "Bana her şeyi anlat," diyorum. "En başından itibaren."

Jensen derin bir nefes alarak karşımdaki koltuğa yerleşiyor. Dışarıda fırtına saldırısını sürdürüyor, kar pencere camlarına tıslıyor, rüzgâr saçakların arasından canlı bir yaratık gibi inliyor.

"Mayıs başında çiftliğe geldiler," diye başlıyor. "Lainey heyecanlıydı, neredeyse manyak gibiydi, yaptığı araştırmalar ve kurduğu bağlantılar hakkında durmadan konuşuyordu. Adam... farklıydı. Sessizdi. Kontrolcüydü. Cümlesinin ortasında sözünü kesiyor, çok konuştuğunda kolunu sıkıyordu. Sanki ondan utanıyor gibiydi. Başından beri ondan hoşlanmamıştım."

Adam'la tanıştığım birkaç zamanı hatırlayarak başımı salladım. Lainey'nin onun yanında nasıl daha küçük, daha az canlı göründüğünü. Son dakikada planlarını iptal etmek için nasıl aradığını, her zaman prova edilmiş gibi görünen bir bahaneyle, sanki Adam bir kenarda duruyormuş ve bunu yaptığından emin oluyormuş gibi.

"Onun da parası vardı. Nereden bulduğunu bilmiyorum ama uyuşturucudan şüpheleniyorum. Yine de benim için fark etmezdi. Ödeme ödemeydi. Ve Lainey dağların derinliklerine gitmek istedi," diye devam ediyor Jensen. "McAlister'ların bulunduğu yerlere - sadece göl kenarındaki ana Donner kampına değil, diğerlerinden uzaklaşmak için taşındıkları yerlere. Josephine'in doğduğu yere. Dönüşümün başladığı yere."

"Ve onları sen aldın," diyorum, suçlamayı sesimden uzak tutamayarak.

Yüzünde bir acı ifadesi belirir. "Evet. Onları aldım. Dürüst olmak gerekirse, merak ediyordum. Onun teorilerine inanmak istedim - lanet hakkında, açlık hakkında, insanların bir yüzyıldan fazla bir süredir dağlarda yaşadıkları hakkında. Jake McGraw'ın ailemin nesilden nesile aktardıklarıyla, karısı Eve'le başka bir grup daha kaybolduğunda bölgede hayatta kalanları ararken nasıl tanıştıklarına dair hikâyelerle örtüşüyordu. Ne gördükleri hakkında. Hangi yaratıkları yendikleri hakkında. Bu aç olanları. Kendi aile tarihime inanan birine en çok bu kadar yaklaşmışım, tabii ki aile dışından birinden. Ve kız kardeşinizin coşkusu, tutkusu bulaşıcıydı."

Sertçe yutkunuyorum. "Orada ne oldu?"

"İlk birkaç gün iyi ilerleme kaydettik. Kaldığımız aynı noktalarda kamp yaptık. Aynı patikayı kullandık. Lainey çok heyecanlıydı. Sürekli notlar alıyor, fotoğraflar çekiyor."

"Dere kenarındaki oyuk mu? Bileziği, gökyüzü pilotları ve işaretleri olan. O muydu?"

Omuz silkiyor. "Geçen gün seninle birlikte gördüğümde, onu ilk kez görmüştüm. Ama Adam'la birlikte keşif yapmak için o bölgedeydi. Onu bilerek bırakmış olabilir. Belki de senin için. Belki üzerinde tohum bile vardı, kim bilir."

Beklenmedik bir duyguyla boğazım düğümleniyor. Lainey saplantısı içinde bile, tehlikeli ve bilinmeyen bir şeye doğru koşarken bile beni düşünmüştü. Bulmam için kendinden parçalar bırakmıştı.

Geri gelmeyeceğini biliyor muydu?

Dağların çağırdığını söylediğinde, cevapların onu rehin alacağını biliyor muydu?

Sonunda onu öldürebileceklerini mi? "Bana

Adam'dan biraz daha bahset," diyorum.

Jensen'ın ifadesi kararıyor. "Buraya bir tür ruhani yolculuk için geldiklerini sanıyordu, en azından Lainey ona öyle söylemişti. Ama bana öyle geliyor ki, Lainey'i şakaya vuruyor, onun küçük macerasını yaşamasına izin veriyordu..." Çenesi gerilerek sözünü kesiyor.

Parmaklarımı masaya bastırıyorum. "Neyden önce?"

"Onu değer verdiği her şeyden uzaklaştırmadan önce," diyor Jensen açıkça.

"Tacizcilerin yaptığı gibi," diye fısıldıyorum.

Sertçe yutkunuyorum, suçluluk duygusu içime bir taş gibi oturuyor. Adam'ın kötü haber olduğunu biliyordum. Uyarı işaretlerini görmüştüm. Ama kendi sorunlarıma, kendi hayatıma o kadar dalmıştım ki, Lainey'nin verdiği güvenceye inanmaya o kadar istekliydim ki. İsteyken çok net görebilen ama evde gözünün önünde olanlara karşı kör olan bir FBI ajanıyım.

Ne dedektifmişim ama. Rozetimin elimden alınmasını hak ediyorum.

"Dördüncü gün," diye devam ediyor Jensen, "Benson Kulübesi'nin hemen ötesinde bir noktaya ulaştık. Vadinin aşağısında. Soda Springs'e yakın." Duraklıyor, avuçlarını ısıtmaya çalışır gibi uyluklarına sürüyor. "Lainey, McAlister'ların kamp yaptığı yere yakın olduğumuza ikna olmuştu. Josephine'in doğduğu yere. Eski haritalarda bulduğu bazı mağaraları keşfetmek istiyordu."

"Peki ya sen?"

Başını sallıyor, gözleri anılardan uzak, ateşin alevleri gözlerinde zıplıyor. "Sırtın dibinde kamp kurduk. Plan sabah mağara sistemini keşfetmekti. Ama o gece..."

Sessizleşiyor, bakışları göremediğim bir şeye sabitleniyor. Onu hâlâ rahatsız eden bir şeye.

"O gece mi?" Sabırlı olmaya çalışarak ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğrayarak soruyorum.

"Adam ve Lainey kavga etti," diyor sonunda. "Her şeyi duyamadım - kamptan biraz uzakta nöbet tutuyordum- ama çok kötüydü. Bağırıp çağırıyordu, ona deli, hayalperest diyordu. Deliliğine müsamaha göstermeyi bırakıp eve gitme zamanının geldiğini söylüyordu. Bir tokat sesi duydum, kadının çadırdan sendeleyerek çıktığını gördüm. Yüzünde kırmızı bir iz vardı."

Göğsümde öfke kabarıyor. "Ona vurdu mu?"

"Evet," diye onaylıyor Jensen acımasızca. "Adam hışımila ormana kaçtığında ben de müdahale edip onu dövmek üzereydim. Lainey onu takip etti ve geri dönmesini, güvenli olmadığını söyledi. İkisinin de peşinden gittim ama arazi gün ışığında bile tehlikeli. Geceleri..."

"Onları kaybettin," diye bitiriyorum acı bir şekilde.

"Çılgınlık duyduğum," diyor, sesi neredeyse bir fısıltıya düşüyor. "Önce Adam'ın, sonra Lainey'nin. Onlara ulaştığımda yerde kan vardı. Ağaçlara doğru sürüklenme izleri vardı."

Kalbim acı içinde kaburgalarıma çarpıyor. "Hank'le olduğu gibi."

"Evet. İzleri takip edebildiğim kadar takip ettim ama izler sırtın dibindeki bir mağara sistemine çıkıyordu. I..." Tereddüt ediyor, utancı yüzünden okunuyor.

omuzlar. "Korkuyordum. Daha önce hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Hareket görmüştüm - karanlıkta çok hızlı hareket eden şekiller, ay ışığında maviyi yansıtan gözler. Vahşi insanlar. Aç insanlar. İçlerinden biri bana doğru gelmeye başladı, ben de kaçtım. Tüfeğim yanımda değildi. Tüfeğim yanımda olmalıydı. Bir hayvan gibi üzerime geldiler ve ben yolumdan sıçradım, bir uçurumdan aşağı düştüm, bacağımı kırdım." Sağ bacağına vuruyor. "Yardım için bağırdım ama bu dağlarda çığlığınızı duyacak kimse yok. Bu yüzden erzak ve tüfeğim için kendimi kampa geri sürükledim ama o sırada bir kar fırtınası başlamıştı. Tıpkı bunun gibi, ama o geç bahar sürprizlerinden biri."

"Ve sen onları hiç bulamadın," diye çıkıştım. "Gitmesine izin verdin."

"Hiçbir yere varamadım," diyor, kaşları yalvarırcasına bir araya geliyor. "Denedim. Sonunda bir sinyal almayı başardım, şans eseri, sonra Eli beni almaya geldi ama o sırada sayıklıyordum. O zaman arayamazdım ama yeterince iyileşir iyileşmez aradım. Ne gördüğümü bilmeme rağmen hemen buraya geri geldim ve üç gün boyunca aradım. Birkaç boğuşma izi vardı, kan vardı. Ama ceset yoktu."

"Ve bunu yetkililere bildirmediğiniz mi? Olanları kimseye anlatmadınız mı?"

Jensen bakışlarını kaçırıyor, bakışlarına karşılık veremiyor. "Hayır. Korkmuştum. O mağaralarda gördüklerimden korktum. Polisin ne düşüneceğinden korktum - dağlarda iki kayıp insanla yalnız bir adam? Hepsinden öte, Marcus'tan korkuyordum."

"Marcus?"

"Marcus Thorne. Borçlarımın çoğunun sahibi olan adam. Çiftliğin fiilen sahibi olan adam." Jensen'ın yüzü acıyla oyulmuştu. "Ortaya çıkarılacaktı. Çiftliğin işi biterdi. Annemin bakımı biterdi. Ailemin nesiller boyunca uğruna çalıştığı ve korumaya çalıştığı her şey yok olacaktı."

Ortaya çıkarıldı ilginç bir kelime seçimi ama şimdilik bu kadarla yetiniyorum. Bu sadece Jensen'in çiftliğinin bir paravan olduğu ve ekibinin suç faaliyetlerine karıştığı yönündeki şüphelerimi güçlendiriyor.

Ama şu anda bu benim en son endişem.

İç çekiyorum, dudağımı dişlerimin arasında emiyorum, her şeyi aynı anda anlamlandırmaya çalışıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Onun bencilliğine kızmak istiyorum. Bunu benden sakladığı için, beni yoldan çıkardığı için, yalan söylediği için ondan nefret etmek istiyorum. Ama kızgınlığımın altında bir anlayış akımı var. Sorumluluğun o korkunç ağırlığı. Yaptığımız imkansız seçimler

Sevdiklerimizi korumak. Şu anda beni öfkem yönlendiriyor olsa bile, onu bir anlıyorum.

Sevmem gerektiği anlamına .

Sikeyim. *Lainey*.

Onu düşünmek içgüdüsel bir şey, kalbime saplanan bir bıçak gibi derimi yüzüyor. Onu tanıyordu. Onu buraya o getirdi.

Onu burada kaybetti.

"Yani ortadan kaybolmalarına izin verdin," diyorum zorlukla yutkunarak. "Kız kardeşimin başka bir kayıp kişi istatistiği olmasına izin verdin. Başka bir faili meçhul vaka."

Buzdan daha soğuk, sanırım.

"Her gün pişmanlık duydum," diyor, kaşları birbirine çarpıyor, sesi acıyla boğuluyor. Suçluluk duygusu yüzünün her çizgisine kazınmış. "Çiftlikte ortaya çıktığında, kim olduğunu anladığımda... bunun işleri düzeltmek için bir şans olduğunu düşündüm. Lainey'e veremediğim kapanışı sana vermek için. Belki bu ikimiz için de bir bağışlanma olur diye düşündüm."

"Paramı alarak." Sesimdeki acıyı tutamıyorum. "Ve hiçbir şey söylemeyerek."

"Ona gerçekten ne olduğunu öğrenerek," diye itiraz ediyor. "Ve evet, parayı çiftliğimi kurtarmak için kullanarak, annemin bakımı için. Bundan gurur duymuyorum, Aubrey. Dönüştüğüm adamla hiçbir zaman gurur duymadım. Ama anlamana ihtiyacım var. Bu dağlar... sırlarını saklarlar. Kendilerini korurlar."

"Kendilerinin," diye tekrarlıyorum. "Yani... aç olanları kastediyorsun. Dönüşmüş olanları.

Hank'i alan şeyler. Lainey ve Adam'ı alan şeyler."

Başını sallıyor. "Sanırım Lainey o gece aradığı şeyi buldu. McAlister'larla, Josephine'le, açlıkla olan bağlantısını. Sanırım ailesini buldu. Bilmediğim şey daha sonra ne olduğu. Öldü mü yoksa..."

Bu ima havada konuşulmadan asılı duruyor. Sonunda onlar tarafından öldürölüp öldürölmediği...

Sikeyim.

Olamaz... Hala dışarıda olamaz, değil mi? Hayır. Böyle düşünmeme izin veremem. Bir dakika bile.

İçimde kopan duygu fırtınası karşısında hareketsiz kalamayarak masadan kalkıyorum. İhanet, keder, öfke, utanç - dışarıdaki kar gibi birlikte dönüyorlar, yoğunlukları göz kamaştırıyor.

Başından beri bana yalan söyleyen Jensen'ın ihaneti. Lainey'e ne olabileceğini başından beri bilen ama bunu benden saklayan, beni potansiyel bir ölüm tuzağına sürükleyen kişi.

Saplantısının gerçeğini asla paylaşmayan Lainey'nin ihaneti. Hayatını tanımlayan ve nihayetinde onu ele geçiren şeyden beni uzak tuttu.

Ve utanç. Aldatmacanın iç yüzünü göremediğim için derin, yakıcı bir utanç. Tutarsızlıkları fark etmek, insanları okumak ve gerçeği bulmak üzere eğitilmiş bir FBI ajanı olarak bu kadar kör olduğum için.

Tüm işaretleri kaçırmışım.

"Bana söylemeliydin," diyorum, sırtımı ona dönmüş ateşe bakarken. "En başından beri bana söylemeliydin."

"Bana inanır mıydın?" diye soruyor sessizce. "Sana kız kardeşinin, dağlarda et yiyen canavarlar olarak yaşayan lanetli atalarını bulma arayışında ona rehberlik etmem için beni tuttuğunu söyleseydim? Buna inanır mıydın?"

"Bunu sana söylediğine inanırdım," diye itiraf ediyorum, dilimde acı bir gerçekle. "Bu Lainey'e inanacağım anlamına gelmez."

"Ben de ilk başta Lainey için aynı şeyi düşünmüştüm," diyor. "Ta ki onları kendi gözlerimle görene ve onun haklı olduğunu anlayana kadar."

Bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor, soğuk tenime sıcak bir şekilde değişiyor. Öfkeyle fırçalıyorum ama geliyor. "Bunca zamandır," diye , içim dışıma çıkıyor. "Bunca zamandır cevaplar arıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Sanki daha dikkatli, daha hazır olsaydım onu kurtarabilmişim gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, haklıydım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu kurtarabilirdim."

"Bu senin hatan değildi," diyor Jensen, arkamda durmak için ayağa kalkarak. İri ve becerikli ellerini omuzlarıma koyarken varlığı hem rahatlatıcı hem de çileden çıkarıcı. "Lainey kendi seçimlerini yaptı. Takip etmek zorunda hissettiği yolu izledi."

"Ve bu onun ölümüne neden oldu."

"Ama bunu bilmiyoruz," diyor nazikçe. "Kesin olarak değil. Mesele de bu."

Yüzümü ona dönüyorum, kederimin içinden öfke fışkırıyor. "Ne yani, onun hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu düşünüyor olamaz mısınız? O şeylerden birine dönüştüğünü mü? Şu aç olanlardan mı? Kız kardeşimin insanları avlayan bir tür dağ zombisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama ne gördüğümü biliyorum, Aubrey. Bir zamanlar insandılar. Görünen insanlar... değişti. Ve onlar gibi hareket ettiler

hiç görmediğim bir şey."

Başımı sallıyorum, ellerimi aceleyle sallayarak gözyaşlarımı siliyorum ve durmalarını istiyorum. Ağlayamam, kendimi kaybedemem, şimdi olmaz. "Bu delilik," diye mırıldanıyorum. "Hepsi. Ben... Ben yapamam-" Sesim kesiliyor, duygularım mantığımı, eğitimimi, her şeyi bastırıyor.

Allah kahretsin.

Jensen bana doğru uzanıyor ama ben geri çekiliyorum, teklif ettiği rahatlıktan uzaklaşıyorum. Bunu kabul edemem. Şimdi olmaz. Aldatmacasının ağırlığı hâlâ göğsümü ezerken olmaz.

"Yarın çiftliğe geri döneceğiz," diyor bir süre sonra. "Günün ilk ışıklarıyla. Herkesi güvenli bir şekilde Kayıp İz'e geri götürün. Bir sonraki hamlemizi oradan düşünüyoruz. Bakalım Hank'i arayan insanlar bulabilecek miyiz. Bizden olmayan insanlar. Buna çok yakınız."

Mantıklı yanım onun haklı olduğunu biliyor. Bu havada, Hank gitmişken ve tehlike karanlıkta gizlenirken, geri çekilmek tek mantıklı seçenek. Kulübe artık güvenli gelmiyor, dışarıdaki o *şeylerle* birlikte.

Ama içimde başka bir şey yükseliyor, korku ve mantığın ötesine geçiyor. Lainey'i bu dağlara iten aynı dürtü. Gerçeğe, cevaplara, bağlantıya olan aynı açlık.

"Hayır," diyorum omuzlarımı dikleştirerek. "Beni oraya götürmeni istiyorum.

Onları nereye götürdün?"

Jensen bana bakıyor, yüz hatlarında inançsızlık okunuyor. "Aubrey. Hank'e ne olduğunu gördün. Cedar Creek'teki uyarıyı gördün."

"Aslında görmedim. Hank'e ne olduğunu bilmiyoruz ve derede gördüğüm tek şey bir geyik leşiydi," diyorum ve bunda ciddiğim. "Bana bunu borçlusun, Jensen. Kız kardeşime borçlusun ve onu hayal kırıklığına uğrattın. Bana gerçeği borçlusun. Tüm gerçeği. Sadece kaldırabileceğimi düşündüğün kısımları değil."

"Ama gerçek şu ki, dışarıda sizi avlayacak ve öldürecek şeyler var.

Karşılığında öldürülebileceğini bile bilmediğim şeyler."

Ardından gelen sessizlikte ateş patlıyor ve tıslıyor, kulübenin duvarlarına uzun gölgeler düşürüyor. Dışarıda fırtına devam ediyor, içimdeki fırtınaya uygun bir fon oluşturuyor.

"O zaman görmem gerek," diyorum daha yumuşak bir sesle, bakışlarını tutarak. "Onları kaybettiğin mağaraları. Lainey'nin bulduğu yer... her ne bulduysa. Ona ne olduğunu anlamam gerek."

Bana ne olabilir ki?

Ne de olsa onun kanı benim kanımda var.

Her zaman delilikten sadece birkaç yanlış adım uzakta mıydım?
Jensen uzun süre hiçbir şey söylemiyor, titreyen ateş ışığında ifadesi
okunmuyor. Sonra yavaşça başını sallar.
"Tamam," diyor basitçe. "Seni götüreceğim."
söz, bir yemin kadar ciddi. Kan kadar bağlayıcı.
Karanlıkta bekleyen açlık kadar tehlikeli.

JENSEN

Tabin, şafağın soluk ışığında, yeni yaktığım ateşin yumuşak çıtırtısı ve kabin yerleşirken ara sıra çıkan ahşap gıcırtiları dışında sessiz. Fırtına erken saatlerde dinmiş, ardında dönmüş bir dünya bırakmıştı -pencerelerin önüne yığılmış çamurlar, beyaz yüklerinin altında sarkan ağaç dalları, gökyüzünün mükemmel, acı verici mavi.

Eğer içimde bir taş gibi oturan korkunun ağırlığı olmasaydı çok güzel olurdu.

Saatime bakıyorum, sabah 5:47. Erken ama hava kararmadan çiftliğe dönmek istiyorsak hemen harekete geçmeliyiz. Kafamı kaldırdığımda Aubrey'nin küçük banyodan çıktığını görüyorum, kat kat giyinmiş, yüzü temizlenmiş, gözleri ağlamaktan ya da uykusuzluktan kızarmış. Muhtemelen ikisi de.

"Günaydın," diyorum, üst kattakileri uyandırmamak için sesimi alçak tutarak.

Cevap vermiyor, sadece uyku tulumuna doğru ilerliyor ve onu mekanik bir hassasiyetle yuvarlamaya başlıyor. Mesaj açık: kesinlikle gerekli olmadıkça benimle konuşmayacak.

Onu suçladığımı söyleyemem. Çiftliğe geldiği günden beri ona yalan söylüyordum, Lainey ve üç yıl önce bu dağlarda olanlar hakkındaki gerçeği saklıyordum. Tüm benim rolüm hakkında. Onlar değil.

sakladığım tek yalanlar ama en önemlileri de onlardı.

Bizi parçalayanlar onlar, ne kadar *biz* varsa.

Kendimi kahvaltıyla meşgul ediyorum, bir cezve kahve kaynatıyorum ve erzaklarımızı yerleştiriyorum. Sessizliği doldurmak, ona bakmaktan ve yanına her yaklaştığımda omuzlarının gerginlikten kaskatı kesilmesinden kaçınmak için basit işler.

Dün gece, yüzleşmemizden sonra -ona nihayet Lainey ve Adam hakkındaki gerçeği, onları bu dağlara götürdüğümü ve mağaralarda gizlenen her neyse onu kaybettiğimi söyledikten sonra- Abrey kararlıydı. Olayın olduğu yeri görmek istiyordu. Kız kardeşinin ne bulduğunu, onu kaybolmasına yol açan yolu takip etmeye neyin zorladığını anlaması gerekiyordu.

Tüm içgüdülerim bunun bir hata olduğunu haykırsa da gönülsüzce kabul ettim. Benson Kulübesi'nin ötesindeki mağaralar ve Soda Springs en iyi koşullarda bile bir ölüm tuzağıdır, vahşi insanları işin içine katmadan bile. Bizi avlamaları, takip etmeleri... bu bir intihar.

Ama bunu Aubrey'e borçluyum. Lainey'i hayal kırıklığına uğrattım. Aubrey'i de yüzüstü bırakmayacağım, bu onu karanlığa kadar takip etmek anlamına gelse bile. Onu korumak için orada olacağım ya da denerken öleceğim.

Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri diğerlerinin uyandığını haber verir. Önce Cole iniyor, saçları uykudan keçeleşmiş, onu Red ve Eli takip ediyor. Yüz ifadeleri kasvetli, Hank'in kayboluşunun gerçekliği hepimizi etkiliyor.

Çünkü elbette o hâlâ yok ve yokluğu çok ağır. Cole,

"Kahve," diye mırıldanarak cezveye doğru ilerliyor.

Kırmızı gerilir, eklemler patlar. "Ne gece ama. Burada şafağı görmekten memnun hiç düşünmemiştim."

"Gece boyunca her şey yolunda gitti mi?" Eli soruyor. Bakışları merakla benimle Aubrey arasında gidip geliyor. Beni görmezden geldiği çok açık. Ona her şeyi anlattığımı belirten bir bakış atmaya çalışıyorum ve o da bana hafifçe, sempatik bir şekilde başını sallıyor.

Herkes kahve içip yulaf ezmesiyle hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra, "Toparlanmamız gerek," diye anons ediyorum. "Kar çok yumuşamadan çiftliğe giden patikaya doğru yola çıkalım. Erken çığ düşebilir."

"Tam zamanında," diyor Red, eşyalarını toplamaya başlamış bile. "Dün geri dönmeliydik."

Cole başıyla onaylıyor. "Bütün yolculuk anlamsızdı. Alınmayın hanımefendi," diye ekler Aubrey'e. "Ama kız kardeşiniz öyle ya da böyle çoktan gitti."

Aubrey'nin yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ama hemen maskeleniyor. "Henüz geri dönmüyorum," diyor, duruşundaki zorlanmaya rağmen sesi sabit. "Benson Hut'a devam ediyoruz."

Oda hareketsiz kalır, tüm gözler ona döner.

"Hayatta olmaz," diyor Red kesin bir dille. "Hank gitti. Muhtemelen öldü. İkinci ve üçüncü kez geri gelmesine neden olan her neyse onun için burada kalmayacağız."

Cole kaşlarını çatarak, "Red'e katılıyorum," diye ekliyor. "Burası güvenli değil. Ben kayıplarımızı azaltıp geri dönelim derim."

"O zaman siz ikiniz geri dönün," diyor Aubrey kararlılıkla. "Jensen ve ben yolumuza devam edeceğiz."

Diğerlerine sert bir bakış attım. "Pekâlâ. Bu sizin seçiminiz. İster gelirsiniz, ister geri dönersiniz. Ne yapmanız gerektiğine ben karar vermeyeceğim."

"Cidden Benson Hut'a mı gidiyorsun?" Red, duruşundaki meydan okumayla bana doğru adım atarak talepte bulunuyor. "Karda bulduklarımızdan sonra mı? Hank'in o ağaçlara doğru giden kan izinden sonra mı? Sen aklını mı kaçırdın McGraw?"

"Kendimi hiç bu kadar akli başında hissetmemiştim," diye karşılık veriyorum, omuzlarım yükseliyor. "Vazgeçip geri dönmek istiyorsan, benim için sorun değil. Ama biz gidiyoruz ve umarım yol boyunca Hank'i bulabiliriz."

Cole acı bir kahkaha atar. "Yargılamamak için çok fazla! Ne yani, sen kahramanlık yapasın diye eve dönen korkaklar biz miyiz? Siktir et. Hey, belki çiftliğe döndüğümde Marcus'a rastlarım, ona ne kadar para aldığınızı söylerim."

Odadaki gerilim daha da artıyor, geçen gecenin korku ve öfkesi yüzeye çıkıyor. Eli'nın ağırlığını benimle Red arasında durmak için kaydırıldığını görüyorum.

Çatışma bıçak sırtında sürüyor-

Sonra bir ses bizi durduruyor. Kulübenin kapısına ağır bir vuruş, odanın içinde yankılanan üç sert darbe.

Hepimiz donup kaldık. Eli tüfeğine uzanır ve kapıya doğrultur.

"Kim bu..." Kırmızı fısıldıyor.

Vuruşlar tekrar geliyor, bu sefer daha ısrarlı.

Dikkatli bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum, kendi tabancamı da çekmiş durumdayım. "Kim var orada?" Sesleniyorum, gergin bir sesle.

"Benim, patron! Açın kapıyı! Burası bir cadı memesinden daha soğuk!" O ses. İmkansız ama kesin.

"Hank?" İnançsızlığım sesimi çatlatarak sesleniyorum.

"Tabii ki benim! Bu donmuş çorak arazide başka kim olabilir ki? Şimdi taşaklarım düşmeden şu lanet kapıyı aç!"

Diğerlerine bakıyorum, yüzleri yaşadığım şoku yansıtıyor. Yavaşça, silahımı hazır tutarak sürgüyü geri kaydurdum ve kapıyı açtım.

Hank verandada duruyor, botları ve pantolonu karla kaplanmış, burnu soğuktan kızarmış ama onun dışında gayet iyi görünüyor. Zarar görmemiş. Bütün olarak.

Ve belki biraz da kızgın.

"Tanrım, sonunda," diye mırıldanarak yanımdan geçip kulübenin sıcaklığına doğru ilerledi. "Beni orada donmaya terk edeceğinizi sanıyordum."

Odada haykırıışlar yükselir -Cole ve Red Hank'in etrafını sorularla sarar, Eli açık bir şüpheyle geri çekilir, Aubrey ise şaşkın gözlerle sahneyi izler.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Kapıyı kapatıp sürgüyü sabitleyerek talep ediyorum. "Dün gece seni aradık. Ağaçlara doğru giden kan izlerini bulduk."

Hank bana göz kırpmıyor, sonra gülüyor -kollarımdaki tüyleri diken diken eden sert bir ses. "Kan izi mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal numarası yapma," diye tersliyor Red. "Dün gecedен beri kayıpsın. Öldüğünü sanmıştık."

"Ölü değil, sadece sarhoş," diyor Hank küçümseyici bir el sallayıyla. "Banyo dolabında bir şişe votka buldum, benim nöbetim sırasında bitirmiş. Tuvalette sızmış olmalı. Yarı donmuş halde uyandım ama onun dışında iyiydim."

Eli ile bakiştık. Bu hiç mantıklı değil. Tuvaleti kontrol ettik. Birçok kez. Ve bulduğumuz kan tazeydi, karda açıkça görülebiliyordu.

"Kanı gördük, Hank," diyorum dikkatle, yüzünü izleyerek. "Ağaçlara doğru giden sürüklenme izleri."

Hank'in gözlerinde bir şey parlıyor - tanımlayamayacağım kadar hızlı, ben bir şey gördüğümден emin olmadan kayboluyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Ama nöbetimin başlarında bir dağ aslanı görmüşüm. Büyük bir piçti."

Kendimi aptal gibi sallayarak onu korkuttum. Belki ondan sonra bir geyik yakalamıştır."

"Bir dağ aslanı," diye tekrarlıyor Eli, ses tonunda ağır bir şüphecilik var. "Cedar Creek'te Aubrey'i takip edenle aynı mı?"

"Olabilir," diyor Hank, ateşe doğru ilerliyor ve ellerini sıcaklığa doğru uzatıyor. "Muhtemelen. Kim bilir? Bir kedi gördüysen, hepsini görmüşsündür."

Açıklama yeterince makul sanırım. Bir dağ aslanı kan ve sürüklenme izlerini açıklayabilir, gerçi kesinlikle kesin görünüyorlardı. Ama bu Hank'i müstemilatta nasıl gözden kaçırdığımızı ya da onu ateşin başında ellerini ısıtırken izlerken omurgamda hissettiğim garip duyguyu açıklamıyor.

Doğru olmayan bir şeyler var. Belki de sadece gecenin gerginliği, korku ve uykusuzluktur ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum.

"Tişörtünü çıkar," dedim aniden.

Hank dönüp bana bakıyor, sıska, yıpranmış yüzünde şaşkınlık okunuyor. "Yine mi geldin?"

"Gömleğin, Hank. Çıkar onu." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ama bilmem gerek. Yara, iz, kan izini açıklayacak herhangi bir şey olup olmadığını görmem gerek.

Dönüp dönmeyeceğini bilmem .

"Aklını mı kaçırdın, McGraw?" Hank delirdiğimi doğrulamak istercesine odaya bakarak soruyor. "Burası buz gibi ve sen benden soyunmamı mı istiyorsun? Senin tipin olduğumu düşünmemiştim."

"Kahretsin, Jensen, senin sorunun ne?" Cole sorar. "Belki de kafayı yiyorsundur."

"Sadece yap," diye ısrar ediyorum, Cole'u görmezden gelerek, elim hala silahımın yanında geziniyor. "Bize yaralı olmadığını göster."

Oda sessizleşti, herkes bu garip yüzleşmeyi farklı derecelerde şaşkınlık ve endişeyle izliyor.

," diye mırıldanıyor Hank başını sallayarak. Ama ceketini çıkarıp pazen gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor, hareketleri yavaş ve kasıtlı. "Adam bir geceliğine kayboluyor ve birden herkes ona cin çarpmış gibi davranmaya başlıyor."

Gömleğini silkerek çıkarır ve altındaki termal atleti ortaya çıkarır. Bıkkın bir iç çekişle onu da çıkarır ve kabinin soğuk havasında çıplak göğüsle durur.

Gövdesi tam hatırladığım gibi; zayıf ve sıırım gibi, derisi yıllarca açık havada çalışmaktan yıpranmış, sağ omzunun etrafında kıvrılan soluk bir çingiraklı yılan dövmesi var. Yara yok. Çizik yok. Bir çürük bile yok.

"Tatmin mu?" diye soruyor alaycı bir şekilde, kollarını iki yana açarak. "Yoksa donumu da indirmemi ister misin? Sana gerçek bir penisin neye benzediğini göstereyim mi?"

, ona kuru bir bakış atıyorum. Kan izi gerçektir, Ali de görmüştü.
-Ama Hank'in zarar görmediği açık.

"Bu kadar yeter," diyorum huysuzca, başka tarafa bakarak. "Gömleğini geri giy."

Hank nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor ve hızlı, sinirli hareketlerle katlarını geri çekiyor. "Sana ne oldu böyle patron? Beni eski hikâyelerdeki deri değiştirenlerden biri falan mı sandın?"

Seçtiği kelimeler karşısında irkiliyorum ve neredeyse ona onlardan yüksek sesle bahsetmememiz gerektiğini, yerel yaratıklara saygı göstermemiz gerektiğini söyleyeceğim. Ama cevap vermiyorum, bu fikir aç olanlarla ilgili efsanelere rahatsız edici derecede yakın geliyor - nasıl tamamen normal görünürken altlarında başka bir şey olabiliyorlar, dönüştükleri ana kadar nasıl değişmemiş görünebiliyorlar.

Ama Hank iyi görünüyor. Belki de kaybediyorum. Aubrey dışında herkes bana kesinlikle benmişim gibi bakıyor, gerçi o da bana neredeyse hiç bakmıyor.

"Neyse," diye devam ediyor Hank, gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Korkuttuğum için özür dilerim. Ama ben iyiyim. Siz ne zaman isterseniz yola çıkmaya hazırım."

"Biz de tam bunu tartışıyorduk," diyor Cole, hâlâ bana ihtiyatla bakarak. "Red ve ben çiftliğe geri dönmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Bizi korkuttuktan sonra, akıllıca bir oyun gibi görünüyor."

Hank kaşlarını çatarak odaya göz gezdiriyor. "Geri dönmek mi? Neden? Hava güzelleşti. At sürmek için mükemmel bir gün. Ve Benson Hut'a giden yolu yarılacak bile, değil mi?"

Red şaşkınlıkla ona bakar. "Ciddi misin? Ne olduktan sonra?" "Bana hiçbir şey olmadı, sadece sarhoş oldum ve
"diyor Hank gülerek. "Utanç verici tabii, ama görevden vazgeçmek için bir neden değil."

"Evet, ama," diye başlar Eli. "Buraya gelirken hiç de eğlenceli vakit geçirmiyordun."

O haklı. Hank tüm yolculuk boyunca paranoyaktı ve korkmuştu.

"Şu anda iyi vakit geçiriyorum. Patron ne diyor?" Hank beklentiyle bana baktı.

Onu dikkatle inceliyorum, herhangi bir sorun olduğuna dair fiziksel kanıt olmamasına rağmen hâlâ tedirginim. Ama az önce davrandığım gibi deli gibi görünmeden şüphelerimi haklı çıkaramam.

Aubrey sessizliğini bozarak, "Bence Benson Hut'a devam etmeliyiz," diyor. Odanın diğer ucunda gözlerimle buluşuyor, bakışlarında net bir mesaj var: *devam etmeliyiz*.

"Hanımefendi devam etmek istiyor," diyor Hank omuz silkerek. "Faturaları ödeyen de o, değil mi patron? Kararınız nedir?"

Tüm gözler bana dönmüş, kararımı bekliyorlardı. Hank iyi olduğuna göre çiftliğe dönmek, herkesi güvenli bir yere götürmek ve Aubrey hâlâ aramaya devam etmekte ısrar ederse daha hazırlıklı bir şekilde geri dönmek pratik bir seçim olurdu. Ama Aubrey haklı, cevaplara ihtiyacımız var. Üç yıl önce Lainey ve Adam'a ne olduğunu anlamalıyız. Hepimizin burada olmasının sebebi o.

Red'in mırıldandığı küfrü duymazdan gelerek, "Benson Hut'a devam edeceğiz," diye karar verdim. "Bir günlük yol. Hemen yola çıkarsak hava kararmadan varabiliriz, gece için güvenli bir yere yerleşiriz. Sabah seçeneklerimizi yeniden değerlendiririz."

"Ciddi olamazsın," diye itiraz ediyor Red.

"Aslında, sanırım Jensen haklı," diye araya giren Cole hepimizi şaşırtıyor. "Hava iyi. Taze karla birlikte patika geçilebilir olmalı. Hank de döndüğüne göre... neden devam etmeyelim?"

Red, Cole ve Hank'in arasına bakar, yüzündeki inançsızlık belirgindir. "İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız? Medeniyete geri dönüyor olmalıydık, bu Allah'ın belasası dağların derinliklerine değil."

"Dağ aslanı," diye tekrarlıyor Hank kesin bir ifadeyle. "Bir geyiği ormana sürüklemiş olmalı. Tek açıklaması bu. Bu sadece doğa, evlat. Endişelenecek bir şey yok."

İkna olmadım ama aksi yönde bir kanıt olmadığı için açıklamasını kabul etmek zorundayım.

Şimdilik.

"Anlaştık o zaman," diyorum kesin bir ifadeyle. "Red, sen çiftliğe dönmekte özgürsün ama geri kalanımız yirmi dakika içinde toplanıp yola çıkacağız. Eli, atları ve Angus'u kontrol etmeme yardım et. Geri kalanınız malzemeleri toplasın." Grup kendi görevlerine dağılırken, Eli beni dışarıya kadar takip etti.

konusuyor. Yalnız kaldığımızda, alçak ve acil bir ses tonuyla konuşuyor.

"Dışarıdaki ev hikayesine sen de benim kadar ."

Başımı sallıyorum, kulübenin açık kapısından kulübeyi izliyorum. "Hayır. Orayı kontrol ettik. Birçok kez. Ve o kan tazeydi, Eli."

"Peki oluyor? Nasıl tamamen zarar görmemiş?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki de doğruyu söylüyordur. Ama biraz paranoyak olmasaydım kendimi aptal gibi hissederdim. Bugün ona göz kulak ol. Elinden gelirse kimseyle yalnız kalmasına izin verme."

"Sence o... onlardan biri mi oldu?" Eli dikkatle sorar.

Bu olasılık içimi burkuyor. Ailemin nesilden nesile aktardığı hikayeleri duydum, açlığın nasıl yayılabildiğini, ona kapılanların dönüştükleri ana kadar nasıl normal görünebildiklerini. Ama bunun gerçekleştiğini hiç görmedim, bir dönüşüme ilk elden tanık olmadım. Onlarla sadece son, vahşi hallerinde karşılaştım.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diyorum dürüstçe, Jeopardy'nin bana yan gözle bakmasına neden olan ağır bir iç çekişle. "Aynı görünüyor. Hemen hemen aynı davranıyor. Ama ona orada bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum."

"Kötü bir şey," diye katılıyor Eli acımasızca. "Yine de bu şeylerin nasıl bulaştığını bilmiyoruz, değil mi? Belki de yayılması için ısırmaları bile gerekmiyordur. Belki Hank sadece yanlış bir şey yemiştir. Hatta bilmiyor bile olabilir."

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile. Sanırım çok fazla zombi filmi izlemişim.

Ama kan çok fazla tesadüf gibi görünüyor.

"Dediğim gibi," diyorum ona, "her ihtimale karşı onu yakından izlememiz gerekecek." Atlar huzursuz, kişniyor ve gergin bir şekilde yer değiştiriyorlar. Genellikle her koşulda sakin olan Jeopardy, dizginine uzandığımda kulaklarını geriye atıyor.

"Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorlar," diye mırıldanıyor Eli, kendi bineğini nazik sözler ve sert bir elle sakinleştirerek. "İşte bu kadar."

Eli kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak, "Ya da fırtına ve Hank'in kaybolması yüzünden gerginler," diyorum. "Kendi enerjimizi topluyoruz. Benson Hut'a sağ salım varmaya odaklanalım. Her seferinde bir adım."

Sessizlik içinde atları hazırlamayı bitiriyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz. Onları kulübeye götürdüğümüzde, diğerleri eşyalarını toplamış ve verandada bekliyorlardı. Hank neşeli, hatta gitmeye hevesli görünüyor - sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi. Güzel olmalı.

Red ve Cole hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyorlar, şüphesiz Hank'in çıplak göğsünü görmek için yaptığım tuhaf talebi merak ediyorlar. Onları suçlayamam. Tuhaf bir hareketti, şüphe ve dün geceki aramadan kalan korkudan kaynaklanıyordu.

Aubrey gruptan ayrı duruyor, yüz ifadesi kapalı ve dikkatli. Duke'la yaklaştığımda, gözlerime bakmadan dizginleri alıyor, acemi statüsüne inat pratik bir kolaylıkla ata biniyor. Son birkaç günde yaşananlar onu değiştirmiş, ifadesindeki yumuşak bir şeyi sertleştirmiş, zaten başlangıçta da o kadar yumuşak değildi.

Adımı haykırmadığı sürece, gözleri kafasının içinde geri dönüyordu.

Onu ateşin yanında becermek çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, bir daha asla olmayacağından emin olduğum bir şey. Artık beni *hor görüyor*.

"?" Eyere yerleşirken sessizce soruyorum. "İyiim," diye sertçe cevap veriyor, dizginleri tutuşunu ayarlıyor.

"Aubrey," diye başlıyorum, sonra duruyorum, aramızdaki incinmişlik ve ihanet uçurumunu nasıl kapatacağımdan, bizi eski halimize nasıl döndüreceğimden emin değilim. "Hank hakkında-"

"Hadi Benson Hut'a gidelim," diye sözümü kesti.

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Başımı sallayarak görevden alınmayı kabul ediyorum ve Jeopardy'nin yanına gidiyorum. Hank'e her ne olursa, bulduğumuz kan izini her ne açıklıyorsa, bununla daha sonra ilgilenmemiz gerekecek. Şu anda önceliğimiz karanlık çökmeden Benson Hut'a ulaşmak.

Keşke güneş gözlüğüm olsaydı dedirtecek kadar mavi bir gökyüzünün altında yola çıkıyoruz, karla kaplı manzara boş bir sayfa gibi ufka doğru uzanıyor. Atlar taze tozun üzerinde dikkatle ilerliyor, burun deliklerinden yükselen buhar keskin havaya karışıyor.

Ben önden gidiyorum, Eli arkamda, Aubrey, Cole, Hank ve Red de yük katırıyla arkadan geliyorlar. Arkamda konuşmalardan kesitler duyuyorum - Cole Hank'e müstemilattaki gecesini soruyor, Red planların değişmesinden şikayet ediyor, Eli ara sıra ilerideki arazi hakkında bir yorum yapıyor ya da Red'in alay etmesine neden olan tarih hakkında bir şeyler söylüyor.

Aubrey sessizliğini koruyor ve arkama baktığımda patıkaya odaklanmıştı. Dün geceki ifşaatların ağırlığı aramızda asılı, konuşulmamış ama tepemizdeki çam dallarındaki kar kadar ağır.

Benson Kulübesi'ne giden patika, zirveler arasında uzanan doğal bir vadiyi takip ederek bir sonraki tepenin girişini işaret eden bir eyere doğru kademeli olarak yükselir.

su havzası. Normal şartlar altında, kolay bir günlük sürüş olurdu. Ancak bu koşulların hiçbiri normal değil, kar örtüsü yılın bu zamanında olması gerekenden daha yüksek.

Tırmanırken, karın üzerine vuran güneş, gözlerimizi kısmamızı gerektiren elmas parlaklığında bir parıltı yaratıyor. Kendimi sürekli çevremizi kontrol ederken buluyorum. Ağaçlar arasındaki her gölge, her kayalık çıkıntı - bizi izliyor olabilecek şeylerin saklanabileceği potansiyel yerler.

Bizi takip edin.

Arkamda Hank, Cole'un söylediği bir şeye gülüyor, ses dağ havasında net bir şekilde duyuluyor. Her zamanki kahkahası, aynı ses tonu, aynı tavırları. Yine de dün gece bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum. Karda kan izi bırakan bir şey, her yeri aramamıza rağmen onu neden bulamadığımızı açıklayan bir şey.

Umarım yanıliyorumdur.

AUBREY

T Gökyüzü, sadece havanın kirliliği ya da nemi hapsedemeyecek kadar ince olduğu yüksek rakımlarda bulabileceğiniz türden sonsuz bir cerulean. Üstümüzde ters çevrilmiş geniş bir kase gibi uzanıyor, bulutlar tarafından gölgelenmemiş, gün ortası

Güneş kardan kör edici bir şiddetle yansıyor. Çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarmak zorunda kaldım, parlama başımı ağrıtıyor, gerçi Jensen'ın dün gece Lainey'le ilgili açıklamasından beri başım pek iyi hissetmiyor.

Görece bir sessizlik içinde at sürüyoruz, daha önce mürettebat arasında geçen ufak tefek konuşmalar yerini birkaç garip yorum ve homurdanmaya bıraktı. Duke istikrarlı bir şekilde hareket ediyor, alacalı gri Jeopardy'yi bir iz sürme atının pratik kolaylığıyla takip ediyor. Ata binmenin ritmine alışıyorum, kaslarım her hareketle birlikte hareket ediyor, ancak yarın yine ağrım olacağından eminim. Böyle bir egzersiz olduğunu kim bilebilirdi?

Arada bir Jensen dönüp bizi gözden geçiriyor, bakışları hep benim üzerimde, endişesi omuzlarının duruşundan belli oluyor, ara sıra yavaşlayıp hızımı koruyup korumadığımı kontrol ediyor. Onu görmezden geliyorum, bunun yerine önümdeki patikaya odaklanıyorum. Bırak endişelensin. Aldatmacasının, benden sakladıklarının ağırlığını hissetsin. Bundan çok daha kötüsünü hak ediyor.

Zihnim dün geceye, Jensen'ın Lainey, Adam, McAlisters ve Josephine hakkında anlattıklarına dönüp duruyor. Ailemin Donner Party trajedisiyle kan bağı olduğunu. Kız kardeşimin

Buraya bilerek geldi, aile geçmişimiz hakkında, hayatı boyunca hissettiği bariz açlık hakkında cevaplar arıyordu, açlık hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İkimizin de gördüğü rüyalar hakkında -kan ve kar- gerçi ben benimkileri ona hiç itiraf etmemiştim.

Bunca zaman boyunca Lainey'nin ailemizin kaybıyla başa çıkmak için elinden geleni yaptığını biliyordum. Annemin ölümünün onu garip saplantılarına ittiğini sanıyordum, babamın ölümünün onu uyuşturucuya ittiğini sanıyordum. Bundan daha fazlası olduğunu hiç düşünmemiştim. Nesilden gelen *lanetle* başa çıkmaya çalıştığını hiç düşünmemiştim.

Öfke dalgalar halinde geliyor, dağlara doğru ilerledikçe alçalıp yükseliyor. Gerçeği bu kadar uzun süre sakladığı için Jensen'a öfke. Lainey'ye bildiklerini, ailemiz ve burayla olan bağlantımız hakkında şüphelendiklerini bana hiç söylemediği için öfke duyuyorum. Tüm işaretleri kaçırdığım, onu Adam'dan, bu dağlarda başına gelenlerden koruyamadığım için kendime öfke duyuyorum.

Ne kız kardeşmişim.

Ne FBI ajanıymışım.

Yıllar süren eğitim, aldatma ve tehlikeye karşı gelişen içgüdüler ve ben hala önümde ne olduğunu göremiyordum.

Belki de inanmak istemedim.

Adam'ın onu izole ettiğine, kontrol ettiğine, Lainey'nin kanında bulunan bir şey tarafından yönlendirilen, mantıklı düşünceden daha derin bir dürtünün peşinden gittiğine inanmak istemiyordu.

Özellikle dik bir yokuşun başında atları dinlendirmek için durduğumuzda Jensen sessizliği bozarak, "Öğleden sonra geç saatlerde Benson Kulübesi'ne ulaşacağız," diye duyurdu. "Patika buradan sonra biraz düzleşiyor."

Başımı sallıyorum ama cevap vermiyorum, onun yerine su şişemden bir yudum alıyorum. Arkamda Cole ve Red kısık sesle konuşuyorlar, sesleri parçaları yakalayabilmeme yetiyor - yollar ve işaretler hakkında, Jensen'ın ne yaptığını bilip bilmediği hakkında bir şeyler. Hank ayrı oturuyor, boşluğa bakıyor, yüzü bomboş. Kulübeden ayrıldığımızdan beri sessizdi, bu sabah sergilediği neşeli tavır yerini daha dikkatli bir tavıra bırakmıştı.

Eli atının dizginlerini tutmuş, durduğum yere doğru geliyor. "Nasılsın?" diye soruyor, sesinde sessiz bir endişe var. İyi kalpli Eli, her zaman insanları kollar. Ama şu anda ben de ona biraz kızgınım. Buraya neden geldiğimiz gerçeğini de biliyordu. Yapamayacağımı biliyorum.

patronunu atlayıp bana söylemesini beklerdim ama duygularım şu anda mantıklı değil.

"İyiym," diye cevap veriyorum otomatik olarak, ne kadar gerçek dışı olursa olsun her zaman verdiğim cevap.

Beni inceliyor, bakışları rahatlık için fazla anlayışlı. "Sana söyledi, değil mi?"

Lainey ve Adam hakkında."

Konuya girmek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Muhtemelen ona kızgın olduğunu biliyorum," diyor. "Ben olsam çok öfkelenirdim. Kimse yalan söylenmesinden hoşlanmaz, özellikle de yabancı bir durumdayken ve güveniniz, hayatınız o kişinin ellerindeyken. Ama şunu bilin ki Jensen iyi bir adam. Sadıktır. Güvenini kaybetmiş olabilir ama yine de ona güvenebilirsiniz. O seni önemsiyor Aubrey, gerçekten."

Başımdan savdım. "Beni önemseyip önemsememesi bu noktada önemsiz."

"Senin için belki, ama benim için değil. Sadece şunu bil, bu onu canlı canlı yiyor.

Sadece çiftliğe girdiğin andan beri değil, son üç yıldır. O periliydi ve şimdi biz hayaletleri kovalıyoruz."

Ona daha fazla soru sormak istiyorum -olayların kendi tarafıyla ilgili, tüm bunlar hakkında neye inandığı ve ne düşündüğü hakkında- ama Jensen kalkmamızı söylüyor ve o an geçiyor. Yolculuğumuza devam ediyoruz, çam ve köknar ağaçlarının arasından dolanan, zaman zaman aşağıdaki vadinin ve ötesindeki zirvelerin nefes kesici manzaralarını sunan açık sırtlara açılan bir patikayı takip ediyoruz.

Farklı koşullar altında, burayı güzel ve heyecan verici bulabilirdim. Şimdi, orayı sadece kız kardeşimi alan yer olarak görebiliyorum.

Bu hepimize mal olabilir.

Öğleden sonra geç saatlerde, söz verildiği gibi, Benson Kulübesi ortaya çıkıyor. Bu sabah ayrıldığımız McGraw kulübesiyle hemen hemen aynı büyüklükte olan kulübe, dağcılar ve kayakçıları Sierra'nın sert kışlarından korumak ya da yaz aylarında Pacific Crest Trail'de yürüyüş yapanlara alan ve iç mekan konforu sağlamak için tasarlanmış sağlam bir A-çerçeve yapı. Granit bir çıkıntıya yaslanmış durumda ve güneş batı ufkuna doğru alçalmaya başlarken esmeye başlayan rüzgârdan kısmen korunuyor.

Jensen bizi kulübenin yanındaki küçük bir açıklığa götürüyor ve burada atlardan inip atları indirmeye başlıyoruz. Bu rutin artık tanıdık gelmeye başladı: eysiz bırakma, fırçalama. Sonra ağaçların arasına iple derme çatma bir ağıl kurduk, yem ve su yerleştirdik. Barınacak bir yer yok ama Eli atların buna alışık olduğu ve hava koşullarından etkilenmeyecekleri konusunda ısrar ediyor

Kalın kışlık paltoları ve eklenmiş halılarıyla. Metodik bir şekilde çalışıyorum, zihnimi meşgul eden fiziksel görevler için minnettarım.

Benson Kulübesi'nin içi sade ama işlevseldir; ana odada odun sobası, sağlam bir masa ve banklar ile duvarların içine yerleştirilmiş ranzalar bulunmaktadır. Küçük bir yan oda ilkel bir mutfak olarak hizmet veriyor ve merdivenle erişilebilen bir çatı katı ek uyku alanı sağlıyor. İçerisi soğuk ama ilk geldiğimizde kulübede olduğu gibi kemikleri ürpertecek kadar değil.

"Bana buranın tuvaleti olduğunu söyle," diyorum.

"Hemen arkasında bir tuvalet var," diyor Jensen. "Bir yol açacağım, böylece oraya ulaşmak kolay olacak." Dudaklarında sempati kıvrımları. "Kusura bakmayın. Dışarıdaki tuvaletlere göre fena bir tuvalet değil. İçeride bir el dezenfektanı istasyonu bile var."

İç çekiyorum. Erkekler ne kadar kolay yaşadıkları hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Fazla su içmemeyi bir kenara not ediyorum. İsteyeceğim son şey işemek için sürekli dışarı çıkmak, özellikle de bir tuvalete. Belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla şehir kızıyım.

Red ve Cole getirdiğimiz malzemeleri düzenlerken Eli hemen sobayı yakmak için işe koyuluyor. Hank yıkamak için su kovalarını karla doldurmaya gönüllü oluyor ve Jensen bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onaylıyor.

"Atların yanından geçen kayalık çıkıntının hemen yanında bir dere var," diyor Jensen. "Su şişelerini de doldurabilirsiniz. Ama dağ aslanı dostumuzun hâlâ etrafta dolaşma ihtimaline karşı bir tüfek alın."

Hank sırtıyor, ifadesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. Bu adamı her zaman ürkütücü ve itici bulmuşumdur ama bugün özellikle öyle. "Benim için endişelenme patron. Kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Ayrılırken Jensen'ı okunamayan bir ifadeyle onu izlerken yakalıyorum. Bu sabah beslediği şüpheler ne doğrulanmış ne de dağılmış gibi görünüyor ve onu rahatsız edici bir belirsizlik içinde bırakıyor.

Uyku alanımı hazırlamakla meşgulüm, köşede sırtımı duvara yaslayabileceğim ve ana kapıyı net bir şekilde görebileceğim bir alt ranza seçiyorum. Bürodaki eski alışkanlıklar, görevde olmasam bile zor ölüyor. Kolay erişim için spor çantamı hemen altına koyuyorum.

Uyku tulumumu açarken yanımda beliren Jensen sessizce, "Yarın mağaralara ulaşabiliriz," diyor. "Eğer erken başlarsak."

Pencerelerden süzülen soluk ışıktaki yüzünü okumaya çalışarak ona bakıyorum. "Onları tekrar bulabileceğinden emin misin? Üç gün sonra

yıl?"

Başını sallıyor, kendine güveni çenesinden belli oluyor. "Onları gözüm kapalı bile bulabilirim. Unutmayın ben bir iz sürücüyüm. Ayrıca, bazı yerler sizi izler."

"Birini kaybettiğin yer gibi," diyorum usulca. Alnında acı ve suçluluk duygusu beliriyor. "Evet. Aynen öyle."

Bir an için, bütün gün beslediğim öfke geri çekiliyor. Lainey onun için sadece bir müşteriymiş ve yine de onun yasını tuttuğunu ya da en azından onu kaybetmeden önce olduğu kişinin yasını tuttuğunu görüyorum. Aynı acıyı paylaşmıyor olabiliriz ama ikimiz de suçluluk duygusuna yabancı değiliz.

Cole mutfak alanından seslendiğinde o an bozuluyor, "Bu kamp ocağını nasıl çalıştıracacağımızı bilen var mı? Lanet şey yanmıyor."

Jensen yemek hazırlıklarına yardım etmek üzere uzaklaşıyor. Ranzamı hazırlamayı bitirdikten sonra, son birkaç gündür oluşturduğumuz akşam rutinine yerleşirken diğerlerine katılıyorum. Yaşanan garip olaylara rağmen, akşam yemeği hazırlama, kahve ve sıcak çikolata için su ısıtma, ertesi günün planlarını tartışma görevlerinde bir normallik hissi var. Bu sabahki kargaşadan dolayı hala biraz dağılmış olsak da, bir birim olduğumuzu hissetmeye .

Hank dolu kar kovaları ve bir paket su şişesiyle geri dönüyor, görünüşe göre ayrıldığı zamandan beri değişmemiş. Hatta eskisinden daha konuşkan, geçmiş yıllardaki vahşi doğa maceralarını anlatarak bizi eğlendiriyor. Red ve Cole onun şakalarına gülüyor, sabahın gerginliği şimdi çıtırdayan ateşin sıcaklığında ve paylaşılan yemeğin rahatlatıcı ritüelinde yavaş yavaş dağılıyor.

Sadece Jensen ve Eli tetikte, kimsenin bakmadığını düşündükleri anlarda bakıyorlar. Ve tabii ki ben. Yalnız gözlemlemeyi tercih etsem bile hiçbir şeyi kaçırmıyorum.

Yemekten sonra, dışarıda karanlık tamamen çökerken, Jensen gecenin nöbet çizelgesini açıklar. "İlk nöbeti Red ve Hank alacak. Ben Cole ile ikinci nöbeti tutacağım. Eli ve Aubrey üçüncüyü alabilir." Bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. "Baskı yok. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Açıkçası içeride güvende ve sıcak kalmanı tercih ederim."

" değil," diyorum sesimi nötr tutarak. "Üçüncü nöbet benim için sorun değil.

Bu da daha önce biraz uyuyabileceğim anlamına geliyor."

Red dramatik bir şekilde esniyor. "Nöbette kırım donacaksa, bir an önce bitsin bari. , Hank. Bir tur atalım

çevre, atları kontrol et."

Toparlanıp dışarı çıkarlar, tüfekleri yanlarındadır, kapı arkalarından sert bir gümbürtüyle kapanır. Jensen hemen pencereye geçer ve perdelerin arasından bakarak gidişlerini izler.

"Hâlâ ona güvenmiyorsun," diye sessizce gözlemledim, onun yanında durmak için hareket ettim.

"Bu dağlarda güven bir lükstür," diye cevap veriyor, bakışlarını dışarıdaki karanlığa sabitleyerek. "Özellikle de dün gece olanlardan sonra."

Özellikle de senin yalanlarından sonra, düşünmeden edemiyorum. Bunu kendime saklıyorum.

Zaman hem yavaşlıyor hem de hızlanıyor gibi görünüyor ve akşam yemeğinde içtiğim sıcak çikolatanın içimden akıp gitmesi uzun sürmüyor.

İçimi çekip koltuktan kalkıyorum, puffer montumu ve örgü şapkamı giyiyorum. Şimdiye kadar Eli ve Cole çatı katına çekilmiş, benim de uyumam gerektiği halde sadece ikimiz kalmıştık.

"Nereye gidiyorsun?" Jensen ayağa kalkarak soruyor, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor.

"İşemem lazım," dedim ona. "Sonsuza kadar tutamam." "Oraya yalnız gitmiyorsun," diyor huysuzca.

İster istemez kılandım. "Bana tuvalete kadar eşlik edeceğini sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. İyi olacağım."

Gerçi buna ben pek inanmıyorum.

"Ayrıca, Hank ve Red de dışarıda," diye ekliyorum.

Biraz yumuşar gibi oldu. "Hala gidiyorum."

"Hayır," diyorum ona. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Elimi uzattım.

"Silahını bana ver."

"Ne? Sana silahımı vermeyeceğim."

"Neden vermiyorsun?"

"Nasıl kullanılacağını bilmiyorsun."

Ona bakıyorum, bu sonuca varmasına şaşıyorum ama sanırım bu gerçek mesleğimden şüphelenmediği anlamına geliyor. "Nereden biliyorsun? Ben çok iyi bir nişancıyım," diyorum ona. "Bana babam öğretti."

"Gördüğüm zaman inanacağım," diyor.

Ama yine de parmaklarımı ona doğru oynatıyorum. "Bana tabancanı ya da tüfeğini vermelisin, ikisiyle de ateş edebilirim."

Yüzümü inceliyor ve ne kadar ciddi olduğumu görünce sonunda vazgeçiyor. "Peki." Tabancasını aldı ve bana uzattı. Benim silahıma kıyasla çok ağır ve kabzası garip bir his veriyor, yer yer yivli.

Jensen'ın eliyle eşleşti ama bu yolculuğa başladığımdan beri ilk kez kendimi tamamen savunmasız hissetmiyorum. Kendimi güçlü hissediyorum. Ateşli silahlar konusunda ne kadar temkinli olduğumu düşünürsek, böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Onları nadiren kullanmak zorunda kaldım ve hiç kimseyi öldürmedim. Ama şimdi, kendimi bu adamlarla eşit seviyeye yakın hissediyorum.

Ve dışarıda gizlenen canavarları.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" diye soruyor, gözleri yüzümle silah arasında gidip geliyor.

Tutuşumu ayarlayarak ona sıırıyorum. "Oh, evet. Hemen döneceğim."

Kapının kilidini açıp dışarı çıkıyorum. Dışarıda fırtına yok ama hafif bir esinti var ve kar yağmaya başlıyor. Uzaktan Hank ve Red'in kahkahalarını ve bir atın kişnemesini duyuyorum. Buraya kadar her şey yolunda.

Ceketimin cebinden el fenerimi çıkarıp karı tarıyorum.

Gözleri bana parlıyor.

Nefes nefese kaldım, tam silahımı kaldıracaktım ki uzaktakinin katır Angus olduğunu fark ettim.

Kendine *gel Wells*, diyorum kendime ve kulübenin arkasındaki temizlenmiş patikayı takip ederek tuvalete doğru ilerliyorum. Esinti karın bir kısmını geri savurmuş, sadece donmuş zemin görünüyor ve oraya doğru ilerlerken neredeyse birkaç kez kayıyorum.

Müştemilatın güzel bir manzarası var, en azından gündüz vakti, kulübenin arkasına ve aşağıdaki vadiye bakan siyah bir boşluk olmadığını düşünüyorum, ancak bu onu doğudan gelen ve şimdi arkasındaki ağaçları sallayan rüzgara maruz bırakıyor.

Hem kokudan hem de iğrenç bir şey görmekten korkarak kapıyı temkinli bir şekilde açıp el fenerimi tutuyorum. Dışarıdaki evlere ve portatif tuvaletlere her zaman öcü adam gibi davranmışımdır - eğer farkına varmazsanız, size zarar veremez.

Ama şaşırtıcı derecede temiz, sadece yerde birkaç eski çam iğnesi ve köşelerde birikmiş kar, geniş ahşap bankın üzerine yığılmış birkaç rulo tuvalet kağıdı. Ve evet, duvara çivilenmiş bir el dezenfektanı.

Tek sorun, yapının kenarlarında tahtaların büzüştüğü birkaç boşluk olması. Neyse ki rüzgar o tarafa doğru esmiyor.

El fenerini yanımda dik bir şekilde bırakıyorum ve oturuyorum. Tam bitirmek üzereydim ki, aniden müştemilatın çatısında bir şeyin sürtünme sesini duydum.

Donup kaldım, hızla pantolonumu yukarı çekip nefesimi tuttum. Belli ki sadece bir dal çatıyı sıyırmış.

Besbelli.

Yine de bir elimle sessizce tabancaya uzanıyorum ve iyice kavriyorum. Tam el fenerini almak üzereydim ki sağ tarafımdan kazıma sesi geldi.

Binanın kenarından aşağı doğru uzanan pençeler gibi uzun, derin bir kazıma. Olamaz.

Tahta kalaslardaki boşluklara bakıp beklerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Soğuk mavi bir göz beliriyor, bana doğru bakıyor. Çıglık atıyorum.

Düşünmeden nişan alıp ateş ediyorum, patlama küçük alanda kulakları sağır ediyor, mermi isabet ettiğinde tahta parçalanıyor, bu tür bir silaha alışık olmadığım için güç beni neredeyse geriye savuruyor.

Sonra kapıdan içeri daldım ve dışarı koştum, tabancayı tekrar kaldırdım, ateş etmeye hazırdım.

Ama orada bir şey yok.

Yan tarafa koştum ve karda sadece tahta parçaları gördüm.

Kan yoktu.

İz yok.

Hiçbir şey

yok.

Lanet olsun, aklımı mı kaçırıyorum?

"Aubrey!" Jensen'ın sesi çınlıyor ve bir saniye sonra kulübenin diğer tarafında beliriyor. Beni fark etti ve koştı. "Ne oldu?"

"Bir şey gördüğümü sandım," dedim ona. "Ama orada hiçbir şey yoktu."

Bir silaha bakıyor, bir de müştemilattaki hasara... Çarkların döndüğünü görebiliyorum, sanki tabancayı yanlış kullanmışım da kazara patlamış gibi.

"Sana söylüyorum," diye devam ediyorum, şimdi daha sert bir şekilde. "Dışarıdaki kulübenin yanından bakan bir göz gördüm. Ben de ateş ettim."

"Bir göz mü? Tanrım, Aubrey o herhangi biri olabilirdi. Birini öldürebilirdin."

"Hiçbirimizin soluk mavi gözleri yok! Ne yaptığımı biliyordum."

Elini çenesinde gezdirip hasara bakıyor. "Seni içeri götürmeliyiz." Elini uzattı. "Şimdi silahımı geri alacağım."

Yaygara koparıp silahı elimde tutmak, onu ne yaptığımı bildiğime ikna etmek istiyorum ama sonuçta bu onun silahı.

Ona uzattım. "Gördüğüm şeyle ilgilenmiyorsun."

"Endişeliyim," diyor dikkatle, bir eliyle tabancayı tutarken bir yandan da kolumdan tutup beni kulübeye doğru çekiyor. "Ama kulübenin içinden endişelenmeyi tercih ederim."

Normalden daha fazla ürkmüş görünmeyen atların yanından geçiyoruz, Red'in uzun, geniş figürü ve Hank'in ince, kısa olanı biraz uzakta, birinin elindeki fenerle aydınlanıyor.

Jensen beni onlara doğru götürüyor. "Tuhaf bir şey gördünüz mü?"

Red omzunun üzerinden ona bakar. "Bir silah sesi duydum. Sen miydin o?"

Ona ne olduğunu anlatmak üzereydim ki Jensen "Evet, bir şey gördüğümü sandım" dedi.

"Bu gece kendimi biraz aceleci hissediyorum," diyor Red.

"Öyle de denebilir," diyor Jensen. Orada öylece duran, kıpırdamadan karanlığa bakan Hank'e kaşlarını çatarak bakıyor. "İyi misin, Hank?"

Hank hafifçe başını sallar, alçak sesle homurdanır.

"Biz iyiyiz," diye ısrar ediyor Red. "Üzerimize titremene gerek yok McGraw."

Jensen bunu şapkasının ucuyla karşılıyor, şapkasından kar taneleri düşüyor ve kulübeye geri dönüyoruz.

Tekrar içeri girip kapıyı kilitledikten sonra Jensen, "Pekâlâ," dedi. "Bana ne gördüğünü anlat."

Huysuz bir at gibi botlarımdaki karı eziyorum. "Sana söylemiştim. Bana bakan bir göz."

"Hı hı," diyor ceketini asarken. "Ve soluk mavi olduğunu söylemiştin."

"Evet. Önce çatıda kazıma sesleri duydum, sonra yanlardan aşağıya, sanki pençeler tahtadan aşağıya iniyormuş gibi. Sonra içeri bakan şeyi gördüm. Sanırım panikledim. Ateş ettim. Dışarı koştum ama orada hiçbir şey yoktu. Kan yoktu, iz yoktu ve onu vurmuş olabileceğimi biliyordum."

Bana sanki hedef gözetmeksizin ateş ediyormuşum gibi bakıyor. İyi, bırak öyle düşünsün.

"Dışarı çıkıp bir kez daha bakacağım," diyor iç çekerek. "İstemiyorum-"
Ancak sözlerini bitiremeden, geceyi yırtan bir çığlıkla kesilir.

AUBREY

TO ıgık bir adama ait, dehşet ve acıyla yükseliyor. Jensen ben tepki veremedenden harekete geçiyor, kapının kilidini açıp dışarı fırlıyor. Cole ve Eli tökezleyerek aşağı inerken ben de botlarımı giyiyorum.

Çatı katında, saçları dağınık, yarı uykulu bir halde paltolarını çekiştiriyorlardı.

Dışarıdaki manzara el fenerlerimizin ışıklarıyla aydınlanan bir kaos. Red karda dizlerinin üzerine çökmüş, sağ kolunu tutuyor, parmaklarının arasından kan akıyor. Atlar panik içinde, aralarında Red'in bineği Duke ve Angus'un da bulunduğu birkaç at ipin üzerinden atlayıp derme çatma ağlarından kaçarak karanlığın içinde kayboluyor. Korku beni her açıdan vuruyor.

"Ne oldu?" Jensen, Red'in yanında dizlerinin üzerine çökerek, sesi tizleşerek talepte bulunur. "Hank nerede?"

"O-o bana saldırdı," diye soluk soluğa kalan Red'in yüzü şoktan bembeyaz olmuştu. "Beni ısırıldı! Bir hayvan gibi! Hayvan gibiydi!"

Jensen, Red'in elini kolundan çekerek yırtık kumaşı ve altındaki yarayı ortaya çıkarıyor. Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor; et parçaları, Red'in kalbinin her atışında yaradan kan fışkırıyor. Vahşi bir hayvanın ısırığı gibi temiz bir ısırık değil. Düzensiz, dağınık, sanki biri eti kör dişlerle ve kaba kuvvetle parçalamış gibi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldıyor Cole yanımda, bayılacakmış gibi hafifçe sallanıyor.

"Onu içeri götür," diye emrediyorum, eğitim otomatik olarak devreye giriyor. "Şimdi."

Jensen ve Eli, Red'i yarı taşıyıp yarı sürükleyerek kulübeye doğru götürürken ben de Hank'ten bir iz bulmak için etrafı tarıyorum. El fenerlerimizin oluşturduğu ışık havuzunun ötesinde hiçbir şey kıpırdamıyor ama ağaçların arasındaki gölgelerden izleyen gözleri hissedebiliyorum. Kahretsin, o tabancayı elimde tutmalıydım.

"Hank!" Sesleniyorum, sesim dağın yamacında yankılanıyor. Çamların arasından gelen rüzgâr fısıltısından başka bir yanıt gelmiyor.

"Aubrey, içeri gir!" Jensen kapı aralığından sertçe sesleniyor.

Kulübeye doğru geri dönüyorum, eşiği güvenli bir şekilde geçene kadar karanlığa sırtımı dönmek istemiyorum. Jensen kapıyı arkamdan çarpıyor, ağır metal sürgüyü kararlı bir çınlamayla yerine fırlatıyor.

İçeride Red masanın üzerine uzanmış, hâlâ parçalanmış kolunu tutmaktadır ve altında kan birikmektedir. Yüzü kül rengi, gözleri şok ve dehşetten kocaman.

"Birden üzerime geldi," diyor sesi titreyerek. "Orada duruyorduk ve o birden... değişti. Gözleri..." Kırmızı sertçe yutkunur. "Gözleri yanılttı. Mavi, sanki... daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu."

Ceketimi çıkarıp kollarımı sıvayarak Red'in yanına gidiyorum. "Kanamayı durdurmamız gerek. Cole, bir ilk yardım çantası bul," diye bağıriyorum ona. "Eli, su kaynat. Jensen, temiz bezlere ve bandaj olarak kullanabileceğimiz her şeye ihtiyacım var."

Emirlerimi yerine getirmek için harekete geçtiler, belki de duruma aniden hâkim olmam karşısında şaşırmışlardı ama sorgulayamayacak kadar da şok olmuşlardı. Red'e odaklanıyorum, içimde çalkalanan dehşeti yalanlayan bir klinik soğukkanlılıkla yarayı incelemeyden önce gömleklerinin geri kalanını çıkarıyorum. İşteyken de aynı soğukkanlılığı hissediyorum, işimi yapmamı sağlayan tek şey bu. Eski bir dost gibi zevk alıyorum.

"İyi olacaksın," diyorum ona, biz sahadayken bir ajanın vurulduğunu gördüğümde ses tonunu kullanarak. Sakin, otoriter, şüpheye yer bırakmayan. "Ama hareketsiz kalmanı ve yavaş nefes almanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?" Eğer ona yardımı olacaksa Meredith Grey gibi davranabilirim.

Red sarsakça başını sallıyor, dişleri soğuktan ziyade şoktan takırdıyor. "Onun nesi vardı? Neden...?"

"Bunu sonra düşünürüz," diyorum kararlılıkla. "Şu anda bu kanamayı durdurmamız gerekiyor."

Cole bir ilk yardım çantasıyla dönüyor, çantayı yanıma koyarken elleri titriyor. açıyorum, hızla malzemeleri değerlendiriyorum-bandajlar, antiseptik, temel

ilaçlar var ama hiçbiri Red'in hissettiği acıya yetecek kadar güçlü değil. "Alkol var mı?" Cole'un paniklemiş bakışlarıyla karşılaşarak soruyorum. "Red için değil.

İçmek için. Sterilize etmek için."

"Bilmiyorum," diye kekeliyor. "kontrol edeceğim."

O uzaklaşırken dikkatimi tekrar Red'in yarasına veriyorum. Kanama biraz yavaşladı ama hâlâ çok şiddetli. Uygun tıbbi ekipman olmadan tamamen durdurmak zor olacak. Yarayı temizlemem, basınç uygulamam ve onu hastaneye götürmeden önce enfeksiyon kapmamasını ummam gerekiyor.

Eli bir tencere kaynar su getirip dikkatlice yanıma koyuyor. Jensen çatı katından bir dizi temiz gömlek ve bandana ile dönüyor, geçici bandajlar için elimizdeki en iyi malzemeler bunlar.

"Onu sabit tut," diye talimat veriyorum Jensen'a. O da Red'in omuzlarına doğru ilerliyor ve sert ellerini oraya koyuyor. "Bu acıtacak," diye uyarıyorum Red'i. "Ama bandajlamadan önce yarayı temizlemem gerekiyor."

Red başını sallar, yüzü acı ve korkuyla buruşmuştur. "Sadece yap. Ne yapman gerekiyorsa yap."

En azından benim otoritemden şüphe etmiyor.

Metodik bir şekilde çalışıyorum, kanı ve kiri sıcak suyla temizliyorum ve alttaki hasarın gerçek boyutunu ortaya çıkarıyorum. İlk başta düşündüğümünden daha kötüydü; birden fazla ısırık izi, parçalanmış et, yer yer açığa çıkmış kaslar. Bunu her kim yaptıysa sadece Red'e zarar vermeye çalışmamış.

Sanki beslenmeye çalışıyorlarmış gibi.

Hank'in gözlerinin maviye döndüğü, dişlerinin Red'in koluna battığı görüntüsü içime şiddetli bir ürperti gönderiyor.

Hank de artık onlardan biri.

Aç olanlardan biri.

Etrafa bakındım. "Çalışan telefonu olan var mı?"

"Var," diyor Eli, kendi arabasını çıkararak. "Şarjım bitti ve sadece yüzde beş şarjım var. Yine de sinyal yok."

"Yardım çağrısını dene," dedim ona, bir Hail Mary.

"İşe yaramaz," diyor Jensen bana. "Bu dağlar, sinyali kuleye ulaştırmak için ihtiyaç duyduğunuz uyduları engellemekle ünlüdür. İnanın bana, biliyorum. Deneyebilirsiniz ama buna güvenemezsiniz."

" yap," diyorum Eli'ye.

Başını sallıyor ve telefonunda bir şeye dokunarak başını sallıyor. "Çalıştığını sanmıyorum. 911'e ulaşamıyorum."

"Hiç alkol bulamıyorum," diyor Cole, eli boş dönerken. "Her yere baktım."
"Çantamı kontrol et," diyorum, köşedeki çantama doğru başımı sallayarak.
"Yan cebimde el dezenfektanı var."

Cole spor çantama doğru ilerliyor, onu ranzanın altından çıkarıyor ve artan bir hayal kırıklığıyla karıştırıyor. "Hiçbir şey göremiyorum-"

Birden sessizleşiyor ve Red'in yarısından başımı kaldırdığımda Cole'un elinde bir şey tuttuğunu görüyorum. Işığı yakalayan, metalik ve tanıdık bir şey.

Bir silah.

Lanet silahım.

"Nedir bu?" Cole ters çevirerek sorar. "Çantanda neden bir silah var?"

Oda hareketsizleşiyor, tüm gözler bana dönüyor. Ellerimi Red'in kolunda sabit tutuyor, göğsümde yükselen paniği göstermeyi reddediyorum.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol.

"Sence neden? Korunmak için," diyorum eşit bir şekilde. "Onu yerine koy ve bana el dezenfektanını getir."

Ama Cole çoktan çantamın derinliklerine inmiş, cüzdanımı çıkarmıştı. Ellerim Red'in kanıyla kaplıyken çaresizce cüzdanımı açmasını izliyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ona bağıriyorum. "O benim cüzdanım! Onu yere bırak ve bana lanet olası el dezenfektanını getir."

"Cole," diye hırılıyor Jensen neredeyse uyararak ve ona doğru yaklaşıyor.

Ama Cole'un parmakları cüzdanımdaki her şeyi incelerken çok hızlı. Rozetimi torpido gözünde bırakma basiretini göstermiştim ama diğerlerinin altına sıkışmış bir kartviziti çıkarıp soluk soluğa baktığında midem dehşetle bulanıyor.

"FBI MI?" Cole kartımı okuyor, sesini inançsızlık renklendiriyor. "Özel Ajan Aubrey Wells? Sacramento Bürosu."

Ardından gelen sessizlik sağır edici. Jensen bana bakıyor, yüz hatlarında şok ve başka bir şey - ihanet - yazılı. Eli'nın ifadesi daha hesaplı, sanki bir bulmacanın parçaları aniden yerine oturuyor. Ve Red, acısına rağmen, arkadaşısı tarafından ısırılmış olmasına rağmen, bana yeni bir ihtiyatla bakıyor.

"Sen lanet bir federal misin?" Cole talep ediyor, öfke yükseliyor. "Lanet bir federal!?"

Bunca zamandır bize yalan mı söylüyordun?"

Suçlama karşısında irkilmeyi reddederek bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "İzinliyim. Bu resmi bir soruşturma değil. Özel bir vatandaş olarak kız kardeşimi aramaya geldim."

"Saçmalık," Cole tükürür. "Bizi izliyordunuz, değil mi ? Kanıt mı topluyorsunuz? Nedir bu, bir çeşit tuzak mı?"

"Cole, bu kadar yeter," diyor Jensen, sesi gergin. "Kaldır onu ve bize el dezenfektanını getir. Red'e yardım etmeye odaklanmalıyız." Duraksıyor ve Red'e bakıyor. "Zamanımız tükeniyor."

"Şimdi söylediği her şeye nasıl güvenebiliriz?" Cole silahımı sallayarak talepte bulunuyor. "Üzerine çullanıp hepimizi tutuklamak için bekleyen ajanları olabilir!"

"Ne için?" Elindekini bırakmasını dileyerek soruyorum. "Sana söyledim, kız kardeşim için buradayım. Başka bir şey için değil. Ve biliyor musun, onları memnuniyetle karşılarım. Şu anda Red konusunda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Ancak Cole'un paniği, Red'in başına gelenlerin şok ve dehşetiyle, Hank'in saldırısının vahşeti ve saçmalığıyla beslenerek kendi başına bir hayata dönüştü. "Bu bir tuzak. Öyle olmak zorunda. Yoksa neden bir federal burada bizimle olsun ki?"

Jensen'a bakıyorum, anlayacağını umuyorum, bunun neden burada olduğumla, bulmam gereken şeyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedini göreceğini umuyorum. Ama ifadesi kapandı, inşa ettiğimiz geçici güven bir kez daha bu yeni ifşaatla paramparça oldu.

"Bana yalan söyledin," diyor Jensen sessizce, kelimeler aramızdan taş gibi dökülüyor. "En başından beri."

"Bana yalan söylediğin gibi," diye karşı çıkıyorum, ikiyüzlülüğünü kabul etmek istemiyorum. "Lainey hakkında. Adam hakkında. Üç yıl önce olanlar hakkında."

Red'in kanlar içindeki bedeninin karşısında birbirimize bakıyoruz, karşılıklı aldatmacamızın gerçeği aramızdaki havada asılı duruyor. Dışarıda rüzgâr hızlanıyor, içeri girmek isteyen aç bir yaratık gibi kulübenin köşelerinde uğulduyor. Karanlığın içinde bir yerlerde, Hank dışarıda bir yerlerde; değişmiş, tehlikeli ve avlanıyor.

Ve içeride, şüphe ve korkuyla zaten parçalanmış durumdayız, bizi bu dağlara getiren zayıf ittifak tam da en çok ihtiyaç duyduğumuz anda parçalanıyor.

Ajan olduğumu yeni keşfetmiş olabilirler.

Ama hayatımda hiç bu kadar hazırlıksız

hissetmemiştim.

JENSEN

R Ed'in kanı masanın yanındaki zemine damlıyor, her damla kulübeyi dolduran saniyelik şaşkın sessizliği işaretliyor.

FBI.

Özel Ajan Aubrey Wells.

Kelimeler zihnimde yankılanıyor, Red'in zor nefes alışı, Cole'un düzensiz suçlamaları ve dışarıda uğuldayan rüzgârın fonunda işlemek imkânsız. Aubrey'e bakıyorum, yüzünde tanıdığımı sandığım kadından herhangi bir iz arıyorum - kederli kız kardeş, çiftliğime parasını umutsuz bir yardım talebiyle sallayarak gelen kararlı yabancı.

Bunların herhangi biri gerçek miydi? Yoksa hepsi hesaplanmış, hayatıma, çiftliğime, ekibime sızmak için tasarlanmış bir performans mıydı?

Bunca zamandır Marcus'u biliyordu.

Aubrey ellerini Red'in kolunda sabit tutarak yaraya baskı uyguluyor. Soğukkanlılığı şüphelerimi daha da artırıyor - kaos karşısındaki bu profesyonel sakinlik, durumu pratik bir otoriteyle ele alış şekli. Bir silahı ne kadar iyi kullanabildiği konusunda bu kadar kararlı olması. Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Vücudunun gözüümü kör ettiğini düşünmeden edemiyorum. Yine de bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bundan çok daha fazlası oldu.

Ve ben lanet bir aptalım.

"Size söyledim, izindeyim," diyor sakın bir şekilde. "Zoraki izin, eğer bilmen gerekiyorsa. Çünkü iyi değildim, Lainey'nin kayboluşunu iyi idare edemedim. İşte bu yüzden buradayım. Bu resmi değil, nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bile bilmiyorlar çünkü bilselerdi beni işe geri alacaklarından şüpheliyim. Lainey için buradayım, başka bir şey için değil."

"Siktir et," diye tükürüyor Cole, yüzü kızarıyor. "Yalanlar. Hepsi yalan. Bizi izliyordun, kanıt topluyordun-"

"Cole, bu kadar yeter," diye araya giriyorum, her ne kadar kendi zihnim de benzer kuşkuyla dolup taşsa da. "Silahını indir. Onun silahını. Red'e odaklanmamız gerek."

İçimizde Marcus'a en yakın olan Cole'du ve uzun zamandır başımın belasıydı. Bir arkadaş değil, bir çiftlik görevlisi değil, sadece Marcus'un ispiyonculuk yapmadığından veya bir çıkış yolu aramadığından emin olmak için getirdiği yüceltilmiş bir bebek bakıcısı. Red de aynıydı. Zamanla arkadaş olduğumuzu düşünmek isterdim ama şimdi anlıyorum, korkuyu, Marcus'un operasyonunun bu kadın yüzünden paramparça olabileceği fikrini.

Aubrey'e kızgın olsam da, ona güvenemesem de, iş için burada olmadığını söylediğinde ona inanıp inanmayacağımı bilemesem de, iş oraya gelirse onu onlardan korumam gerektiğini biliyorum.

Red şu anda bir tehdit oluşturmuyor.

"Bu bir tuzak," diye alay ediyor Cole. "Öyle olmak zorunda. Yoksa neden bir federal bizimle burada olsun ki?"

"Fark eder mi?" Karşı çıkıyorum. "Red'e odaklanmamız gerek. Şimdi bana lanet olası silahını ver yoksa onu senden alırım."

Yüzünde uğursuz bir ifade belirdi. "Sen de işin içindesin, değil mi?" diyor bana.

"Marcus'u ispiyonluyorsun. O bu yüzden burada. Onu sen tuttun."

"Marcus'un kim olduğunu bile bilmiyorum ve umurumda da değil," diyor Aubrey. "Jensen'ın bununla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden saklıyorsun?" İhaneti sesimden uzak tutamayarak ona soruyorum. "Neden bize en başından söylemedin?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, profesyonel bir soğukkanlılıkla maskelenmeden önce içlerinde acıya benzer bir şey titreşiyor. "Bilseydiniz bana yardım eder miydiniz? Yoksa rozetimi gösterdiğim anda beni gönderir miydiniz?"

Soru aramızda asılı kaldı, cevaplanamazdı çünkü ikimiz de gerçeği biliyorduk. Kayıp İz Çiftliği'ne Özel Ajan Wells olarak gelseydi, kendini tanıtmayı bitiremeden ona kapıyı gösterirdim. Hayır.

Sadece Marcus'la olan anlaşmam yüzünden değil, Lainey ve Adam'ın başına gelenler yüzünden. Bu dağlarda gördüklerim, yaptıklarım ve yapamadıklarım yüzünden.

Affedilmek istemiştim. Ölüm cezası istemedim.

Red inliyor, ıslak ve acılı bir sesle aradaki mesafeyi bozuyor. "Kan kaybından ölmedikten sonra bunu tartışabilir miyiz?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

Aubrey hemen adamın koluna yeniden odaklanıyor, odayı saran gerilime rağmen elleri hâlâ sabit. Kararlılığı etkileyiciydi. "Bu yarayı temizlemeyi bitirmem gerek. Tartışmak tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmeyecek."

"Onu zehirlemeyeceğini ya da başka bir şey yapmayacağını nereden bileceğiz?" Cole çaresizlikle sesini yükselterek sorar. "Bütün bunları Hank ile planlamadığını nereden bileceğiz?"

"Bu çok saçma," diyor Eli, Aubrey'nin kimliği ortaya çıktığından beri ilk kez konuşarak. "Hank'in şu anda her neyse ona dönüşmesini onun ayarladığını mı düşünüyorsun? Red'e saldırması için? İsteseydi bizi tutuklayabilirdi."

Eli'n konuşmasını takdir ediyorum ama yine de ona sert bir bakış atıyorum. Eğer Aubrey gerçekten Marcus için burada değilse, ek bilgiye ihtiyacı yok demektir. Ona çiftliğin Marcus'a ait olduğunu ve ona borçlu olduğumu zaten itiraf etmiştim. Eğer başka bir şey bilmiyorsa, kesinlikle böyle kalmasını istiyorum.

"Bizi tutuklayacak mısınız?" Cole silahını tekrar sallayarak haykırıyor. "Denediğini görmek isterdim. Sadece dene, şehirli kız."

Aubrey onu görmezden geliyor, Red'in yarasıyla metodik bir hassasiyetle ilgilenmeye devam ediyor. Ellerini izliyorum -ateş ışığında tenimde ateş izleri bırakan aynı eller- şimdi başka bir adamın kanıyla kaplı, daha önce fark etmem gereken bir eğitimden bahseden pratik bir verimlilikle hareket ediyor.

Başka kaç işareti kaçırdım? Ne kadar körmüşüm, onun güzelliğine, paylaştığımızı düşündüğüm bağa aldanmışım? Belki aklımın bir köşesinde onun bir hemşire olduğunu düşünmüştüm ama içten içe bundan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Ne olursa olsun, kendimi onun çantasına doğru ilerlerken buluyorum. Cole'un elinden silahı almak istiyorum ama o bu kadar hırçınken olmaz. Bunun yerine, yan cebini karıştırıyorum

ve parmaklarım bir şişe el dezenfektanını sıkıca kavırıyor. Her şeye rağmen, burada odak noktası Kırmızı olmalı.

Şişeyi Aubrey'e götürürken Cole'a sabit bir bakış atıp onu uyarıyorum.

Gözlerimiz bir an duruyor, gerilim dalgalanıyor. Sonra onaylıyor.

"Yaranın üzerine biraz sık. Biraz yardımı olacaktır."

Dediğini yapıyorum ve Red acı içinde nefesini kesiyor.

"Ona ne yapacağımıza karar vermeliyiz," diyor Cole, Eli'a dönerek. "Her şeyi tehlikeye attı. Tüm operasyon risk altında olabilir."

Aubrey kaşlarını ve bu bilgiyi dosyaladığını söyleyebiliyorum. "Kapa çeneni Cole," diye çıkışıyorum ona.

Cole, Aubrey'e yaklaşarak, "Sanırım onu emniyete almamız gerekiyor," diyor, silahını kaldırmış, elleri titriyor. "Gerçekte olduğunu anlayana kadar onu bağlayın."

"Cole-" diye başlıyorum ama o çoktan harekete geçmiş, Aubrey'nin kolunu yakalamış ve dengesini kaybedip masanın kenarına çarpmasına yetecek bir güçle onu Red'den uzaklaştırıyor.

Bu manzara karşısında içimde bir şeyler kopuyor -şüphelerim ne olursa olsun, sakladığı sırlar ne olursa olsun, Cole'un onu tartaklamasına seyirci kalamam, üstelik silahsızken elinde bir silah varken.

Düşünmeden hareket ediyorum ve onu tekrar yakalamadan önce bileğini yakalıyorum.

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyorum ve onu bırakana kadar kolunu büküyorum. "Ona bir daha elini sürersen burada kan kaybeden tek kişi sen olmayacaksın."

Cole bana dönüyor, öfke ve korku hareketlerini sarsıntılı ve öngörülemez hale getiriyor. "Onu mu savunuyorsun? Hepimize yalan söyledikten sonra mı?"

"Şu anda Red kanlar içinde yerde yatıyor çünkü Hank ondan bir parça koparmaya çalıştı. Önceliğimiz bu."

"Senin önceliğin, belki," diye hırlıyor Cole. "Benim önceliğim, sen aletini pantolonunun içinde tutamadığın için hepimizin federal hapishaneye düşmemesini sağlamak."

Suçlama fiziksel bir darbe gibi iniyor. Cole'u niyetlendiğimden daha sert bir şekilde geri itiyorum ve onu duvara doğru tökezletiyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Yoksa ne olur?" Cole doğruldu, silahını önce benim, sonra Aubrey'nin kafasına doğrulttu. "Fed kız arkadaşını koruyacak mısın? Kendi ekibin yerine onu mu seçtin? Biz

Senin sahibin Jensen. O değil."

Durum hızla kötüye gidiyor. Eli aramıza giriyor, ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırıyor. "İkinizin de sakinleşmesi gerek. Bunun Red'e bir faydası yok ve Hank'e ne olduğunu anlamamıza da kesinlikle bir faydası yok."

Bir an için Cole geri atacakmış gibi görünüyor. Sonra bakışları beni geçip Aubrey'nin durduğu yere kayıyor ve ifadesi sertleşiyor. "O resimden çıkana kadar hiçbir şey yapmayacağım."

Bana değil, Aubrey'e doğru hamle yapıyor ve Eli'ı şaşırtıcı bir hızla iterek geçiyor. Önünü kesmek için dönüyorum ama Aubrey çoktan harekete geçmiş, onun saldırısını kolaylıkla savuşturuyor. Cole'un momentumu onu yanından geçiriyor ve Cole toparlanana kadar Aubrey odanın öbür ucunda, duvara yaslanmış tüfeği kapmış, göğsünün ortasına nişan almış oluyor.

"Yapma," diyor basitçe, son birkaç dakikanın kaosa rağmen sesi sakin. "Kimseye zarar vermek istemiyorum ama gerekirse kendimi savunurum."

Kulübe sessizleşir, tek ses Red'in zor nefes alması ve dışarıdaki rüzgârın uğultusudur. Cole donakalır, gözleri Aubrey'nin elindeki silaha sabitlenir - profesyonel, kararlı, duruşunda tereddüt belirtisi yoktur. Tüfeği olması gerektiği gibi tutuyor.

"Gerçekte kim olduğun bu," diyorum sessizce, silahı kolunun bir uzantısıymış gibi tuttuğunu görünce kimliğiyle ilgili son şüphelerim de buharlaşıyor. Saf eğitim, saf içgüdü. "Özel Ajan Wells."

İfadesi profesyonel tarafsızlığına geri dönmeden önce yüzünde bir şeyler titreşiyor. "Evet ama bu neden burada olduğumu değiştirmez Jensen. Kız kardeşimi bulmaya geldim. Benim hakkımda başka ne düşünürsen düşün, gerçek bu. Gerçek bu ve önemli olan tek şey de bu."

Önemli miydin? Düşünüyorum, ama düşüncelerimin bencilce olduğunu biliyorum.

"Şimdi söylediğin herhangi bir şeye neden inanalım?" Cole, silahın namlusunun altında kıpırdamadan duracak kadar akıllı olmasına rağmen bunu talep ediyor. Hâlâ kendi silahını tutuyor ama silahını kaldırırsa yandı.

Ve muhtemelen bunu yapabilecek tek kişinin o olmadığını da biliyordur.

"Çünkü hâlâ Red'e yardım edebilecek tek kişi benim," diyor eşit bir şekilde.

"Ve çünkü hâlâ Lainey'e ne olduğunu öğrenmem gerekiyor." Bakışları bana kayıyor. "Beni onu kaybettiğin mağaralara götüreceğini söylemiştin. Bu söz hâlâ geçerli mi?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Olan onca şeyden sonra, odak noktası tektir. Hala bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı.

o mağaralarda bekliyor.

İnatçılığının beni tahrik etmesinden nefret ediyorum. O tüfeği tutarken çok seksi görünmesi de yardımcı olmuyor.

"Pek çok şeyi bozarım ama sözleri bozmam," diyorum ona.

Yüz hatlarında beliren acı, çabucak maskeleniyor. "Kız kardeşimi sevdiğime inanın. Cevaplara ihtiyacım var. Bu değişmedi, Jensen."

Ben cevap veremedenden dışarıdan gelen bir ses gerilimi kesiyor; atlar sıkıntı içinde kişniyor, panikleri kulübenin kalın duvarlarından bile belli oluyor. Dışarıdaki Jeopardy'yi düşününce kalbim sıkışıyor.

"Bu da ne böyle?" Cole, bir an için Aubrey'yle olan çekişmesini unutarak sorar.

Pencereye doğru ilerleyip perdelerin arasından bakıyorum. Dışarıda, kalan atlar derme çatma ağılın etrafında volta atıyor, başlarını kaldırmışlar.

"Bir şey onları ürkütmüş," diyorum, ötesindeki karanlığı tarayarak. İlk başta gölgeler ve dönen kardan başka bir şey görmüyorum.

Sonra gözlerim odaklanıyor ve onu görüyorum.

Hareketsiz duran bir figür kulübeyi izliyordu.

Bizi izliyor.

Bir rüzgâr pencereye kar savururken gözlerimi kırıştırıyorum ve rüzgâr dindiğinde figür kayboluyor, bu da bir şey görüp görmediğimi merak etmeme neden oluyor.

"Hank?" Eli yanıma, pencerenin önüne gelerek soruyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Sanki cevap verir gibi, kabinin diğer tarafındaki pencere camına yumuşak bir dokunuş geliyor - kasıtlı, neredeyse nazik.

Sonra bir tane

daha.

Daha ısrarcı.

Rüzgârda bir dalın rastgele tıkırtısı değil, bir düzen. Sanki orada başka biri varmış gibi.

Birisi dikkatimizi çekmeye çalışıyor. İçeri girmeye çalışıyor.

Başlarımız kapıya doğru dönerken korkudan kanım donuyor. "Kapıyı açmayın," diyorum sessizce. "Pencereleri açmayın. Durun

Hala."

"Hank olmalı!" Cole diyor ki. "Onu içeri almalıyız."

"Delirdin mi lan sen?" Eli ona küfrediyor ama Cole kapıya doğru ilerliyor ve Aubrey tam önüne çıkıyor, tüfek yüzüne bir adım mesafede.

"Jensen'ı duydun," diyor, silahın namlusuna bakarak. "Kimse kapıya doğru gitmiyor. Olduğun yerde kal."

Tıkırtılar devam ediyor, giderek daha ritmik, neredeyse hipnotik bir hal alıyor.

Tap-tap-tap. Duraklat. Tap-tap-tap.

"Orada Hank'ten başka ne olabilir ki!" Cole . "Red'e ne yaptığını gördün!" diye bağıyor. "O tehlikeli biri."

"Red ne gördüğünü bilmiyor!" diye karşı çıkıyor, tükürükler uçuşuyor ama Aubrey tüfeği elinden bırakmıyor. "Bir ayı tarafından saldırıya uğramış olabilir. Herhangi bir şey! Hank'in bunu yapması hiç mantıklı değil!"

Red masanın üzerinde inliyor, yüzü acı ve kan kaybından ağlamaklı. Aubrey'nin uyguladığı bandajlar çoktan sıırıslam olmuş, Aubrey'nin tüm çabalarına rağmen beyaz kumaş kıpkırmızı olmuş. Gözlerini açtığında ateşten cam gibi olmuş, odanın içinde gezinirken odaklanamıyor.

"Çok soğuk," diye mırıldanıyor. "Neden bu kadar soğuk?"

Bu arada, uzak penceredeki tıkırtılar yoğunlaşır, artık nazik değil, ısrarcı ve talepkârdır.

Sanki şöyle diyor.

Bırakın gireyim. Bırakın gireyim. Bırakın gireyim.

"Ne yapacağız?" Eli soruyor, korku sesini zorlamaya başlıyor, aramıza ve pencereden dışarı bakıyor, Hank'i arıyor.

Tüfeği hâlâ Cole'a doğrultmuş olan Aubrey'e bakıyorum. "Ajan olan sensin," diyorum ona. "Böyle bir durum için protokol nedir?"

"Ne zaman ateş etmek zorunda kalabileceğimi düşünmek zor," diyor gözlerini Cole'dan ayırmadan.

"Cole," dedim ona. "Geride dur ve dinle. Ona seni vurması için bir sebep verme çünkü önce ben yapmazsam o yapacak."

Cole bana, ona ve pencerelere bakıyor. Hafifçe titriyor. Korkudan ödü kopuyor. Ama sonunda duvara çarpana kadar geri çekiliyor.

Avantajı kullanıp ona doğru geçiyorum ve Aubrey'nin silahını alıyorum. Ama ona vermek yerine pantolonumun arkasına sokuyorum. Gözlerime bakıyor, tüfeği indirirken aramızda bir anlayış oluşuyor.

O bana güvenmiyor.

Ben de ona güvenmiyorum.

AUBREY

T Red'in nefes nefese kalması ve pencereden gelen tıkırtılar dışında kulübe sessizdir. Son birkaç dakikadır tıkırtılar yavaşlamıştı ama sonra yeniden başladı.

Tap. Tap. Dokun.

Red'e yardım etmeye odaklanmaya çalışıyorum. Çılgın mavi gözlü ve kanlı ağızlı Hank'in pencerenin dışında durduğunu ve çılgın bir canavar gibi pencereye vurduğunu düşünmemeye çalışıyorum. İstese kulübeye girebilirdi, değil mi? Ama denemiyor bile. Sanki tek yapmak istediği orada olduğunu bize hatırlatmakmış gibi vuruyor.

Binlerce dokunuşla ölüm.

"Daha fazla ışığa ihtiyacım var," diyorum boğazımı temizleyerek ve kulübede çatırdayan gerilime rağmen sesimi sabit tutarak. "Ve eğer kaldıysa temiz su."

Eli cevap veren tek kişi, feneri yaklaştırıyor ve kaynaması için daha fazla su koyuyor. İfadesi dikkatle nötr, ancak çocuksu yüzündeki değişiklikleri görebiliyorum. Şimdi korkmuş görünüyor ve daha da ötesi, bana güvenilmezmişim gibi bakıyor. Jensen'ın ihanete uğramış gibi davranmasını bekliyordum ama Eli'dan bunu hissetmek beni derinden yaraladı.

Red masada yatıyor, yüzü balmumu gibi ve acıdan çizilmiş. Kolundaki ısırtık yarası, yaptığım temizlik ve sargıya rağmen eskisinden daha kötü görünüyor. Etrafındaki et şişmiş, çirkin bir morumsu siyaha dönüşmüş.

Pürüzlü kenarlardan dışarı doğru sürünüyor. Daha önce gördüğüm hiçbir enfeksiyona benzemiyor - çok hızlı, çok koyu, deri neredeyse çürük.

"Ne kadar kötü?" Red'in sesi kuru bir törpü gibi. Buradaki herkes arasında federal ajan olmamı pek umursamayan tek kişi o, ama bunun nedeni muhtemelen ölüyor olması.

Hay sikeyim. Böyle düşünmemeliydim. Bu kadar erken söylememeliydim. Hâlâ hayatta kalabilir. Ama çok kan kaybetti ve hiçliğin ortasında bir dağın tepesindeyiz ve muhtemelen tetanos aşısı, kuduz aşısı, antibiyotik ve ona atabilecekleri başka bir şeye ihtiyacı var. Şimdiden yayılan bir enfeksiyon var ve onu zamanında medeniyete nasıl götüreceğimizden emin değilim.

Benim, Jensen ve Eli'nin de aklını kurcalayan büyük sorudan bahsetmiyorum bile: Cole ve Red aç olanları bilmiyorlar, vahşi insanların gerçek olduğunu bilmiyorlar. Lainey'e ne olduğunu, Jensen'in asla açıklayamayacağı şeyleri bilmiyorlar. Hank'in Red'i ısırmasıyla Red'in kendini dönüştürebilme ihtimali olduğunu bilmiyorlar. Bu yüzden mi Hank onu sadece ısırды ve yemedi? Ne olacağını bilerek mi Red'i dönüştürdü? Hank arkadaşını işe almaya mı çalışıyordu?

Yoksa Red onunla şansını mı denedi?

Tabii buna şans denebilirse.

"Daha kötülerini de görmüştüm," diyorum sonunda Red'e. Hasarın tam boyutunu ortaya çıkarmak için sıırsıklam bandajı dikkatlice sıyrırken dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

"Saçmalık." Gülüşü öksürüğe dönüşüyor. "Bu... Hank artık her neyse ona mı dönüşeceğim?"

"Aptal olma," diyor Cole duvara yaslandığı yerden, olduğu yerde donmuş gibi görünüyor. "Hank az önce aklını kaybetti ve seni ısırды. O bir zombi değil."

Ama Red'in sorusu hâlâ havada asılı, cevaplanamıyor. Ona neler olduğunu bilmiyorum, *açlığın* şu anda Red'in damarlarına yayılıp yayılmadığını, onu içten dışa doğru dönüştürüp dönüştürmediğini ya da bunun nasıl işlediğini bilmiyorum. Tek bildiğim tıbbi gerçekler: nabızı hızlı atıyor, cildi bir an ateşten yanarken bir an sonra nemli bir hal alıyor, göz bebekleri fener ışığına rağmen büyümüş.

Tap, tap, tap.

Pencerede yine biri var.

Her dokunuş sinirlerimi paramparça edecekmiş gibi geliyor ve diğerlerine baktığımda onların da aynı şekilde hissettiğini görebiliyorum.

Tap, tap, tap.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız," diyorum Red'e gerçeği söyleyerek ve dışarıda gizlenen tehlikeyi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak.

Gözümün ucuyla Jensen'ın kapının yanında volta görüyorum, silahım pantolonunun arkasında. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var ama yine de güvenini kaybettim, muhtemelen sonsuza dek. Yani, ikimiz de yalancıyız. İkimiz de iyi olduğunu düşündüğümüz nedenlerle sır saklıyoruz. Bunun aramızda bir tür eşitlik yaratması gerekirdi ama bunun yerine aramızdaki uçurumu daha da derinleştirdi.

Dışarıda rüzgâr dinmiş, penceredeki tıkırtılar daha belirgin, daha kasıtlı hale gelmiştir. Hank -ya da Hank her neye dönüştüyse- hâlâ dışarıda, hâlâ içeri girmeye çalışıyor. Hâlâ aç.

Ve yalnız olmayabilir.

Red bir solukla şiddetli bir şekilde titriyor, tüm vücudu titriyor ve neredeyse ellerimi yarasından uzaklaştırıyor. Gıcırdayan dişlerinin arasından "Soğuk," diye mırıldandı. "Burası neden bu kadar soğuk?"

Oda yeterince sıcak, bu da durumunun hızla kötüleştiği anlamına geliyor.

"Ona bir battaniye getirin," diyorum sesimi eşit tutarak. "Ve herhangi bir alkol, eğer

Bizde var. İçmek için. Onu içten ısıtacaktır." Bunun doğru olduğundan bile emin değilim ama kulağa doğru geliyor.

Cole isteksizce hareket ediyor, çantasından hırpalanmış bir matara çıkarıyor ve doğrudan bana vermek yerine Eli'a fırlatıyor. Küçük, önemsiz bir direniş.

Eli viskiyi bana veriyor ve ben viskiyi kurumuş ve çatlamış dudaklarının arasına dökerken ona Red'in başını tutmasını söylüyorum.

"Dip yukarı," dedim ona.

Red yutkunuyor, yuttukça yüzünü buruşturuyor. "Tadı kötü," diye mırıldanıyor. Jensen küçük bir gülümsemeyle, "Şikâyet etmek yok," diye onu azarlıyor. "Biz veriyoruz size erzaklarımız."

Sonra beklentiyle bana bakıyor ve başıyla ranzalara doğru bir işaret yapıyor.

Başımı sallayıp Eli'a sargıları yeni kaynamış suyla temizlemesini söylüyorum, sonra Red'den uzaklaşıp Jensen'ı diğerlerinin duyamayacağı şekilde ranzalara kadar takip ediyorum.

"Ne kadar zamanı var?" Jensen yumuşak ve huysuz bir sesle soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." "Emin misin? Bu noktada ne gördüğünü bilmiyorum."

"Ben doktor değilim. Tüm mlere sahip değilim."

"m m istiyorsunuz *Ajan Wells*?" diye karşı çıkıyor, unvanıma acı bir vurgu yaparak. "m falan yok. Açlık yayılmaya başladıktan sonra olmaz. Hank'in ne hale geldiğini gördünüz. Red sabaha kadar aynı olacak."

Red bir ses çıkartıyor, yarı gülüyor, yarı hıçkırıyor. Sanırım her şeye rağmen duyma mesafesinin dışında değiliz.

"Ne kadar mkemmел, değil mi?" diyor sesi kısık bir şekilde. "On beş yıl boyunca çiftlik işlerinden, bar kavgalarından ve Marcus'un samalıklarından sağ çıktım ve sonunda dağlarda zombi yemeğine dönüştüm."

Eli bandajları değiştirirken kararlı bir şekilde, "Sen zombi falan değilsin," diyor. "İyi olacaksın."

Ancak yalanlara inanmak giderek zorlaşıyor.

Dışarıda, penceredeki tıkırtılar yeniden başlar, bu sefer daha ısrarlıdır.  hızlı vuruş, bir duraklama, sonra  tane daha. Neredeyse Mors alfabesi gibi. Bir mesaj iletmeye çalışılıyor.

"Sanırım şimdi de bizimle uğraşıyor," diye mırıldanıyor Cole, pencerelere endişeyle bakıyor, perde dışarıda ne olduğunu görmemizi engelliyor. "Aklımıza girmeye alışıyor."

"Ya da iletişim kurmaya çalışıyor," diye oneriyorum, ama bu fikir tüylerimi diken diken ediyor. Eğer Hank bir mesaj göndermeye çalışacak kadar kendinde kaldıysa, başka ne hatırlıyor olabilir? Korkunç bir kabuğun içine hapsolmüş insanlığının hangi parçaları hâlâ bozulmamış olabilir?

durumda kalırsak, onları ikna etmenin bir yolu var mı?

Yoksa bu bizim son ve lmcl hatamız mı olur?

Red'in nefes alış verişi aniden değişiyor, hızlanıyor, sığlaşıyor. Gözleri açıldığında odaklanamıyor, sanki orada olmayan bir hareketi takip ediyormş gibi odanın içinde geziniyor.

Ona doğru koşuyorum. "Bir sorun var," diyorum, nabzını kontrol etmek için parmaklarımı boynuna bastırıyorum. Yarışıyor, düzensiz. "Ateşi yükseliyor."

Kimse tepki veremedен Red "Tanrı hepimizi korusun!" diye bağırır ve vücudu kaskatı kesilir, şiddetli bir nöbet geçirerek sırtını masadan kaldırır. Bacakları tekme atarak neredeyse Jensen'ı göğsünden yakalıyordu. Kolları savrulur, yaralı olanı fenere çarparak yere düşmesine neden olur. Eli gazyağı dökülmeden önce onu yakalamayı başarır ama kulübe yarı karanlığa gömülür, tek ışık sobadaki sönmekte olan kzden gelmektedir.

"Tutun onu!" Red'in çırpınan kollarını tutarak emrediyorum. "Kendine zarar vermesine izin verme!"

Jensen ve Cole hızla hareket ederek Red'in bacaklarını tutarken Eli da sağlam kolunu yakalıyor. Elimden geldiğince ısırık bölgesinden kaçınarak yaralıyı sabitlemeyi başarıyorum. Red'in gücü şok edici, onun durumundaki bir adamın sahip olması gerekenin çok ötesinde. Onu masanın üzerinde sarsılmaktan kurtarmak için dördümüz birden uğraşıyoruz.

Muhtemelen sadece bir ya da iki dakika olmasına rağmen nöbet sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor. Sonunda yatıştığında, Red tamamen hareketsiz kalıyor, o kadar ani ki bir an için öldüğünden korkuyorum. Parmaklarımı tekrar boynuna bastırıp nabzını yokluyorum.

Orada, zayıf ama mevcut.

"Bu da neydi böyle?" Cole talep ediyor.

"Nöbet," diyorum, ama daha önce gördüğüm hiçbir nöbete benzemiyordu. "Muhtemelen ateşten. Yara enfeksiyon kapmış ve yayılıyor."

Eli feneri geri alır ve yeniden yakarak Red'in yüzünü altın ışıltısıyla aydınlatır. Cildi artık , gri bir solgunluğa sahip, yanakları son bir saat içinde kilo kaybetmiş gibi çökmüş. Boynunda koyu damarlar göze çarpıyor, yüzeyin altında uğursuz desenler izliyor.

Her şey çok hızlı
geliyor. Çok
hızlı.

Bir dakika önce zombi yemi olmakla ilgili şaka yaparken, bir dakika sonra neredeyse insanlıktan çıkmış gibi görünüyor.

"O..." Jensen soruyu sormak istemiyormuş gibi söze başlar, sonra durur.

Ben cevap veremedim Red'in gözleri açıldı.

Çığlık attım.

Maviler.

Soluk, yakıcı, buzul mavisi.

"Herkes geri çekilsin!" Jensen tüfeğine uzanarak emrediyor.

Red hareket ettiğinde masadan zar zor uzaklaşıyoruz - ağır yaralı bir adamın yavaş, acılı hareketleri değil, onu tek bir akıcı hareketle masadan kaldırıp ayağa kaldıran ani, şiddetli bir hamle. Kolundaki bandaj çözülmeye başlıyor ve altındaki yarayı ortaya çıkarıyor.

Artık kanamıyor. Pürüzlü kenarlar birbirine örülmeye başlamış, kararmış deri gerileyerek altında pürüzsüz ve solgun bir şey ortaya çıkarmış.

İyileşiyor.

Hayır. Dönüşüyor.

"Kırmızı mı?" Cole, sesi hafifçe titreyerek söylüyor. "Bizimle misin, dostum?"

Red'in başı Cole'a doğru döner, hareketleri sarsıntılı ve doğal değildir. Dudakları gülümseme olabilecek bir şekilde geri çekiliyor, çok keskin ve çok sayıda görünen dişleri ortaya çıkıyor. Konuştuğunda, sesi normal tizliğinin hırıltılı bir taklididir.

"Çok açım," diyor basitçe.

Sonra da saldırıyor.

Cole'un kolunu savunmak için kaldırmaya ancak vakti oluyor ki Red göz kamaştırıcı bir hızla Cole'un üzerine atılıyor. Uzuvarları birbirine dolanarak yere yığılırlar, Red'in dişleri bir piranha gibi Cole'un boğazına yapışır, sadece Cole'un göğsüne dayadığı ön kolu tarafından tutulur.

"Alın şunu !" Cole çığlık atıyor.

Jensen ve Eli aynı anda hareket ederek Red'in kollarından tutup onu uzaklaştırmaya çalışır. Ancak Red'in gücü katlanarak artmış, dönüşen kasları onların ortak çabalarına direnir. Bir kayayı hareket ettirmeye çalışmak gibi, vücudu insanlık dışı bir kararlılıkla yerinde kilitlenmiş.

Tüfeği aldım ve toplayabildiğim kadar büyük bir güçle Red'in kafasının arkasına indirdim. Darbe onu Jensen ve Eli'nin onu Cole'dan çekip masaya geri atmalarına yetecek kadar sersemletiyor. Red hırlıyor, sesi insandan çok hayvana ait ve tekrar saldırmaya hazırlanıyor.

"Halat!" Jensen çoktan çantalarımıza doğru ilerlemekte olan Eli'a bağıırıyor. "Onu zapt etmeliyiz!"

Cole geri çekilerek Red'le arasına mesafe koyar. Boynunda, Red'in tırnaklarının -şimdi pençe gibi bir şeye dönüşmüş- onu tırmaladığı çizikten kan damlıyor. Bıçağını kınından çıkarıp savunmaya yönelik olarak tutuyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diyor Cole arkadaşına. "Bana bunu yaptırma, yaşlı çocuk."

Eli elinde ip kangallarıyla geri koşar ve Jensen'la birlikte her iki taraftan da birer tane olmak üzere temkinli bir şekilde Kızıl'a yaklaşırlar. Red'in başı aralarında dönüyor, yırtıcı bir odaklanmayla hareketlerini izliyor. Nefes alış verışı değişti, daha yorucu hale geldi, her nefes verişine kollarımdaki tüyleri diken diken eden alçak bir hırıltı eşlik ediyor.

"Üç deyince," der Jensen sessizce Eli'a. "Bir... iki..."

Hareket ederler, Jensen Red'in kollarını tutarken Eli da ipi göğsüne . Red uluyor, sesi delici ve tuttuklarına karşı şiddetle çırpınıyor. Ama sonra Cole mücadeleye atlar ve birkaç dakika içinde

Onu destek kiriflerinden birine sabitlemişler, kollarını yanlarına bağlayan çok sayıda ip halkası var.

Kırmızı mücadele etmeye devam ediyor, gücü azalmadı ama ipler dayanıyor. Şimdilik.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, hepimizin tanık olduğu şeyi anlamaya çalışıyorum. Bir adamın tamamen başka bir şeye dönüşmesi, birkaç saat içinde insanlığını yok edecek kadar derin bir açlıkla hareket eden bir şeye dönüşmesi. Hank'e olan bu muydu? Lainey'e? McAlisters'a? Bu dağlara gelip hiç ayrılmayan tüm kayıp yürüyüşçülere ve gezginlere?

"Şimdi ne yapacağız?" Yumuşakça soruyorum.

Hepimizin gerçekten merak ettiği şeyi dile getirmiyorum.

Jensen bana dönüyor, loş ışıktaki yüz ifadesi asık. "Bekleyeceğiz," diyor basitçe. "Onu izle. İçeride Red'den geriye bir şey kalıp kalmadığına bakın. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama konuşabiliyor olması, onu zapt edebilmemiz, tam olarak dönüşmediği anlamına geliyor. Önünde uzun bir yol olduğuna inanıyorum. Eğer yayılmayı durdurma şansımız varsa... belki ona daha önce yardım edebilirsek..."

Kulağa ümitsiz bir vaka gibi geliyor ama şu anda hiçbirimizin alternatifleriyle uğraşmak istediğini sanmıyorum.

Tıkırtıların bir an için kesildiği pencereye doğru bakar. "Umalım da ipler sağlam kalsın. Ve umalım ki dışarıda her kim varsa şafaktan önce içeri girmesin."

Kırmızı, bağlarına karşı zorlanıyor, kasları şişiyor, damarları koyu nehirler gibi teninde göze çarpıyor. Gözleri, o doğal olmayan mavi, yırtıcı bir niyetle hareketlerimizi takip ediyor. Hâlâ değişen, hâlâ keskinleşen dişleri hırıltılar arasında havaya çarpıyor.

"Peki ya yoksa?" Eli soruyor. "Ya ondan geriye hiçbir şey kalmadıysa?"

Jensen onun bakışlarına karşılık verir. "O zaman yapılması gerekeni yaparız. Tıpkı Hank'e yapmamız gerektiği gibi."

Bu ima havada asılı kalıyor, ağır ve korkunç. Red'e bakıyorum -eskiden Red olana- ve eskiden Red olan adamdan herhangi bir iz görmeye çalışıyorum. O adamdan hiç hoşlanmamıştım. Kaba ve yırtıcıydı ve asla onunla aynı odada yalnız kalmak istemezdim. Ama o da bir insandı.

O mavi gözlerde artık açlıktan başka bir şey yok.

Sonsuz, doyumsuz bir açlık.

Penceredeki tıktırılar yeniden başlıyor, bu sefer daha hızlı, daha acil. Sanki içeride neler olduğunu hissedebiliyorlar, gerçekleşen dönüşümün kokusunu alabiliyorlar. Sürünün büyüdüğünü hissedebiliyorlar.

Kulübenin uzak tarafında, Kızıl'dan dar alanın izin verdiği kadar uzakta toplanıyoruz, hepimiz tepeden tırnağa silahlıyız.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyorum bir süre sonra. "Burada sonsuza kadar kalıp ne olacağını bekleyemeyiz."

"İlk ışıktaki," diye kabul ediyor Jensen. "Günün ilk ışıklarıyla birlikte çiftliğe doğru yola çıkıyoruz."

"Işıktaki güvende olacağımızı biliyor musun?" diye sordum. "Tek bildiğim onları gündüzleri nadiren gördüğün."

"Bunu nereden biliyorsun?" Cole ona sorar. "Bu saçmalıkları nereden biliyorsun?"

Jensen ona "Ailem uzun zamandır burada," diyor ama bu kadarla bırakıyor.

"Peki ya o?" Eli, Red'e doğru başını sallayarak soruyor. "Onu da yanımızda götüreceğiz miyiz?"

Yoksa gidip onu burada mı bırakalım? Bu şekilde mi?"

Hiçbirimiz cevap vermiyoruz. Hiçbirimiz alternatifi dile getirmek istemiyoruz.

Dışarıda gece uzayıp gidiyor, siyah, soğuk ve aç şeylerle dolu. İçeride, Red'in dönüşümünü, insanlığının son izlerinin her geçen saat kayboluşunu izliyoruz. Ve şafağı, kaçınılması mümkün olmayan kararları, bizden önce pek çok kişinin canını alan bu dağlarda bundan sonra olacakları bekliyoruz.

Ve bir başkasını almak üzereler.

AUBREY

D Şafak isteksizce gelir, soluk, zayıf ışık Benson Kulübesi'nin içindeki dehşeti yavaş yavaş aydınlatır. Kırmızı destek kirişine bağlı kalır, dönüşümü tamamlanmış gibi görünmektedir. Adam Tanıdığımız şey gitmiş, yerine vahşi ve aç bir şey gelmiş, iplere karşı sürekli geriliyor, mavi gözleri her hareketimizi izliyor. Artık konuşmuyor, sadece homurdanıyor, hırıltılı sesler çıkarıyor.

Hiçbirimiz uyumadık. Bütün gece pencerelere vuran şeyler ve kulübeyi dolduran Red'in insanlık dışı hırıltıları varken nasıl uyuyabilirdik ki? Geceyi gergin bir sessizlik içinde geçirdik, sadece bir sonraki adımda ne yapacağımızı fısıltıyla tartıştık, iyi bir önlem için Red'in etrafına fazladan ip sardık.

"Burada kalamayız," diyor Jensen belki de onuncu kez, kulübenin küçük sınırları içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atarken. "Açık hedef durumundayız. Erzak azalıyor, hava durumu radyosu havanın daha da kötüleşeceğini söylüyor ve Hank'in yanında kaç kişi daha olduğunu bilemeyiz. Dün geceki dinleme olayında o da olabilirdi, bir grup da olabilirdi. Bilmiyoruz."

"Onlarla savaşabiliriz," diyor Eli yorgun bir ifadeyle, elini yüzüne sürerek, kimseyle savaşacak hali yokmuş gibi. "Henüz hiçbirini öldürmeyi denemedik. Sadece öldürülmelerinin zor olduğunu varsayıyoruz. Öyle olmayabilirler de."

"Belki," diyor Jensen, "ama ben de burada kalıp denemek istemiyorum. Ya siz?"

"Peki ya Red?" Cole, bir zamanlar arkadaşı olan bağılı figüre doğru başını sallayarak soruyor.

Grubun üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöküyor. Konuşulmayanlar aramızda havada asılı kalıyor - Red'i yanımızda götürmek yok ve onu bu şekilde geride bırakmak da yok.

Sonunda Cole'un gözlerine bakarak, "Onu getiremeyiz," diyorum. "Ve onu burada bu şekilde bırakamayız."

Cole bana bakıyor, gözlerinde anlayış beliriyor. "Onu öldürmek mi istiyorsun? Kuduz bir köpek gibi mi?"

"O artık Red değil," diyor Jensen sessizce, yanımda durmak için hareket ederek. Onun kararlı varlığı bana biraz güç veriyor. "Bunu biliyorsun Cole. Onu arkadaşın yapan her neyse artık yok."

Eli, Red'in dönüştüğü şeye bakamayarak arkasını döner. "Belki bir tedavisi vardır," diye öneriyor ama ses tonundan buna inanmadığı anlaşılıyor. "Filmlerde her zaman bir tedavi vardır," diye ekliyor hüzünle.

"Tedavisi yok," diyor Jensen açıkça. "Hepimiz ne yapılması gerektiğini biliyoruz."

"Yap o zaman," diye hırlıyor Cole, yüz ifadesinde keder ve öfke savaşıyor. "Onu soğukkanlılıkla öldür. Madem bu kadar eminsin."

Jensen *silahına* uzanıyor -benim silahıma- ama elimi koluna koyup onu durduruyorum.

"Hayır," dedim. "Ben yaparım."

Herkes şaşkınlıkla bana bakıyor. Red bile hırlayan yüzünü kaldırıyor.

"zorunda değilsin," diyor Jensen, başını sallarken sesi alçak çıkıyor.

"Bu senin suçun değil."

"Ben FBI'danım," diye hatırlatıyorum ona, aramızdaki itiraf hâlâ ham. "Bunun için eğitildim. Ve..." Sertçe yutkunuyorum, kendimi devam etmeye zorluyorum. "Buradan canlı çıkabilmemiz için hepinizin bana güvenmesi gerekiyor. O yüzden ben yapacağım. Takım için bir tane al. Böylece sen yapmak zorunda kalmazsın."

Daha önce hiç kimseyi öldürmediğimden bahsetmeye zahmet etmiyorum. Bunun duruma yardımcı olmayacağını hissediyorum.

Jensen uzun bir süre beni inceliyor, sonra başıyla kısa bir selam veriyor, bakışlarında bir takdir var. "Tamam."

Silahımı bana geri veriyor ve sanırım Red'i öldürdükten sonra silahımı geri vermeyeceğimi anlıyor.

Eğer Red'i öldürürsem. Tetiği çekeceğim.

Ama bu onun ölü kalacağı anlamına mı geliyor?

Ben yaklaşırken Red'in mavi gözleri benimkileri buluyor, silahım elimde ağırlaşıyor. Bir an için, orada bir tanıma gördüğümü sanıyorum - bir zamanlar olduğu adamın, dönüştüğu gerçek canavarın içine hapsolmuş bir titreşimi. Sonra, sönen bir mum gibi, kayboluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ama bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlayamayacağını biliyorum. Herhangi bir şey anlayıp anlamadığını da bilmiyorum.

Diğerlerine bakıyorum ve Jensen'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Ağzı kapalı ve bana küçük bir baş selamı veriyor.

Yap hadi.

Herkes kulaklarını kapatıyor ve ben derin bir nefes alıp evrenden af diliyorum. Babamı düşünüyorum. Meslektaşlarımı ve karşılaştıkları zor seçimleri, aldıkları canları düşünüyorum. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Ve eğer bir şey yapmazsam, şansımın tükenme ihtimali var.

Alnının ortasına nişan alıyorum ve parmağım tetikte sıkılıyor. Atış kulübenin içinde yankılanıyor ve dışarıdaki atların kişnemesine neden oluyor. Yere yığılmadan önce, iyi bir önlem için kalbine bir el daha ateş ediyorum.

Red'in bedeni iplere yaslanıp gevşiyor, gözlerindeki doğal olmayan ışık sonunda sönüyor. Emin olmak için birkaç dakika ona bakıyorum. Hepimiz bakıyoruz.

O öldü.

Cole arkasını dönüyor, omuzları kaskatı, göğsünün üzerinde haç işareti yapıyor. Eli dua olabilecek bir şeyler mırıldanıyor. Jensen hiçbir şey söylemiyor ama eli omzumu buluyor, diğerlerinin ayrılışımız için hazırlanmasına yardım etmek üzere hareket etmeden önce kısa bir süre anlayışla sıkıyor.

Erzak topluyoruz, silahları kontrol ediyoruz, yolculuk için kalan yiyecekleri hazırlıyoruz. Kaçışımızın pratikleri önümüzdeki bir saati işgal ediyor, hepimiz zihnimizi az önce olanlardan uzak tutan görevler için minnettarız.

Ta ki Red'i taşımak zorunda kalana kadar. Onu yürüyüşçülerin uğrak yeri olan bir dağ kulübesinde bağlı bırakamayız. Birinin onu bulması sadece birkaç gün sürer ve burası büyük bir suç mahalli olur.

Red'i dışarı çıkarıyoruz. Sabah açık ve soğuk, güneş ışığı taze kardan parıldıyor. Hank'ten ya da diğer açlardan iz yok, ancak kulübenin etrafındaki izler rahatsız edici bir hikaye anlatıyor - birden fazla ayak izi

Gece boyunca binanın etrafında dönüp durdular, bazıları insan şeklindeydi, diğerleri ise sanki onları yapan ayaklar artık tamamen insan değilmiş gibi çarpıtılmıştı.

Jensen, Red'i kulübenin yanından ağaçların arasına sürükler, onu kara gömmeye hazırdır çünkü toprak mezar kazılamayacak kadar donmuştur. Şansı yaver giderse, yırtıcı hayvanlar ve leşler onu fark etmeden önce çabucak işini bitirecektir.

"Peki ya biri onu bulursa?" Jensen dokunaklı bir bakışla bana soruyor. "Kafasında senin kurşununla mı?"

Hay sikeyim.

Kendi lanet silahımı kullandığım ve önemsiz olduğum için bana hizmet ediyor. Onları büroya kadar takip edebilecekler.

"Kurşunları çıkarmak zorunda kalacağım," diyorum boş boş, midem çalkalanıyor. Red'in cansız gözleri hiçbir şeye bakmıyor ama o kurşunu çıkarmak için kafasını yarmak zorunda düşüncesi kusmak istememe yetiyor.

"Ben yaparım," diyor Jensen.

Kalbim küt küt atıyor. "Emin misin?" Temkinli bir şekilde sordum. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

Homurdanıyor, cesede bakarken elini sakalına sürüyor. "Sen sormuyorsun. Sadece yapıyorum. Ayrıca, alınma ama daha önce herhangi bir hayvanı kestini mi?"

"Otopsileri izledim."

"Ve bunu izleyebilirsin, ama izlemek yapmaktan farklıdır. Ayrıca, sen çetin cevizsin ama bir kafatasını delmek için çok fazla kaba kuvvet gerekir."

Bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum ama bir adım uzaklaşıyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Eli ona sorar. "Ne yardımcı olabilir?"

"Çekiç ve çivi, sanırım," diyor Jensen, Red'e bakarak. "Çivi bir demiryolu çivisi büyüklüğünde olduğu sürece."

"Çadır çivilerimiz var," diyor Eli. "Dayanır mı?"

"Bu konu hakkında konuştuğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor Cole, yüzü benimki kadar mide bulandırıcı görünüyor.

"Eğer olmazsa, geriye bir şey kalmayana kadar kafasına vurmam gerekecek. Her iki durumda da kurşunu çıkaracağım," diyor Jensen. "Baltamı da getir."

Eli teçhizattan bir çekiç ve çadır çivisi alır, Cole da çekincelerine rağmen destek için baltayı alır.

Arkamı dönüyorum, çünkü bu kesinlikle bir otopsi değil ve kabinin içine geri dönüyorum. Dışarıda Jensen'ın homurtularını duyabiliyorum.

Birinin kusması ve daha da iğrenç olan kemik kırılması ve beyin maddesinin ezilmesi sesi. Kulübeyi temizlemeye odaklanıyorum, burada bir şey olduğuna dair her bir işareti temizliyorum. Neyse ki eğitimim burada gerçekten işe yarıyor, gerçi olayların diğer tarafında olacağımı hiç düşünmemiştim.

Sonunda kulübenin kapısı açılır ve Eli görünür, gömleğine kan sıçramıştır.

"Bitti," diyor, yüzü hayalet gibi bembeyaz. "Gitme zamanı."

Hiçbir kanıt kalmadığından emin bir şekilde kulübeyi bir kez daha gözden geçiriyorum ve Eli'yi dışarıya, atların yanına kadar takip edip enerjilerinin bir kısmını ödünç almaya çalışıyorum, ancak onlar da benim kadar endişeli görünüyorlar.

Geriye üç at kaldı: Jeopardy, Hank'in kısırağı Storm ve Cole'un boyalı Harry'si. Duke dahil diğerleri dün geceki kargaşa sırasında kaçtı. Duke'un bu dağlarda tek başına, aç olanlar için potansiyel bir av olduğunu düşündükçe kalbim sızlıyor. Ondan gülünç derecede hoşlanmaya başlamışım ve tek umudum onun ve diğerlerinin çiftliğe geri dönmeleri, hatta bu lanetli dağlardan kaçmaları.

"Duke iyi olacak," diyor Eli, kalan atları kontrol etmek için dışarı çıkarken düşüncelerimi okumuş gibi.

"Umarım öyledir," diyorum. "Onu dışarıda korkmuş bir halde düşünmekten nefret ediyorum." "Atlar insanların onlara daha akıllıdır. Eğer Duke kaçarsa

Çünkü içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Muhtemelen onu kurtaran da bu oldu." Bu küçük bir teselli, ama girişimini takdir ediyorum. Eli sırrımı öğrendiklerinden beri en az düşmanca davranan kişi oldu, belki de zaten bende bir şeylerin görüldüğü gibi olmadığından şüpheleniyordu.

"Peki Duke giderse kime bineceğim?" Üç ata bakarak soruyorum. Jensen,

"Jeopardy'de benimle ikiye katlanırsın," diyor. "O en iyi

En güçlüsü. İki biniciyi diğerlerinden daha iyi idare edebilir."

Aramızda geçen onca şeyden sonra, saatlerce Jensen'a baskı yapma fikri midemde karmaşık bir dalgalanmaya yol açıyor. Öfke, evet, ve durum göz önüne alındığında tamamen uygunsuz bir şey. Yani, az önce bir adam öldürdüm. Bir zombi tabii, ama o bir erkekti. Ve birdenbire daha önce yattığım bir adam için kelebekler uçuşmaya başladı.

Senden sır saklayan biriydi, unutma, diye hatırlatıyorum kendime.

"Peki," diyorum kısaca, çantamı topluyorum. Hissedebileceğim kişisel rahatsızlık ne olursa olsun, hayatta kalmamız karşısında önemsiz.

Bölümlere ayırın, bölümlere ayırın, bölümlere ayırın.

Sonra Jensen bana doğru yürüyor, avucunda bir şey var ve onu benimkinin üzerine tutuyor.

Beklentiyle avucumu açıyorum ve avucuma iki mermi bırakıyor, biri Red'in başından, diğeri göğsünden.

"Onları karda temizledim. Bunları saklamak isteyebilirsin."

Elimi kapatıyorum, metal soğuk, suçluluk derinlere batıyor. Bölümlere ayırmak buraya kadarmış.

Jensen daha sonra, "Hadi yola çıkalım," diye anons eder.

Ata binmek garip oldu. Jensen önce Jeopardy'nin eyerine bindi, sonra da arkasından bana yardım etmek için elini uzattı. Elini tutmadan önce bir an tereddüt ediyorum beni atın sırtına çekmesine izin veriyorum. Eyer iki kişi için tasarlanmamış, beni Jensen'ın sırtına yakın oturmaya zorluyor, kollarım gevşekçe ve garip bir şekilde onun ortasına dolanıyor.

"Bundan daha sıkı tutunman gerekecek, Sarışın," diyor huysuzca. "Tabii düşmek istemiyorsan."

İsteksizce kollarımı beline daha sıkı sarıyorum, ceketinin içinden onun katı sıcaklığını hissediyorum. Bu rahatsız edici derecede samimi, özellikle de aramızda hâlâ kaynayan gerilim düşünüldüğünde. Ama o haklı - engebeli arazide Jeopardy'nin sırtında güvende kalmanın başka yolu yok.

Sessizce yola koyulduk; Jensen önde, Eli Fırtına'da ve Cole da Harry'de arkadan geliyordu. Sabah havası keskin ve berrak, nefesimiz güneş ışığında hızla dağılan beyaz bulutlar oluşturunca.

Ancak patika boyunca dikkatlice yolumuzu seçerken çevremizin güzelliği aklımdaki son şey. Az önce yaptığım şeyin ağırlığı -Red'in hayatına son vermek- göğsümde ağır bir şekilde oturuyor, taşımam gereken başka bir yük. Gerçi Jensen'ın da çok farklı hissetmediğine eminim. Red'i öldürmek zorunda kalmasın diye öldürmüş olabilirim, ama o sadece Red'in kafatasını kırmak zorunda kaldı, böylece ben de kurşunu geri almak zorunda kalmadım.

Belki de şimdi ödeştik.

İlk yarım saat boyunca ilerleyişimiz yavaş ama istikrarlı. Tüm teçhizatımız ve sadece üç atımızla, atlar tüm eşyalarımızla birlikte ağırlaşıyor ve Jensen'in seçtiği patika boyunca yollarını seçerek karda dikkatli bir şekilde ilerliyorlar. Kuzeye, geldiğimiz yoldan geri dönersek çiftliğe ulaşmamız çok uzun sürerdi, bu yüzden biraz güneye, en yüksek kar yığınlarında bile geçilebilir olduğu söylenen bir patikaya doğru ilerliyoruz.

bir günlük tıraşlamamız gerekiyor. Ters yöne gidiyor olmak yanlış geliyor ama ona güvenmekten başka çarem yok.

Bir sırtın kenarından geçiyoruz, arazi açılıyor ve aşağıdaki vadinin manzarasını sunuyor. Solumuzdaki uzak mesafede, dağıın yamacını minyatür oyuncaklar gibi süsleyen binaları seçebiliyorum.

"Neresi orası?" Ben soruyorum.

"Olympic Valley," diyor. "Birkaç günlük yol. Yakın görünüyor ama çiftlik daha hızlı."

"Daha ne kadar sürecek?"

"Dört saat, kar bizi yavaşlatırsa belki beş saat," diye yanıtlıyor, sesi kısık. "Başa hiçbir şeyin bizi geciktirmeyeceğini varsayıyorum."

Söylenmemiş bir tehdit havada asılı duruyor. İkimiz de dışarıda neyin-kimin-olabileceğini, izlediğini, beklediğini biliyoruz.

"Gündüz vakti endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru olduğunu umduğum pek çok şey söylüyorum" diye yanıtlıyor.

Harika.

Eli aniden sesleniyor, sesi telaşla keskinleşiyor. "Jensen! Burada bir şey var!"

Eyerde dönüp arkama bakıyorum, tam o sırada Fırtına şahlanıyor ve neredeyse Eli'yi yerinden ediyor. Panikleyen atı kontrol etmek için mücadele ediyor ama Fırtına patikadan fırlayıp ağıaların arasındaki daha derin karlara gömülüyor.

"Eli!" Jensen bağıırıyor, çoktan Jeopardy'yi döndürüyor ve ben de canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Biz ona ulaşamadan Storm sürüklenirken tkezliyor ve dik yamaçta ayağını kaybediyor. At ve binicisi bir kol bacak ve kar karmaşası içinde aşağı düşüyor. Yuvarlanırken Eli'nin acıyla haykırdığını duyuyorum, sonra Fırtına panikle homurdanarak kardan çıkıyor ve geldiğimiz yoldan drtala uzaklaşıyor, görünüşe göre yara almamış.

Jensen bir anda Jeopardy'den indi ve beni düşmemek için eyere tutunurken bıraktı. Eli'nin kaybolduğu yere doğru koşuyor, koşarken tüfeğini tutuyor. Cole atından inip hemen arkasından geliyor, iki adam da ona doğru koşarken Eli'in adını haykırıyor.

Jeopardy'nin sırtından beceriksizce kayıyorum, botlarım dizlerime kadar kara batıyor. Ayaklarımı yere sağlam bastığımda, gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor.

Doğal olmayan bir hızla hareket eden bir figür.

Hank. Ya da eskiden Hank olan.
Eli'a doğru hırlayarak koşuyordu.
"Jensen dikkat et!" Çığlık
atıyorum.

Ama Jensen onu çoktan görmüştür. Tüfeği kaldırır ama Hank Eli'a önce ulaşır, pençeleri omzuna batar. Eli'ın çığlığı sabah havasını yararak kanı tertemiz karın üzerine püskürtür ve ikisi de bir anlığına gözden kaybolmuş bir halde karın içine yuvarlanır.

Jensen koşarken tetiği çekmeyi başarıyor, kurşun doğrudan Hank'in kafasına giriyor ve onun karların içine düşmesine neden oluyor. İyi atıştı.

Cole Eli'ye ulaşır onu sürükleyerek uzaklaştırırken, Jensen tüfeği hareketsiz duran Hank'e doğrultur.

"Aubrey, geri !" Jensen bana bağıyor. "Mermim bitti."

Karda huzursuzca ayaklarını sürüyen Jeopardy'ye dönüyorum. Cole Eli'yi yarı taşıyor, yarı sürüklüyor, Eli'nin yüzü şoktan solmuş, omzundaki yaradan kan akıyor.

Jensen, Cole'a "Kaldır onu," diye emretti. "Aubrey, Tinker Knob için bir işaret görene kadar sür, sonra vadiden aşağı sola dön. Bir yola gelene kadar yolu takip et, ona yardım edebilecek birini bul."

"Peki ya sen!?" Eyere geri dönerken haykırıyorum, Cole Eli'ın kıvranan bedenini benimle Jeopardy'nin omuzları arasına kaldırıyor. Yaradan akan kan atın yelesindeki beyaz çizgileri kaplıyor.

"Yetişiriz," diyor Jensen, Hank'in hâlâ karda kıpırdamayan bedenine bakarken elini uzatarak. "Cole, bana baltamı getir. Kafasını koparmamız gerekecek. Bir kurşunun onu Red'i durdurduğu gibi durduracağını sanmıyorum."

"Jensen!" İtiraz ediyorum ama Cole çoktan Jeopardy'nin arkasındaki paketten baltayı kapmış ve Jensen'a doğru koşmaya başlamıştı.

Eli bana doğru yığılıyor, bilinci kayboluyor, gözlerinde mutlak bir korkuyla bana bakıyor. Başka seçeneğim yok. Jensen' terk etmek istemiyorum ama Eli'ın benim gözetimimde ölmesini de istemiyorum. Başka bir ölümden sorumlu olamam.

Eli'yi sıkıca tutuyorum ve Jeopardy'yi arkamızdaki mücadeleden uzaklaştırmak için ileri doğru itiyorum. O da hemen karşılık veriyor, görünüşe göre aciliyeti anlıyor ve bizi karda hızla ilerletip olay yerinden uzaklaştıran bir yürüyüşe geçiyor.

Jensen'ın baltayı Cole'dan aldığını görmek için bir kez arkama bakıyorum, ikisi de Hank'in üzerinde duruyor. Sonra patikadaki bir viraj görüşümü kesiyor ve beni

Jensen ve Cole'un iyi olup olmayacağını bilmeden, yaralı bir Eli ile baş başa.

Korkunç bir an için geri dönmeyi düşünüyorum. Jensen'ın Hank'le tek başına yüzleşeceği düşüncesi göğsümü korkuyla sıkıyor. Ama Eli'nın ağır kanaması var, vücudu benimkine ağırlık yapıyor. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var, hem de hemen.

Jeopardy'yi sürdürülebilir bir hızda tutmaya odaklanıyorum, onu yormayacak ama tehlikeyle aramıza mesafe koyacak ve Jensen ile Cole'un yetişmesine izin verecek bir hızda. Eli bilinci gidip geliyor, uyanıkken tutarsızca mırıldanıyor, bana yaslandığı yerde kanı ceketime bulaşıyor. Attan düşmemesi için sürekli ayarlamalar yapmak zorunda kalıyorum.

"Benimle kal Eli," diye ısrar ediyorum, beni duyup duymadığından bile emin değilim. "Sadece biraz daha."

Bu da başka bir yalan, çünkü Jensen en az dört saat daha süreceğini söylemişti.

Bundan nasıl kurtulacağız?

Patika çam ağaçlarının arasından dolanarak ilerliyor ve ara sıra önümüzde uzanan araziye görmek için açılıyor. Jeopardy'yi güneşe, Olimpiyat Köyü'nün uzaktaki vadisine doğru tutuyorum, manzarayı doğru okuduğumu, bizi tehlikenin derinliklerine değil yardıma götürdüğümü umuyorum.

Birden önümdeki ağaçların arasında bir hareket fark ettim. Jeopardy de bunu hissediyor, kulakları ileriye doğru dikiliyor, adımları titriyor.

Onu dizginliyorum, artan bir korkuyla ormanı tarıyorum. İşte çamların arasında bir hareket. Ve orada, solda bir tane daha. Birden fazla figür patikaya paralel ilerliyor, ağaçların arasından bize ayak uyduruyordu.

Yaklaşmıyor. Kaçmıyor. Takip etmek.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, Jeopardy'yi tekrar ileri itiyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Dışarıda her ne varsa, durmak bir seçenek değil. Eli'nın bilinci yerinde değilken ve bana karşı kan kaybederken olmaz.

Silahıma uzanıyorum, hazırda tutuyorum, iki mermi kullandıktan sonra kaç mermim kaldığını hesaplamaya çalışıyorum.

Ağaçların arasındaki gölgeler kolayca ayak uyduruyor, ara sıra ormandaki boşluklardan görülebiliyor. Karda doğal olmayan bir akışkanlıkla hareket en az üç farklı figür sayıyorum. Normal bir insanın diz boyu karda debelenmesi için fazla hızlılar.

Yabani
insanlar. Aç
olanlar.
Aman
Tanrım.

Sağımda bir dal keskin bir şekilde kırılıyor, ürkütücü derecede yakın. Jeopardy telaşla homurdanıyor, yana doğru çekiliyor, neredeyse beni ve Eli'ı yerinden ediyordu. Onu kontrol etmek için savaşıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve etrafıma nişan alırken silahı daha sıkı kavriyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, kendi paniğim beni alt etmekle tehdit etse de. "Sakin ol oğlum."

Başka bir çatlak, bu sefer sola doğru. Sonra ileride bir tane daha. Etrafımızı sarıyorlar.

Jeopardy tereddüt ediyor, ilerlemeyi reddediyor, tüm vücudu altımda titriyor. Onu suçlayamam. Ben de titriyorum, içimdeki her içgüdü tehlike, yırtıcı hayvan, kaç diye bağırıyor.

Koş, koş, koş.

Bir figür aniden patıkaya adım atar. Bir adam... ya da eskiden bir adamdı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, üzerinde yürüyüş kıyafeti olabilecek bir şeyin yırtık pırtık kalıntıları var. Cildi morumsu bir solgunluğa sahip, gözleri de aynı doğal olmayan mavi. Kıpırdamadan duruyor, yırtıcı bir odaklanmayla bizi izliyor, boynu kırık, başı açılı görünüyor.

Ölü gibi görünüyor.

Bu da demek oluyor ki benim mermim pek bir fark yaratmayabilir.

Yine de silahı kafasına doğrultuyorum, tam o sırada iki yanımızdaki ağaçlardan başka figürler çıkıyor. Şimdi beş, altı, yedi kişi gevşek bir daire oluşturuyor. Hepsinin gözleri aynı mavi, dudakları açlık dolu bir beklentiyle geri çekildiğinde görünen aynı fazla keskin dişler.

Kapana kısıldık.

Ve hepsine yetecek kadar mermim yok.

"Aubrey!"

Ses paniğimi bir cankurtaran halatı gibi kesiyor. Jensen ve Cole arkamızdaki ağaçların arasından çıkıyorlar, ikisi de Harry'ye binmişler. Jensen'ın bir elinde tüfeği, diğerinde baltası var. Cole tabancasını çekmiş, her iki adam da zor nefes alıyor, üzerleri kan içinde, ama başka türlü iyi görünüyorlar.

rahatlama sel gibi akıyor, o kadar yoğun ki neredeyse gözlerim yaşaracak. Hayattalar. Başardılar.

Ve cephaneleri var.

"Şarjörde sadece altı mermi var" dedim.

"O zaman onları vurmanın bir işe yaramayacağını bilmelisin," diyor Jensen, dikkatle bize doğru ilerlerken, gözleri etrafımızdaki aç olanlarda.

"Red'de işe yaradı."

"Hank'te işe yaramadı," diyor Cole acımasızca ve işte o zaman Jensen'ın baltasındaki kan ve kanı fark ettim. "Kurşunlar onu yere sermedi. Sadece kafasını koparmak işe yaradı."

Oh, lanet olsun.

"Sanırım bizi güdüyorlar," diye ekliyor Jensen. "Biz Hank'in icabına baktıktan sonra ortaya çıktılar."

"Bizi gütmekle ne demek istiyorsun?" Göğsümde kabaran paniğe rağmen sesimi alçak tutarak söylüyorum.

"Göründüklerinden daha akıllılar," diye açıklıyor Jensen, sonunda Jeopardy'nin yanına ulaştığında, iki at birbirlerine homurdanıyor. "Saldırmaya çalışmıyorlar."

"Peki Hank'in notu almadığını biliyorlar mıydı?" Jensen yüzünü buruşturuyor. "Bizi belirli bir yöne doğru götürüyorlar."

"Nereye?" Hâlâ etrafımızı saran sessiz gözcülere endişeyle bakarak soruyorum.

Jensen'in ifadesi kararır. "Sanırım mağaralar," der. "Lainey ve Adam'ı kaybettiğim yer. Bizi kendi bölgelerine geri götürüyorlar."

"Ne amaçla?" Fısıldıyorum, Eli'nin bana karşı olan ağırlığının, burada açıkta ne kadar savunmasız olduğumuzun son derece farkındayım.

Bizim için planları mı var?

Jensen'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için aramızdaki tüm öfke unutuluyor, yerini basit, çaresiz bir hayatta kalma ihtiyacı alıyor. Birbirimizi etrafımızı saran dehşetten korumak için.

"Hiçbir fikrim yok," diyor acımasızca. "Ama onları mermilerle anlık olarak etkisiz hale getirebilsek bile, kaç kişi olduklarını bilmediğimiz için elimizde yeterince mermi yok. Ateş etmek onları saldırmaya teşvik edebilir ve şu anda avantaj onlarda, bizde değil. Bence oyuna devam etmeliyiz. Bir açık aramalıyız. Ve umarım bunu başarabiliriz."

Başımı sallıyorum, sözlerinin altındaki söylenmemiş gerçeği anlıyorum. Bu aç olanlar bizi her an ele geçirebilir. Kısıtlamaları merhamet değil, hesaplama. Anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı bizi şimdilik canlı istiyorlar.

Ve hangisinin daha korkunç olduđundan emin deęilim - canavarlar tarafından parçalanma dűőűnesi mi, yoksa bunun yerine ne planlamıő olabilecekleri dűőűnesi mi?

JENSEN

T Ağaçların arasında gölgeler gibi hareket ediyorlar, her zaman orada olduklarını bildiğimizden emin olmak için yeterince görünürler. Bize rehberlik ediyorlar. Bizi güdüyorlar. Avlarıyla oynuyorlar.

Şimdi bir düzine kadar sayıyorum, derin kara rağmen zahmetsizce ilerliyorlar. Bazıları, bir zamanlar bu dağlara gelen ve hiç ayrılmayan sıradan insanlar olduklarını düşündüren yırtık pırtık yürüyüş malzemeleri ya da kışlık giysiler taşıyor. Diğerleri daha eski giysiler giyiyor, o kadar yıpranmış ve kirli ki orijinal formlarını veya dönemlerini tahmin etmek imkansız. Belki bazıları

McAlister'ların ta kendisi ya da Jake ve Eve McGraw'ın karşılaştığı öncülerdir. Hepsi aynı doğal olmayan mavi gözlere sahip. Hepsi aynı yırtıcı zarafetle hareket eder. Ve hepsi sabırlı bir açlıkla bizi izliyor.

Planladıkları son ne olursa olsun.

"Dikkatlerini dağıtmamız gerek," diyorum Aubrey'e, bize açık bıraktıkları patikada dikkatlice ilerlerken sesimi alçaltarak. Cole ve ben Harry'nin yanında, Jeopardy'yi takip ederek ilerliyoruz. Üçümüz de silahlarımızı kaldırmış ve hazır durumdayız, yardım edip etmeyeceklerinden emin değiliz. Bu arada Eli, Jeopardy'nin omuzlarında baygın ve çok solgun.

"Nasıl?" Aubrey fısıldar.

"Emin değilim," diyorum, o kadar çaresiz hissediyorum ki kemiklerimi kemiriyor. Son birkaç günün adrenalini ve uykusuz geceleri

ve beynim yanlış zamanda bulanık ve işe yaramaz hissediyor.

Bu arada gökyüzü sadece yaklaşan gün batımıyla değil, toplanan bulutlarla da kararmaya başladı. Berrak sabah yerini tehditkâr bir öğleden sonraya bırakmış, rüzgâr hızlanmış ve kar kokusu taşımaya başlamıştır. Bir fırtına geliyor, hem de yakında.

"Buraya yakın eski bir tuzakçı kulübesi var," diyorum sonunda, tam da ilk kar taneleri etrafımızda dönmeye başlarken. "Eğer bizi nereye götürdükleri konusunda yanılmıyorsam, fırtına tam olarak bastırmadan önce oraya ulaşabiliriz. Kendimize içeride barikat kurabiliriz."

"Peki ya bizi istemezlerse?" Aubrey, hâlâ ağaçların arasında volta atan sessiz eskortlarımıza doğru başını sallayarak soruyor.

"O zaman ne kadar kararlı olduklarını öğreniriz," diye cevap veriyorum tüfeğimi sıvazlayarak. Bu bir kabadayılık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Sonunda silahlarımız Hank'i durduramadı. Red'in hâlâ ölü olup olmadığını kim bilebilir? Bir hiç uğruna beynini dağıtmak zorunda kalmış olabiliriz. Bu açların hepsi aynı anda saldırmaya karar verseydi, hiç şansımız olmazdı.

Kar daha yoğun yağmaya başlıyor ve sıcaklık düşüyor, rüzgâr ceketimi delip geçiyor. Eli Aubrey'e yaslanmış, tutarsızca mırıldanıyor, soğuğa rağmen yüzü ateşten kızarmış.

Solumuzdan keskin bir çatlak sesi geliyor; karın ağırlığı altında kırılan bir dal.

Hiçbirimiz tepki veremedi ağaç hattı hareketlendi. Aç olanlardan ikisi yanımızdaki gölgelerden fırladı, o doğal olmayan akıcı hızla hareket ediyorlardı, artık uzaktan izlemekle yetinmiyorlardı. Ormanla patika arasındaki açık araziye saniyeler içinde geçiyorlar, mavi gözleri bize kilitlenmiş, dişleri vahşi bir beklentiyle açılmış.

Harry kükreyerek ön ayaklarını saldırganlara doğru savuruyor, sonra da alçalarak arkasına geçiyor. Tam arkadan saldırmak üzere olan yaratıklardan birini kafasından vurduğunu görmek için iki büklüm oluyorum, ama Cole dengesini kaybedip beni de kendisiyle birlikte çekince rahatlamam kısa sürüyor.

Harry ağaçlara doğru kaçarken ikimiz de kara yuvarlanıyoruz.

Cole ayağa kalkıp sendeleyerek uzaklaşan ilk kişi oluyor, Jeopardy beni korumak istercesine aramıza giriyor, yaratıklar tekrar üzerimize gelirken bu sefer atın karşı tarafından geliyorlar.

Jeopardy şimdi geri çekiliyor, bana alçalıp ateş etmem için yeterli alan bırakıyor ve canavarlardan birini diz kapaklarından vuruyor. Çığlık atıyor ve düşüyor.

Jeopardy dönüp toynaklarını kafalarına indirerek beyinlerini ezdiği sırada kanlı bir yığın halinde kara gömülürler.

Ama Cole başka bir yaratık onu yakaladığında çığlık atıyor ve Aubrey Jeopardy'nin kaçmasını engellemeye çalışıyor. Keşke öyle yapsa, Eli'la birlikte güvenli bir yere gidip beni burada bıraksa.

Ama Eli'yi kendisine karşı dengede tutarken silahına nişan alıyor. Cole'u yakalayan canavara art arda iki el ateş ediyor, çıkan ses dağın yamacında çınlıyor. Yaratık mermi isabet ettiğinde sarsılıyor, omzundan koyu renkli bir sıvı fışkırıyor ama durmuyor.

Cole ayağa kalkmaya çalışırken, kemerindeki bıçağa uzanırken, tabancası yanındaki karın içindeyken, Jeopardy'nin vücudunun etrafında koşup nişan alıyorum. "Koş!" Ona bağıryorum ve yaratıkları göğsünden vuran bir atış yapıyorum. Aubrey'nin kurşunu gibi, onu kızdırmaktan başka bir işe yaramamış gibi görünüyor.

Cole tökezleyerek üç adım atmayı başarıyor ki başka bir canavar ağaçların arasından fırlayıp ona ulaşıyor ve kemik kırıcı bir güçle onu yere yapıştırıyor. Diğer bir anda solgun uzuvları ve kırılan dişleriyle kıvranan bir kütleye dönüşür. Cole'un çığlığı yağın karı kesiyor, yüksek ve çaresiz, ıslak bir çağılıyla boğulmadan önce.

Kurşunlarım artık onu kurtaramaz.

Hiçbir şey kurtaramaz.

"Ona yardım etmeliyiz!" Aubrey Jeopardy'yi kontrol etmeye çalışarak ağlıyor.

"Yapamayız," diyorum. Karın üzerine kan sıçırıyor, bozulmamış beyaza karşı canlı kırmızı. Cole'un kolu ceset yığınının yükseliyor, hâlâ bıçağını tutuyor, sonra tekrar aşağı çekiliyor. "O bizim dikkat dağıtıcımız."

Hızlı bir hareketle Eli'nin vücudunun altına uzanıp eyerin boynuzunu kavıyorum ve sonra sahip olduğum tüm enerjiyi kullanarak bacaklarımı yukarı sallıyorum. Eyerin arkasından sırtına kayıyorum, Jeopardy eklenen ağırlığa itiraz ediyor ama başka seçeneğimiz yok.

"Yürü!" Bağıryorum ve Jeopardy hain kara rağmen dörtnala koşmaya başlıyor. Cole'la meşgul olmayan aç olanlar bizi ağaçların arasından geçirmeye devam ediyor, hala gütmeye devam ediyor, hala tam olarak gitmemizi istedikleri yere doğru uçuşumuzu yönlendiriyor, ama en yüksek hızlarında bile biz daha hızlıyız.

Sonunda geride kaldılar ama uzun süre geride kalmayacaklarını biliyorum.

Acımasız bir sessizlik içinde yol alıyoruz, tek ses altımızdaki Jeopardy'nin ağır nefesi ve karda gürleyen toynakları. Cole'un çığlıkları zihnimde yankılanıyor, kanının kar üzerindeki parlak püskürmesi

Gözlerimi her kapattığımda canlı bir imge görüyorum ve bugün zaten dehşetten payıma düşeni aldım.

Biri daha gitti. Bu dağlar ve gölgelerinde bekleyen açlık bir can daha aldı.

Aubrey'nin omzunun üzerinden, Jeopardy'nin hareketleri dışında hareketsiz yatan Eli'ye bakıyorum. İçten içe biliyorum ki ben de tek gerçek arkadaşımı kaybetmek üzereyim. Bunun üzerinde durmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü eğer durursam, tüm bu durumun ne kadar boş olduğunu düşünmeye başlayacağımı biliyorum.

Muhtemelen sadece Eli'ı kaybetmeyeceğim. Aubrey'i de kaybedebilirim. Eğer bu olursa, ben de başaramam.

Fırtına etrafımızda şiddetleniyor, kar o kadar yoğun yağıyor ki birkaç metreden ilerisini görmek zorlaşıyor. Soğuk etrafımıza yerleşiyor, bizi buzla kaplıyor. Bacaklarımı zar zor hissediyorum, ellerim Aubrey'nin paltosuna sarıldıkça uyuşuyor.

"İşte," diyorum sonunda, ilerideki beyazlığa karşı koyu bir lekeyi işaret ederek. "Sanırım bu o."

Derinleşen kara ve taşıdığı yüke rağmen hızımızı artırarak Jeopardy'yi ileriye doğru itiyoruz. Yaklaştıkça leke, granit bir çıkıntıya ve sık bir ormana yaslanmış küçük bir kulübeye dönüşüyor. Eski, Sierra'nın sayısız kışında yıpranmış ama sağlam; taş temel, kalın ahşap duvarlar, yoğun karı tutacak şekilde tasarlanmış dik bir çatı. Altına Hücum döneminden kalma bir tuzakçı kulübesi, on yıllar boyunca avcılar ve kayakçılar tarafından acil durum sığınağı olarak kullanılmış.

Şu anda kurtuluş gibi görünüyor.

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldanıyor Aubrey biz yaklaşırken, dişleri yüksek sesle takırdıyor. "Ördek gibi oturmayacağımızı nereden çıkardın?"

"Neresinden bakarsanız bakın biz ördekleriz. Başka seçeneğimiz yok. Eli'nın sığınağa ihtiyacı var ve fırtına giderek şiddetleniyor. Burada biraz daha kalırsak hipertermi olacağız." Aubrey'nin titremeye başlamasına bakılırsa, çoktan tutmuş olabileceğinden endişeleniyorum.

Kulübenin kapısına doğru ilerlerken Eli'ı aramızda destekleyerek beceriksizce attan iniyoruz. Jeopardy kötüleşen fırtınada sabırla duruyor, zorlu yolculuktan sonra yanlarından buhar yükseliyor.

Kulübenin kapısı buz tutmuş ama kilitli değil, sallanarak açıldığında tek odalı basit bir iç mekân ortaya çıkıyor. Bir duvarda taştan bir , diğerinde temel erzaklarla dolu raflar ve tek pencerenin altında dar bir karyola bulunuyor.

"Onu karyolaya götürün," diye emrederek Aubrey'nin Eli'nin topal halini kapıdan geçirmesine yardım ediyorum. "Ben ateş yakacağım."

Kulübe çok soğuk, nefesimiz bayat havada beyaz bulutlar oluşturuyor. Ocağın başına diz çöküyorum, çıra ve odunlarla döşenmiş buluyorum.

-İhtiyacı olan bir sonraki ziyaretçi için eşyaları hazır bırakmanın taşra kuralı. Şöminenin üzerindeki paketten bir kibrit alıp alevi kuru çam iğnelerine tutuşturmaya çalışırken ellerim soğuktan ve adrenalinden hafifçe titriyor.

"Jeopardy'yi kontrol etmem gerek," diyorum, ateş tutuşup alevler büyük kütükleri yalamaya başladığında. "Eşyalarımızın geri kalanını getir."

Aubrey Eli ile ilgilenirken başını kaldırıyor, gözleri yorgunluk ve kederle gölgelenmiş. "Dikkatli ol," diyor basitçe.

Başımı salladım, sonra fırtınaya geri döndüm.

Soğuk fiziksel bir darbe gibi vuruyor, rüzgâr açıkta kalan her santim deriye kar yağdırıyor. Görüş mesafesi neredeyse sıfıra düşmüş, kabin kapısının ötesindeki dünya girdaplı beyaz bir boşluk. Jeopardy onu bıraktığımız yerde duruyor, başını yağın kara doğru eğmiş, beyazlığa karşı karanlık bir şekil.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkışıyor.

Onu kulübeye getirmeliyim. Yerimiz sınırlı ama yer açabiliriz. Onu ağaçların arasında bizi takip eden her şeyden koruyabiliriz. Ama bunu düşünürken bile, bunun mümkün olmadığını biliyorum. Aç olanlar burada olduğumuzu biliyor, buna şüphe yok. Eğer Jeopardy kalırsa, o bir hedef ya da daha kötüsü, bizi dışarı çıkmaya zorlamak için koz.

"Özür dilerim oğlum," diye mırıldanıyorum, buz tutmuş yelesini okşayarak. "Birlikte çok şey atlattık, sen ve ben."

Karar zihnimde şekilleniyor, içgüdüsel ve gerekli. Eyerini ve dizginini çabucak çıkarıp kulübenin çıkıntısına yerleştiriyorum, ardından geri kalan eşyaları ve paketleri ondan alıyorum. Zeki gözlerle beni izliyor, önemli bir şeyler olduğunu hissediyor.

"Gitmen gerek," diyorum ona, elimi boynunda gezdirirken, dişlerim takırdıyor şimdi. "Evinin yolunu bul. Yolları hepsinden daha iyi biliyorsun."

Bir atla sanki onu anlayabiliyormuş gibi konuşmak saçma geliyor ama Jeopardy ve ben birlikte binlerce kilometrelik dağ yollarını aştık. Çiftliğe geri dönebilecek bir at varsa, o da odur. İnancım var.

Kar kokan burnunu öpüyorum ve geri çekilmeden önce onu son bir kez okşuyorum. "Getir!" Böğürüne sert bir tokat atarak onu teşvik ediyorum. "Get

Çık dışarı! Çiftliğe geri dön. Evine git!"

İçgüdüğü devreye girmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor, dönüp fırtınanın içine doğru kaçıyor ve geldiğimiz yöne doğru hızla dönen beyazın içinde kayboluyor. Tamamen gözden kaybolana kadar izliyorum, boğazım kabul etmeyi göze alamadığım duygularla gergin. Jeopardy bir binekten çok daha fazlasıydı. Yıllarca bu dağlarda at sürerken yoldaşım, ortağım, arkadaşım oldu.

Onu tekrar görmek için sadece dua edebilirim.

Kulübeye döndüklerinde Aubrey Eli'nin yarasını temizlemeyi ve yeni bandajlarla sarmayı başarmıştır. Ateşi düşmemiş ama daha rahat görünüyor, karyolada daha huzurlu bir şekilde dinleniyor.

"Tehlike mi?" diye soruyor, ben botlarımdaki karı ezerken başını kaldırıp. "Gitti," diyorum basitçe. "Onu serbest bıraktım."

Başını sallıyor, gözlerinde anlayış var. "Sence çiftliğe geri dönmeyi başarabilecek mi?"

"O yolu biliyor," diyorum hissettiğimden daha fazla güvenle. "Bazen benden daha iyi biliyor. Umarım kısa sürede orada olur, diğerleriyle yeniden bir araya gelir. Ya da umarım bir kayakçı onu bulur ve ona bir yuva verir. Her iki şekilde de..."

Bizden daha iyi durumda, bitiriyorum.

Sessizliğe gömülüyoruz, tek ses Eli'nin zorlukla aldığı nefes ve etrafında durduğumuz ateşin çıtırtısı. Dışarıda fırtına devam ediyor, rüzgâr kulübenin köşelerinde uğulduyor, her çatlağı ve yarığı bularak zemine buz gibi cereyanlar gönderiyor. Ateş hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyor ve ben bizim için endişelenmeye başlıyorum.

Gece tamamen çöktüğünde, iliklerimize kadar işleyen daha derin bir soğuk getiriyor. Odun tasarrufu yaptığımız için kısıp ateşte yanan ateşe rağmen, kulübedeki sıcaklık tehlikeli bir şekilde düşmüştür. Pencerenin iç kısmında don oluşuyor, kristal desenler uzanan parmaklar gibi cama yayılıyor.

Aubrey yanımda oturuyor, paltosunun içine büzülmüş, gizleme çabalarına rağmen gözle görülür bir şekilde titriyor. Dudakları mavimsi bir renk almış, parmaklarını ısıtmaya çalışırken soğuktan beceriksizleşiyor.

"Hipotermi belirtileri gösteriyorsun," diyorum sessizce, sonunda derin bir uykuya dalmış olan Eli'ı rahatsız etmek istemeyerek.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor, ama kelimelerindeki hafif geveleme ona ihanet ediyor.

"Hayır, değilsin." Ayağa kalkıp çantama doğru ilerliyorum. "İkimiz de değiliz. Hemen ısınmalıyız yoksa uykuya dalacağız ve hiçbirimiz bu geceyi atlatamayacağız."

Alp koşulları için derecelendirilmiş ama yine de sıcaklıklar için zar zor yeterli olan uyku tulumumu çıkarıyorum. Tek kişilik bir uyku tulumu.

"Vücut ısıımızı paylaşmamız gerek," diyorum uyku tulumunu ateşin yanında açarken. "Tek seçeneğimiz bu."

Aubrey bana bakıyor, düşüncelerinin soğuktan kaynaklanan durgunluğuna rağmen gözlerinde anlayış beliriyor. "Yani..."

"Yani soyunun," diyorum açık açık. "İkimiz de. Uyku tulumunun içinde. Ya öyle yapacağız ya da sabaha kadar donarak öleceğiz."

AUBREY

İtitremeyi durduramıyorum.
Soğuk iliklerime kadar işledi, bir daha ısınabileceğimden emin değilim.
Her şey uzak ve boğuk geliyor. Jensen'ın sesi sanki suyun içinden gelir gibi bana ulaşıyor, acele ediyor ama ben "Get çıplak."

Bu herkesin dikkatini çeker. Ona boş boş bakıyorum.

"Aubrey." Jensen'ın yüzü yüzümün önünde beliriyor, elleri yüzümü çevreliyor. Uyuşukluğuma rağmen sıcaklığını hissedebiliyorum. "Benimle kal. Odaklanmana ihtiyacım var."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama bedenim işbirliği yapmıyor.

"Bu ıslak kıyafetleri üzerinden çıkarmam lazım. Ateş seni yeterince hızlı kurutmuyor." Sesi tamamen işle ilgiliydi ama gözleri korkusunu ele veriyordu. Durumun ne kadar kötü olduğunu biliyor. "Şimdi."

Uzak bir yanım utanmam ya da direnmem gerektiğini biliyor ama o yanım çok görünüyor. Ayrıca, sanki beni daha önce çıplak görmemiş, her yerime dokunmamış ve tadına bakmamış gibi değil.

Ama kendi ellerim işe yaramaz, komutlara uymayan beceriksiz uzantılar. Jensen'ın parmakları hızla paltomun fermuarını açıyor, ıslak, çözülmemekte olan kumaşın katmanlarını soyuyor. Botlarımı. Bacaklarıma yapışmış kot pantolonumu. Gömleğim. Sütyenim.

Soğuk hava yeni açığa çıkmış tenime çarpıyor, nedense ıslak giysilerden bile daha kötü. Benden küçük bir ses kaçıyor - yarı inilti, yarı inleme.

"Biliyorum," diye mırıldanır Jensen. "Daha iyi olacak. Benimle kal."

Jensen uyku tulumunu ateşin önüne serdi ve kendi gömleğini çıkararak önünde duruyor. Şiddetle titriyor, neredeyse benim kadar üşüyor. Burada ikimiz de tehlikedeyiz.

"Hepsinin çıkması gerekiyor," diyor, uzanıp iç çamaşırımı soğuk kalçalarımın üzerinden aşağı çekiyor, dokunuşu kişisel değil, klinik, en azından bana daha önce nasıl dokunduğuyla karşılaştırıldığında. Sonra da kalan giysilerini hızlı bir şekilde çıkarıyor. Yarı donmuş halimle sadece izlenimlerimi kaydediyorum: omuzlarının genişliği, teninden yayılan sıcaklık, omzundaki dövme.

Beni nazıkçe dizlerime kadar uyku tulumuna sokuyor, sonra arkama geçip tulumun fermuarını kapatıyor. Benimkinden sadece biraz daha sıcak olan teninin şoku boğazımdan bir nefes çekmeme neden oluyor. Kan yavaş yavaş soğuktan uyuşmuş uzuvlarıma geri akmaya başladığında canım acıyor -tanrım, acıyor.

"İyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru, kolları etrafımı sarıyor, beni göğsünün sıcaklığına doğru çekiyor. "Acı ısınmaya başladığın anlamına geliyor."

Kendimi iyi hissetmiyorum. Kaskatı kesildikten sonra diri diri yanıyormuşum gibi hissediyorum. Derimin her santimi aşırı hassas, sinir uçlarım çılglık çılgılığa protestolarla tekrar devreye giriyor. Ağlamamak için dudağımı ısıyorum.

Jensen'ın elleri kollarımda, sırtımda yavaş ve sert darbelerle hareket ederek sürtünme ve ısı yaratıyor. Uyku tulumu hepsini hapsediyor, giderek artan bir sıcaklık kozası yaratıyor. Dakikalar geçiyor, belki de daha uzun. Zaman garip, elastik ve esneyen bir his.

Yavaşça, dayanılmaz bir şekilde, acı azalmaya başlıyor. Sıcaklık tekrar içime sızıyor. Dişlerimi takırdatabilecek kadar şiddetli olan titremem azalmaya başlıyor. Tekrar etrafımın farkına varıyorum: ateşin çıtırtısı, dışarıdaki rüzgârın uğultusu, Eli'nin karyoladan gelen sabit nefesi ve Jensen'ın etrafımı saran katı varlığı.

Ve sonra, farkındalıkla birlikte, gerisi gelir. Pozisyonumuzun samimiyeti. Teninin benimkine karşı hissi, her temas noktası elektrikli. Nefesinin ensemdeki tüyleri karıştırması. Kolunu belime dolamış, elini karnıma dayamış.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, sesi alçak ve sert bir şekilde kulağıma geliyor.

Sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Yaşıyorum. Anlık tehlike geçti. Ama onun yerini farklı bir tehlike aldı; onun, bizim, aramızdaki çözülmemiş her şeyin farkındalığı.

"Teşekkür ," diyorum sonunda, başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Bana orantısız bir sırtış atıyor, ateşin alevleri gözlerinde dans ediyor. "Sana teşekkür etmeliyim. Cehennemle tanışmadan önce bana cennetten son bir parça veriyorsun."

Sessizliğe gömülüyoruz, tek ses nefes alış verişlerimiz ve dışarıdaki fırtına. Geri çekilmeliyim. Aramızdaki duvarları yeniden inşa etmeliyim. Ama duvarlardan yoruldum. Onunla, kendimle, dünyayla savaşmaktan yoruldum.

"Jensen..." Ne istediğimi bilmiyorum. Ne teklif ettiğimi bilmiyorum. Bu sefer farklı.

Eli belimden yüzüme doğru hareket ediyor, parmakları beklenmedik bir nezaketle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Buradan çıkamayabiliriz," diyor usulca. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bildiğim bir şey var. İhtimaller bize karşı inanılmaz bir şekilde yığılmış durumda - aç olanlar bizi avlıyor ve güdüyor, at yok, Eli'nin durumu öyle ya da böyle olabilir.

Zamanımız tükeniyor, seçeneklerimiz tükeniyor. Şansımız kalmadı.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Hareket ediyor, böylece şimdi onun altındayım, sırtüstü yatıyorum, göğüslerim göğsüne doğru bastırılmış. Alnı benimkine değecek şekilde başını eğiyor, bu şaşırtıcı derecede samimi bir hareket. "Eğer bunlar son saatlerimizse, aramızda yalanlarla geçirmek istemiyorum. İncinmiş duygular ve pişmanlıklarla."

Elim yüzünü buluyor, dokunuşunu yansıtıyor. Çenesindeki sakal avucuma sertçe değiyor. "Artık yalan yok," diye kabul ediyorum. "Artık pişmanlık yok. Onlardan kaçmaktan bıktım."

Ağzı benimkini buluyor ve bu hem tanıdık hem de yepyeni. Bir yumuşaklık, şefkatli bir keşif, dilinin alt dudağımda gezinen en ufak ipucu. Ona açılıyorum, açım, hayatta kalmakla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde yaşadığımı hissetmek için çaresizim. Öpücüğü derinleşiyor, vahşi bir şeye dönüşüyor, aynı anda hem sahipleniyor hem de veriyor.

Eli yanağımdan boynuma doğru kayıyor, göğsümü avuçlamadan önce köprücük kemiğimi sıyrıyor, başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor. Bir nefesle dokunuşa doğru eğildim, bacaklarımın arasında sıcaklık birikti.

"Tanrım, Aubrey," diye inliyor ağzıma karşı. "Benim için çok tatlısın."

Ateşin sıcaklığı ve uyku tulumu vücudunu tekrar tam sıcaklığına kavuşturdu. Şimdi cayır cayır yanıyor, tüm sert kasları ve sert hatları bana baskı yapıyor. Dudakları çenemin çizgisini, boğazımın kıvrımını izlemek için benimkinden ayrılırken dizi bacaklarımın arasına giriyor, beni ona açıyor. Vücudumdaki her sinir şimdi ekstra uyanık, hislerle canlı.

Daha da alçalıyor, dudakları arasında bir meme ucunu yakalıyor ve dudaklarımdan hırıltılı bir nefes çıkıyor, bu sırada eli güneye, kalçamın çıplak tenine doğru ilerliyor. Artık üşümüyorum, hatta hiç üşümüyorum ama yine de parmaklarını kalçamdan aşağıya, sonra da en çok ihtiyacım olan yere gelene kadar hassas içime doğru ilerletirken ürperiyorum.

Onun için çoktan ıslandım. Her şeyden sonra farkına varmak baş döndürücü: onu ne kadar çok istiyorum, bunu istiyorum. Aradığı şeyi bulduğunda tekrar inliyor ve yetenekli parmaklarıyla ben altında nefes nefese kalana kadar dönüyor, okşuyor ve kızdırıyor.

"Jensen," diye nefes alıyorum, bir yalvarış, bir dua, bir teslimiyet.

O da aynı şekilde cevap veriyor, ağırlığını değiştirerek açıklığımda hızalanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, bir şey arıyor -izin, belki ya da bağışlanma. Kalçalarımı kaldırarak ve sırtımı kavislendirecek ona her ikisini de veriyorum.

Yavaşça içime bastırıyor, beni santim santim doldururken enfes bir ıstırap duyuyorum. Omuzlarını kavriyorum, tırnaklarım tüm yoğunluğuyla derisine batıyor. Tamamen girdiğinde, ikimiz de sonsuzluk gibi uzayan bir an boyunca hareketsiz kalıyoruz. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz hissediyorum.

"Kahretsin," diye nefesini tuttu, yüzü saçlarıma gömülmüştü. "Sen , sevgilim."

Sonra hareket etmeye başlıyor, ilk başta kasıtlı ve telaşsız. Sürtünme lezzetli bir işkence; her itiş tüm vücuduma şok dalgaları gönderiyor. Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, onu daha derine, daha sert çekiyorum. O da karşılık olarak beni daha sıkı kavriyor, vücutlarımız çılgınca, çılgınca ve çok doğru bir ritme giriyor.

Dünya sadece bize daralıyor - onun içimdeki hissi, nefeslerimizin birbirine karışan sesi, aramızdaki dayanılmaz sıcaklık. Bunun çiğliği ezici. Birlikte uçurumun kenarına doğru ilerlerken her bir sinir ucu bembeyaz kıvılcımlar saçıyor.

Açısını hafifçe kaydırıyor, beni ağlatan ve gözlerimin arkasında yıldızlar görmeme neden olan bir noktaya çarpıyor. Sanki bu dünyada kalan tek gerçek şey oymuş gibi sarılıyorum.

Çökmekte olan evren.

"Benim için gel," diye inliyor boğazıma karşı, yenilenmiş bir aciliyetle içime giriyor.

Ve yapıyorum -tanrım, yapıyorum- tüm bedenim onun etrafında, o anın etrafında kenetleniyor, diğer her şey yok oluyor. Serbest kalış dehşet verici, boğulduktan sonra su yüzeyine çıkıp hava emmek gibi. Çok fazla ve yeterli değil ve hareket etmeye devam ediyor, benden mümkün olduğunu bildiğimden daha fazlasını çekiyor.

Benden sadece bir kalp atışı sonra kendini bıraktığını hissediyorum, kendi salınımıyla titrerken ritmi bozuluyor, derin iniltisi tüm uyku tulumunu titretiyor. Ağzı tekrar benimkini buluyor, birlikte çözülürken çıkardığımız sesleri yutuyor. Bir an için ağırlıksız, zamansızız.

Sonra gerçeklik tekrar içeri sızıyor -dışarıdaki fırtına, bekleyen canavarlar, Eli'nin odanın öbür ucundan gelen sabit nefesi- ve bir kol bacak karmaşası, sıcaklık ve yorgunluk içinde yere yığılıyoruz. Uyku tulumu artık boğucu ama ikimiz de içinden çıkmak için bir hamle yapmıyoruz. Orada öylece yatıyoruz, tenimiz terden nemlenmiş, kalplerimiz birbirimizin göğsüne çarpıyor, nefeslerimiz yavaşça senkronize oluyor.

Başım omzuna yaslanacak şekilde hafifçe kayıyor. "Hmmm," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Neredeyse donarak öleceğimi bilseydim buna yol açardı..."

Yumuşakça gülüyorum, daha da yakınlaşıyorum. Artık aramızda duvarlar yok; sadece ten, kalp ve eskisinden daha da değerli hissettiren kırılğan yeni bir anlayış var. Buradan çıkamayabiliriz. Yarına, hatta bir sonraki saate bile sahip olmayabiliriz. Ama şimdilik? Bu kısacık an için mi?

sahibiz.

Ve şu anda, bu fazlasıyla yeterli.

Yorgunluk beni çekiştirirken bunu düşünüyorum. Karşı koymuyorum. Jensen şakağıma bir öpücük konduruyor ve ben sıcak, katı bir uykuya dalarken bana sıkıca sarılıyor.

JENSEN

I Yavaşça uyandım, anılar somutlaşmadan önce bir an için kafam karıştı - fırtına, umutsuz soğuk, Aubrey'nin uyku tulumunda benimkine bastırılmış yumuşak, çıplak vücudu. Kıyafetlerimizi çıkarmıştık, hayatta kalmak için ten tene girmiştik, bu daha sonra gecikmiş ve çok ihtiyaç duyulan bir yuvarlanmaya dönüşmüştü.

Saman. Sanırım ikimizin de hayatta hissetmeye her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Ama yorgunluk çöktü.

Nöbette uyuyakalmışım.

Bunun farkına varmak bir panik dalgası yaratıyor. Başımı dikkatle kaldırıyorum, hâlâ göğsüme yaslanmış, derin ve düzgün nefes alan Aubrey'i rahatsız etmeden kabini tarıyorum. Eli karyolada yatıyor, durumu değişmemiş gibi görünüyor, yüzü ateşten kızarmış ama göğsü battaniyenin altında sürekli inip kalkıyor. Kapı sürgülü, pencereler emniyette. İzinsiz girildiğine dair bir işaret yok, aç olanların zayıflığımdan faydalandığına dair bir kanıt yok ve Eli'nin de onlardan birine dönüşebileceğine dair bir ipucu yok.

İçimi bir rahatlama kaplıyor, hemen ardından da kendimi suçluyorum. Bu dağlarda gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyordum, özellikle de canavarlar etrafımda dolanırken. Eğer ben uyurken içeri girmiş olsalardı... sanırım Aubrey'nin amı buna değerci.

Aubrey bana yaslanarak kıpırdanıyor ve tatlı, nefes nefese bir iç çekiyor, onun sıcaklığı kulübenin soğuğuyla tam bir tezat oluşturuyor. Her şeye rağmen, bir doğruluk var

Onun varlığını inkar edemem. Tenin tene değmesinin, karanlıkla tek başına yüzleşmemenin verdiği basit insani rahatlık. Beni ihbar etmeye hazır bir federal ajan olması umurumda bile değil, buna oksijene ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım *vardı*.

"Çok sesli düşünüyorsun," diye mırıldanıyor, sesi uykudan pürüzlü. Gözleri kapalı ama ağzının kenarından küçük bir gülümseme geçiyor. "Neredeyse dişlilerin dönüşünü duyabiliyorum."

"Nöbette uyuyakalmışım," diye itiraf ediyorum, kelimeler kendimi suçlamakla ağırlaşıyor. "Uyumamalıydım."

Sonra gözlerini açıyor, loş ışıktaki parlıyor. "İkimizin de buna ihtiyacı vardı," diyor basitçe. "Uyumaya yani. Ve hâlâ buradayız. Hâlâ hayattayız."

Onun pragmatizmi beni hazırlıksız yakaladı, çoğu zaman olduğu gibi. Suçlama yok, panik yok, sadece olanı kabullenme ve ilerlemeye odaklanma var. Bu, asla dağılmayacakmış gibi görünen karmaşık duygulara rağmen hayranlık duyduğum bir nitelik.

"Eli nasıl?" diye soruyor.

Ona tekrar bakıyorum. "Uyuyor gibi görünüyor. Hiç farklı görünmüyor."

En azından henüz değil.

"O zaman onu almakta haklıydık," diyor. "Hank onu dişleriyle değil, elleriyle parçaladı."

Çok emin konuşuyor ama hiçbirimiz Hank'in ne yaptığını görmedik. Yine de, Eli geceyi atlattıysa, belki de temize çıkmıştır diye umutlanıyorum.

Eğer buradan çıkarsak.

"Ateşin nasıl?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Hâlâ hipotermik hissediyor musun?"

Uyku tulumunun sınırları içinde hafifçe kayıyor, vücudu başka koşullar altında dikkat dağıtıcı olacak şekilde benimkine doğru kayıyor. Kimi kandırıyorum ki? Söz konusu olan başka her şey olsa bile şimdi dikkat dağıtıcı. Aletimin sertleştiğini hissedebiliyorum ve onun da hissedebildiğini biliyorum.

"Çok daha iyi," diyor hafifçe bana doğru kayarken, omurgamdan aşağıya sert bir ısı dalgası gönderiyor. "Uyku tulumu numarası işe yaradı."

"Temel hayatta kalma," diyorum omuz silkerek ve ağzımı boynuna indiriyorum. "Sahada hipotermiyle savaşmanın en etkili yolu vücut ısısıdır."

"Ayrıca sekse götürmede de etkilidir."

Tenine bir öpücük kondururken gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet, o da var."

Geri çekiliyorum ve beni öpüyor, daha fazla tepkiyi susturuyor, dudakları yumuşak ve ısrarcı. Eli'nin hayatı ve diğer her şey tehlikedeyken bunu tekrar yapamayız. Ama yine de kendimi onu öperken buluyorum, onun sıcaklığına bir pervane gibi çekiliyorum.

Eli bedenlerimiz arasında aşağıya doğru hareket ediyor, karnıma ve daha aşağıya doğru kayıyor, ardından sıcaklık geliyor. Parmaklarını sikimin etrafına doladığında bir iniltiyi ısırarak geri çekiliyorum. Uyluklarını hafifçe ayırmadan önce nazikçe sıkıyor, beni çıldırtacak kadar yavaş bir şekilde içine yönlendiriyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, göğsümün itiraf etmek istediğimden daha fazla ağrmasına neden olacak şekilde korunmasız.

Uzun bir süre öylece kalıyoruz, neredeyse hiç hareket etmeden, sadece sıcaklığını, nefesini ve nabzını içimize çekerek. Sıcak. O kadar ıslak ve sıcak ki. Sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Sonra en küçük hareketlerle birlikte hareket etmeye başladığımızda dudaklarından yumuşak bir ses çıkıyor - kalçalarımızın küçük kaymalarından daha fazlası değil - ama her nasılsa dün geceki aceleci çaresizlikten daha da yoğun.

Ağzımı tekrar boynuna indiriyorum, tenindeki terin hafif tuzunu ve kulağıma çarpan keskin nefes alışını içime çekiliyorum. Her hareketi sessiz ve dikkatli ama ihtiyaçla gerilmiş, her an kopmaya hazır gergin bir tel gibi.

"Jensen," diye tekrar fısıldıyor, kendini bana daha da yaklaştıırken nefes nefese bir iç çekişle ismimi söylüyor.

Ondan sonra bir süre zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Her şey birbirine bastırılmış bedenlerimizin sıcaklığına, aramızda oluşan yavaş ritme, daha keskin ve daha az kontrollü bir şeye dönüşmeye başlayana kadar daralıyor.

Önce o geliyor, omzuma sakladığı boğuk bir iniltiyle etrafımda kenetleniyor. Bu his ve ses beni tamamen çözdü.

-Kendi salıverilmem üzerime bir çığ gibi çöktü, beni titreyerek, boş ve canlı bıraktı.

Bittiğinde ikimiz de nefessiz kalmış, uyku tulumunun içinde birbirimize dolanmıştık. Sonunda konuşabilecek kadar nefesimi topladığımda, onun sıcaklığı ve kulübenin görece güvenliği için saçma bir şekilde minnettar hissediyorum. Bir an için neredeyse çiftliğe geri dönmüşüm ve o odamdaymış gibi davranabiliyorum. Kahretsin, keşke nasıl bir hayat yaşayabileceğimi bilseydim. Şimdi tadına baktım, o kadar basit, o kadar tatlı ki, sanırım ona sahip olmak için her şeyi yaptım.

"Bu babandan öğrendiğin bir şey mi?" diye soruyor, sesi yumuşak. "Hipertermi olayı. Bilirsin, tüm bu hayatta kalma becerileri?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Babam hakkında hiç konuşmamıştık, ölümünden bahsetmişim ama öncesinden bahsetmemiştim. Ne bana öğrettiklerinden ne de öldüğünde kaybettiklerimden.

"Evet," diyorum bir sonra, sesim amaçladığımdan daha sert. "Aileden geliyordu, biliyor musun? Bana bu dağlarla ilgili her şeyi o öğretti. Onları nasıl okuyacağımı, nasıl hayatta kalacağımı. Burayı çok severdi, çiftlikten uzakta geçirebildiği her anı keşfederek geçirirdi."

"Onu özlüyor olmalısın," diyor sessizce.

Bu basit kabul, göğsümde yıllardır biriken bir baskının kilidini açıyor. "Her gün," diye itiraf ediyorum. "Mükemmel değildi, sinirli biriydi, hata yaptığımda bana sert davranabilirdi. Ama iyi bir adamdı, anlıyor musun? Bana bunun ne demek olduğunu öğretti. Zor olsa bile nasıl dürüst yaşanacağını. İstemediği seçimler yapmak zorunda kaldığında bile."

"Marcus gibi birinin böyle bir kontrolü ele geçirmesi zor olmuş olmalı," diyor.

Marcus'un operasyonundan bahsedilince içgüdüsel olarak savunmaya geçerek hafifçe gerildim. Sonra kendimi rahatlamaya zorluyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra numara yapmanın bir anlamı yok. Önümüzde bizi bekleyen dehşeti bilmezken olmaz.

"Öyleydi," diyorum. "Onun için ve benim için. Bana her zaman bir adamın sözünün senet olduğunu, onurun her şeyden önemli olduğunu söylerdi. Öldüğünde çiftliğin başı zaten dertteydi. Borçlar birikmiş, mülk yeniden ipotek edilmişti. O çiftlik nesillerdir bize aitti ama Marcus'a borcunu ödemek için eve karşılık kredi çektiğini bilmiyordum. Aslında sadece bir çocuktum. On sekiz yaşındaydım ve bir anda her şeyden sorumlu olmuştum; çiftlikten, annemden. Ve Marcus bir çıkış yolu önerdi, babamın bu kadar baskı altında olmasının sebebinin kendisi olduğunu bilmeme rağmen. Ben de kabul ettim."

"Ve şimdi kapana kısıldın," diyor sesindeki anlayışla.

"Kendi hatam," diyorum tavana bakarak. "Kendime aksini söylesem bile neye bulaştığımı biliyordum. Çiftliği tekrar sağlam bir zemine oturtana kadar bunun geçici olduğunu düşündüm. Babamın yaptığından daha iyi bir iş çıkarabileceğimi, Marcus'u onun yapamayacağı şekilde idare edebilecek kadar cesur olduğumu. Sonra kendime, annemin hastane masrafları ödenene kadar bu işi yapacağımı söyledim. Sonra sadece... devam etmek için her zaman bir neden vardı. Uzlaşmaya devam etmek için."

"Evinizi kurtarmaya çalışıyordunuz. Aileni. Mirasını."

"Ne pahasına olursa olsun?" Tekrar gözleriyle buluşarak soruyorum. "Babamın utanacağı türden bir adam oldum. Diğer tarafa bakan, bahaneler üreten, hayatta kalmaya dürüstlükten daha çok değer veren biri."

Bir an sessiz kalıyor, o anlayışlı gözleriyle yüzümü inceliyor. "Bu yüzden mi insanları kendinden uzaklaştırıyorsun? Neden burada bu kadar izole yaşıyorsun? İlk başta kasabadaki insanların seni koruduklarını ama şimdi anlıyorum ki belki de senin gerçekte kim olduğunu bilmedikleri içindir."

İçgörü rahatsız edici derecede doğru. "daha kolay," diye itiraf ediyorum. "Dönüştüğün kişiden utanırken insanların sana yaklaşmasına izin vermek zor. Marcus'un dünyasına başka kimseyi sürüklemek istemedim. Kendime saklamak daha güvenli." Durakladım. "Sakin bana psikolog olduğunu söyleme."

"Ben psikolog değilim," diyor. "Büroda Şiddet Suçları Birimi'nin bir parçasıyım. Kayıp Kişiler. Bizimle birlikte çalışan psikologlarımız var ve suçlular söz konusu olduğunda, kurbanlar söz konusu bazı şeyleri anlamayı öğreniyorsunuz."

"Demek beni inceliyordunuz."

"Elimde değil," diyor ve uzanıp parmaklarını alnımda gezdiriyor. "Ama tüm *bunlardan* önce bile," diyor, şu anki durumumuzu kapsayacak şekilde belli belirsiz işaret ederek, "sen... yalnız görünüyordun. Kendini her şeyden ayrı tutuyormuşsun gibi."

İnkâr etmeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki? "Babam öldüğünde içimde bir şeyler kırıldı," diyorum sessizce. "Çiftlik, Marcus, annemin durumu, bunların hepsi birer sebep ama aynı zamanda bahane. Gerçek şu ki, bir daha kimseyi çok fazla önemsemekten korkuyordum. Onu kaybettiğim gibi onları da kaybetmekten korktum."

İtiraf aramızdaki havada asılı duruyor, bir şekilde fiziksel çıplaklığımızdan daha samimi. Bunları daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim, seçimlerimin çoğunu yönlendiren korkuyu hiç kabul etmemiştim.

"Bu iş bittiğinde," diye devam ediyorum, kendi sözlerime şaşıarak, "eğer başarabilirsek... Farklı olmak istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Babamın beni yetiştirdiği gibi bir adam olmak istiyorum, kendime izin verdiğim gibi değil. Marcus'la bağlarımı koparmak, çiftliği kaybetmek anlamına gelse bile temiz bir şekilde işletmek. Anneme bakmanın ruhuma mal olmayacak bir yolunu bulmak."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diyor yumuşak bir sesle, sesindeki ağırlık bana sadece katıldığını değil, bana inandığını da söylüyor. Bunu yapabileceğime inanıyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Bu iş bittiğinde FBI'a geri mi döneceksin? Suçluları kovalamaya geri mi döndün? Benim gibi suçluları mı?"

İç çekiyor, nefesi göğsümü ısıtıyor. "Bilmiyorum. Tüm bunlardan önce, bir yol üzerindeydim. Tüm kariyerimi , tam olarak nereye gideceğimi biliyordum. Şimdi..." Sözüünü kesiyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Artık Lainey'e ne olduğunu öğrenmem gerektiği dışında hiçbir şeyden emin değilim. Ne kadar canımı yakarsa yaksın, beni ne kadar öldürecek olursa olsun, bu konuyu kapatmam gerekiyor."

"Peki ya sonra?" Cevabının benim için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim. "Sonra," diye tekrarlıyor, sanki bu kavram yabancıymış gibi. "Kendime izin vermedim

sonrasını düşünmek. Belki de başından beri sorun buydu. Lainey'nin kaybolduğu ana takılıp kalmıştım, ilerleyemiyordum. Annem öldüğünden beri takılı kalmış olabilirim. Bir keresinde en travmatik olayı ne zaman yaşarsanız, sonsuza kadar o yaşta kalacağınızı duymuştum. Tabii ki bu saçmalık ama bence bir gerçeklik payı var. Bence belki de hayatımızın belli bir noktasında takılıp kalıyoruz ve yüzleşmedikçe onu asla geçemiyoruz."

Aramızda konuşulmayan ama açık bir anlayış var. İkimiz de geçmişimiz tarafından kapana kısılmışız, ikimiz de ileriye doğru bir yol bulmak için mücadele ediyoruz. İkimiz de denemeye fırsat bulamadan bu dağda ölebiliriz.

"Eli'yi kontrol etmeliyiz," dedi bir süre sonra, etrafımızı saran samimiyet büyüsünü bozarak. "Ve bir sonraki hamlemizi düşünmeliyiz."

Elbette haklı. Bu sıcaklık ve beklenmedik bağlantı balonunun içinde kalmak ne kadar cazip olursa olsun, uyku tulumunun dışındaki dünya değişmedi. Vahşi insanlar hâlâ dışarıda. Eli hâlâ yaralı. Hâlâ büyük bir tehlike içindeyiz ve gerçek bir çıkış yolumuz yok.

Kendimizi uyku tulumundan kurtarmak, uzuvların ve gözleri kaçırmanın garip bir dansı olduğunu kanıtlıyor, daha önceki konuşmamızın savunmasızlığı fiziksel maruziyeti bir şekilde daha önemli hale getiriyor. Kulübenin soğuğunda çabucak giyiniyoruz, kıyafetlerimiz gece boyunca ocağın yanında kuruduğu için sertleşmiş.

Aubrey ateşi yeniden yakarken ben Eli'yi kontrol ediyorum. Durumu hâlâ tehlikeli; ateşi hâlâ yüksek, omzundaki yaranın kenarları kızgın bir kırmızıya dönmüş ama siyah renk daha fazla yayılmamış. Yırtıkların kendisi yırtık pırtık, bu yüzden gerçekten Hank'in pençe gibi tırnakları mı yoksa keskin dişleri tarafından mı yapıldığını bilmek zor. Her iki durumda da Eli'nın nefes alış veriş sığ ama düzenli. Şimdilik dayanıyor.

Eli'yle ilgilenmem gerektiği için pencereye doğru ilerliyorum ve dışarıya bakmak için bir parça kırağı kazıyorum. Fırtına geçti ve geride mavi bir gökyüzünün altında beyaz, pırıl pırıl karların dönüştürdüğü bir dünya bıraktı.

"Fırtına geçti," diye rapor veriyorum, herhangi bir hareket belirtisi, izleyen bir göz var mı diye ağaç hattını tarayarak. "Yine de kar çok derin. Kar yığınları en az bir metre."

Aubrey, "Bu durum seyahati zorlaştıracak," diyor, son odunlarımızı yeniden canlanan alevlere atarken. "Özellikle de atlar olmadan."

Kaybolan bineklerimizi hatırlayınca göğsümde bir sızı hissediyorum. Umarım Jeopardy güvenli bir yere, herhangi bir takipten kaçabileceği açık bir araziye ulaşmıştır. O akıllı bir at, bu dağları neredeyse benim kadar iyi biliyor. Çiftliğe dönmeyi başarabilecek bir at varsa, o da odur.

"Daha fazla oduna ihtiyacımız var," diyorum azalan stoğa bakarak. "Elimizdekilerle ateş çok uzun süre dayanmaz."

Kulübenin seyrek mobilyalarını inceliyorum - köhne bir masa, üç sandalye, duvarlara cıvatalanmış birkaç raf, belki çatı katında bir yatak. İş o noktaya gelirse, hepsi potansiyel yakıt. Ve eğer bir gece daha kalırsak olacak.

"Yiyecek durumumuz nasıl?" Aubrey çantalarımızı karıştırmaya başlamışken soruyor.

"Harika değil," diye itiraf ediyorum. "Biraz kurutulmuş et, birkaç enerji barı, bir torba da patlıcan karışımı. Belki bir, en fazla iki gün yetecek kadar."

Başını sallıyor ve bu çile boyunca gösterdiği aynı metodik verimlilikle yetersiz malzemelerimizi katalogluyor. "Peki ya seçeneklerimiz? Ne yapacağız?"

Azalan kaynaklarımıza karşı tehlikeleri tartarak soruyu dikkatle değerlendiriyorum. "Gördüğüm kadarıyla üç seçeneğimiz var. Burada kalıp aç olanların ilgisini kaybetmesini umabiliriz..."

"Ya da belki biri bizi aramaya gelir."

Ona sert bir bakış attım. "FBI'nın nerede olduğunuzu bilmediğini söylemişsiniz."

"Yok. Ama birilerine burada olduğumuzu söylemiş ."

Başımı sallıyorum, keşke en azından Margaret'e söyleseydim, keşke gitmeden önce annemi görmeye uğrasaydım, benden istediği gibi. "Kimseye söylemedim. Nedenini şimdi anlıyorsun. Her neyse, kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek. En yakın karakol olan Sugar Bowl'a gitmeyi deneyebiliriz, ancak bu karda atlar olmadan zor bir yürüyüş olur. Ya da..."

"Ya da bizi güttükleri yere gidebiliriz," diye bitiriyor. "Mağaralara."

"Bu intihar olur," diyorum kesin bir dille. "O mağaralar onların bölgesi."

"Evet. Belki. Ama orası aynı zamanda Lainey'nin kaybolduğu yer" diye belirtiyor. "Ona ne olduğu hakkında cevaplar bulabileceğimiz yer. Eli'ye ne olduğu hakkında. Her Şey hakkında."

Mağaralar cevapları barındırıyor olabilir ama aynı zamanda ölümü de barındırıyor. Lainey'i orada bulacağını ya da ona ne olduğuna dair cevaplar bulacağını düşündüğünü biliyorum ama bulduğu Şeyden hoŐlanmayacaėını ve ikimizin de oradan uzaklaŐmayacaėını biliyorum.

"Bunu dikkatlice düşünmeliyiz," diyorum ve yakacak odun için sandalyelerden birini kırmaya başlıyorum. EskimiŐ odun  izmelerimin altında kolayca yarıyor ve ateşin birkaç saat daha yanmasına yetecek kadar yakıt sağlıyor. "Peki silahlarımız? Cephaneniz ne durumda?"

"Dört mermi," diyor. "Sadece bir Őarj r m var."

Ayağa kalktım ve Eli'nin yanına gidip pantolonunu aradım. Silahı yoktu. Muhtemelen karda kaybetmiŐtir.

"Onda hiçbir Şey yok. T feğimde belki    tane var. Baltamız, av bı ağımız,  ekicimiz var..."

Sessizliğe gömülüyoruz, küçük kulübedeki tek ses ateşin  ıttırtsı ve Eli'nin zorlukla aldığı nefes. Dışarıda dünya sessiz, fırtınanın geçiŐi ardında doğal olmayan bir durgunluk bırakıyor, bu da neredeyse uğuldayan rüzgârdan daha tedirgin edici.

"Yemek yemeliyiz," diyor Aubrey sonunda. "Ne yapacağımıza karar verirken gücümüzü korumalıyız."

Eli'nin uyandığında -eğer uyanırsa- bir Şeyler yiyebilmesini sağlamak için dikkatlice paylaŐarak kuru et ve patlıcan karıŐımından oluşan yetersiz bir kahvaltıyı paylaşıyoruz. Yemek açlığını bastırmaya ancak yetiyor ama yine de bir Şey. Hâlâ hayatta olduğumuzu, hâlâ savaŐtıėımızı hatırlatan bir Şey.

Yemeğimizi yerken Aubrey'nin okunamayan bir ifadeyle beni izlediğini fark ediyorum. "Ne?" diye soruyorum. Onun bakışları altında utanarak soruyorum.

"Sadece daha önce söylediklerini düşünüyordum," diye yanıtlıyor. "Bu iş bittiğinde daha iyi bir adam olmayı istemekle ilgili."

Y z m n ısındığını hissediyorum, az önceki savunmasızlığımdan utanıyorum. "Eğer bu işten canlı çıkarsak," diye hatırlatıyorum ona. "Bu çok büyük bir eğer."

"Yapacağız," diyor Şaşırtıcı bir inançla. "Buraya kadar geldik." Tam o sırada kapı  alınır.

Ben dikkatlice ayağa kalkıp kapıya bakarken ikimiz de kaskatı kesildik, gözlerimiz şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

İkimiz de ses çıkarmıyoruz.

Kapı tekrar çalıyor. Zayıf, dört kez çalıyor.

Aubrey'nin başını salladığını görebiliyorum. Baltamı aldım ve ona doğru yöneldim.

"Yapma!" diye tıslıyor.

Sessiz olmasını söylemek için elimi kaldırdım. Kapıyı açmayacağım, bu konuda endişelenmesine gerek yok.

Yavaşça odanın içinde yürüyorum, döşeme tahtaları inlerken yüzüm buruşuyor, ta ki pencereye gelene kadar. Perde tüm camı kapatmıyor, bu yüzden dikkatlice dışarı bakıyorum, Hank'i, Cole'u ya da kapının diğer tarafında birini görmeyi bekliyorum.

Ama ben kimseyi görmüyorum.

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum ve sonra suçluyu görüyorum. Bir çocuk.

Bu açıdan söylemek zor ama sekiz falan olmalı, koyu renk saçlı, siyah bir paltonun altında titriyor. Çocuk elini kaldırıyor ve kapıyı tekrar çalıyor.

Hemen geri çekilip Aubrey'e bakıyorum. "O bir çocuk," diye fısıldıyorum ona. "O sadece bir çocuk."

"Hayır," diyor kararlılıkla sallayarak. "Hayır, bu bir numara."

"değil. Sadece bir çocuk olduğunu görebiliyorum. Dışarıda başka kimse yok."

"Lütfen beni içeri alın. Hava çok soğuk," diyor genç bir çocuğun sesi kapının diğer tarafından, "ve ailemi bulamıyorum."

Kapının koluna doğru hamle yapıyorum ama Aubrey kolumu tutarak bana doğru geliyor. "Yapma!" diye fısıldıyor sertçe.

"O bir çocuk," fısıldıyorum. "Konuşuyor. Onlardan biri değil."

"Evet, Hank ve Red de olay çıkmadan hemen önce konuşuyorlardı."

"Yani bir şey olursa, olur. O sadece bir çocuk. Ne olursa olsun onunla başa çıkabiliriz ama içeri almazsak dışarıda ölecek bir çocuğa bu kapıyı iyi niyetle kapalı tutamam."

"Mantıklı davranmıyorsun!" Aubrey silahını sallayarak şöyle diyor. "*Burada*, dışarıda bir çocuğun şu anda mantıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu dağlarda sadece biz yokuz," diye karşı çıkıyorum. "İnsanlar her zaman kayak yapmaya, kar ayakkabısıyla gezmeye, kar motosikletiyle dolaşmaya gider. Bu çocuk muhtemelen

ayrılmış. Ayrıca, eğer aç biriyse başka yollardan da içeri girebilir."

Tak, tak, tak.

"Lütfen!" diye bağırır çocuk. "İçeride olduğunu duyabiliyorum. Lütfen beni içeri almayacak mısın? Ayaklarımı hissedemiyorum."

Homurdanıyorum, Aubrey'i omuz silkerek uzaklaştırıyorum, elim kilidin üzerinde. "Onu içeri alıyorum." Silahını kafama doğrulttu. "Hayır, vermiyorsun."

Yavaşça başımı çevirip ona bakıyorum, inanamıyorum. "Cidden kafama silah mı dayıyorsun?"

"O lanet kapıyı açmaman konusunda ciddiyim," diye homurdanıyor, meydan okuyan ama paniklemiş bakışları benimkilerle kilitleniyor.

Şansımı deniyorum.

Kapıyı açıyorum.

AUBREY

I Silahımı Jensen'ın kafasına doğrulttum, öfke ve korku içimde savaşıyordu. Blöfümü gördü.

Kilit tıkırdıyor ve kendimi destekliyorum, parmağım tetikte geriliyor - onu vurmayacağımı bilsem de. Kapı açılıyor ve soğuk hava içeri doluyor, kar girdapları ve başka bir şey taşıyor, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey.

Eşikte bir çocuk duruyor; siyah yün paltosuna sarınmış, siyah saçları kar taneleriyle yıkanmış, ufak tefek bir şey. Sekiz, belki dokuz yaşında. Gözleri hemen benimkilerle buluşuyor, sanki önemsiz biriymiş gibi Jensen'ı es geçiyor. O bakışlardaki bir şey, o kadar doğrudan ki, alarm zillerinin çalmasına neden oluyor ve silahımı ona doğrultmamak için her şeyi yapmam gerekiyor.

Bana bakıyor ve küçük bir gülümseme veriyor. Gözleri mavi, çok mavi, ama aç olanların parlayan doğal olmayan mavisi değil.

Yine de tutuşumu ayarlıyorum ve silahı yanımda hazır tutuyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyor çocuk Jensen'a, sesi doğal olmayan bir kesinlikte. "Lütfen içeri girebilir miyim? Hava çok soğuk."

Jensen onu doğru düzgün davet edemeden içeri giriyor, bana bir kediyi hatırlatan bir akışkanlıkla hareket ediyor.

"Elbette," diyor Jensen, baltasını hazır tutarken geri adım atarak. "Ailen nerede? Adın ne senin?"

"Bekliyorlar," diyor çocuk, kulübemizi metodik bir hassasiyetle inceliyor, çıkışları katalogluyormuş gibi bakışları pencerelerde, kapıda geziniyor. Gözleri sonunda Eli'nin hareketsiz bedenine takılıyor ve kaşlarını çatıyor. "Evde. Benim adım Nate. Oradaki arkadaşın mı?"

"Evet, uyuyor," diyorum ona. Nate'in yanına çömeliyor, ajan rolüme kolaylıkla bürünüyorum. Çok fazla kolaylıkla. "Ailenin evde olduğunu söylemiştin? Ev nerede? Buraya nasıl geldin?" Damarlarımda oluşan buza rağmen sesimin normal çıkmasından gurur duyarak sormayı başarıyorum.

Çocuk gülümsüyor ve midem bulanıyor. Bu gülümseme Eli'ye sabitlenmiş ve hesapçı gözlerine ulaşmıyor.

"Mağaralarda tabii ki. Ailenin her zaman yaşadığı yerde."

Bu sıradan söz içime şok dalgaları gönderdi. Silahımı daha sert sıkarak doğruluyorum ve Jensen'la çocuğun başının üzerinden bakışıyoruz. Kaşları kalkık, parmakları baltanın sapında uğulduyor.

"Aslında bu doğru değil," diye kendini düzeltiyor Nate. "Eskiden buradan çok uzakta olmayan bir kulübede yaşadık. Çok uzun zaman önce. Saklanmak zorunda kalmadan önce. Ben mağaraları tercih ederim. Kulübe küçüktü, kokuyordu ve her zaman soğuktı."

Bakışları bana kayıyor, gözleri ani bir ilgiyle daralıyor. Yüzünde tanıdık bir ifade belirliyor ve bir yabancı tarafından tanındığım hissiyle tüylerim diken diken oluyor.

"Sen bir McAlister'sın," diyor ve bu bir soru değil, gerçeğin ifadesidir.

"Benim adım Aubrey. Aubrey Wells," diyorum ona, sesim titreyerek.

"McAlister," diyor basitçe, sanki ben hatalıymışım gibi. "Aynı kanı paylaşıyoruz,

Sen ve ben. Daha önce gelen kız gibi. Elaine."

Soğukkanlılığım kırılıyor, silah yanımda sallanıyor. "Lainey? Kız kardeşimi tanıyor muydun? Nerede o?" Sorular ben onları durduramadan patladı, çaresiz ve çiğ.

"Tanıyor muydun?" diye tekrarlıyor. "Onu hala tanıyorum."

Bu vahiy neredeyse dizlerimin bağını çözecekti.

"Onu hâlâ tanıyorum da ne demek? Nerede o?" Tekrar ediyorum.

"Diğerleriyle birlikte." Çocuk, Nate, ateşe doğru ilerliyor, küçük ellerini alevlere doğru tutuyor ve sıcaklıktan görünür bir rahatlama hissetmiyor. Bu hareket silahımı kaldırmama neden oluyor, otomatik olarak onun hareketini takip ediyorum, parmağım hala tetikte, ancak içgüdülerim bana kurşunların o her neyse onu durduramayacağını söylüyor.

Ayrıca, şimdi burada ve bizimle konuşurken, onlardan biri olması gerektiği halde hiçbir belirti göstermezken, bir çocuğu vurmayı düşünmek bile korkunç derecede yanlış ve tüm ilkelerime aykırı geliyor.

"Ben ilktim, biliyorsun," diyor sohbet edercesine, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi. "Bana insan eti yedirdiler, geyik olduğunu söylediler. Hayatta kalacağımdan emin olmak istemişler. Annem hamileydi ama yine de hayatta kalmamı istediler. Açlık benim için yavaş yavaş ortaya çıktı. Babam sonunda eti yediğinde, beni yemeye çalışması uzun sürmedi, ama ben zaten değişiyordum, bu yüzden..." Tekrar gülümseyerek bize bakıyor.

Gözlerimi kocaman açmış ona bakarken içimi bir ürperti kaplıyor. Söyledikleri -olduğunu iddia ettiği şey- imkânsız gibi geliyor. Yine de, gördüklerimizden sonra, artık herhangi bir şeyi gerçekten imkansız olarak reddedebilir miyim?

"Nate," diyor Jensen, koruyucu olabilecek bir hareketle bana yaklaşarak. "Sen Nathaniel McAlister'sın."

"Babam yabancılarla ismimizi kullanmamam gerektiğini söylüyor." Sesi aniden değişiyor ve mükemmel bir yetişkin erkek tonuna dönüşüyor: "Cevaplamak istemediğimiz sorular sormalarına neden oluyor."

Ani dönüşüm karşısında irkiliyorum, silahımı tekrar sabitlemeye zorlamadan önce sallanıyorum. Zihnim hızla çalışıyor, noktaları birleştiriyor, düşünmek için çok korkunç bir hipotez oluşturuyor. Donner Partisi. McAlister ailesi. Çocukluğumdaki hikâyeler - masal değil, tarih.

Benim geçmişim.

"Ama bu... bu mümkün değil," diyorum başımı sallayarak. "Donner Partisi... O 1847'deydi... 1847'den beri hayatta olamazsın."

"Ama ben öyleyim," diye araya giriyor Nate, çocuk sesi geri dönüyor. "Açlık bizi koruyor. Annem bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor. Ben her zaman onun küçük oğlu olacağım." Gözleri tekrar Eli'a kayıyor ve sargılı yarasına takılıyor. "Arkadaşın bize katılacak mı? Değişmek için olgunlaşmış gibi kokuyor."

"Seninle hiçbir yere gitmiyor," diye homurdanıyor Jensen, Nathaniel'in Eli'yi görmesini engellemek için hareket ederken kalbim sıkışıyor. Eğer bu çocuk Eli'nın değiştiğini düşünüyorsa, muhtemelen değişiyordur.

Çocuk -eğer öyle denebilirse- inatçı çocuklarla uğraşan bir yetişkinin yorgun sabrıyla iç geçiriyor. "Yakında yemek yemesi gerekiyor, biliyorsun. Açlık ısırılan için ilk başta en kötüsüdür. Uyandığında, istemese bile seni yemeye çalışacaktır. İlk başta." Bana baktı. "Elaine de ilk başta bununla savaşılabileceğini düşündü."

"Yani o..." Cevabı bildiğim halde sormaya korkarak başlıyorum. "Yani Lainey yaşıyor mu?"

"O da benim kadar canlı," diyor. "Diğerleri gibi değil. Daha çok aileme benziyor, muhtemelen ailemizin bir parçası olduğu için. O orijinallerden biri. Yeniler..." başını sallıyor ve Eli'a bakıyor. "Babam onların sadece hayvan olduğunu söylüyor. Ölmeyen aç hayvanlar." Bana bakıyor. "Sen de orijinallerden birisin."

Omurgamdan aşağı soğuk bir şey süzülüyor. "Orijinal mi?"

"Kan bağı," diye devam ediyor Nate, kelimeyi iç çekerek söylüyor. "Kan özeldir. Nesiller sonra bile hatırlar." Beni klinik bir ilgiyle inceliyor. "Elaine her zaman bu dağlara, geçmişine çekildiğini söyledi. Sen de hissetmiyor musun?"

Aklımdan görüntüler geçiyor - annemin kötüleşmesi, canavarlar hakkındaki saçmalıkları. Kendi kar ve kan kâbuslarım. Lainey'nin Donner Partisi'ne olan takıntısı, sadece tarihsel olması gereken bir trajediyle bağlantı hissi.

Jensen bana endişeyle bakarak, "Onu dinleme," diye uyarıyor. "Seni manipüle etmeye çalışıyor."

"Ben yalan söylemem," diyor Nathaniel, sesi gerçekten kırılgan geliyor. "Annem yalan söylemenin zayıflar için olduğunu söyler. Avlar için." Jensen'a dikkatle bakıyor. "Senin gibi."

Bana dönüyor, yüz ifadesi yumuşayarak neredeyse sempatik bir hal alıyor. "Elaine'in seni görmek isteyeceğini biliyorum. Sonunda gelmeni o kadar uzun zamandır bekliyordu ki." Sesi tekrar değişiyor, şimdi daha yüksek, genç bir kadınınki: "Aubrey, lütfen eve gel. Sana ihtiyacım var."

Donup kalıyorum, silah neredeyse elimden kayıyor. Ses mükemmel - Lainey'nin sesi, hafif törpüsü ve her zaman adımın ikinci hecesini vurgulamasıyla. Üç yıldır rüyalarım dışında duymadığım bir ses.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

"Kes şunu," diye tersliyor Jensen Nate'e, baltayı kaldırarak uyarıyor. "O küçük lanet çeneni kapat ve oyun oynamayı bırak."

"Oyun oynamıyorum," diyor çocuk, kendi sesine dönerek. "Bu bir aile. Kan her zaman hatırlar."

Nate aniden kapıya doğru ilerliyor, hareketi çok yumuşak ve hızlı. "Geri dönmeliyim. Annem çok uzun süre yokluğumda ve yorulduğumda endişeleniyor. çalışmak, bir zamanlar olduğum gibi olmak çok çaba gerektiriyor.

öyleydi. Aksi takdirde seni şimdiye kadar yemiş olurdum," diyor eli kapıda duraksarken. "Nasıl olsa senin için geliyorlar."

"Kim bunlar?" Ben soruyorum.

"Diğerleri," diyor. "Ailem ve hatta Elaine, başka şeyler yiyerek idare edebiliyoruz. Açlığımızla idare edebiliyoruz. Ama yeniler yapamıyor. Yeniden toparlanıyorlar ve sonra gelecekler."

"Bunu bize neden anlatıyorsun?" Jensen parmak eklemleri balta sapının etrafında bembeyaz olmuş bir halde soruyor. "Neden bizi uyarıyorsun?"

Nathaniel'in gülümsemesi sabırlı, hatta hoşgörülü. "Çünkü av kaçmazsa av eğlenceli olmaz." Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "En azından babam öyle diyor."

Kapıyı açıp içeri bir kez daha soğuk hava girmesine izin veriyor. "Yerinde olsam kuzeye kaçırdım."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkar ve doğal olmayan bir hızla kör edici beyazlığın içinde kaybolur. Jensen kapıyı çarparak kapatır ve titreyen elleriyle sürgüyü fırlatır.

"Tanrım," diye fısıldıyor, yüzünü bana dönerek.

Silahımı yavaşça indiriyorum, kollarım aniden kurşun gibi oluyor. "Bu Lainey'nin sesiydi," diyorum içi boş bir şekilde. "Tam olarak onun sesi."

"O değil," diye ısrar ediyor Jensen, ancak ses tonuna belirsizlik hakim. "Akıl oyunları oynuyor."

"Ne amaçla?" "Bizi koşturmak için."

"Bir şeyler biliyordu, Jensen. Ve çocuk 1800'lerden kalma. Lainey yaşıyor."

Bir an bana bakıyor, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken gözlerinde vahşilik var. "Yaşıyor olsa bile, o..."

"Ne değil? Çocuğu gördünüz! Açlığını kontrol edebiliyordu."

"Bizi kandırmayı başardı ve baltamı yere indirmediğim için şanslıyız. Dönüp seni ısırması iki saniye sürerdi. Kahretsin, belki de fırsatım varken kafasını uçurmalıydım."

"Lainey'i bulmam gerekiyor," diyorum, kesinlik göğsüme bir taş gibi yerleşiyor. "Eğer onun da onun gibi hayatta olma ve benimle konuşma ihtimali varsa-"

"Onun istediği de tam olarak bu," diye araya giriyor Jensen. "Mağaraları bulmanızı ve onu takip etmenizi istiyor. Bize kuzeye kaçmamızı söyledi ama ben olsam ona da güvenmezdim. O buraya bilerek gönderildi."

"Bunu bilmiyorsun," diye itiraf ediyorum, onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Eğer onu göndermiş olsalardı, bizi öldürmeye gelirlerdi. Gece çoktan saldırmış olurlardı. Neden bizi son yirmi dört saattir yalnız bıraktılar? O çocuk buraya geldi çünkü onu Lainey gönderdi. O bizi bir şekilde koruyor."

Jensen uzun bir süre beni izliyor, buruşuk alnında açık bir çatışma var. Sonunda iç geçirdi. "Gitmene izin veremem, Aubrey. Üzgünüm."

"İzin vermek mi?" Tekrar ediyorum. "Beni nasıl durduracaksın? Red'e yaptığın gibi beni bir direğe mi bağlayacaksın?"

İç çekerek elini yüzünde gezdirir ve Eli'ye bakar. "İnan bana, eğer seni güvende tutabilseydim bunu yapardım. Ama sanırım onun için son ipimize de ihtiyacımız olacak." Yanına gidip arkadaşına bakıyor, battaniyenin altında hâlâ düzenli bir şekilde nefes alıyor, ancak cildi şimdi biraz daha ağdalı görünüyor.

"Çocuk döndüğünü söyledi," diyorum ve bu sözlerin içinde söylemediğim şeyler var.

Jensen cam gibi gözlerle bana bakıyor. "O benim en iyi arkadaşım, Aubrey. Onu henüz öldüremem. Ve bunu yapmana da henüz izin vermeyeceğim. Sadece...henüz değil."

Başımı sallıyorum ama hâlâ çıkmazda olduğumuz için hayal kırıklığına uğramış durumdayım. "Peki sonra ne olacak? Ya dönüşmesini bekleriz ve onu öldürmek zorunda kalırız ya da onu bağlar ve gideriz. Ben mağaralara gitmek istiyorum, sen nereye gitmek istiyorsun?"

"Sugar Bowl," diyor bana doğru gelerek. Duruyor, botları benimkilere değiştiriyor, yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakarken üzerimde yükseliyor. "Benimle dövüşebilirsin Aubrey, ama tercih ederim. O mağaralara gitmeni istemiyorum. Sana izin vermeyeceğim. Hayatının bedeli senin için buna değer ama benim için değmez. Seni kaybetmeyi reddediyorum." Çekilmeden önce beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Sen benimsin, sonuna kadar."

İtiraf etmeliyim ki, bu adamın bu sözleri söylemesi ve sanki ulusal bir hazineymişim gibi bana öyle bakması kararlılığımı biraz zayıflatıyor.

Ama hiçbir şeyi kabul etmiyorum.

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Fısıldıyorum.

Omzumun üzerinden pencereye bakıyor. "Hava kararmadan hiçbir yere varamayız. Sanırım geceyi burada geçireceğiz."

"O zaman bize gelecekler."

Başını sallıyor. "Evet. Sanırım öyle olacak. Ama biz onlar için hazır olacağız."

AUBREY

Naranlık kötü niyetli bir hızla kulübenin üzerine çöküyor, karanlık vadiyi ele geçirirken sıcaklık düşüyor. Pencerenin önünde durmuş, Jensen'in saatler önce camın üzerine çivilediği tahtaların arasındaki dar aralıktan bakıyorum. Ay kışın gökyüzünde şişmiş ve parlak bir şekilde asılı duruyor, karın üzerine doğal olmayan mavi-beyaz bir parıltı yayarak manzarayı yabancı ve tehditkâr bir şeye dönüştürüyor.

"Bir şey görüyor musun?" Jensen bir sandalye bacağını daha ateşe atarken alçak sesle soruyor.

"Henüz bir şey yok," diye cevap veriyorum, yine de midemdeki düğüm her geçen an daha da sıkılaşıyor. Kulübeyi çevreleyen orman doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyor, kar yüklü dalları kıpırdatacak bir rüzgar yok, vahşi yaşam her seslerini çıkarmıyor. Sadece sessizlik, ağır ve beklenti dolu, sanki fırtına kopmadan önce nefesini tutan dünya gibi.

Canavarlar gelmeden önce.

Günü kısıtlı imkânlarımızla elimizden geldiğince hazırlık yaparak geçirdik. Pencereleeri kırık raflarla ve parçalanmış masayla kapladık. Çatı katından sürüklediği küçük yatakla kapıyı güçlendirdik. Bulabildiğimiz her şeyden derme çatma silahlar yarattık - bir noktaya kadar sivriltilmiş sandalye ayağı, raflardan çekilmiş ve kaba bıçaklara bükülmüş metal braketler. Jensen fenerler için bir gazyağı rezervi buldu, böylece gerekirse yakıtımız olacak.

Karanlıkta bekleyenlere karşı küçük teselliler.

"Eli nasıl?" Onu kontrol etmek için penceredeki görevimi bırakarak soruyorum. "İyi değil," diye itiraf ediyor Jensen, ateş ışığında yüzü asık bir şekilde

Eli'nin titreyen bedenini örten battaniyeyi kaldırdı. "Ateş kötüleşiyor. Tıpkı Red'de olduğu gibi..."

Elimi Eli'nin alnına koyuyorum ve teninden yayılan doğal olmayan ısıyı hissediyorum. Sığ, düzensiz nefesler alıyor, her biri bir öncekinden daha sert görünüyor. Omzundaki yara korkunç; etrafındaki et kararıyor, garip damarlar suyun içindeki mürekkep gibi dışarıya doğru yayılıyor.

"Fazla uzun sürmez," diye fısıldıyorum, bunun dehşeti damarlarıma buz gibi yerleşiyor. Jensen gözlerime bakıyor, kaçamak yok, teselli yok. Sadece gerçeği söylüyor.

Kelimeler imalarla ağırlaşarak aramıza düşüyor. Eli onlardan biri haline geliyor, tıpkı Hank gibi, Red gibi. Cole gibi, tabii yolda tanık olduğumuz beslenme çılgınlığından sonra ondan geriye bir şey kaldıysa. Açlık onu ele geçiriyor, hücre hücre artık insan olmayan bir şeye dönüştürüyor. Nathaniel McAlister ya da görünüşe göre kız kardeşim gibi değil, bir canavar. Aç bir hayvan.

"Onu şimdi zapt etmeliyiz," diyorum. "O yapmadan önce."

Onu öldürmeyi kolaylaştıracağını düşünüyorum ama söylemiyorum. Söylememe gerek yok. İkimiz de bunu düşünüyoruz ve iş başa düştüğünde, Jensen'ın yapmasına gerek kalmaması için ben tekrar öne çıkıp yapacağım.

Jensen başını sallıyor, çantasındaki tırmanma ipine uzanmaya başlamış bile. Sessizce çalışarak Eli'nin bileklerini ve ayak bileklerini karyolanın iskeletine sabitleyoruz. Direnmiyor, ne yaptığımızın farkında bile görünmüyor. Gözleri kısa bir süreliğine açıldığında ateşten parlıyor, odaklanamıyor ama şimdiden o doğal olmayan mavinin ipuçlarını gösteriyor.

Son düğümü sıkarken ona "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm, Eli."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor, başı ince yastığa huzursuzca çarpıyor. Acaba rüya mı görüyor ve açlık onu ele geçirdiğinde bu rüyaları hangi dehşetler dolduruyor?

Pencereden gelen yumuşak bir tırmalama sesi beni olduğum yerde donduruyor. O kadar zayıf ki hayal ürünü olabilir; belki bir çam dalının cama sürtünmesi ya da sadece kulübenin soğuğa alışması.

Ama sonra tekrar geliyor. Kasıtlı. Ritmik.

Rastgele ya da doğal değil.

"Buradalar," diye fısıldıyor Jensen, gergin bir sesle. Oh, Tanrım.

Jensen çoktan harekete geçti, bir elinde tüfek, diğerinde balta, tahtayla kapatılmış pencerenin yanında pozisyon aldı. Küçük kulübeyi tararken silahımı çekiyorum, savunmasız her noktayı kontrol ediyorum.

Pencerede ona katılıyorum, tahtaların arasındaki farklı bir aralıktan bakıyorum. İlk başta, ay ışığıyla aydınlanmış kar ve ötesindeki ağaçların karanlık çizgisinden başka bir şey görmüyorum. Sonra bir gölge kendini ormanın kenarından ayırıyor, tanımaya başladığım o doğal olmayan akışkanlıkla hareket ediyor.

Sonra bir başkası belirir. Ve bir başkası. Beş, yedi, bir düzine ağaçların arasından çıkıp kulübenin etrafında gevşek bir yarım daire oluşturuyor. Soluk tenleri ay ışığında parlıyor, gözleri farlara yakalanmış hayvanlar gibi ürkütücü bir maviyi yansıtıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, karanlıkta beliren şekilleri sayıyorum. "Onlardan çok var."

Lainey olmadığı için rahatladım mı rahatlamadım mı bilmiyorum.

Sonra yarım daire parçalanır, figürler bir yol oluşturmak için kenara çekilir. Ormanın karanlığından, kasıtlı bir amaçla hareket eden yeni bir şekil ortaya çıkıyor.

Ay ışığına doğru adım atıyor ve nefesim boğazımda acıyla düğümleniyor.

Figür erkek, ancak artık insan olduğu pek anlaşılmıyor. Cildi diğerleriyle aynı mumsu solgunluğa sahip ama onda farklı bir şey var; daha kontrollü, daha bilinçli bir şey. Üzerinde bir zamanlar yürüyüş olabilecek, kumaşı eski lekelerle kararmış, yırtık pırtık bir giysi var. Sarı saçları uzun ve keçeleşmiş bir şekilde hem tanıdık hem de korkunç bir şekilde dönüşmüş bir yüzün etrafında asılı duruyor.

"Adam," diye fısıldıyorum, isim ben durduramadan içimden yırtılıyor. "Bu Adam. Lainey'nin erkek arkadaşı."

Sanki duvarların, tahtaların, insanı canavardan ayıran uğultulu boşluğun içinden beni duyuyormuş gibi, Adam'ın başı pencereye doğru dönüyor. Gözleri, diğerleriyle aynı doğal olmayan mavi ama bir şekilde daha mevcut, daha farkında, tahtalardaki boşluktan benimkilere kilitleniyor.

Ve gülümsüyor.

Aç olanların akılsız hırıltısı değil, dudakların kasıtlı, neredeyse nazikçe kıvrılması, çok fazla dişi ortaya çıkarır, çok keskin, parıldayan

Ay ışığında parlatılmış kemik.

"Orospu çocuğu," diyor Jensen. "Kesinlikle o, tamam. Sanırım diğerlerinden farklı görünüyor. Daha çok Nate'e benziyor, daha az Hank'e benziyor."

O haklı. Daha kontrollü, daha az vahşi görünüyor. "Adam değişirken Lainey'i ısırırsa, belki de onun kanı, McAlister kanı yardımcı olmuştur?" Aklıma gelen tek açıklama bu.

Adam bir elini neredeyse resmi bir hareketle kaldırır ve diğer açlar hemen karşılık verir; kulübenin etrafına yayılır, her pencerede, her potansiyel çıkışta pozisyon alırlar. Adam'ın sessiz komutlarıyla yönlendirilen sürü avcılarının koordineli hassasiyetiyle hareket ediyorlar.

"Bu her açıklıyor. Onları kontrol ediyor," diye mırıldanıyor Jensen inanamayarak.

Cevap veremeden bir ses dikkatimi kabinin uzak tarafına çekiyor; sanki bir şey defalarca duvara vuruluyormuş gibi ritmik bir gümbürtü. Buna bir başkası, sonra bir başkası daha katılıyor, her taraftan gelen darbelerin vurmalı bir senfonisi.

"Savunmayı test ediyorlar," diyor Jensen, başka bir pencereyi kontrol etmek için hareket ederken. "Zayıflık arıyorlar."

Keskin bir çatırtı havayı yarıyor; bir şey tahtalı pencerelerden birine muazzam bir güçle çarptığında ahşap parçalanıyor.

Sonra bir başka çarpışma, bir başka tahta amansız saldırı altında yol veriyor. "İçeri " Uyarıyorum, zaten takviye etmek için hareket ediyorum zayıflayan bariyer.

Ama artık çok geç.

Tahta tamamen parçalanıyor ve soluk kollar açıklıktan içeri giriyor - çok fazla kol, kabus gibi bir hidra gibi dar alanda çoğalıyor. Pençe gibi parmaklar kalan savunmaları tırmalıyor, insanlık dışı bir güçle tahtayı yırtıyor.

Tamamen içgüdüsel olarak silahımı boşluğa doğru ateşliyorum, çıkan ses küçük kabinde kulakları sağır ediyor. Kollardan biri geri çekiliyor, yaradan koyu bir sıvı fışkırıyor, ama hemen yerini başkaları alıyor. Daha fazla el, daha fazla kol, uzanıyor, kavriyor, yırtıyor.

"Mermilerinizi saklayın!" Jensen yanımda, baltasını kaldırdı. Baltayı kollara indiriyor, önce birini, sonra diğerini koparıyor, yaratıklar çılgınca çığlık atıyor. Kollar bir gümbürtüyle yere düşüyor ama hâlâ kıvranıyorlar, sanki kendi akılları varmış gibi.

Hay sikeyim.

Kemerimdeki av bıçağını çıkarıp kollara saplamaya başlıyorum, onları kesip biçiyorum, koyu kan akıyor, bazı kolların geri çekilmesine yetecek kadar hasar veriyorum, Jensen bazılarını daha ikiye bölmeden önce tam zamanında yoldan çekiliyorum.

Ama katliama rağmen durmuyorlar. Onları harekete geçiren açlık, acıdan daha güçlü, kendini koruma içgüdüsünden daha güçlü.

"Onları bu şekilde durduramayız," diye homurdanıyor Jensen, zor nefes alıyor. Ona, üzerine sıçrayan kana bakıyorum.

Tam o sırada soğuk bir el kolumu kavırıyor ve beni tahtalara doğru çekmeye çalışıyor.

"Eğil!" diye bağılıyor ve ben de tam bıçağı ön koluma indirdiği anda eğiliyorum. Yaratık ciyaklıyor ama ön kolu hâlâ kolumu kavramaya devam ediyor, siyah kan akıyor.

Bağıriyorum, pencereden uzaklaşıyorum, kolu bırakana kadar çekiyorum ve odanın öbür ucuna fırlatıyorum.

"Çatı katı!" Jensen beni tutup merdivene doğru çekti. "Yukarıda bir pencere var, belki de tek şansımız bu!"

Tereddüt ediyorum ve hâlâ karyolaya bağlı olan Eli'a bakıyorum. Gözleri şimdi açık, o doğal olmayan mavi tamamen ortaya çıkmış, bağlarına karşı zorlanırken yırtıcı bir odaklanmayla bizi izliyor.

"Ona yardım edemeyiz," diyor Jensen, tereddütümü okuyarak. "O çoktan gitti."

O haklı, haklı olduğunu biliyorum, ama Eli'yi terk etmek bir dizi başarısızlıktan biri daha, bu dağlarda kaybolan bir başka ruh ve benim kimseyi kurtaramamam gibi geliyor.

Biraz mermim kaldı. Ama ona getirecekleri huzur geçici .

Tam o sırada bir çatırtı ve toplu bir hırıltı duyulur, pencere sonunda tamamen açılır ve aç olanlar solgun, kıvranan bir sel gibi açıklıktan içeri dökülür.

"Aubrey, şimdi!" Jensen'ın sesi felcimi yarıp geçerken, aç olanlardan ilki pencereyi tamamen kırıp vahşi bir zarafetle yere düşüyor. Bu Red, ya da eskiden Red olan şey - dönüşümü tamamlanmış, insanlığı şimdi onu yönlendiren açlık tarafından silinmiş, beyni Jensen'ın kafatasına vurmuş olması gereken yerden dışarı sarkıyor.

Arkasından başka bir tanıdık yüz geliyor: yüz hatları sürekli bir hırıltıyla bükülmüş, boncuk gözleri hareketlerimizi takip ediyor, ancak vücudunun büyük bir kısmı kayıp, doku, kas ve kemikten oluşan yaralar açılmış. Diğerleri de onu takip ediyor, mavi gözlü dehşetlerden oluşan bir kâbus geçidi kulübeye doluyor.

Tırmanıyorum, Jensen'ı takip ederek merdivenden çatı katına olabildiğince hızlı çıkıyorum. Arkamızda, aç olanlar ileri atılıyor, çaresizce ellerini uzatıyor, ben kendimi onların ulaşamayacağı bir yere çekerken dişleri botlarımın birkaç santim ötesindeki havaya çarpıyor.

Jensen çoktan küçük pencereye varmış, tüfeğinin dipçiğiyle camı kırıyor, diğer elinde de kanlı baltası var.

"Bu bir düşüş," diye uyarıyor, ötesindeki karanlığa bakarak. "Kar derin, düşüşü hafifletecektir. Hazır mısınız?"

"Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

Sadece omuz silkebilir. Onun tahmini de benimki kadar iyi.

Altımızda, merdivenin ağırlık altında gıcırdadığını, basamaklarda çılgınca bir hızla hareket eden pençelerin sesini duyabiliyorum.

"Git!" Jensen'a ısrar ediyorum. "Hemen arkandayım!"

Jensen hiç tereddüt etmeden iri gövdesini dar aralıktan geçiriyor ve gecenin içinde kayboluyor. Hemen peşinden gidiyorum, solgun ellerim birkaç dakika önce bulunduğum boş havayı kavramadan önce pencereden zar zor çıkıyorum.

Düşüş sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, soğuk gece havası yanımdan hızla geçiyor, sonra çarpıyor - derin kar inişimi yumuşatırken beklediğimden daha yumuşak. Sürüklenmenin içinde göğsüme kadar batıyorum, kulübenin göreceli sıcaklığından sonra soğuk fiziksel bir şok.

"Buradayım!" Jensen'ın eli karanlıkta benimkini buluyor ve beni kar yığınının çekip kurtarıyor. "Hemen hareket etmeliyiz!"

Arkamızda, çatı katının penceresinden daha fazla şekil düşüyor; aç olanlar takipte, hareketleri zarif ve ölümcül, kara çarpıp hemen kovalamaya başlıyorlar.

Derin karda yarı tökezleyerek koşuyoruz, ay ışığı tek rehberimiz. Orman ileride beliriyor, karanlık ve tehditkâr, yine de amansız takipten korunmak için tek umudumuz.

"Bu taraftan!" Jensen nefes nefese beni ağaçların arasındaki bir boşluğa doğru çekti.

Onun arazi bilgisine güvenerek körü körüne takip ediyorum, ciğerlerimdeki yanma ve bacaklarımdaki ağır ilkel kaçma ihtiyacına ikincil.

Arkamızda, aç olanlar her adımda yer kazanıyor, gelişmiş güçleri ve hızları karı engel gibi göstermiyor.

Ağaçlar etrafımızı sarıyor, dallar yüzümüzü tırmalıyor, karın altına gizlenmiş kökler her adımda bize çelme takmakla tehdit ediyor. Şimdi arkamızda olduklarını duyabiliyorum, nefes alış verişlerini - bizi her taraftan kuşatmış gibi görünen toplu, aç bir nefes alış veriş.

"Neredeyse vardık," diye başlıyor Jensen, sonra yer ayaklarımızın altında kayboluyor.

Düşüyoruz.

Kar ve karanlığın gizlediği dik bir yamaçtan aşağı yuvarlanıyoruz. Jensen'ın paltosuna umutsuzca tutunuyorum, bir setten aşağı yuvarlanıp kayarken teması korumaya çalışıyorum, kar, buz ve taş, acı veren çarpışmalarda birbirine karışıyor.

Dibe sertçe iniyoruz, nefesim ciğerlerimden acı dolu bir vınlamayla çekiliyor. Bir an için sadece sersemlemiş bir şekilde orada yatabiliyorum, vücudumun her bir parçası yeni acılar kaydediyor.

"Aubrey!" Jensen'ın sesi beni kendime getirdi. "İyi misin?"

"Hâlâ hayattayım," diye nefes almayı başarıyorum ve yavaşça doğrulup hasarı değerlendiriyorum. Vücudum büyük bir çürük içinde olsa da hiçbir şey kırılmamış gibi görünüyor ve alnımın bir yerindeki kesikten kan damladığını hissedebiliyorum.

Jensen biraz daha iyi görünüyor, yanağındaki yara dondurucu havada kanla kabuk bağlamış bile. Sonbaharda şapkasını kaybetmiş, siyah saçları kar ve buzla keçeleşmiş.

Üstümüzde, vadinin tepesinde mavi gözler beliriyor - düzinelercesi, karanlıkta kutsal olmayan yıldızlar gibi parlıyor. Aç olanlar uçurumun kenarında durmuş, yırtıcı bir sabırla inişimizi izliyorlar.

"Neden takip etmiyorlar?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum.

Jensen'ın gözleri vadiyi tarıyor, yüz ifadesinde anlayış beliriyor.

"Bizi yine güdüyorlar," diyor acımasızca. "Bizi tam olarak gitmemizi istedikleri yere götürüyorlar." İç çekiyor. "Hareketlerimizi biliyorlardı."

Bakışlarını, ay ışığının kaya yüzeyinde karanlık bir açıklığı ortaya çıkardığı bir vadinin uzak ucuna kadar takip ediyorum - yağın kar ve kış gölgesiyle kısmen gizlenmiş bir mağara girişi.

"Mağaralar," diye nefes alıyorum, farkındalık mideme soğuk ve ağır bir şekilde yerleşiyor. "Başından beri buraya sürülüyorduk."

Vadinin kenarında bir figür diğerlerinden ayrılıyor: Adam, dönüşmüş yüzü bu mesafeden bile seçilebiliyor. Takip etmek için hiçbir hamle yapmıyor, sadece biz ayağa kalkmaya çalışırken o soğuk ve zeki gözleriyle bizi izliyor.

"Sanırım içeri girmemizi bekliyor," diyor Jensen, sesi anlayış ve korkuyla gergin. "Hepsi öyle."

Mağaranın girişine bakıyorum, karanlık büyük bir canavarın ağzı gibi öteye doğru esniyor. Burası Lainey'nin kaybolduğu yer. Ya öldüğü ya da tamamen başka bir şeye dönüştüğü yer. Eğer aramaya cesaretim varsa, cevapların beklediği yer.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim. İstedğim şey buydu. Jensen'ın beni bağlamakla tehdit ettiği şey. Ama şimdi buradayım ve ölümle yüz yüzeyim, bunu istediğimden emin değilim.

Sanırım yaşamak istiyorum.

"Başka bir yere tırmanmayı deneyebiliriz," diye öneriyor Jensen, ama ikna olmadan. "Kaçmaya çalışalım."

İkimiz de bunun nafile olduğunu biliyoruz. Aç olanlar etrafımızı sardı, başından beri bizi tam da bu noktaya doğru yönlendiriyorlar. Ve gece tamamen üzerimizdeyken, barıksız, erzaksız, şafağa kadar hayatta kalma şansımız yok.

"Hayır," diyorum, damarlarımda dolaşan korkuya rağmen kararım netleşiyor. "Burası Lainey'nin geldiği yer. Gitmem gereken yer burası."

Jensen'ın eli karanlıkta benimkini buluyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Bu bağlantı beni topraklıyor, o karanlıkta beni her ne bekliyorsa, en azından onunla yalnız yüzleşmediğimi hatırlatıyor.

En azından bir şey var. "Birlikte,"

diyor basitçe. "Birlikte", kabul

ediyorum.

El ele mağaranın girişine, içeride bizi bekleyen dehşete ya da gerçeğe doğru ilerliyoruz. Arkamızda, aç olanlar sabırlı, kadim bir açlıkla inişimizi izliyor.

Mağara ağzı bizi içine alırken, bilinen dünya ile ötesinde bizi bekleyen şey arasındaki eşikten geçerken karanlık formlarımızı yutuyor, geriye baktığımda gördüğüm son şey Adam, hala vadinin kenarından izliyor, o korkunç neredeyse insan gülümsemesi bu mesafeden bile görülebiliyor.

Sonra karanlık bizi tamamen ele geçirir.

Gerçek kabus başlıyor.

AUBREY

T mağara bizi bütünüyle yutuyor, dışarıdaki mehtaplı geceden sonra mutlak karanlık. Hareketsiz duruyoruz, gözlerimizin kasvete alışmasına izin veriyoruz, dar alanda nefes alış verişlerimiz gürültülü. Buradaki hava farklı, bayat,

Evet, ama aynı zamanda her nefes alışımında boğazımın arkasını kaplayan garip bir metalik tang taşıyor.

Jensen cebini karıştırarak, "Bekle," diye fısıldar. Küçük bir el feneri çıkarıp yakıyor. Ben de hemen ceplerimi yoklayıp kendiminkini çıkarıyorum ama ışık zayıf bir turuncu renkte ve yanıp sönüyor.

"Yakın durun," diyor. "Bizi ayırmaları kolay olacak."

Dar geçit önümüzde uzanıyor, kaba taş duvarlar nemden parlıyor, zemin engebeli ve tehlikeli. Uzaklarda bir yerden su damlıyor, içi boş bir çınlama odaların içinde yankılanıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak soruyorum. Mağaranın içine, karanlığa, asla çıkamayacağımız geçitlere doğru yürümeye devam mı edelim? "Aç olanlar bizi özellikle burada istediler," diye mantık yürütüyorum, ışığın ulaşamayacağı karanlığı tarayarak. "Bunun bir anlamı olmalı."

"Ya da bizi uygun bir tuzağa düşürdüler," diye mırıldandı Jensen ama engebeli zeminde dikkatle ilerlemeye başladı.

Peşimizdeki yaratıklara karşı pek işe yaramayacağını bilsem de, elim silahımda, arkadan takip ediyorum. Mağara daha geniş bir odaya açılmadan önce kısa bir süre daralıyor, tavan yetersiz ışığımızın ulaşamayacağı kadar yükseliyor.

"Nedir o?" İleride yerdeki karanlık bir lekeyi işaret ederek soruyorum.

Jensen ışını oraya doğru yönlendirir ve kömürleşmiş taş ve küllerden oluşan bir daire ortaya çıkarır; uzun süredir soğuk olan ama açıkça görülebilen bir kamp ateşi alanı.

"Biri burada kamp kurmuş," diyorum, tüm içgüdülerim harekete devam etmemi söylemesine rağmen diz çöküp inceliyorum. Küle dokunuyorum, soğuk ve nemli buluyorum. "Yakın zamanda."

"Bu hiç mantıklı değil," diyor Jensen, ateş çukurunun etrafındaki alanı aydınlatırken kaşlarını çatarak. "Ateşi ne yapacaklar ki?"

"Belki yürüyüşçüler? Mağara kaşifleri?" İkimiz de yılın bu zamanında bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu bilsek de öneriyorum.

"Hayır," der Jensen yavaşça. "Bak."

El feneri ışını, odanın etrafına dağılmış diğer yerleşim izlerini ortaya çıkarır - bir duvara yaslanmış yırtık pırtık bir sırt çantası, uyku tulumu olabilecek bir şeyin kalıntıları, boş yiyecek ambalajları ve su şişeleri.

"Burada biri yaşıyordu," diyorum, farkına vardığım şey mideme soğuk ve ağır bir şekilde yerleşiyor. "Sadece gelip geçen değil, kalan."

Jensen acımasızca başını sallıyor. "Ve ateş yakacak, erzak bulunduracak kadar organize ve zekiydiler." Gözleri benimkilerle buluşuyor, aramızdan anlayış geçiyor. "İçgüdülerıyla hareket eden vahşi yaratıklardan daha fazlası."

Bu ima nemli havada asılı kalıyor. Nate

mi? Burası Nate'in geldiği yer olabilir mi?

Ve eğer öyleyse, ailesi burada mı? Lainey?

Sırt çantasına doğru ilerliyorum, burada ne olmuş olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulma, anlama ihtiyacının çekimine kapılıyorum. Malzeme yıpranmış, yaş ve nemden rengi solmuş ama yine de bizim zamanımızdan kalma bir yürüyüş çantası olarak tanınabilir, Target'tan alabileceğiniz bir şey.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Jensen, ben yanında diz çökerken yakınımda duruyor.

Titreyen parmaklarımla ana bölmeyi açıyorum ve içindekileri ortaya çıkarmak için çekiyorum. Çoğunlukla kâğıtlar - plastik kılıflarda korunan belgeler, korumaya rağmen kenarları nemden kıvrılıyor. Altlarında, elimden daha küçük, deri ciltli bir kitap.

Kapağı yıpranmış, derisi zamanla ve kullanımla kararmış. Ön yüzünde isim kabartması yok ama ilk sayfayı açtığımda kalbim duracak gibi oluyor.

Lainey Wells'in malı.

Kız kardeşimin el yazısı, o kadar tanıdık ki göğsümü ağrıtıyor. Doğum günü kartlarında, birlikte yaşadığımız zamanlarda buzdolabıma bıraktığı notlarda, ödünç verdiği kitapların kenarlarında "Bu bölümü seveceğini düşünmüştüm!" ya da "Bana annemi hatırlatıyor" gibi yorumlarla beliren aynı döngüsel yazı.

"Bu Lainey'nin," diyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Onun günlüğü."

Jensen yanıma çömeliyor, ışığı yaklaştırırken omzunu omzuma bastırıyor. "Orada başka ne var?"

Günlüğü bir süreliğine kenara koydum ve plastik korumalı belgeleri dikkatlice çıkardım. Doğum belgeleri. Ölüm kayıtları. Yaşlılıktan sararmış evlat edinme belgeleri. Hepsi tek bir isimle bağlantılı: Josephine McAlister.

"Bunlar tanıdık geliyor," diyor Jensen. "bunlar vardı. Araştırma. Kanıt."

İnanamayarak onları karıştırmaya başladım. McAlisters ve Josephine hakkında topladığı her şey. Ailemizle olan bağlantı.

Özellikle bir belge dikkatimi çekiyor: 1847 yılına ait, Josephine adında bir bebeğin evlat edinme kaydının kopyası; öz ailesi Thomas ve Amelia McAlister olarak listelenmiş, ikisi de ölmüş. Evlat edinen ailenin adı su hasarı nedeniyle kısmen gizlenmiş, ancak yeterince görülebiliyor: Wells.

"Haklıydı," diye fısıldıyorum, Jensen bana Donner Party ile olası bağlantımdan ilk bahsettiğinden beri kaçındığım gerçek şimdi ellerimde çürütülemez bir şekilde duruyor. "Biz Josephine McAlister'ın torunlarıyız."

"Aramaya devam et," diye ısrar ediyor Jensen, ikimizi de saran gerilime rağmen sesi nazik.

Ellerim titreyerek Lainey'nin günlüğüne dönüyorum ve yaklaşık dört yıl önceki ilk girişi açıyorum.

15 Mart 2021

Bugün inanılmaz bir şey buldum. Josephine McAlister'ın doğum kayıtları, Donner trajedisinden sonra evlat edinildiğini gösteriyor. Aile adı bizimkiyle uyuyor-Wells. Tesadüf olabilir ama içimden bir ses hayır diyor. Bu aradığım bağlantı, dağların beni her zaman çağırmasının nedeni.

Sayfaları ileriye doğru çeviriyor, kız kardeşimin yolculuğunun kendi sözleriyle ortaya çıkışını izliyorum.

3 Mayıs 2021

Annem biliyordu. Bilmesi gerekirdi. Bize açlık hakkında anlattığı tüm o hikayeler, kanında nesilden nesile geçen şey hakkında. Hep şizofreninin konuştuğunu düşünmüştüm ama ya öyle değilse? Ya bizi uyarmaya çalışıyorsa?

18 Temmuz 2021

Adam çok fazla takıntı yaptığımı düşünüyor. Bu işin peşini bırakmam gerektiğini söylüyor. Adam anlamıyor. Nasıl anlayabilir ki? Bu onun ailesi değil, onun kanı değil. Dağların benim gibi çağırdığını hissetmedi, hayatı boyunca kar ve açlık hayalleri kurmadı.

Bu sayfalarda ortaya çıkan örüntüyü fark ettiğimde kalbim daralıyor. Lainey'nin büyüyen saplantısı. Adam'ın onu kontrol etme çabaları. Dairemde birlikte oldukları kısa süre içinde tanık olduğum aynı zehirli dinamik, ama fark ettiğimden daha kötü.

2 Eylül 2021

Adam arabanın anahtarlarını aldı. Araştırmama "ara" vermem gerektiğini söyledi. Sanki neye ihtiyacım olduğuna o karar verecekmiş gibi. Sanki bana sahipmiş gibi. Bir süreliğine ona duymak istediklerini söylemek zorunda kalabilirim. Birlikte oynayalım. Kazandığını düşünmesini sağla. Devam edebilmemin tek yolu bu.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, öfkem göğsümde alev alev yanıyor. "Onu izole ediyordu, kontrol ediyordu. Klasik istismarcı taktikleri."

Sayfaları çevirmeye devam ediyorum, kız kardeşimin saplantı haline gelişini ve Adam'ın onu durdurmak için artan çabalarını izliyorum.

10 Ocak 2022

Rüyalar kötüleşiyor. Daha canlı. Uyandığımda ağızımda kan tadı alabiliyorum. Annemin açlık konusunda ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Bu sadece bir metafor ya da hayal değil. Bu gerçek. Kanımızda var, nesilden nesile aktarılıyor, bir şey onu uyandırana kadar uykuda. Bu dağlarda bir şey beni çağırıyor, Aubrey. Keşke sana anlatabilseydim. Keşke anlayabilseydin. Ama seni bundan korumam gerek. Benim gibi olmaktan. Annem gibi.

Adım sayfadan fırladı ve sistemime bir şok gönderdi. Lainey başından beri bana yazıyordu, bir gün onları bulacağımı bilerek -ya da umarak- bu kelimeleri bırakmıştı.

5 Mart 2022

Adam beni toplanırken yakaladı. Büyük kavga. Bana ilk kez vurdu. Bu "çılgın takıntı" yüzünden kendimi mahvetmeme izin vermeyeceğini söyledi. Eğer seversem

duracağımı söyledim. Ona, onunla ya da onsuz dağa gideceğimi söyledim. Bunu söylediğimde içinde bir şeyler değişti. Çok sessizleşti, sonra eğer gitmeye kararlıysam kendisinin de geleceğini söyledi. "Beni kendimden korumak için" dedi. Ama gözlerindeki bakış beni öfkesinden daha çok korkuttu.

22 Nisan 2022

Bize yardım edebilecek birini buldum. Dağları herkesten iyi bilen Jensen McGraw adında bir rehber Adam ona güvenmiyor ama ben güveniyorum. Jensen'ın bu dağlarla kendi bağlantısı var, bunu gözlerinde görebiliyorum. Burada sıradan açıklamaların ötesinde şeyler olduğunu anlıyor. Yarın McAlister'ların yaşadığı varsayılan bölgeyi araştırmaya gidiyoruz. Josephine'in kan ve açlık içinde doğduğu yeri. Her şeyin başladığı yer.

Jensen'a bakıyorum, gözlerinden belli olan acıya rağmen bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor. "Sana güvendi," diyorum usulca.

"Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım," diye yanıtlıyor, sesi duygusallıktan pürüzlü.

"Burada beni neyin beklediğini bilemezdin." Günlüğe, son sayfalara geri dönüyorum, kalbim bulabileceğim şeyden korkuyla çarpıyor.

3 Mayıs 2022 (Sanırım. Günler artık birbirine karışıyor)

Mağaralar bulduk. Jensen çok derine inmememiz konusunda bizi uyardı ama aradığım şeyin daha derinde olduğunu biliyorum. Adam dağlara vardığımızdan beri garip davranıyor; sürekli beni izliyor ama aynı zamanda mağaralara doğru çekilmiş gibi görünüyor. Bazen onu kendi yansımamdan tanıdığım bir açlıkla karanlığa bakarken yakalıyorum.

Bana bir şeyler oluyor. İkimize de. Değiştiğimi hissedebiliyorum. Kemiklerimde başlayıp dışarıya doğru yayılan soğuğu. Yükselen duyular. Her zamankinden daha canlı rüyalar.

Açlık her geçen gün daha da artıyor. Bir gün gerçek olabileceğinden korkuyorum.

Üç yıl öncesine ait son yazıya, kız kardeşimin yazdığı son sözlere bakarken ellerim titriyor.

5 Mayıs 2022

Adam geçen gün beni ısırdı. Öfkeyle yaptı ama o olmadığını söyleyebilirim. Belki de hiç o olmadı. Belki de hep başka bir şeydi. Başka biri. Tanıdığım adamı özliyorum.

Değiştiğimi hissedebiliyorum. Çok üşüyorum. Açlık artık her şeyim. Adam da değişiyor, ama farklı bir şekilde. Benim hoşlanmadığım şeylerden o hoşlanıyor.

Daha derin mağaralarda başkalarını bulduk. Bizim gibi ya da bizim dönüştüğümüz gibi başkaları. Kanımızdaki bir şeyi fark ettiler. Benim kanımda. Bana bir şeyler gösterdiler, öğrettiler. Kitaplarda olmayan ama benim bildiğim tarihi.

Umarım bunları bulursun, Aubrey. Sana ailemiz, McAlister'lar ve Josephine hakkındaki gerçekleri anlatmadığım için üzgünüm. Seni koruduğumu sanıyordum. Belki de sadece annem gibi olduğumu düşünmenden korkuyordum. Ama ona musallat olan şey, bana ve hepimize musallat olan şeydi. Yüzleşmezsen ondan asla kaçamazsın.

Başını

kaldır.

Isır onu.

Seni seviyorum, kardeşim. Her zaman sevdim. Lütfen dönüştüğüm şey için beni affet.

Ve eğer eskiden ben olan şeyi görürsen, koş. Tereddüt etmeyin. Arkana bakma.

Sadece koş.

Çok acıktım.

Günlük burada bitiyor, son sayfası yırtılmış, el yazısı giderek düzensizleşiyor, sanki kontrolünü zar zor sağlayan biri tarafından yazılmış gibi.

Küçük kitabı göğsüme bastırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Üç yıllık arayıştan, umuttan, korkudan sonra işte gerçek. Kız kardeşim ölmedi. Daha kötü bir şey oldu.

Dönüştü. Aç olanlardan biri oldu.

Ve Adam... Adam sadece dönüşmedi, bunu benimsedi. Bundan zevk aldı.

Diğerlerini yönetirken gördüğümüz lider oldu.

Sonunda Adam kazandı.

Ve Lainey kaybetti.

Hala ondan kurtulmuş değil.

"Çok üzgünüm Aubrey," diyor Jensen sessizce, eli omzumda sıcak bir ağırlık gibi.

"Biliyordu," diyorum gözyaşlarımın arasından, boğazım düğümlenerek.

"Ona neler olduğunu biliyordu. Sonunda bunu bulmam için bırakacak kadar Lainey'di."

"Seni uyarmaya çalışıyordu," diyor Jensen. "Seni korumak için, o zaman bile."

Şimdi bile düşünüyorum. Ya gerçekten küçük Nathaniel'i o gönderdiyse?

Kendimi toparlamaya çalışarak elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum.

"Josephine'le olan bağlantım yüzünden," diyorum, sonunda parçalar yerine oturuyor. "Çünkü ben ailedenim."

Mağara sisteminin derinliklerinden bir ses yankılanıyor - su damlası değil, taşların çökmesi değil, başka bir şey.

Canlı bir şey.

Karanlığın içinden bize doğru geliyor.

"Yola devam etmeliyiz," diyor Jensen aceleyle. Belgeleri ve günlüğü alıp ceketimin cebine koyuyor. "Başka bir çıkış yolu daha var," diyor Jensen elimi tutarak. "Arka odadan. Bu bizim tek şansımız."

Uzak duvardaki dar bir açıklığa doğru hızla ilerliyoruz, el feneri ışını taşın üzerinde çılgınca sekiyor. Arkamızda, mağaranın zemininde yumuşak ayak sesleri yankılanıyor; aç olanlar az önce çıktığımız odaya giriyor.

Daha küçük bir geçide girdiğimizde, bir ses sesleniyor - aç olanlarla ilişkilendirmeye başladığım insanlık dışı hırıltılar veya hırıltılar değil, ama gerçek bir ses. Bozuk, evet, ama tanınabilir. Olabilecek en korkunç şekilde tanıdık.

"Aubrey." Bir kadın sesi, nadiren kullanılmış gibi çatlak ve gergin.

Lainey.

Olamaz. Bunca zamandan sonra olmaz. Dönüşümünü doğrulayan kendi sözlerinden sonra olmaz. Nate'in hala hayatta olduğunu söylediğini biliyorum, onlardan biri, ama yine de-

Tereddüt ediyorum, Jensen'ın kolumu ısrarla çekmesine rağmen yarı dönüyorum. "Yapma," diye tıslıyor. "Bu bir tuzak. Onun sesini kullanan her neyse

Lainey artık yok. Sana kendisi söyledi."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama o sesin -kız kardeşimin sesinin çekiciliği neredeyse hayatta kalma isteğimden daha güçlü.

Burada olmamın tek sebebi o. Bütün amacım o.

Bu gittiğinde ne olacak?

"Aubrey, lütfen," diye yalvarıyor Jensen, elimi sıkıca kavırıyor. "Seni uyardı. Az önce seni uyardı. Arkana bakma. Sadece kaç."

Lainey'nin yazılı son sözleri zihnimde yankılanıyor ve karanlığın içinden gelen sesinin büyüsunü bozuyor. Titreyen bir nefesle sese doğru dönüyorum ve Jensen'ı mağara sisteminin derinliklerine, kız kardeşimden geriye kalanlardan uzağa kadar takip ediyorum.

Geçit daha da daralıyor, omuzlarımıza ancak yetecek kadar genişliyor, tavan o kadar alçalıyor ki çölmek zorunda kalıyoruz. Takip sesi büyüyor

Arkamızda daha da soluklaşıyor, ancak gerçekten onları geride mi bırakıyoruz yoksa onlar sadece daha derine gitmemize izin mi veriyorlar, bilemiyorum.

"Bu işin sonu nereye varacak?" Nefes nefese kaldım, yakın sınırlar bende olduğunu bilmediğim bir klostrofobiyi tetikledi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Jensen, sesi gergin. "Ama onlardan uzakta ve şu anda önemli olan tek şey de bu."

Ama bizi bir çıkmaz sokağa, bir tuzağa sürüklüyor olabilirler.

JENSEN

T El fenerimin ışını karanlığı yararak eski mağara duvarlarının hayaletimsi parçalarını aydınlatıyor. Aubrey ilerliyor, silueti zaman zaman gölgelerle birleşiyor.

Taşa kasıtlı olarak kazınmış gibi görünen işaretleri takip ediyor - aralıklarla tekrarlanan üç paralel çizgi, bizi dağın kalbinin derinliklerine götüren ekmek kırıntılarının izi gibi.

"Bunları bıraktı," diyor Aubrey, parmak uçlarıyla izleri takip ederken sesi huşu ve dehşet karışımıyla boğuklaşıyor. "Lainey hâlâ bir iz bırakacak kadar akli başındaydı."

Hiçbir şey söylemiyorum, sesi kederden çatlarken bile omuzlarının kararlılıkla sertleşmesini izliyorum. Günlükteki ifşaat onu derinden sarsmıştı; kız kardeşinin dönüştüğünün, aç olanlardan biri haline geldiğinin, bu mağaralarda bir yerlerde bir zamanlar Lainey olan bir şeyin hâlâ var olduğunun teyidi. İçinde savaşılan çelişkili duyguları sadece hayal edebiliyorum: gerçeğin dehşeti, nihayet bilmenin garip rahatlığına ve sevdiğiyle birlikte olma özlemine karşı savaşıyor.

"Bunlar diğerlerinden daha taze görünüyor," diye gözlemliyorum, daha az yıpranmış görünen yeni bir dizi izi incelerken, çizikler koyu renkli taş karşı daha açık renkte. "Bunları daha sonra yapmış olabilir, sonra..."

İkimizin de ne düşündüğünü söylemek istemediğim için sözümü kesiyorum: o değiştikten sonra, açlık bastırdıktan sonra.

"Dönüştükten sonra," diye bitiriyor Aubrey benim yerime, gerçeklerden kaçmayı reddederek. "Asıl soru neden? Eğer artık... kendisi değilse neden bir iz bıraktı?"

İşaretler bizi bir dizi daralan geçide yönlendiriyor. İlerlediğimiz her adımda hava daha da kalınlaşıyor, ağırlaşıyor, dağın ağırlığı hem fiziksel hem de psikolojik olarak üzerimize baskı yapıyor.

Sonra, aniden, geçit devasa bir odaya açılıyor, o kadar geniş ki el feneri ışınlarımız uzak duvarlara veya tavana ulaşamıyor. Kapalı tünelden sonraki ani genişlik bir anlık baş dönmesi yaratıyor, perspektifte kafa karıştırıcı bir değişim.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Aubrey, sesi etrafımızdaki boşluk tarafından emiliyor.

Gözlerimiz alıştıkça, odanın hatları yetersiz ışıktaki çözölmeye başlıyor. Zemin kabaca dairesel bir şekilde uzanıyor, merkezde sadece bir yerleşim yeri olarak tanımlanabilecek bir şey hakim - hurda malzemelerden inşa edilmiş, merkezi bir açık alanın etrafında belli belirsiz bir düzende düzenlenmiş kaba barınaklar. Uzun süreli yerleşimin kanıtları sarıyor: atılmış giysiler, modern yürüyüş ekipmanlarından yeniden tasarlanmış kaplar, özel alanlar yaratmak için asılmış yırtık pırtık muşambalar.

"Burada yaşıyorlardı," diyorum, farkına vardığım şey mideme soğuk bir şekilde yerleşiyor. "Sadece var olmuyorlar. Ama *yaşıyorlardı*."

Aubrey en yakındaki barınağa doğru ilerler, kırık çadır direkleri ve hava koşullarından yıpranmış kumaşlardan bir araya getirilmiş bir yapı. Girişine çömelip ışığını içeriye tutuyor.

"Şuna bak," diye sesleniyor, sesi gergin.

Ona katılıyorum, küçük alana bakıyorum. İçeride kirli battaniye ve paçavralardan oluşan bir palet yatıyor, yatak olarak düzenlendiği belli. Yanında, düz bir taşın üzerinde küçük bir nesne koleksiyonu dikkatle sergileniyor: kararmış bir madalyon, yüzü çatlamış bir erkek saati, bir çocuğun plastik oyuncağı - boyası büyük ölçüde aşınmış bir at.

Bana Duke'u hatırlatıyor.

"Eşyalar," diyor Aubrey usulca. "Hatıralar."

"Ya da ganimetler," diye karşı çıkıyorum acımasızca, imayı görmezden gelemiyorum. "Kurbanlarından."

Doğruldu ve ışığını yerleşim yerinde gezdirdi. "Bu bir zekâ ve organizasyon seviyesine işaret ediyor. Nathaniel ya da Lainey. Onlar

Barınak yaratmak, anlamlı nesneler toplamak ve düzenlemek için insanlıklarını yeterince korudular."

Büyük barınaklardan birinin yanında toplanmış modern yürüyüş ekipmanlarını (yırtık sırt çantaları, tek botlar, kırık trekking batonları) incelerken, "Farklı aşamalar olabilir," diyorum. "Ne kadar uzun süredir dönüşüm geçiriyorlarsa, o kadar çok şey koruyorlar ya da iyileşiyorlar. Hank ve Red yeni değişti. Ama diğerleri... Nate onlara orijinaller diyor. Onlar farklı."

Belki bile edilebilirler. Belki de buradan çıkış yolumuz *budur*.

Aubrey, büyükbabamın zamanından beri görmediğim bir tasarıma sahip metal bir matarayı dikkatle kaldırarak, "Bu eşyaların bazıları onlarca yıllık görünüyor," diyor. "Bir de şuna bakın."

Işığı, yerleşim kanıtlarının giderek daha eski, daha ilkel hale geldiği odanın uzak bir bölümünü aydınlatıyor. Dallardan ve hayvan postlarından yapılmış yapılar. Kemik ve taştan yapılmış aletler. Nesiller boyu süren, mümkün görünenden çok daha eskilere uzanan bir yerleşimden söz eden eserler.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyorum, el yapımı toprak bir benzeyen, yüzeyi Lainey'nin bıraktığı izleri yansıtan kaba sembollerle süslü şeyi incelemek için çömeliyorum. "Donner Party olayı sadece 175 yıl önceydi. Bu eserler tarih öncesine ait gibi görünüyor."

Aubrey, "Açlık daha önce var olmadıysa tabii," diyor, sesi onun dehşeti ele alış biçimi olarak tanıdığım tarafsız, analitik bir nitelik kazanıyor -Mesafe koymak, analiz etmek, bölümlere ayırmak. "Ya sadece Donner Party'den kurtulanlar değilse? Ya lanet, hastalık ya da her neyse, zaten bu dağlardaysa? Yerli halkların bildiği, kaçındığı bir şeyse?"

Bu imadan rahatsız olmuş ama yine de şaşırmamış bir şekilde duruyorum. "Yerliler bu konuda Donner Party'yi bizzat uyarmışlardı. Bu onlar için her zaman bir tabu oldu. Ne olacağını biliyorlardı ama yerleşimciler dinlemedi. İşler hep böyle yürümez mi?"

Yerleşimi keşfetmeye devam ediyoruz, odanın derinliklerine doğru ilerliyoruz, her keşif tedirgin edici tabloyu daha da derinleştiriyor. Yapılar merkeze doğru sanki bir tür sosyal hiyerarşiye işaret ediyormuş gibi daha ayrıntılı hale geliyor. En büyük sığınak gibi görünen yerin yakınında, oturma yeri olarak düzenlenmiş daha küçük taşlarla çevrili düz bir taş masa buluyoruz.

"Bir buluşma yeri mi?" Aubrey elini masanın yıpranmış yüzeyinde gezdirerek yüksek sesle merak ediyor.

"Ya da bir beslenme yeri," diyorum, taşı desenleyen koyu lekeleri işaret ederek, doğal olamayacak kadar düzenli, tesadüfî olamayacak kadar çok sayıda.

Aubrey elini yanmış gibi geri çekiyor ve içgüdüsel olarak kot pantolonuna siliyor. "Tanrım," diye fısıldıyor, profesyonel tarafsızlığı bir anlığına kayboluyor.

"Özür dilerim," diyorum, sadece lekeleri işaret ettiğim için değil, her şey için

-Kız kardeşi için, ortaya çıkardığımız korkunç gerçek için, tüm bunlardaki kendi rolüm için. "Sana Lainey'den en başından bahsetmeliydim. Belki o zaman-"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi," diye araya , sesi titremesine rağmen kararlı. "Yine de aramaya gelirdim. Yine de kendimi burada bulurdum. Tek fark yalnız olabilirdim." Gözlerimiz loş ışıktaki buluşuyor, anlayış geçiyor. Aramızda ne olursa olsun -çekim, bağlantı, aldatmacalarımızın karmaşıklığı- en azından bu dehşetle birlikte yüzleşiyoruz. İkimiz de bu yükü tek başımıza taşımak zorunda değiliz.

İkimiz de yalnız ölmek zorunda değiliz.

Gürültülü bir çatırtı aniden sessizliği yarıyor, ardından etrafımızdan geliyormuş gibi görünen alçak bir gümbürtü geliyor. Ayaklarımızın altındaki zemin titriyor, görünmeyen tavandan aşağıya ince bir toz ve küçük taş yağmuru yağıyor.

"Neler oluyor?" Aubrey içgüdüsel olarak bana yaklaşıyor soruyor.

"Mağarada," diye cevap veriyorum, kolundan tutup onu koruyorum.

"Yapmamız gereken hareket et. Şimdi!"

Girdiğimiz geçide doğru koşuyoruz, ancak gümbürtüler şiddetleniyor, zemin dik durmayı zorlaştıracak kadar şiddetli sallanıyor. Arkamızda kulakları sağır eden bir gürültü patlıyor, tonlarca kayanın kopup düşme sesi.

Aubrey'i önümde, daha dar olan geçidin görece güvenli kısmına doğru itiyorum. "Yürü!" Yıkılan taşların kakofonisi arasında bağıriyorum. "Tam arkadayım!"

Dengesiz zemine rağmen çevik bir şekilde ileri atılıyor. Ben de onu takip ediyorum, ancak bir adım gerisindeyken dünya etrafımda patlıyor gibi görünüyor. Devasa bir tavan parçası doğrudan yoluma düşüyor, beni birkaç santimle ısıkalıyor ama geçidi tamamen kapatıyor. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruluyorum, toz ve enkaz beni boğucu bir bulutla sarıyor.

Bir an için göremiyorum, kulaklarımdaki çınlama ve kendi çaresiz öksürüğümün başka bir şey duyamıyorum. Sonra Aubrey'nin sesi ,

Aramızdaki kayanın düşmesiyle
boğuklaştı. "Jensen! Jensen, iyi
misin?"

Ayağa kalkmaya çalışarak bizi ayıran yıkılmış kaya duvarına doğru ilerliyorum. "Ben iyiyim," diye sesleniyorum, elimi serin taş bariyere bastırarak. "Sadece nefesim kesildi. Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diye cevap veriyor, sesi endişeyle gerilmiş. "Ama geçit tamamen tıkalı. Hiçbir yol göremiyorum."

El fenerimi etrafa tutarak hasarı değerlendiriyorum. Çökme kapsamlı - tonlarca kaya geçidi yerden tavana kadar dolduruyor, sahip olmadığımız ekipman olmadan yerinden oynatmak imkansız.

"Başka bir yol bulmam gerekecek," diyorum ona, göğsümde kabaran paniğe rağmen sesimi düz tutmaya çalışarak. Aubrey'nin diğer tarafta tek başına, bu mağaralarda sinsice dolaşan her neyse ona karşı savunmasız olduğu düşüncesi içime soğuk bir korku dalgası gönderiyor. "Olduğun yerde kal. Ben sana döneceğim."

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Bu zaman kaybı olur. İlerlemeye devam etmeliyiz. Sizin tarafınızda başka bir yol olmalı."

"Aubrey, seni bırakmıyorum-"

"Beni terk etmiyorsun," diye araya giriyor. "İkimiz de aynı yere doğru gidiyoruz. Birbirimizi bulacağız. Silahım, günlüğüm ve bir el fenerim var. İyi olacağım."

Alnımı serin taş bastırıyorum, hayal kırıklığım onun haklı olduğu bilgisiyle savaşıyor. Onu bulmak için geri dönmek saatlerimizi alabilir, özellikle de aç olanlar potansiyel olarak yaklaşırken.

"Tamam," diye gönülsüzce kabul ediyorum. "Ama bir şey ters giderse bağırırsın."

Ve seni bulmak için cenneti ve cehennemi hareket ettireceğim.

Ayak sesleri kayboluyor ve beni göçüğün çöken tozunda yalnız bırakıyor. Derin bir nefes alıyorum, duygularımın dalgalanmasına karşı kendimi sabitliyorum - onun güvenliği için korku, ayrılığımızın yarattığı hayal kırıklığı, onu tekrar bulma kararlılığı. Bu duyguların hiçbirisi şu anda bana hizmet etmeyecek. Odaklanmam, bu labirent gibi mağaralarda başka bir yol bulmam gerekiyor.

Ana odaya doğru geri dönüyorum, şu anda tıkalı olanla aynı genel yöne gidebilecek başka geçitler veya açıklıklar olup olmadığını tarıyorum. Yerleşim alanı belirgin bir çıkış sunmuyor, ama ben

El fenerim uzak duvardaki dar bir yarığa takılıyor; bir insanın geçebileceği kadar geniş değil ama kesinlikle potansiyel bir yol. Daha iyi bir seçeneğim olmadığı için açıklığa yaklaşıp omzumla test ediyorum. Dar ama geçilebilir. Yana dönüyorum, midemi emiyorum ve çatlağa doğru ilerliyorum, ilerlerken kaba taş sırtıma ve göğsüme sürtünüyor. Geçit aşağı doğru açılıyor, zemin kayganlaşıyor.

nem, her adımı tehlikeli hale getiriyor.

Yarık sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam ediyor, klostrofobik bir sıkışma ile tekrar daralmadan önce ara sıra daha rahat hareket etmeye izin verecek kadar genişliyor. Kapalı alanda nefesim daralıyor, her nefes alışımında daha önce fark ettiğim o garip metalik kokuyu alıyorum, ama şimdi daha güçlü. Daha keskin.

Sonunda geçit aniden başka bir odaya açılıyor, yerleşim alanından daha küçük ama yine de ışığının her köşeye ulaşamayacağı kadar büyük. Buradaki hava farklı - midemi içgüdüsel bir tiksintiyle sıkıştıran hastalıklı tatlı bir koku ile ağır.

El fenerimi odanın içinde gezdirirken, ışını uzak duvarın yanında soluk ve yansıtıcı bir şeye takılıyor. Yaklaştıkça şekilsiz kütle korkunç bir görüntüye dönüşüyor: kemikler. Yüzlerce, belki de binlerce kemik, odanın duvarına doğru büyük bir yığın halinde yığılmış. İnsan kemikleri, kafatasları, uyluk kemikleri, kaburgalar, omurlar arasında açıkça görülebiliyor, hepsi grotesk bir ölüm anıtında bir araya toplanmış.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım atarken kelimeler istemsizce ağızımdan kaçıyor.

Kemiklerin arasına serpiştirilmiş kişisel eşyalar - çeşitli dönemlere ait, bazıları çürüyüp neredeyse toz haline gelmiş, diğerleri daha yeni ve tanınabilir giysiler. Bir kadının yüksek topuklu ayakkabısı belki de 1950'lerden kalma. Bir erkeğin deri cüzdanı, malzemesi yaşla birlikte çatlamış. Kumaşı solmuş ama üzerinde hala tanınabilir bir çizgi film karakteri taşıyan bir çocuk sırt çantası. Hepsi de bu mağaralarda son bulan hayatlara tanıklık ediyor, onlarca yıl, belki de yüzyıllar boyunca aç olanlar tarafından tüketiliyor.

Burası bir beslenme alanı.

Açlık giderildikten sonra geriye kalanlar için bir çöplük.

Kendimi daha yakından bakmaya zorluyorum, ne bulacağımdan korkuyorum ama bulmam gerektiğini de biliyorum. Kemiklerin arasında Lainey'e ait kanıtlar. Dönüşmek yerine burada öldüğünün kanıtı. Bir parçam onu bulmayı umuyor -ölüm, aç olanlardan biri olmaktan daha nazik bir kader olurdu.

Ama acımasız araştırmam kesin bir şey ortaya çıkarmadı. Tanıdığım bir kıyafet yok, kesin bir kanıt da yok.

Bu ölüm odasından uzaklaşmak için can atarak kemik yığınının uzaklaşıyorum. Bu odadan üç geçit daha çıkıyor, taşta karanlık ağızlar açılıyor. Hangisi beni Aubrey'e geri götürebilir? Hangisi beni daha derine, bu mağara sisteminin sahip olduğu kalbe götürebilir?

Kararsızlıktan felç olmuş bir halde dururken, en soldaki geçitten bir ses yankılanıyor - o kadar zayıf ki hayal etmiş olabilirim. Nefesimi tutuyorum, duymak için zorlanıyorum.

İşte yine geliyor. Bir ses.

Bir kadın sesi, yumuşak ve melodik, ninni gibi bir şey söylüyor.

Mağaranın doğal bozulmasında kaybolan kelimeler belirsiz, ancak melodi akıldan çıkmayacak kadar tanıdık.

Bunu daha önce de duymuştum.

AUBREY

Daranlık canlı bir şey gibi etrafımı sarıyor, ağır ve baskıcı, tenime baskı yapıyor. El fenerimin ışını her adımda daha zayıf görünüyor, piller yavaşça bitiyor ve beni küçülen bir ışıkla baş başa bırakıyor. dolambaçlı geçitte gezinirken ışık kabarcığı.

İlerlerken düşüncelerim korku ve kararlılık arasında gidip geliyor, her adım beni Jensen'dan biraz daha uzaklaştırıyor, bilinmeyene doğru sürüklüyor. Şu anda bizi ayıran kaya duvarı bir kıta bile olabilir. Kendimi hiç bu kadar yalnız, tanıdık ve güvenli olan her şeyden bu kadar soyutlanmış hissetmemiştim.

"Kendini toparla," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sesimin tınısı bastıran sessizlikte küçük bir teselli oluyor. "Hareket etmeye devam et. Başka bir yol bul."

Geçit kıvrılıyor ve daralıyor, dar noktalardan geçmek için zaman zaman yan dönmek zorunda kalıyorum. Kaba taşlar ceketime sürtünüyor ve dar alanda yankılanan nahoş bir sesle kumaşa takılıyor. dağın ağırlığını, her an çökebilecek tonlarca kayayı düşünmemeye çalışıyorum, tıpkı Jensen ile aramdaki tavanın çökmesi gibi.

Örümcekleri düşünmemeye çalışıyorum. Tanrım, burası onlarla kaynıyor olmalı.

Silahımı birkaç dakika içinde üçüncü kez kontrol ediyorum, tanıdık ağırlık ileride bekleyen her neyse ona karşı biraz güvence veriyor. Birkaç mermi açlarla dolu bir mağaraya karşı pek bir şey yapmaz ama

Şarjörü kontrol etmek, emniyeti onaylamak gibi rutin hareketler ellerimi meşgul ediyor, zihnim somut bir şeye odaklanıyor. Neredeyse işe geri döndüğümü düşünerek kendimi kandırabilirim. Tanrım, keşke bunun yerine bir uyuşturucu evine baskın yapmak ve kayıp bir kadını aramak üzere olsaydım. Bunun dışında herhangi bir şey.

Geçit aniden bir odaya açılıyor, yerleşim alanı kadar geniş değil ama ışığımı yutacak kadar büyük. Hava burada farklı hissediyor - biraz daha sıcak, hemen tanımlayamadığım bir koku taşıyor. Topraksı ve tanıdık bir şey, neredeyse...

Home.

Farkına varmak beni yolumda durduruyor. Burası çocukluğumuzun geçtiği ev gibi kokuyor; annemin yaptığı ve her çekmeceye, her dolaba yerleştirdiği lavanta keseleri gibi. Koku beni anında on yıllar öncesine götürüyor, nefesimi kesecek kadar güçlü bir içgüdüsel anı.

Ne oluyor lan?

"Alo?" Tüm sağduyuma rağmen sesleniyorum, sesim hemen karanlık tarafından yutuluyor. "Burada kimse var mı?"

Sadece sessizlik cevap veriyor, ama izlendiğim hissi yoğunlaşıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yavaşça dönüyorum, el fenerimi odanın içinde gezdiriyorum; ışın, duvarlara garip, antropomorfik gölgeler düşüren doğal taş oluşumlarına takılıyor.

İşte o zaman duyuyorum - ilk başta o kadar zayıf ki hayal ettiğimi sanıyorum. Yumuşak bir uğultu, melodik ve unutulmaz derecede tanıdık. Sözsüz bir melodi, nazik bir ritimle yükselip alçalıyor.

Annemin ninnisi. İşte

bu.

Biz küçükken, hastalığı onu böyle şeyleri hatırlayamayacak kadar uzaklara götürmeden önce Lainey ve bana mırıldandığı şarkı. Şimdi biliyorum, gün gibi açık.

"Kim var orada?" Sesleniyorum, sesim artık daha güçlü, korku ve imkânsız umudun karışımıyla hareket ediyor. "Göster kendini!"

Uğultu devam ediyor, biraz daha yükseliyor ama kaynağını tam olarak belirleyemiyorum. Mağaranın akustığı sesi bozuyor, her yerden ve hiçbir yerden aynı anda geliyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

Melodiyi takip ederek odanın derinliklerine doğru ilerliyorum, el fenerimin ışını gölgeden gölgeye çılgınca atlıyor. Uğultu beni

Uzak duvardaki küçük bir oyuya doğru, taştaki doğal bir girinti ben neredeyse üzerine gelene kadar zar zor görülebiliyor.

Işığım oyuya düşerken, karanlıkta bir figür kayıyor - duvara yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş, yüzü keçeleşmiş sarı saç perdesiyle gizlenmiş biri.

Kalbim duruyor, sonra acı içinde öne doğru atıyor.

"Lainey?" Adım kırık bir fısıltıyla ağızımdan kaçıyor, yarı soru, yarı dua.

Uğultu kesildi.

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, figür başını kaldırır. Ve işte orada.

Elaine Wells.

Kız

kardeşim.

Yüzü çelimsiz, elmacık kemikleri doğal olmayan bir şekilde soluk, el fenerimin sert ışığında neredeyse yarı saydam olan cildinin altında çok keskin. Koyu renkli damarlar, yukarıdan görülen nehirler gibi yüzeyin haritasını çıkarıyor ve her kalp atışında gözle görülür bir şekilde titreşiyor. Gözleri ışığı, aç olanlarda gördüğüm o doğal olmayan maviyle yansıtıyor, ama yine de tanınabilir şekilde onunkiler - aynı şekil, arkalarındaki aynı zekâ.

Değişti, dönüştü ama tamamen değil. Hank ya da Red gibi değil. Lainey'den bir şeyler hâlâ insan ve öteki arasındaki bu yarı yolda sıkışıp kalmış durumda.

"Aubrey," diyor, sesi kullanılmamaktan çatlamış ama inkar edilemez bir şekilde ona ait. "Sen geldin."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor, mağaranın sessizliğinde yüksek sesle. Üç yıllık arayış, umutsuzca umut etmek, kâbuslar ve suçluluk duygusu; hepsi bu imkânsız kavuşma anıyla sonuçlanıyor.

"Lainey," diye devam ediyorum, sesim adının etrafında kırılıyor. "Oh, Lainey. Seni buldum. Sonunda seni buldum."

Hem tanıdık hem de yanlış bir şekilde duruyor - hatırladığım kız kardeşi için fazla hızlı, fazla zarif. Daha dolgun ışıktaki daha fazla değişiklik görebiliyorum: tırnakları pençe gibi bir şeye uzamış, dudaklarını ayırdığında dişleri biraz fazla keskin, omurgası yeniden yapılandırılmış gibi duruşu ince bir şekilde değişmiş.

Ama bu o.

Hala *onu* beceriyor.

"Şimdi gelmemeliydin," diyor ama ses tonunda öfke yok, sadece derin bir hüznün var. "Bu dağlar tehlikeli. Günlüğü anlayan için bıraktım, aramaya devam etmeyesin diye."

"Yapmak zorundaydım," diyorum basitçe, tüm içgüdülerim kaçmak için bağırırsa da kendimi sağlam durmaya zorluyorum.

Çünkü bu o ve o değil.

"Seni burada bırakamazdım," diye ekliyorum. "Bilmeden olmaz."

Yüzünde acı dolu bir gülümseme beliriyor ve çok keskin dişleri ortaya çıkıyor. "Her zaman koruyucu. Her zaman bozuk olanı düzeltmeye çalışıyorsun. Hiç değişmemişsin, Aubrey."

İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Lainey kıpırdamıyor, o ışıltılı mavi gözleriyle beni izliyor ve yaklaşmama izin veriyor. Ona dokunacak kadar yaklaştığımda, titreyen bir elimi uzatıyorum, teninin hemen yakınında duraksıyorum.

"Ben...?"

Beni ısıracak mısın?

Belki aldırmam.

Başını sallıyor, hâlâ o hüzünlü gülümsemesini koruyor.

Parmaklarımın yanağını okşamasına izin verdim, yarı yarıya yabancı, yanlış hissetmeyi bekliyordum. Ama sadece teni soğuk, evet, olması gerekenden daha soğuk, ama yine de açıkça insan teni.

Kız kardeşimin yüzü avucumun altında.

"Ne oldu sana böyle?" Fısıldıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Günlük her şeyi açıklamıyordu. Sen nasıl hâlâ... sensin? Diğerleri, diğerlerini gördüm, mürettebatımız, tamamen değiştiler. Kendilerini kaybettiler. Ama sen değil."

Lainey geri adım atıyor, elim yüzünden uzaklaşıyor. Doğal bir oturma yeri olarak kullanılan düz bir taşta doğru ilerliyor ve ona katılmamı işaret ediyor. Öyle yapıyorum, aramızda küçük bir mesafe bırakarak, kafamda hâlâ çalan uyarı zillerini tamamen susturamıyorum.

"Ben hala ben değilim," diyor sessizce. "Artık değilim. Tamamen değilim. Açlık her zaman orada, Aubrey. Her zaman beni tırmalıyor, beslenmeyi talep ediyor. Bazen kazanıyor. Bazen kendimi tamamen kaybediyorum." Ellerine bakıyor, uzun tırnakları el feneri ışığında parlıyor. "Bu özel bir açlık türü. Bir şeyler yiyebiliyorum. Kuşları. Sıçanları. Tavşanlar. Karnımı doyurmak için bir şeyler yiyebilirim ama bu açlığımı gidermiyor. Doyurmuyor."

Gerçekten istediğim şeyi arzulamayı durdurabilirim. Ama bunu diğerlerinden daha iyi kontrol edebiliyorum. En azından bazı zamanlarda."

"Kanımız yüzünden," diyorum, anlıyorum. "Çünkü Josephine McAlister'ın soyundan geliyoruz."

Başını sallıyor, yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Nathaniel tarafından ziyaret edildim," diye açıklıyorum. "Az önce günlüğünü okudum. Ve tabii bir de Jensen var."

"Jensen," diye tekrarlıyor, yüzünden karmaşık bir duygu geçiyor. "Jensen McGraw. Kovboy olan. Yaşıyor mu? Hayatta mı?"

"Evet. Burada benimle birlikte. Seni bulması için onu tuttum ama bir göçük ayrı düştük." Çıktığım geçide doğru bakıyorum, şimdi nerede olduğunu, güvende olup olmadığını merak ediyorum. "Lainey, üç yıl önce ne oldu? Günlük kayıtları aniden durdu. Tek söylediği senin değiştiğin ve Adam'ın da değiştiği idi."

Adam'ın adını duyunca içinden bir ürperti geçiyor, çok şey anlatan içgüdüsel bir tepki. "Adam hiçbir zaman senin düşündüğün kişi olmadı," diyor sesi sertleşerek. "Başta öyle olduğunu sandığım kişi. Kontrolcü ve manipülatif biriydi. Aile geçmişimizi araştırmaya başladığımda, McAlister'larla, bu dağlarla olan bağlantımızı keşfettiğimde beni durdurmaya çalıştı. Takıntılı olduğumu, delirdiğimi söyledi."

"Annem gibi," diyorum usulca.

"Annem gibi," diye onaylıyor, yüz hatlarında bir acı ifadesi beliriyor. "Kimse kendisine deli olduğunun söylenmesinden hoşlanmaz. Ama ben onu görmezden geldim. O, hayatım boyunca ihtiyacım olan bir şeydi. Ve bu işe yaramayınca taktik değiştirdi. Benimle dağlara gelmeye karar verdi. Sonunda beni desteklediğini düşündüm ama aslında sadece nereye gittiğimi, ne bulduğumu kontrol etmek istiyordu."

Ayağa kalkıyor, o tuhaf, fazla akıcı zarafetiyle küçük alanda volta atıyor. "Jensen'ı rehber olarak tuttuk. Yeterince nazikti. Anlayışlıydı. Aile bağlantısından, gördüğüm rüyalarından bahsettiğimde bana deliymişim gibi davranmadı. Aksine, bunu anlıyor gibiydi ve bu nadir görülen bir şeydi." Çatlamış dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ondan hoşlandım."

Bu itiraf göğsümde karmaşık bir şeyler uyandırıyor - belki kıskançlık, belki de sahiplenme. Bunu bir kenara itip onun hikâyesine odaklanıyorum. "Sonra ne oldu?"

"Mağaraların girişini bulduk. Jensen çok derine inmememiz konusunda bizi uyardı ama ben kararlıydım. Adam benimle gelmek için ısrar etti."

Jensen'ın uyarıları." Hatırladıkça yüzü kararıyor. "Onlarla ilk karşılaştığımızda saatlerdir keşifteydik. Aç olanlarla. Kaçmaya çalıştık ama çok fazlaydılar, geçitler çok kafa karıştırıcıydı."

Volta atmayı bırakıyor, kollarını üşümüş gibi kendine sarıyor. "Önce Adam ısırıldı. Bunun olduğunu gördüm; değişimin hemen başladığını, açlığın onu ele geçirdiğini gördüm. Ama yaratıklara saldırmak yerine bana saldırdı. Kendi kız arkadaşına." Sesi hafifçe kırılıyor. "Sanırım şaşırmamalıyım. O zamana kadar bir süredir bana düşmanlık ediyordu. Omzumu, boynumu ısırıldı. Öleceğimi sandım."

Red, Hank ve Cole'u düşünüyorum. "Ama sen onlar gibi değişmedin," diyorum. "Tamamen değil. Kendini kaybetmedin."

"Hayır. McAlister kanı... bizi farklı kılıyor. Dönüşüm daha yavaş, daha az tam. Onunla savaşılabirim, kontrol edebilirim-bazen. Her zaman değil." Doğrudan bana bakıyor, o doğal olmayan mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sanırım annem de kontrol edebiliyordu. Onun nöbetleri de buydu, açlığın onu ele geçirmeye çalışması. Ona verdikleri ilaçlar hiçbir şeyi iyileştirmede, sadece açlığı uykuda tutacak kadar uyuşturdu. Onu hiç dinlemediler, sadece susturmaya çalıştılar. Kimse onu yeterince ciddiye almadı. Hiç ciddiye almıyorlar, değil mi?"

Bu vahiy bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Onca yıl annemizin kötüleşmesini izledim, bunun şizofreni, psikoz olduğuna inandım - oysa aslında bu genetik lanetle savaşıyordu.

"Neden bize söylemedi?" Soruyorum, eski acılar yeniden su yüzüne çıkıyor.

"Ona inanır mıydın?" Lainey nazikçe karşı çıkıyor. "Kim inanırdı ki? Akıl hastası olsa bile, bu onu sessiz ve gözlerden uzak tutmanın bir yoluydu. Kimse travmalarımızı duymak istemiyor. Kimse gerçeği duymak istemez."

"Peki ya şimdi Adam?" Her şeyi anlamaya çalışarak soruyorum.

Lainey'nin ifadesi sertleşiyor, yüz hatlarında gerçek bir korku belirliyor. "Adam dönüşümü tamamen benimsedi. Bundan zevk aldı. Açlık onu daha güçlü, daha acımasız yaptı ve zaten önceden de acımasızdı. Şimdi onların lideri. Aç olanları bir şekilde kontrol ediyor, onları bir sürü gibi yönetiyor."

"Bizi güden kişi o," diye fark ettim.

"Evet." Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, teni benimkine karşı soğuk. "Hâlâ beni istiyor, Aubrey. Açlığa tamamen teslim olmamı, ona eşi olarak katılmamı istiyor... sanırım. Yeterince zekası var, sanırım ilk başta benim kanımdan beslendiği için. Dönüşümle savaştığımda,

İnsanlığıma sarıldığımda, bu onu öfkeliendiriyor. Bunun için beni defalarca cezalandırdı." Duraksıyor. "Hâlâ kanımı istiyor, hâlâ onu kendine güç olarak almaya çalışıyor."

Kollarına bakıyorum, daha önce göremediğim yara izlerini şimdi görüyorum -şiddetin, zalimliğin izlerini. Göğsümde öfke birikiyor, sıcak ve şiddetli. "Onu öldüreceğim," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. "Sana yaptıkları için onu öldüreceğim."

Lainey başını sallıyor, dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşiyor. "Yapamazsın. O artık çok güçlü, diğerleri tarafından çok fazla korunuyor. Ve ayrıca..." Sözlerini yarıda kesiyor, yüz hatlarına teslimiyet gibi bir şey yerleşiyor. "Bununla daha ne kadar savaşılabirim bilmiyorum. Açlık her geçen gün daha da artıyor. Bazen günlerimi, haftalarımı kaybediyorum - kendime kanlar içinde dönüyorum, ne yaptığımı, kimi öldürdüğümü hatırlamıyorum."

"Bir tedavisi olmalı," diye ısrar ediyorum, ellerini sıkarak. "Bunu tersine çevirmenin bir yolu."

"Üç yıldır arıyorum," diyor usulca. "Bu mağaralarda sırlar, lanetle ilgili kadim bilgiler var ama nasıl sona erdirileceğine dair hiçbir şey yok. Bulabildiğim en iyi şey açlığı geçici olarak bastırmanın bir yolu - mağara sisteminin derinliklerinde bulunan bazı mineraller ve çamur karışımı. Bana zaman ve açlık kazandırıyor ama bir tedavi değil."

"O zaman bir tane buluruz," diyorum beni bile şaşırtan bir kararlılıkla. "Birlikte. Ya da en azından onu daha iyi kontrol etmenin bir yolunu. Bu kadar uzun süre hayatta kaldınız. Bir yolu olmalı."

Olmak zorunda.

Lainey yüzümü inceliyor, o yabancı mavi gözlerin ardında umut gibi bir şey titreyiyor. "Benden nefret etmiyor musun? Benden korkmuyor musun? Neye dönüştüğümü gördükten sonra?"

"Sen benim kardeşimsin," diyorum basitçe. "Seni aramak için üç yılını harcadım. İşler beklediğimden daha karmaşık hale geldi diye şimdi pes edecek değilim."

Beklediğimden *çok* daha karmaşık.

Mağara sisteminin derinliklerinden bir ses yankılanıyor; kollarımda tüylerimi diken diken eden tuhaf, tiz bir çağrı. Lainey hemen geriliyor, kafasını sese doğru çeviriyor, vücudu uyanık bir temkinlilikle kaskatı kesiliyor.

"Geliyorlar," diye fısıldıyor, ellerimi bırakıyor ve geri çekiliyor. "Adam. Diğerleri. Burada olduğunu biliyorlar."

Tabii ki var.

Başından beri planları buydu.

CC

JENSEN

I Lainey'nin sesinin yankısını dolambaçlı geçitler boyunca takip ediyorum, mağara sisteminin derinliklerine doğru ilerlerken el fenerimin ışını ıslak taş duvarlardan yansıyor. Hava her adımda daha da soğuyor ve derinliklerde daha güçlü görünen metalik bir tını taşıyor. Zihnim sorularla ve duyduklarımın imkânsızlığıyla dolup taşıyor. Lainey Wells, bu mağaralarda geçirdiği üç yıldan sonra hayatta. Sadece hayatta değil, aynı zamanda şarkı söylüyor. İnsanlık, Hank'in kısa sürede dönüştüğü şeyin tam tersi.

Geçit hafifçe genişleyerek daha hızlı hareket etmemi sağlıyor. Tüm içgüdüleri acele etmesini, başka bir şey olmadan önce Aubrey'i bulmasını haykırır. Lainey'den önce

-Ya da her neye dönüştüyse, ilk onu buluyor. Üç yıldır değişmez yoldaşım olan suçluluk duygusu her adımda daha da yoğunlaşıyor. Bu mağaralara girmelerine asla izin vermemeliydim. En başta onlara rehberlik etmeyi asla kabul etmemeliydim. Kaybolduktan sonra daha sıkı, daha uzun süre aramalıyım.

Bir köşeyi dönüyorum ve geçit aniden bir odaya açılıyor. Işığım hareketleri yakalıyor; mekânın ortasında birbirine bakan iki figür. İçlerinden birini hemen tanıyorum: Aubrey, silahını çekmiş, yüzü kararlı. Diğer...

"Lainey," diye nefes alıyorum, isim kaçıyor.

İki kadın da sesimi duyunca dönüyor. Aubrey'nin yüzü rahatlamayla dolup ama beni durduran Lainey'nin tepkisi oluyor. Yüz hatları değişmişti.

Ama yine de tanınabilir bir şekilde onunkiler hızlı bir dizi duygu arasında gidip geliyor: şaşkınlık, tanıma ve hemen tanımlayamadığım daha karmaşık bir şey.

"Jensen McGraw," diyor, ağzından çıkan ismim tüylerimi diken ediyor. Sesi hem tanıdık hem de tuhaf, geçirdiği dönüşümün etkisiyle tınısı değişmiş. "Geri döndün."

Dikkatli adımlarla ilerliyorum, ışığım sahneyi tamamen aydınlatıyor. Lainey, Aubrey'nin yanında duruyor, yakın ama dokunmuyor, duruşu bir şekilde aynı anda hem koruyucu hem de yırtıcı. Ondaki değişiklikler hemen göze çarpıyor; teninin doğal olmayan solgunluğu, gözlerindeki mavi renk, yüzünün ve uzuvlarının incelikle değiştirilmiş oranları. Ama Hank ya da Red'in aksine, o hâlâ hatırladığım kişi.

"Kendimi suçlamaktan asla vazgeçmedim," demeyi başarıyorum. "Lainey, çok özür dilerim. Yapmalıydım-"

"Yapma," diye araya giriyor, parmakları biraz fazla uzun, tırnakları sivri bir şekilde kıvrılan elini kaldırarak. "Bilemezdin."

Aubrey bana doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Eli benimkini buluyor, bırakmadan önce kısa bir süre sıkıyor, basit insan teması beni bu gerçeküstü anda topraklıyor.

"Bununla savaşıyor Jensen," diyor Aubrey, sesi alçak ve aceleci, gözleri umut dolu. "Dönüşüm. Onu kontrol edebiliyor, en azından bazen. Tıpkı Nathaniel gibi. McAlister kanı yüzünden. Çünkü onlar orijinaler."

Lainey'i inceliyorum, karşımdaki kadını üç yıl önce rehberlik ettiğim umutsuz yürüyüşçüyle ve bu dağlara girdiğimizden beri karşılaştığımız kâbus gibi yaratıklarla bağdaştırmaya çalışıyorum. Aç olanlar vahşi, sarsak bir şekilde hareket ediyor, dönüşümleri tüm insanlığı yakıp yok ediyor. Lainey farklı duruyor -hâlâ çok zarif, zaman zaman çok hareketsiz, ama gözlerinin ardında diğerlerinin tamamen kaybettiği bir bilinç var.

"Nasıl?" Basitçe soruyorum.

"Kolay değil," diye cevaplıyor Lainey, dudaklarına değen bir gülümseme hayaleti dişlerini biraz fazla keskin gösteriyor. "Çoğu zaman kontrol bende oluyor."

"Çoğu zaman," diye yineliyorum, onu canlı bulmanın mucizesine rağmen içimde bir huzursuzluk var. "Peki ya geri kalan zaman?"

Yüzünde bir şeyler titreşiyor - belki de utanç ya da suçluluk. "Kontrolümü kaybediyorum," diye itiraf ediyor usulca. "Açlık beni geçiriyor. Daha sonra hiçbir şey yemeden uyanıyorum."

ne yaptığımı, kimi..." Düşüncesini tamamlayamadan sözünü kesiyor.

Odaya açılan geçitlerden birinden bir ses yankılanıyor; kollarımdaki tüyleri diken diken eden alçak, gırtlaktan bir çağrı. Lainey donup kalıyor, tehlike kokusu alan bir hayvan gibi başını eğiyor.

"Geliyorlar," diyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Adam. Diğerleri. Gitmemiz gerekiyor."

"Ne taraftan?" Odanın birden fazla çıkışını giderek artan bir endişeyle inceleyerek soruyorum.

Lainey kısmen taş bir oluşumun arkasına gizlenmiş dar bir yarığa doğru ilerler. "Buradan. Yüzeye çıkan bir geçide açılıyor."

Tereddüt ediyorum, yıllarca dağda hayatta kalma içgüdülerim bu kâbustaki görünürdeki tek müttefikimize güvenme ihtiyacıyla savaşıyor. Lainey isteksizliğimi fark ediyor, dönüşüm geçirmiş gözleri hafifçe kısılıyor.

"Bana güvenmiyorsun," diyor, ses tonunda soru işareti yok.

"İstiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama az önce açlığı her zaman kontrol edemediğini itiraf ettin. Bazen tamamen ele geçirdiğini."

"Jensen," diyor Aubrey sertçe, girerek. "O benim kız kardeşim. Bize yardım ediyor."

"O da *onlardan* biri," diye karşı çıkıyorum, sesimi alçak ama kararlı tutarak. "Cole'u parçalara ayıran, kaçmasaydık kulübede bizi öldürecek olan yaratıklarla aynı yaratıklar. Yardım etmek istediği konusunda yalan söylemiyorum.

-Bize yardım etmesini ya da zarar vermesini kontrol edemeyebileceğini söylüyorum."

Lainey bu alışverişi rahatsız edici bir durgunlukla izliyor, ne kendini savunuyor ne de endişelerimi reddediyor. Sonunda konuştuğunda, sesi bir şekilde öfkeden daha rahatsız edici bir teslimiyet taşıyor.

"O haklı," diyor Aubrey'e. "Ben tehlikeliyim. Tahmin edilemez. Açlık her an beni ele geçirebilir ve ben seninleyken bunu yaparsa..." Başını iki yana sallıyor. "Onu uzak tutmak için çok fazla enerji ve güç gerekiyor. Ama şu anda ben hâlâ benim. Ve şu anda, bu mağaralardan canlı çıkmak için tek şansınız benim."

Odada bir başka çağrı yankılanıyor, şimdi daha yakın, ardından farklı bir yönden bir başkası geliyor. Sonra bir tane daha. İçime soğuk bir farkındalık yerleşiyor.

"Etrafımızı sarıyorlar," diyorum, artan bir korkuyla geçitleri tarayarak. "Birçok yönden geliyorlar."

Lainey acımasızca başını sallar. "Adam onları koordine ediyor. Bu mağaraları en az benim kadar iyi biliyor, her kaçış yolunu nasıl keseceğini çok iyi biliyor. Harekete geçmeliyiz. Hemen."

Sesindeki aciliyet bana karar verdiriyor. Lainey'nin oluşturduğu riskler ne olursa olsun, etrafımıza yaklaşan aç olanlar daha acil bir tehdit oluşturuyor. En azından Lainey ikna edilebilir ve zor durumda kalırsa ondan sadece bir tane var.

Umarım öyle olmaz.

Daha önce işaret ettiği yarığa doğru elimle işaret ediyorum. "Yolu göster."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirliyor ama bu kararlılıkla maskeleniyor. Dar açıklığa kolaylıkla giriyor ve Aubrey de hemen onu takip ediyor, kız kardeşine olan güveninde hiçbir tereddüt yok.

Baltam yanımda, tam arkamdaki odadan gırtlaktan gelen bir hırıltı yankılanırken yarığa sıkışıyorum. Alan dar, beni bazı noktalarda yana dönmeye, daha geniş olan gövdem ilerlemeyi kadınlara göre daha zor hale getiriyor. İleride, hareketlerini duyabiliyorum, Lainey'nin sesi Aubrey'e sessiz talimatlar veriyor.

"Başına dikkat et... Dikkatlice aşağı in... Biraz daha..." Geçit aniden dar ama geçilebilir bir tünele açılıyor, daha rahat hareket etmemi sağlıyordu. Aubrey ve Lainey'i beklerken yakalıyorum, el fenerleri karanlıkta üst üste binen ışık havuzları oluşturuyor.

"Yüzeye ne kadar var?" Bir elimde balta, diğerinde tüfekte Aubrey'nin yanına geçerek soruyorum. "Çünkü sanırım misafirimiz var."

"Çok uzak değil," diyor Lainey omzunun üzerinden. "Ama yol kolay değil. Tırmanmamız gereken dikey bir bölüm ve ondan sonra bir su geçidi var."

"Su geçidi mi?" Aubrey soruyor.

Lainey, "Mağaranın bir kısmı mevsimsel olarak, özellikle de kar yağdığında sular altında kalıyor," diye açıklıyor. "Aç olanların kaçındığı doğal bir bariyer oluşturuyor - suyu sevmiyorlar, özellikle de hareketli suyu. Kısa bir mesafe yüzmemiz gerekecek ama bu yol bizi doğrudan doğru yamacındaki gizli bir çıkışa götürecektir."

Tünel yukarı doğru aç yapmaya başlıyor, yol dikleşiyor, ayaklarımızın altındaki zemin pürüzsüz taştan her adımda haince kayan pürüzlü, kırık kayaya dönüşüyor. İlerleyişimiz yavaşladıkça

giderek dikeyleşen arazide gezinmek için ayaklarının yanı sıra ellerini de kullanarak dikkatlice yukarı doğru ilerliyor.

"Kaç kişiler?" Yerleşim alanını gördüğümüzden beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum.

Lainey'nin hızı hafifçe kesiliyor, sessizliği endişe verici olacak kadar uzuyor. "Sandığınızdan daha fazla," diyor sonunda. "Dönüşüm bu dağlarda sadece Donner Party'den beri değil, nesillerdir yaşanıyor. En eski açlardan bazıları birkaç yüzyıldır burada."

Bu ima kanımı donduruyor. On yıllar boyunca kaç kayıp yürüyüşçü, öncü ve yerli, kaç çözülmemiş kayboluş bu yaratıklara atfedilebilir? Isırık ve kan yoluyla yayılan açlığın dönüştürdüğü kaç insan yavaş yavaş onların saflarına katılmıştır?

"İşte," diye duyuruyor Lainey, sağlam bir duvar gibi görünen bir yerde durarak. Ama ışığını yukarı doğru yönlendirdiğinde, onu görüyorum; karanlığa doğru yükselen dikey bir shaft, ancak bir insanın içinden geçebileceği kadar geniş. "Buradan tırmanacağız. Su geçidi en üstte."

Shaftı kuşkuyla inceliyorum. "Ne kadar yukarı?"

"Yaklaşık 30 feet," diyor. "Doğal tutamaklar var ama çok belirgin değil. Tam olarak gittiğim yeri takip edin."

Bir yanıt beklemeden tırmanmaya başlıyor, kısmi dönüşümünü anlatan o doğal olmayan çeviklikle hareket ediyor. Elleri ve ayakları taşa görünmez alımlar buluyor, vücudu tırmanmak yerine yukarı doğru akıyor gibi görünüyor.

Aubrey bana bakıyor, yüzünde kararlılık ve korku karışımı bir ifade var. "Senden sonra," diyor.

Başımı salladım. "Sen git. Ben takip edeceğim, kayma ihtimaline karşı yerini tespit edeceğim." "Tamam, ama bu olmayacak."

Duvara dönüyor ve Lainey'nin belirlediği rotayı takip ederek tırmanmaya başlıyor. Hareketleri daha az akıcı ama yetkin. Çok tırmandığı belli ve FBI eğitimi hakkında pek bir şey bilmesem de aklıma *Kuzuların Sessizliği*'nin başındaki Clarice Starling geliyor. Ona bu filmin gerçekçiliğini sormak için bir not alıyorum, bakalım o film FBI'a katılması için ona ilham vermiş mi?

Eğer buradan çıkarsak.

Kendi tırmanışına başlamadan önce onun bir metre kadar yükselmesini bekliyorum, gerekirse onu yakalayabilecek kadar yakın duruyorum ama onu sıkıştıracak kadar değil. Tırmanış zorlu ama idare edilebilir, taş hemen görüldüğünden daha fazla tutamak sunuyor.

Altımızda ve arkamızda bir yerden, tünel boyunca bir çığlık yankılanıyor - aç olanlar izimizi buluyor. Ses taş duvarlarda yankılanıyor, görünüşe göre aynı anda her yerden geliyor.

"Acele et," diye sesleniyor Lainey yukarıdan, sesi aciliyetle gergin.

Hızımızı artırıyoruz, parmaklarımız kayaya sürtünüyor, kaslarımız dikey tırmanışın verdiği eforla yanıyor. Üstümde Aubrey'nin zor nefes alışını duyabiliyor, yorgunluk çökerken kollarındaki titremeyi görebiliyorum. İyi eğitilmiş olabilir ama bu en iyi koşullarda bile çok fazla.

"Neredeyse vardık," diye onu cesaretlendiriyorum, ancak Lainey'nin mesafe değerlendirmesine güvenerek tepeyi kendim göremiyorum.

Aşağıdan bir çığlık sesi daha geliyor, şimdi daha yakın, ardından tırmalama sesleri geliyor - taş üzerinde pençeler, aç olanlar kuyuya doğru takip etmeye başlıyorlar.

"Peşimizden geliyorlar," diye sesleniyorum, aşağıdaki karanlıkta hareket görmek için aşağıya bakıyorum - soluk şekiller duvardan yukarıya korkunç bir hızla akıyor, bizim insan tırmanış hızımızdan çok daha hızlı.

"Buradayım!" Lainey'nin sesi yukarıdan geliyor, ardından su sıçrama sesi geliyor. "Su geçidine ulaştım. Aubrey, gelmeye devam et, neredeyse vardın."

Aubrey'nin şaftın tepesindeki kenarda kaybolduğunu görmek için yukarı bakıyorum. İçimdeki rahatlama sel gibi akıyor, yorgun kaslarıma taze güç veriyor. Sadece birkaç metre daha. Biraz daha.

Aç olanlardan en yakını hızla yükseliyor, hareketleri doğal olmayan bir şekilde hızlı ve dikey yüzeyde emin. Şimdi nefes alışını duyabiliyorum, sert ve aç, loş ışıktaki yansıyan mavi gözlerin parıltısını görebiliyorum.

Tepeye ulaşıyorum, kendimi kenardan dar bir çıkıntıya çekiyorum, burada karanlık bir su havuzu karanlığa doğru uzanıyor. Aubrey ve Lainey kenarda bekliyorlar, yüzleri endişeyle gergin.

"Tam arkamdalar," diye soluyarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Suya girin," diye ısrar ediyor Lainey, çoktan suya girmiş. "Başta derin değil ama hızla alçalıyor. Akıntı güçlü - bırak seni taşınsın. Karşı koymayın."

Aubrey tereddüt etmeden onu takip ediyor, kız kardeşine güveniyor. Sadece aç olanların ilkinin kuyudan çıktığını görecektedir kadar duraklıyorum -Bir zamanlar insan olabilecek bir yaratık, şimdi korkunç bir şeye, mavi gözleri tek bir açlıkla bana sabitlenmiş. Dönüp suya dalıyorum, soğuk nefesimi kesen fiziksel bir şok. Akıntı beni hemen yakalıyor, çıkıntıdan, açlardan ve aynı zamanda tek yaşam kaynağımdan uzağa sürüklüyor. El fenerim suda titreyip ölerken ışık.

Yeraltı nehri beni dağın kalbinin derinliklerine çekerken karanlık beni tamamen yutuyor, Aubrey ve Lainey karanlığın içinde ileride bir yerlerde, aç olanlar şimdilik geride kaldı.

Ama bu mağaralarda, hiçbir şeyin uzun süre geride kalmadığını öğreniyorum. Ve tüm tehlikeler bariz düşmanlardan gelmiyor. Su beni karanlığa doğru taşıırken, hangisinin daha büyük bir tehdit oluşturduğunu merak ediyorum -Adam ve aç sürüsü mü, yoksa insanlık ve açlık arasında sıkışmış, bize yardım edebilecek ya da zarar verebilecek, hangisinin olacağına dair hiçbir uyarıda bulunmayan Lainey'nin kendisi mi?

Her iki şekilde de, artık kararlıyız.

Akıntı bize ilerlemekten başka seçenek bırakmıyor, ileride bizi ne bekliorsa ona doğru.

AUBREY

T Akıntı beni mutlak karanlığın içine çekiyor, bedenim buz gibi suda çaresizce yuvarlanıyor. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilemiyorum, sadece beni karanlığın derinliklerine taşıyan akıntıya teslim olabiliyorum.

Ciğerlerim hava ihtiyacından yanıyor, parmaklarım soğuktan uyuşuyor, suyun gürültüsü kendi kalp atışlarım dışında her şeyi bastırıyor.

Tam nefesimi daha fazla tutamayacağımı düşündüğüm anda başım su yüzeyine çıkıyor. Umutsuzca nefes alıyorum, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime tatlı havayı çekiyorum, kollarım karanlığa tutunmak için çırpınıyor. Akıntı hiç durmuyor, beni dar bir kanalmış gibi hissettiren, ara sıra omuzlarıma sürtünen kaba taş duvarlar boyunca ileri doğru sürüklüyor.

"Aubrey!" Lainey'nin sesi ileride bir yerde yankılanıyor, akan sudan zar zor duyuluyor. "Yüzmeye devam et! İleride ışık var!"

Karanlığın içinden görmek için zorlanıyorum, sesinin geldiği yöne odaklanıyorum. Orada soluk grimsi bir parıltı vardı, o kadar sönüktü ki hayal görmüş olabilirim. Başımı suyun üstünde tutmak için savaşıyor ona doğru tekmeliyorum, vücudum soğuktan uyuşmuş.

Kanal hafifçe genişliyor, akıntı daha kararlı yüzmemi sağlayacak kadar hafifliyor. Parıltı güçleniyor; ay ışığı ilerideki bir açıklıktan süzülüyor. Lainey'nin silueti belirliyor, dönüşmüş gözleri karanlıkta bir hayvanınki gibi ışığı yansıtıyor.

"Neredeyse geldik," diye cesaretlendiriyor, çıkış gibi görünen yerin yakınında daha sık suda dururken. "Sadece birkaç metre daha."

Ayaklarım sonunda sert zemine değene kadar kaslarım yorgunluktan çılgılık atarak ilerliyorum. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimden sular akıyor, mağaranın soğuk ve nemli havasında şiddetle titriyorum.

"Jensen?" Nefes nefese arkamdaki karanlığa bakıyorum. "Jensen nerede?"

"Buradayım," diye sesleniyor karanlığın içinden bir yerlerden. Sonra ilkel bir yaratık gibi sudan çıkıyor, öksürüyor ve çırpınıyor, iri gövdesi bariz yorgunluğuna rağmen şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor.

İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, sığlığı bulduğunda ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Eli benimkine dolanıyor, her şeye rağmen sağlam ve güven verici.

"İyi misin?" diye soruyor, su yutmaktan pürüzlü bir sesle.

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Hâlâ nefes alıyorum," diyorum. "Sen?" "Daha iyiyim," diye itiraf ediyor, sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden iterek.

Lainey birkaç metre ötede durmuş, anlaşılmaz bir ifadeyle değiş tokuşumuzu izliyor. Bizim aksimize, o soğuk sudan pek etkilenmemiş gibi görünüyor; titremiyor, nefes almakta zorlanmıyor. Ne kadar değiştiğinin bir başka hatırlatıcısı.

Ama yine de o.

"İlerlemeye devam etmeliyiz," diyor ve ilerideki açıklığı işaret ediyor. "Aç olanlar su geçidini takip etmeyecektir ama başka bir yol bulacaklardır. Her zaman bulurlar."

Bizi çıkışa doğru götürüyor, kayanın yüzünde gecenin ötesine açılan dar bir yarık. Teker teker geçip ay ışığıyla yıkanan karla kaplı bir yamaca çıkıyoruz.

Soğuk, mağaranın göreceli sığınağının dışında yeni bir güçle vuruyor, rüzgar sırılsıklam giysilerimi bıçak gibi kesiyor. Ayaklarımı yere vurup kollarımı ovuşturarak dolaşımı yeniden sağlamaya çalışıyorum, hipotermimin artık gerçek bir tehlike olduğunu ve Jensen'la benim içine girebileceğimiz bir uyku tulumu olmadığını biliyorum.

Jensen çabucak yönünü buluyor ve çevremizi tecrübeli gözlerle inceliyor. "Nerede olduğumuzu biliyorum," diyor bir süre sonra, şaşkınlığı sesinden belli. "Neredeyse tam bir döngü yaptık. Tuzakçının kulübesi şu tarafta, bilmiyorum, belki bir milden daha az bir mesafede." Yamaçtan aşağıya, ormana doğru işaret ediyor.

"Başarabilir miyiz?" Dişlerim kontrolsüzce gıcırdarken soruyorum. "Donmadan önce mi?"

"Denemek zorundayız," diyor Jensen acımasızca. "Burası bir sığınak ve hâlâ erzak olabilir. Ateş. Hâlâ yakılacak mobilya ve gazyağı var."

Lainey onaylarcasına başını sallıyor, ama dönüşmüş yüz hatlarında bir şey titriyor - kısa süreli bir acı kasılması, çabucak bastırılıyor. "O zaman kabin en iyi seçeneğimiz," diyor, sesi şimdi biraz gergin. "Ama acele etmeliyiz."

Karda yola koyuluyoruz, ıslak giysilerimiz acı soğukta hemen buz tutmaya başlıyor. Jensen ve Lainey'nin arasında yürüyorum, hepimiz yorgun bedenlerimizin izin verdiği kadar hızlı hareket ediyoruz. Etrafımızdaki orman ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş durumda; tek ses, zorlukla aldığımız nefesler ve botlarımızın altındaki karın çıtırtısı.

Yaklaşık on dakikalık acı verici bir ilerlemeden sonra, Lainey aniden durur, vücudunda gözle görülür bir titreme başlar.

"Lainey?" Endişeyle ona doğru bir adım atarak soruyorum. "var?"

Benden uzaklaşıyor, kolları acı çekiyormuş gibi kendini sarıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor, sesi değişmiş, bir şekilde daha sert. "Sen devam et. Ben yetişirim."

Jensen koluma bir uyarı eli koyuyor. "Aubrey..."

Sözsüz uyarısına rağmen kardeşime yaklaşarak onu silkeliyorum. "Lainey, neler oluyor?"

Yüzü yoğun bir acıyla buruşuyor, nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Bana baktığında gözleri değişmişti; mavi daha yoğun, daha yabancı, bakışlarında insanlığın son izleri de kayboluyordu.

"Açlık yüzünden," diye soluk soluğa kalıyor, normal konuşmaya çalıştığı belli. "Gittikçe güçleniyor. Yapamam... Çok yorgunum."

"Savaş onunla," diye ısrar ediyorum, Jensen'ın arkamdan gelen keskin nefes alışına rağmen ona doğru uzanıyorum. "Üç yıl boyunca savaştın. Şimdi de savaşabilirsin. Benim için."

Acı bir kahkaha atıyor, sesi tamamen yanlış. "İşler öyle yürümüyor, Aubrey. Artık yeterince güçlü değilim. Çok yorgunum. Çok üşüyorum." Bir spazm daha vücudunu sarıyor ve iki büklüm oluyor, dudaklarından bir inilti kaçıyor. "Benden uzaklaşman gerek. İkinizin de. Şimdi."

"Seni bırakmıyoruz," diye ısrar ediyorum, yine de bir adım geri çekiliyorum, içgüdülerim sonunda duygularımın önüne geçiyor.

"O zaman sana bir şey söylemem gerekiyor," diyor acilen, gözle görülür bir şekilde kontrol için savaşıyor. "Hâlâ yapabiliyorken. Onları öldürmek zordur. Kurşunlar işe yaramaz - sadece

onları yavaşlatır. Ağır yaralar bile eninde sonunda iyileşir. Belki kafalarını koparabilirsiniz, ama bu kolay değildir. Sadece ateş onları tamamen yok eder. Onları yakıp kül eder, böylece yeniden oluşamazlar." Bakışları bana kayıyor, yoğun ve yalvaran. "Annemin ateş korkusunu hatırlıyor musun? Bu bir fobiden daha fazlasıydı."

Parçalar yerine oturuyor - annemin açık alevlerden duyduğu açıklanamaz korku, evimizde mum yakmayı bile reddetmesi. Ateşin, kanında yaşayan şeyi gerçekten yok edebilecek tek şey olduğunu bir şekilde biliyordu.

"Kabinde gazyağı var," diyor Jensen. "İhtiyacımız olursa iyi bir yangın çıkarmaya yetecek kadar yakıt var."

Lainey başını sallar, sonra içinden şiddetli bir sarsıntı daha geçer. Bu kez başını kaldırdığında yüzü daha da değişmiş, daha keskin, daha yırtıcı bir hal almış, dişleri gözle görülür biçimde uzamıştır. Karda dizlerinin üzerine çöküyor, elleriyle başını tutuyor.

"Git," demeyi başarıyor, kelime zar zor seçilebiliyor. "Lütfen."

Jensen'in omzuma vuran uyarı elini görmezden gelerek önünde diz çöküyorum. "Lainey, bana bak. Sesime odaklan. Bununla savaşabilirsin."

Gözle görülür bir çabayla başını kaldırıyor ve bir an için o yabancı gözlerde kız kardeşimi görüyorum; öfkeli, acı içinde ama hâlâ orada. Hala savaşıyor.

"Aubrey," diye fısıldar, sesi neredeyse normale dönmüştür ama bu çabanın ona pahalıya mal olduğu açıktır. "Tatlı Aubrey. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Korkunç bir şey."

Korkudan boğazım düğümleniyor. "Herhangi bir şey."

"Bitir şunu," diyor basitçe. "Hala sorabilecek kadar kendimdeyken. Tamamen onlar gibi olmadan önce. Seni incitmeden önce."

Bu istek bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor ve nefesimi kesiyor. "Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, Lainey. Yapamam, yapmayacağım-"

"Yapmak zorundasın," diye ısrar ediyor ve artık kesin pençelere dönüşen parmaklarıyla elime uzanıyor. "Üç yıldır bununla savaşıyorum. Çok yoruldum, Aubrey. Arada kalmaktan, asla tam olarak insan olamamaktan ama açlığa da tamamen teslim olmamaktan çok yoruldum. Barışa ihtiyacım var. Huzur istiyorum. Tekrar annem ve babamla birlikte olmak istiyorum."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, acı soğukta yanaklarımda donuyor. "Başka bir yolu olmalı. Bahsettiğiniz minerallerden daha fazla bulabilir, karışımı daha güçlü hale getirebiliriz. Bir tedavi araştırabiliriz-"

"Tedavisi yok!" Lainey öksürük girmeden önce araya giriyor ve siyah kan tükürüyor. "Bu dağları aradım"

üç yıl boyunca, aç olanların kendi durumları hakkında bildikleri her şeyi inceledi. Bundan geri dönüş yok. Sadece ileriye, tam dönüşüme ya da..." Sözüünü kesiyor, ima çok açık.

"Seni öldürmeyeceğim," diyorum sesim titreyerek. "Seni daha yeni buldum. Seni bu şekilde kaybedemem."

"O zaman benim korkunç bir şeye dönüşmemi izleyeceksin," diye cevap veriyor, sesine çaresizlik karışıyor. "Seni avlayacak, sana zarar verecek, kardeşin olduğumu hatırlamayacak bir şey. Ve sonra öleceksin. Bu daha mı iyi?"

Ona verecek bir cevabım yok. Her iki seçenek de dayanılmaz, düşünmesi imkânsız. Lainey'i bulduktan sonra onu tekrar kaybetmek -ölümle ya da tam bir dönüşümle- kabul edemeyeceğim kozmik bir zalimlik gibi geliyor.

Bir spazm daha geçiriyor içinden, öncekinden daha şiddetli. Ellerin üzerine düşüyor, vücudu doğal olmayan bir şekilde kasılıyor, insan çılgılığı ile hayvan hırlaması arasında bir ses çıkarıyor, omurgası bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Oluyor," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi bozulmuş. "Kendimi daha fazla tutamıyorum." Son bir kez bana bakıyor, gözleri kısa süreliğine açılıyor, kız kardeşim dönüştüğü canavarın içinden görülebiliyor. "Lütfen, Aubrey. Bırak gideyim. Bırak kendim olarak öleyim, onlardan biri olarak değil."

Önümdeki imkânsız seçim karşısında felç olmuş bir halde başımı iki yana sallıyorum. Arkamda, Jensen'ın tüfeğini kontrol ederken çıkardığı metalik sesi duyuyorum.

"Jensen," diyorum dönmeden, sesim zar zor duyuluyor. "Yapma." "O acı çekiyor," sessizce diyor. "Ve o haklı. Bir kez Dönüşüm tamamlandığında, artık Lainey olmayacak. Onlardan biri olacak."

"Bir süreliğine. Sonra tekrar değişecek."

"Ama o zaman ölmüş olacaksın," diye haykırıyor Lainey, tükürükler saçarak.

"Bunu yapamam," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım artık serbestçe akıyor. "Kendi kız kardeşimi yakamam."

"Zorunda değilsin," diye yanıtlıyor Jensen, sesinin altında yatan acımasız kararlılığa rağmen yumuşak bir sesle. "Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ben tepki veremeden tüfeğini kaldırıp Lainey'nin kafasına nişan alıyor. Gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor; onunki özür ve kararlılıkla, benimki ise korku ve inançsızlıkla dolu.

Silah sesi geceyi gök gürültüsü gibi yararak çevredeki dağlarda yankılanıyor.

Lainey yere yığılır, alnında küçük, düzgün bir delik belirir, kafatasının arkası dışarı doğru patlayarak tertemiz karı lekeleyen bir kan püskürmesine neden olur. Vücudu yana doğru düşüyor, aniden cansızlaşan gözleri hala açık ama ölüm onu ele geçirirken doğal olmayan mavilik çoktan soluyor.

"HAYIR!" Çığlık boğazımdan koptu, çığ ve ilkel. İleriye doğru hamle yaptım, bedenini yere tam olarak çarpmadan yakaladım, başını kucağıma aldım, zaten donmakta olan kıyafetlerime sızan kana aldırmadım. "Hayır, hayır, hayır..."

Dünya sadece onun yüzüne daralıyor, kısmi dönüşüme rağmen hala kız kardeşimin yüzü tanınabiliyor, yüz hatlarını ele geçirmeye başlayan değişiklikler ölümle birlikte çoktan yumuşamıştı. Onu nazıkçe sallıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor, keder o kadar ağır ki sanki fiziksel bir ağırlık göğsümü ezerek unutturuyor.

"Özür dilerim," diyor Jensen uzaklardan bir yerden, kıpırdamamış olmasına rağmen. "O haklıydı, Aubrey. Ona verebileceğimiz tek merhamet buydu. Bunu hak etmişti."

"Beni uyarmadın bile," diye idare ediyorum, sesim çatlıyor. "Sen sadece... onu öldürdün."

"Seni uyarsaydım, bunu yapmama izin verir miydin?" diye soruyor, sesi kendi kederiyle sertleşiyor. "Kenara çekilir miydin?"

Cevabım yok. O haklı ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Benim yapamadığımı yaptığı için, gitmesine izin vermektense bencilce uzatacağım Lainey'nin acısını sona erdirdiği için ondan nefret ediyorum.

Kucağıma garip bir sıcaklık yayılıyor ve aşağıya baktığımda Lainey'nin kanının karın üzerine yayıldığını, soğuk havada buharın yükseldiğini görüyorum. Kanı insan kanının akması gerektiğinden daha sıcak akıyor, bu da onu değiştiren dönüşümün bir başka işareti.

"Onu yakmamız gerek," diyor Jensen nazıkçe. "Onun istediği gibi. Emin olmak için..."

"Geri gelmeyeceğinden emin olmak için," diye bitirdim. Her şeyin dehşeti çok fazla, zihnim olan biten her şeyi sindirmekte zorlanıyor.

Lainey'nin yüzüne bakıyorum, şimdi ölümün huzurunu yaşıyor.

Kaybettiğim, bulduğum ve birkaç saat içinde tekrar kaybettiğim kız kardeşime. Keçeleşmiş saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyorum, çocukken kabuslar onu çığlık çığlığa uyandırdığında aynı şeyi onun için nasıl yaptığımı hatırlıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum ona. "Seni kurtaramadığım için üzgünüm. Sana huzur verecek kadar güçlü için özür dilerim." İçimden bir hıçkırık

boğaz. "Seni seviyorum, Lainey."

Bir an için dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim ama bunun imkânsız olduğunu, sadece ay ışığının ve benim çaresiz kederimin bir oyunu olduğunu biliyorum. Yine de bu görüntüye, şu anda her neredeyse huzur içinde olduğu umuduna tutunuyorum. Uzun zamandır ona eziyet eden açlıktan kurtulmuş.

En azından bir süreliğine.

"Gitmemiz gerek," diyor Jensen sessizce, ay ışığının aydınlattığı karda silueti karanlık. "Atış dikkat çekecektir. Kulübeye ulaşmalı, ısınmalı ve hazırlanmalıyız."

Mekanik bir şekilde başımı sallıyorum, tartışmanın ötesinde, kaybın boş acısından başka bir şey hissetmiyorum.

Jensen bana baltasını uzatıyor, sonra uzanıp Lainey'nin bedenini kaldırıyor, hareketleri dikkatli ve nazık, sanki Lainey onu hissedebiliyormuş gibi. Tüfeğinin kabzasını ayarlıyor, sonra yüzünü kulübenin olduğu yöne dönüyor, uzakta karanlık bir tepe olarak görünüyor. Konuştuğunda sesi sertleşmiş, keder yerini kararlılığa bırakmıştır.

"Eğer onu yakarsak," diyor, her kelimesi kesin ve kararlılıkla ağır, "hepsini yakmış oluruz. Bu dağlardaki son aç olanı da. Adem'den başlayarak."

Bakışlarını kulübeye kadar takip ediyorum, sonra tekrar Lainey'nin kollarında küçük ve hareketsiz duran bedenine dönüyorum. İçimde aynı kararlılık kristalleşiyor, kederin sisini şaşırtıcı bir netlikle kesiyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, vurulduğumdan beri ilk kez sesim sabit. "Hepsini yakacağız."

Gece etrafımızda uzanıyor, soğuk ve acımasız. Bu dağlarda bir yerlerde, Adam ve aç sürüsü avlanmaya devam ediyor, peşlerinde kendi düşmanlarını yarattıklarının farkında değiller. Benden her şeyimi aldılar; kız kardeşimi, huzurumu, geleceğimi.

Kaybedecek hiçbir şeyim
kalmadı. Ve intikamını
alacağım her şey.

JENSEN

N Lainey'nin cesedini karda taşıırken karanlık gölgeler üzerimizi örtüyor, ağırlığı aramızda acımasız bir yük oluşturuyor. Aubrey yanımda yürüyor, elinde baltası ve silahı var. İkimiz de konuşmuyoruz; söyleyecek bir şey kalmadı.

Lainey'nin acısını sona erdiren atış hala zihnimde yankılanıyor, kanı tertemiz beyazın üzerinde koyu bir leke, giden ruhu gibi ondan yükselen buhar.

O gitti, şimdilik, ama huzuru kısa sürecek. Bizimki de öyle.

Aubrey'nin yüzü sakın bir keder maskesi, yanaklarında donmuş gözyaşları ay ışığında parlıyor. FBI ajanından kederli kız kardeşe dönüşmesi ve tekrar eski haline dönmesi ilk şokun geçmesinin ardından birkaç dakika içinde gerçekleşmiş. Şimdi elindeki görevle başa çıkmak için duygularını bölümlere ayırmış birinin mekanik hassasiyetiyle hareket ediyor. Bu tekniği tanıyorum, kendim de hatırlamak istemediğim kadar çok kez kullandım.

Şimdi fark ediyorum ki bu, hayatı sürdürmenin bir yolu değil.

Ağaçların arasından görünen kulübe, ay ışığının aydınlattığı manzaraya karşı karanlık bir silüet. Pencereelerde ışık yanmıyor, bacadan duman yükselmiyor.

Silahlarımızı çekerek kulübeye dikkatle yaklaşıyoruz. Kapı kısmen açık duruyor, dağ esintisiyle hafifçe sallanıyor, içeri giren sürünün kırdığı pencereler de var. Aubrey'e beni korumasını işaret ediyorum, sonra kapıyı tamamen açmak için ilerliyorum, tüfeğim hazır.

İçerisi karanlık ve boştu, ateş çoktan sönmüş, ocakta sadece soğuk kül kalmıştı. Daha da endişe verici olan, çatı penceresinden kaçmadan önce Eli'yi sabitlediğimiz karyolanın yanında yere atılmış duran ipler. Gitmiş, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Lainey'i karyolaya yatırdıktan sonra kulübenin içinde dolaşıp kalanların envanterini çıkarıyorum. Gazyağı feneri hâlâ rafta duruyor, neredeyse dolu, yanında da bir şişe yakıt var. Kalan malzemelerimize dokunulmamış - birkaç protein çubuğu, el feneri, kaçarken geride bırakmak zorunda kaldığımız temel ilk yardım malzemeleri.

Aubrey kız kardeşinin cesedinin yanında oturuyor, elini hafifçe Lainey'nin soğuk koluna koyuyor. Yüz ifadesi artık kederli olmaktan ziyade mesafeli ve düşünceli. Sonunda konuştuğunda, sesi soğuktan titrese de beni şaşırtan bir kararlılık taşıyor.

"Sadece ateşin onları tamamen yok edeceğini söyledi."

"Bir yolu olduğu sürece," diyorum, odunlarımızdan geriye kalanlarla ocağı yeniden canlandırırken. Hipertermiyle bir kez daha savaşmak için kendimiz ve onlar için ateşe ihtiyacımız var. Küçük alevler kulübenin içine dans eden gölgeler düşürüyor, yorgunluğun üzerimize kazınmış olduğunu vurguluyor.

"En azından düzinelercesi var, muhtemelen daha fazlası," diye . "Bizden daha hızlılar, daha güçlüler, bu dağları herkesten daha iyi tanıyorlar. Hepsini nasıl yakmamızı öneriyorsun?"

Kulübeyi incelerken Aubrey'nin yüzünde hesapçı bir ifade beliriyor. "Onları dağlarda kovalamamıza gerek yok," diyor yavaşça. "Onları bize getireceğiz. Ateşe."

Bakışlarını küçük yapının çevresinde takip ettiğimde bir şeyler anlıyorum. Kulübenin kendisi bir ateşe dönüşebilirdi; aç olanları cezbedip yok etmek için bir tuzak. "Kulübeyi yem olarak kullanacağız. Onları bir şekilde içeri çeker, sonra da tuzağa düşürürüz..."

"Etraflarını yakıp yıkın," diye bitiriyor, gözlerinde soğuk bir ateş. "Lainey içerideyken, onun istediği gibi. İsteddiği huzuru ona verirken, mümkün olduğunca çok kişiyi ortadan kaldıracacağız."

Plan aramızda hızla şekilleniyor. Gazyağı feneri, ahşap kulübenin düzgün bir şekilde tutuşmasını sağlamak için yeterli hızlandırıcı sağlar. Diğer yanıcı malzemeleri (kalan mobilyalar, kağıtlar, kumaşlar) bulup kulübenin iç kısmına stratejik bir şekilde yerleştiriyoruz. Ateşin sadece yukarı doğru kaçmasını önlemek için baca bacası kapatılır. Kapı

Hafifçe açık bırakılmış bir davetiye, doğru tahtalara baltalanmış bir kitaplık ise gitmelerini engelleyecektir.

"Peki, onları nasıl içeri çekeceğiz?" Sorunu tüm açılardan ele alarak soruyorum.

Gözlerime sabit bir şekilde bakıyor. "Kan. Benim . " "Oh, hayır."

Kısa bir tartışmadan sonra bir uzlaşmaya vardık: İkimizin de kanı birbirine karışacak, aç olanları kulübeye çekecek bir koku izi yaratacak ve ikimiz de zaten zayıf olan durumlarımızda çok fazla fedakârlık yapmak zorunda kalmayacağız. Bu, biraz bağırma ve çılgılık atmayla birleşince koşarak gelecekler.

Birlikte çalışarak kulübeyi hazırlıyor, barınaktan cenaze ateşine dönüştürüyoruz. Kalan gazyağı stratejik bir şekilde ahşap zemine ve duvarlara yayılıyor, her bölüm mümkün olduğunca yanıcı hale getiriliyor. Kapıya koşup kitap raflarıyla dışarıdan sabitlediğimde ve bunu yaparken gazyağına batırılmış bezleri yaktığımda ateş yakılmış olacak. Çatı katında kıldığımız açık pencereden Aubrey aşağıda duracak ve içeriye ev yapımı bir yangın bombası atacak. Görünüşe göre onun nişancılığı benimkinden daha iyi ve ben de aynı fikirdeyim.

Son hazırlıklar yapılırken kendimi Lainey'nin cesedinin yanında durmuş, üç yıl boyunca cehennemi yaşamış ve sonunda dokunduğu herkesi öldüren açıklıkla savaşmış bir kadının yüzünü incelerken buluyorum. Kız kardeşi bu dağlara cevaplar aramak, kapanış için seyahat eden, ancak hayal etmenin ötesinde bir dehşetle karşılaşan kadın.

Tarih ölmez. Sadece size musallat olmak için yeni yollar bulur.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, beni duyamayacağını bilsem de. "Seni onunla bıraktığım için. Seni daha önce bulamadığım için. Nasıl bittiği için." Duraklıyorum, tam olarak ifade edemediğim duygularla boğazım düğümleniyor. "Ama sana söz veriyorum: Kız kardeşini koruyacağım. Bu kâbusu öyle ya da böyle sona erdireceğim."

Bir el omzuma hafifçe dokunuyor - ben kız kardeşinin cesediyle yaptığım tek taraflı konuşmada kaybolmuşken sessizce yaklaşan Rubrey. Gözleri ateş ışığını yansıtıyor, kararlılığı kederden daha sıcak yanıyor.

"geldi," diyor basitçe.

Lainey'e son bir kez bakıp başımı sallıyorum. Son hazırlıklarımızı yapıyoruz, avuçlarımızdan az miktarda kan almak için bir bıçak kullanıyoruz, karıştırıyoruz

boş su şişelerinden birinde bir araya getirin. Koku aç olanlar için dayanılmaz olacak ve onları amansızca tuzağımıza doğru çekecektir.

En azından umuyoruz.

Dışarıda gece derinleşti, bulutlar ay ve yıldızları gizlemeye başladı ve karanlığı aydınlatmak için sadece el fenerlerimizi bıraktı. Sıcaklık düşmeye devam ediyor, nefesimiz durgun havada asılı kalan bulutlar oluşturuyor. Yangının kulübenin kuru ahşapları arasında hızla yayılması için mükemmel koşullar.

Ayrılmaya hazırlanırken, "Planı unutma," diyorum. "Kan izini kulübeye doğru geniş bir yay çizerek bırakın. İçeri girdiklerinde muhtemelen Lainey'e doğru çekileceklerdir. Bu bize geri dönüp fünüyeyi yakmak, onları içeri sokmak ve sonra bombayı çatı katına atmak için zaman verir. Sonra yamaçtan aşağı ineriz, burayla aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarız."

Aubrey başını sallıyor ve silahını son bir kez kontrol ediyor. "Eğer bir şeyler ters giderse-"

"Hiçbir şey ters gitmeyecek," diye ısrar ediyorum, ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Bu planla ilgili her şey bir düzine farklı şekilde ters gidebilir. Ama bunu sona erdirmek, lanetlerini daha fazla yaymadan önce aç olanların mümkün olduğunca çoğunu yok etmek için sahip olduğumuz tek şans bu.

Yine de onu tutup kendime doğru çekiyorum ve derinden öpüyorum. "Sakın ölme şehirli kız," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Aynısı senin için de geçerli, kovboy."

Yollarımızı ayırıyoruz, ben doğruya doğru yaklaşırken Aubrey batıya doğru geniş bir yay çiziyor. Kan karışımını azar azar sürüyoruz; parmaklarımızdan kar üzerine damlayan damlacıklar, karşı konulması imkânsız bir koku izi yaratıyor.

Patikalar açıldıktan sonra kulübenin karşı tarafına yerleşip karanlıkta avımızın gelmesini bekliyoruz. Dakikalar saatler gibi geliyor, hazırlıklarımızdaki efora rağmen soğuk ıslak giysilerimden sızıyor. Tam planımızın başarısız olup olmadığını düşünmeye başlamışken, durgun gece havasında bir ses bana ulaşıyor; tesadüfî olmaktan ziyade kasıtlı bir dal kırılması.

İzi buldular.

Büyük bir çamın arkasındaki pozisyonumdan ormandaki hareketleri görebiliyorum - aç olanları insanlardan ayıran o doğal olmayan zarafetle hareket eden soluk figürler. Kan kokusunu takip ediyorlar, başlarını eğmişler, burun deliklerini açmışlar, onlar için hazırladığımız görünmez yolu izliyorlar.

İçlerinden ilki kulübenin etrafındaki küçük açıklıkta ortaya çıkıyor; keder ve dehşetle tanıdığım bir figür. Eli, dönüşümü neredeyse tamamlanmış, hareketlerinde insanlığın sadece en ufak bir izi kalmış. Arkasından diğerleri geliyor -Hank, Red, tanımadığım ama dönüşümün aynı işaretlerini taşıyan yüzler: balmumu solgunluğu, fazla akıcı hareketler, duruşlarındaki açıklık yoğunluğu.

Şu lanet gözler.

Sanki bir tuzak sezmişler gibi açıklığın kenarında duraksıyorlar. Sonra hemen aralarından tanıdığım bir figür öne çıkıyor - artık tamamen dönüşmüş ve açıkça komuta eden Adam. Kulübeye doğru kasıtlı, ürkütücü bir insan hareketiyle işaret ediyor ve diğerleri hemen karşılık vererek tek bir amaçla yapıya doğru ilerliyorlar.

Birbiri ardına içeri girerlerken nefesimi tutuyorum. On, on beş - beklediğimden daha fazla, solgun formları kulübenin karanlık iç kısmında kayboluyor. Adam ilk başta ayrı duruyor, sürüsünün içeri girişini izliyor, duruşunda onu diğerlerinden ayıran hesapçı bir zekâ var. Bekliyor, gözlemliyor, kendisi takip etmeden önce astlarını içeri gönderiyor.

Akıllı bir lider. Tehlikeli bir lider.

Görüş alanımın kenarında bir hareketlilik var: Kulübenin arkasındaki gölgelerde dolaşan ve yorgunluğuna rağmen etkileyici bir gizlilikle hareket eden Rubrey. Orada çömelmiş, beni izliyor.

Görünürdeki açların sonuncusu da kulübeye girene kadar bekliyoruz. Bu bizim anımız - tuzağı maksimum etkiyle ateşlemek için sahip olacağımız en iyi şans.

Şimdi, diye düşündüm ve Aubrey'e el salladım. Kapıya doğru koşuyorum, kalasları üzerine çekip yerine sabitliyorum. İçeriden hırıltılar ve ayak sesleri geliyor ve yakıta batırılmış bezi yakmak için yeterli zamanım oluyor, karanlığa geri dönmekten önce verandayı anlık olarak aydınlatan parlak bir işaret fişegi.

Ateş fitil boyunca ilerliyor, parlak bir yılan aç bir niyetle kabine doğru sürünüyor. Patlama beklediğimden daha şiddetli oldu; tutuşan yakıtın vınlaması neredeyse kapıyı menteşelerinden uçuracaktı. Alevler saniyeler içinde girişi sarıyor, gazyağıyla ıslanmış ahşap üzerinde hızla yayılıyor, aç ateş dilleri duvarlara tırmanıyor ve çatıya ulaşıyor.

Bu sırada kulübenin diğer tarafından cam kırılma sesleri ve bir vınlama daha duyuyorum, Aubrey yangın bombasını çatı katının içine fırlatıyor.

Aç olanlar anında panikle tepki verirler; kendilerini cehennemde kapana kısılmış halde bulduklarında insan çığlıkları geceyi doldurur. Bazıları yanan kapıdan kaçmaya çalışıyor ama alevlerin şiddetiyle geri püskürtülüyorlar. Diğerleri pencerelere doğru tırmanıyor, soğuğu dışarıda tutmak için saatler önce sabitlediğimiz tahtaları tırmalıyor. Birkaçı bizi yakalamak için daha önce kırdıkları pencerelerden geçmeye çalışıyor ama o kadar çoklar ki, alevler onları arkadan sararken sıkışıp kalıyorlar, kıvranıyorlar.

"İşe yarıyor," diye nefes alıyor Aubrey yanımda, yüzü büyüyen alevler tarafından aydınlatılmış, gözleri dans eden alevleri yansıtıyor. Yangın kulübeyi ve kız kardeşinin bedenini, onun dönüşümüne neden olan yaratıklarla birlikte yok ederken ifadesinde zafer yok, sadece acımasız bir memnuniyet var. Eli, Red, Hank, belki Cole da.

Çatı şimdi tutuyor, tüm yapı gecenin içinde bir fener haline geliyor ve karla kaplı açıklığa vahşi gölgeler düşürüyor. İçeriden gelen çığlıklar daha da çılgınlaşıyor, sonra aç olanlar onları gerçekten yok edebilecek tek şeye yenik düşükçe solmaya başlıyor.

Biz izlerken, yanan çatı tamamen çöküyor ve gece gökyüzüne bir kıvılcım ve kor fıskiyesi gönderiyor. Ana yapı da onu takip ediyor, duvarlar içe doğru düşüyor, tüm kulübe yanan bir kereste yığınınına dönüşüyor.

"Gitmeliyiz," diyorum. "Gün doğmadan önce daha alçak bir yere inelim. Yardım bulun, hem de hemen."

Başını sallıyor ve bir şeyler söylemek üzereyken alevlerin uğultusunu hırıltılı bir ses kesiyor.

JENSEN

T ilkel ve aç bir ses. Aubrey ve ben aynı anda ona doğru döndük, silahlarımızı kaldırdık. Orada, bir zamanlar kulübe olan cehennem tarafından aydınlatılmış, Adam duruyor - soluk formu silüetine karşı dans eden ışık, doğal olmayan bir maviyi yansıtan gözler.

"İçeride değildi," diye nefes alıyor Aubrey, sesindeki inançsızlık belli oluyor. "Tuzağı gördü."

Ya da kaçtı.

Ama planımızın başarısızlığını düşünecek zamanımız yok. Adam o doğal olmayan hızıyla bize doğru fırladı ve aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapattı. Aubrey'i kenara itip dönüyorum ve pençeli ellerim durduğum yerde havayı tırmıklarken ilk saldırısından kıl payı kurtuluyorum.

"Kaçın!" Tüfeğimi doğrultarak bağıryorum.

Aubrey etkileyici bir çeviklikle ayağa yuvarlanır, silahı Adam'ın hareketlerini takip etmeye başlamıştır bile. İlk atışı geceyi yararak Adam'ı omzundan vurur. Darbe onu döndürüyor ama yavaşlatmıyor.

"Ateşe ihtiyacımız var!" Bağıryorum.

Adam'ın dudakları grotesk bir gülümseme parodisiyle geri çekiliyor ve insan olamayacak kadar keskin dişleri ortaya çıkıyor. Diğer açların akılsız hırılıtlarının aksine, onun gözlerinin ardında korkunç bir zeka var. Yırtıcı bir şekilde etrafımızda dönüyor,

Yanan kulübeyi arkamızda tutarak, onu alevlerin içine çekme girişimlerine karşı bir kalkan olarak kullandık.

"Lainey üç yıl boyunca seninle savaştı," diyor Aubrey, hissettiğini bildiğim dehşete rağmen sesi sabit. "Onun başlattığı şeyi biz bitirebiliriz."

Adam'ın yüzü Lainey'nin adını duyunca buruşuyor, göğsünün derinliklerinden gırtlaktan bir hırıltı yükseliyor. Yüz hatları, açlık tarafından bu kadar saptırılmamış olsaydı neredeyse keder olabilecek bir şeyle bükülüyor. Başını aç olanlarla ilişkilendirmeye başladığım o doğal olmayan şekilde eğiyor ve yırtıcı bir odaklanmayla Aubrey'i inceliyor.

"Onu istismar ettin," diye homurdanıyorum, bastırdığım öfke sonunda sesini buluyor. "Onu kontrol ettin. Onu korkunç bir şeye dönüştürdün. Ve şimdi sen de diğerleri gibi yanacaksın. Sadece onun gerçek huzuru tatması için dua ediyorum."

Onu yavaşlatmak ve bize düşünmek için zaman kazandırmak umuduyla diz kapaklarına bir el ateş ediyorum. Kurşun dizini patlatıyor, kan ve kemik uçuşuyor, onu bir an için sendeletiyor. Aubrey bu fırsatı değerlendirip aramıza daha fazla mesafe koyuyor ve biraz korunaklı olan devrilmiş bir ağaca doğru dönüyor.

Adam başını kaldırıyor, havayı koklarken burun delikleri açılıyor. Bakışları aç bir yoğunlukla Aubrey'e sabitlenir. McAlister kanının kokusunu alabiliyor.

"Buna bir son vereceğiz," diyor soğuk bir sesle, silahını adamın kafasına doğrultmuş.

Adam'ın cevabı, tekrar saldırmak için kendini toplarken başka bir hırıltı oluyor. Düşmüş bir dala doğru yöneliyorum -eğer onu alevlerin içine sokabilirsem potansiyel bir doğaçlama silah.

Niyetimi anlıyor, o buz gibi gözler hareketimi takip ediyor. Tekrar hamle yapıyor, bu sefer Aubrey'e doğru -belki de ateşli silah eğitimi sayesinde onu daha büyük bir tehdit olarak görüyor ya da sadece taşıdığı McAlister kanına olan takıntısından dolayı.

Aubrey ateş ediyor ve Adam'ı gözünden vuruyor. Darbe Adam'ı sendeletiyor, göz küresinden geriye kalan siyah sıvı püskürüyor ama Adam gelmeye devam ediyor. Son saniyede kaçıyor, karda pratik bir hassasiyetle yuvarlanıyor.

Fırsatı değerlendirip dalı kapıyorum ve yanan kulübeye doğru ilerliyorum. Eğer onu tutuşturabilirsem, bir şansımız olacaktı; önümüzde duran canavara kalıcı hasar verebilecek alevli bir silah.

Adam beklediğimden daha hızlı toparlanıyor ve ben alevlere ulaşmadan önümü kesmek için dönüyor. Pençeli eli ceketimi yakaladı ve beni çekip çıkardı.

İnsanlık dışı bir güçle ayaklarımı. Yere çakılıyorum, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor, dal avuçlarımdan fırlıyor.

"Jensen!" Aubrey bağırır, yardım etmek için harekete geçmiştir bile.

Adam üzerimde beliriyor, o doğal olmayan mavi gözleri açlık ve zaferle parlıyor. Ağırılığı göğsüme çöküyor ve beni kara yapıştırıyor. Mücadele ediyorum, kaldıraç için, nefes için, onun doğaüstü gücüne karşı herhangi bir avantaj için savaşıyorum. Elleri boğazıma dolanıyor, pençeleri derimi kazıyor ve soğuk havada buharlaşan kanı çekiyor.

Oksijen yoksunluğu dünya kenarlarından kararmaya başlıyor. Görüşüm daralırken Aubrey'nin bize doğru geldiğini görüyorum, yüzü çaresiz bir kararlılık maskesi. Ateş etmiyor -ben Adam'ın altında sıkışmışken çok riskli- ama onun yerine Adam'ın sırtına atlıyor ve bir kolunu Adam'ın boğazına sararak onu boğmaya çalışıyor.

Adam kükrüyor ve bu yeni tehditle başa çıkmam için beni serbest bırakıyor. Kendini geriye doğru fırlatarak Aubrey'i vücuduyla yer arasında ezmeye çalışıyor. Aubrey bu hamleyi önceden seziyor, son anda kurtulup yuvarlanıyor ve dövüş pozisyonuna geçerken bıçağını çekiyor.

Adam dikkatini Aubrey'e çevirirken çaresizce nefeslerimi içime çekip ayağa kalkmaya çalışıyorum. Aubrey ileri atılıyor, bıçak ateş ışığında parlıyor ve Adam kendini savunmak için bıçağı kaldırdığında onu ön kolundan yakalıyor. Yara onu zar zor yavaşlatıyor, sadece küçük bir rahatsızlık.

"Bıçak," diye mırıldandım, sesim neredeyse boğulacakmışım gibi pürüzlüydü. "Ateşte ısıtın!"

Gözlerinde anlayış beliriyor. Adam'a doğru çalım atar, bir hamleye doğru çeker, sonra dönerek Adam'ın momentumunu ona karşı kullanır. Bu hareket onu yanan kulübeye doğru götürür, bıçağı kritik bir anda alevlere saplayabilecek kadar yaklaşır.

Bıçağı geri çektiğinde metal kızgın bir şekilde parlıyor; karşısındaki aç olana kalıcı hasar verebilecek bir silah. Adam tehdidin farkına varıyor, ilk kez tereddüt ediyor, hatta kadın kızgın bıçakla ilerlerken geri çekiliyor.

"Artık kendinden o kadar emin değilsin, değil mi?" diye alay ediyor, parlayan bıçağı bir tılsım gibi önünde tutuyor.

Düşen tüfeğimi kapıp herhangi bir açık aramak için arkasından dolanıyorum. Adam'ın dikkati Aubrey ve yanan bıçağın üzerinde. Hızla ısı kaybediyor ama bu, onunla karşılaştığımızdan beri onda gerçek bir korku uyandıran ilk şey.

Adam hırlıyor, öfke ihtiyatın önüne geçiyor. Ya hep ya hiç şeklinde umutsuz bir saldırıyla ona doğru hamle yapıyor. Aubrey yanından geçerken kızgın bıçağıyla kesiyor. Bıçak yüzüne saplanıyor ve ilk kez eti hemen iyileşmeye başlamıyor. Yara için için yanıyor, sıcak metalin yanağını keserken dağladığı yerden siyah sıvı tıslıyor.

Adam'ın boğazından acı dolu bir çığlık kopar; insandan çok hayvan sesi. Tökezliyor, kapanmayı reddeden yarasına tutunuyor, yüz hatları acı kadar şokla da çarpılıyor.

Başka bir dal kapmak için anı yakaladım, bu daha küçük ama daha yönetilebilirdi. Kulübenin yıkılmış duvarlarını yalayan alevlerin içine sokup ucunu tutuşturarak derme çatma bir meşale haline getiriyorum. Artık silahlıydım, Adam'ı diğer taraftan kuşatmak için harekete geçtim ve onu aramıza hapsettim.

Başını ileri geri sallıyor, seçeneklerini değerlendiriyor, olasılıkları hesaplıyor. Bir an için kaçınılmaz olana teslim olabileceğini, yenilgiyi kabullenebileceğini düşünüyorum.

Onun yerine doğrudan bana saldırıyor, hedefine ulaşmanın bedeli olarak yanan meşaleyi kabul ediyor. Çarpışmamız sırasında alevli odun onu göğsünden yakalıyor ve yırtık pırtık giysilerini tutuşturuyor, ancak momentumu ikimizi de yere taşıyor.

Düşerken meşaleye olan hakimiyetimi kaybediyorum, yanan dal karın içine doğru savruluyor ve orada tıslayarak ölüyor. Adam'ın ağırlığı ikinci kez üzerime çöküyor, pençeleri göğsümde gezinirken bile yanan kıyafetleri tenimi yakıyor, ceket ve gömleği yırtarak altındaki ete ulaşıyor.

Acı içimde patlıyor, sıcak ve ani. Aubrey'nin bir şeyler haykırdığını duyuyorum ama kulaklarımdaki kan uğultusu arasında kayboluyor. Adam'ın dönüşmüş yüzü benden birkaç santim ötemde duruyor, dişleri zafer hırıltısıyla açılmış, gözleri o doğal olmayan maviyle parlıyor.

Bir el silah sesi geceyi yarıyor -Aubrey, kaotik mücadeleye rağmen tam isabetle nişan alıyor. Kurşun Adam'ı kafasının arkasından vuruyor, normal bir insan için öldürücü bir atış. Adam çarpmanın etkisiyle sarsılır, bir an sersemeler, yarasından siyah bir sıvı fişkirir.

"Mermin bitti sanıyordum," diye .

"Şanslıydım," diyor.

Bu kadar şans yeter. Bacaklarımı altından geçiriyorum ve kalan tüm gücümle iterek onu yana fırlatıyorum. Yuvarlanarak kulübenin yanan kalıntılarına, bu kâbusu kalıcı olarak sona erdirebilecek tek şeye doğru ilerliyorum.

Adam çok çabuk iyileşir, kafatasındaki dumanı tüten yaraya rağmen çoktan ayağa kalkmıştır. şimdi Aubrey'e doğru dönüyor, belki de onun daha acil bir tehdit olduğunu fark ediyor.

Tekrar ateş ediyor ama sadece boş bir klik sesi geliyor. "Siktir," diyor ve sonra .

Yanan kalıntılara ulaşıyorum, ateşten yanan bir keresteyi alırken sıcaklık yüzümü ve ellerimi yakıyor. Odun avuçlarını yakıyor ama acıyı fark etmiyorum bile - Adam'dan önce Aubrey'e ulaşmaya odaklandığım için.

Karın altındaki gizli bir köke takılıp sertçe yere düşüyor. Silahı elinden fırlayıp ateş ışığının ötesindeki karanlığın içinde kayboluyor. Adam bir anda üzerine ullanmış, pençeli elleriyle boğazına sarılmış ve onu doğal olmayan bir güçle yerden kaldırmış.

"AUBREY!" Adı boğazımdan yırtılıyor, çiğ ve çaresiz.

Saldırıyorum, yanan keresteyi bir sopa gibi kaldırıyorum. Adam sesle dönüyor, Aubrey'i hâlâ havada tutuyor, nefes almak için çırpınırken ayakları işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor. Gözlerimiz uzakta buluşuyor; onunki insanlık dışı bir mavilik, benimki ise öfke ve korkudan vahşileşmiş.

Pi kurusu gülümser, olacakların sessiz bir vaadidir bu. Aubrey'in çırpınışları zayıflıyor, oksijen kesildike yüzü soluyor.

Aramızdaki mesafe sonsuz gibi görünüyor, bacaklarım aniden bataklık gibi hissettiren karda ilerliyor. Adam Aubrey'nin boğazını sıkıyor, gözleri geri kaymaya başlıyor. O sonsuz saniyeler içinde geleceğimizin parçalandığını görüyorum -kurduğumuz geçici bağ, bu dağların ötesinde, bu kâbusun ötesinde bir şeylerin olma ihtimali- hepsi onunla birlikte ölüyor.

Yine mi?

Lainey gibi değil.

Kurtarmayı başaramadığım diğer herkes gibi değil. *Onun gibi* değil.

Kendime ait bir kkremeyle -aların seslendirdiği her şey kadar ilkel ve vahşi- son mesafeyi kapatıyorum. Yanan kereste Adam'ın sırtına kemik kırıcı bir güçle çarpıyor ve onu ileriye, nefes nefese yere yığılan Aubrey'den uzaklaştırıyor.

Adam dönüp bana bakıyor, sırtında alevlerin yırtık pırtık giysilerini tutuşturduğu ve altındaki insanlık dışı ete işlediği yerde yanıyor. Yaradan siyah bir sıvı sızıyor, soğuk havada tışlıyor ve buharlaşıyor.

Avantajımı kullanıp yanan keresteleri geniş yaylar çizerek savuruyorum ve onu geri çekilmeye zorluyorum. Her ıskalamam onun irkilmesine, yenilenen etine kalıcı hasar verebilecek alevlerden geri çekilmesine neden oluyor.

"Bu Lainey için," diye hırlayarak onu bir adım daha geriye itiyorum. "Cole için." Bir yumruk daha, bir geri çekilme daha. "Hank ve Red için."

Adam yanan kulübeye doğru geri çekiliyor, görünüşe göre kendisi için kurduğu tuzağın farkında değil. Odak noktası tamamen ellerimdeki alevli silah, ne pahasına olursa olsun ona dokunmaktan kaçınmak. Arkasında, yıkılmış yapı yanmaya devam ediyor, son bir adak için bekleyen bir ateş.

Göz ucuyla Aubrey'nin sendeleyerek ayağa kalktığını görüyorum, hareketleri dengesiz ama kararlı. Elini ateşin kenarındaki yanan bir odun parçasına doluyor ve benimkine katılmak üzere kendi alevli silahını yaratıyor.

Adam'ın kafası bir ileri bir geri savruluyor, olasılıkları hesaplıyor, bizimle arkasındaki cehennem arasında manevra yaptığını çok geç fark ediyor. İlk kez kendine güveni sarsılmış gibi görünüyor, hareketleri hesaplı olmaktan çok çaresiz bir hal alıyor.

Aubrey ve ben birlikte ilerleyerek onu her seferinde bir adım geriye itiyoruz, ateşli silahlarımız onun yaralanmadan geçemeyeceği bir alev duvarı oluşturuyor.

Yanan kulübeden bir metre uzakta.

Üç adım.

İki.

Adam savunmamızda bir boşluk bulmak için etrafımda dönmeye çalışarak yana doğru çalım atıyor. Hamlesini önceden sezip önünü kesiyorum, yanan kerestem onu göğsünden yakalıyor. Kıyafetleri tekrar tutuşuyor, alevler doğal olmayan bir hızla gövdesine yayılıyor.

Yanan kumaşı, kavrulan etini pençelerken boğazından acı dolu bir çığlık kopuyor. Ses artık neredeyse insani değil; kemiklerimde yankılanan yüksek, iniltili bir feryat.

"Şimdi!" Aubrey'e bağıriyorum. Birlikte ileri atıldık, yanan silahlarımız aynı anda Adam'ın göğsüne çarparak onu birleşik bir güçle geriye doğru itti.

Tökezliyor, dengesini korumak için mücadele ederken kolları dönüyor. Kulübenin yanan kalıntılarının kalbine doğru bir adım daha attı. Alevler onu karşılamak için sıçırıyor, yakıcı bir kucaklamayla bedenini sarıyor.

Ateş onu tüketirken Adam'ın çılgılığı imkansız bir seviyeye yükselir - sadece giysilerini, sadece etini değil, onu canlandıran açlığın ta kendisini. Çırpınışları çılgınca, insanlık dışı bir hal alıyor, dönüşmüş bedeni kaçınılmaz olana karşı çırpınıyor.

Sonra birdenbire hareketsizleşiyor; azgın cehenneme karşı kararmış bir silüet, kollarını son bir yakarıшта bulunur gibi uzatmış. Sonunda ürkütücü duruşundan sıyrılıp ateşin kalbine çöküyor, kül küle karışıyor ve kendisini yaratan dağlara geri dönüyor.

Aubrey'e dönüyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor. "Başardık," diye nefes alıyorum. "Bitti."

Ama ben ona uzanırken, ayaklarımızın altındaki zemin şiddetle kayıyor. Yangından kaynaklanan yoğun ısı kar yığınının dengesini bozmuş ve üzerimizdeki yamaçta bir çığı tetiklemişti.

"Oh, lanet olsun. Koş!" Bağırıyorum, kolundan tutup onu yamaca doğru çekiyorum.

Yanan kulübeden koşarak uzaklaşıyoruz, kar durdurulamaz bir dalga halinde bize doğru akıyor. Kükreme sağır edici, sanki bir yük treni üzerimize doğru geliyor. Aubrey'i yanıma çekiyorum, ikimiz de diz boyu karda ağaç çizgisine doğru ilerliyoruz.

Göz ucuyla bakıyorum ve beyaz bir duvarın korkunç bir hızla bize doğru yaklaştığını görüyorum.

Aubrey tökezliyor, dövüşün verdiği yorgunluk sonunda onu yakalıyor. Kolundan tutup onu ileri çekmeye çalışıyorum ama bu gecikme bize çok değerli saniyelere mal oluyor. Çıgın ön kenarı neredeyse üzerimize geliyor.

"Git!" diye bağırıyor, beni itiyor. "Jensen, kaç!"

Bunun yerine onu az ilerideki devasa çam ağacına doğru itiyorum. "Tırman!" Sanki bedenim onu doğanın öfkesinden bir şekilde koruyabilirmiş gibi, kar dalgasıyla yüzleşmeye dönmeden önce onu son bir kez iterek emrediyorum.

Çığ önce beni vuruyor, gücü beni yuvarlanmaya itiyor. Çam ağacının gövdesine tutunmayı başarıyorum ve kar hızla geçerken kendimi sabitliyorum. Ama Aubrey o kadar şanslı değildi. Alt dallara ulaşmış olmasına rağmen, karın gücü onu daha yukarı tırmanamadan koparıp götürüyor.

"Aubrey!" Çırpınan beyaz bir kütlenin içinde sürüklenirken çaresizce çılgılık atıyorum.

İlk dalgalanma geçip beni yarı gömülü ama hayatta bıraktığında, kendimi kurtarıyorum ve onu son gördüğüm yöne doğru sendeliyorum. Manzara

Çığın geçişiyle yabancı hatlara bürünmüş. Kulübe bile gitmiş.

"Aubrey!" Tekrar sesleniyorum, sessizlik bana cevap verince çaresizliğim artıyor. Çılgınca ondan bir iz arıyorum. Beyaza karşı bir renk tonu gözüme çarpıyor; siyah ceketinin kenarı, bir kar yığınının altında zar zor görünüyor. Çıplak ellerimle kazıyorum, buz kristalleri derimi yırtarken acıyı görmezden geliyorum.

Onu ortaya çıkardığımda bilinci yerinde değildi, şakağındaki yaradan kan akıyordu. Sığ nefeslerle göğsü inip kalkıyor ama cildi soğuktan ve oksijensizlikten mavimsi bir renk almaya başlamıştı bile.

"Benimle kal," diye mırıldanıyorum, onun gevşek bedenini kollarımın arasına alarak. "Sakın üzerimde ölmeye kalkma, Aubrey Wells."

Umarım hala emir almakta iyidir.

AUBREY

I Rüya görüyorum.

Rüyamda Lainey, annem ve babamla birlikteydim. Annemin ölümünden bir yıl önce, ailece son tatil. İlk ve son kez Santa Cruz'a gitmiştik. Lainey ve ben tahta kaldırım, iskele, lunapark gezintileri ve pamuk şeker fikri konusunda çok heyecanlıydık. Bir hafta önce televizyonda *The Lost Boys*'u izlemiştim ve

Birkaç serseri vampirle de karşılaşabileceğimi umuyorum.

Ama dolambaçlı dağ yolculuğu sırasında babam yolun çekip körfeze, okyanusa ve ötesindeki ufka bakıyor. Gökyüzü pembe ve turuncu, gün batımının yumuşak tonları. Daha önce durduğumu hatırlamıyorum.

"Seni burada bırakıyoruz evlat," diyor babam.

Annem arabadan iniyor ve benim için Volvo'nun arka kapısını açıyor. Kafam karışmış bir şekilde dışarı ve Lainey bir şekilde çoktan görüş noktasının taş duvarına ulaşmış, elini bana uzatıyor.

Neler olduğunu merak ederek ona doğru yürüdüm.

Elimi tuttu.

Teni soğuk.

"Şu bulutları görüyor musun?" diyor. "İşte orada ."

Babam ve annem bize , iki yanımda duruyorlar, ellerim omuzlarımda.

Derileri de soğuktur.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Ait olduğumuz yere," diyor annem bana yumuşak bir gülümsemeyle. "Bir gün seni de orada göreceğiz, ama şimdi değil. Şimdi çok erken. Yapacak çok işin var."

"İş mi?" Dedim. Ama ben sadece bir çocuğum. Ev ödevinden bahsetmiyorsa, hiç işim yok.

"İyi bir iş yapıyorsun," diyor babam, şimdi elimi tutup güçlü bir şekilde sıkıyor. "Kolay olmadığını biliyorum ama pek çok insana yardım ettin."

Neden bahsediyor bu? Neden hepsi bu kadar soğuk? Neden Santa Cruz'a gitmiyoruz?

"Ben de dahil," diyor Lainey, kolunu bana dolayarak. "Sonunda özgür olmama yardım ettin."

"Seninle gurur duyuyorum tatlım," diyor annem, eğilip başımın üstünden öpmek için. "Şimdi git ve hayatının geri kalanını yaşa."

Sonra hepsi arkalarını dönüp arabaya doğru yürüyorlar. Peşlerinden koşmak istiyorum. Deniyorum ama sanki olduğum yerde donup kalıyorum. Arabaya binmelerini, direksiyonda babamın, yanında annemin ve arka koltukta Lainey'nin oturmasını gözlerimden yaşlar izleyebiliyorum sadece.

Hepsi bana el sallıyor, öpücükler gönderiyor.

"Seni seviyoruz," diye bağılıyor Lainey kıvrılmış camdan dışarı. "Sonra görüşürüz, timsah."

Artık tamamen boş olan otoyolda ilerleyerek gözden kaybolurlar.

Ve ne anladım. Nereye gittiklerini.

Ve neden geride kalmam gerektiğini.

RÜYA GÖRÜYORUM.

Kar var. Canavarlar.

Mavi

gözlü.

Lainey.

Kan.

Gözlerimi açıyorum ve gece gökyüzünü görüyorum. Yıldızlar ve bir ay.

Ağaç tepeleri. "Beni bırakma, beni bırakma" diyor bir ses.

Gülümsüyorum ve her şey kararana kadar geceye bakıyorum.

"AUBREY," diye bağılıyor kız kardeşimin sesi. "Aubrey Strawberry," diyor takma adımı. "Artık uyanma vaktin geldi."

Karanlıktan gözümü kırpıyorum ama gözlerimin arkasında parlak bir ışık var. Onları açmak istemiyorum.

"Lainey," diye fısıldıyorum.

"Sakin ol," diyor bir ses. Bir kadın sesi ama tanımıyorum. "Yavaşça uyan."

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum, başım yana kayıyor. Sonra hatırladım.

Kovboyu hatırlıyorum.

"Jensen nerede?"

"Tam burada," diye sert sesini duyuyorum, elinin benimkinin etrafındaki yumuşak baskısını hissediyorum ve yüzü gözümün önüne geliyor. Ona birkaç kez göz kırpmam gerekiyor çünkü gerçek gibi görünmüyor. Şapkasını takmamış, sakalını kesmiş ve yüzündeki çiziklere, kesiklere ve morluklara rağmen her şey kadar yakışıklı görünüyor.

"Ve bu da Margaret," diyor. "Emin ellerdesiniz."

"Nerede-?" Sormaya başlıyorum ama doğrulmaya çalışırken oda dönmeye başlıyor, kanım kulaklarımda güm güm atıyor. Jensen'ın elleri omuzlarımda, beni tekrar aşağı itiyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor kadın. "Ani hareketler yok. Henüz tabiri caizse ormandan çıkmadınız."

Kadın -Margaret- görüş alanımın kenarında geziniyor. Ellili yaşlarında, gümüş rengi siyah saçları ve zor hastalarla uğraşmaya alışkın birinin soğukkanlı tavrı var.

"Lost Trail Çiftliği'ndesin," diye açıklıyor, kolumdaki serumu pratik bir verimlilikle kontrol ederken. "Jensen seni buraya dört gün önce getirdi."

Dört gün. Kelimeler ilk başta bir anlam ifade etmiyor. Son net hatıralarımı bir araya getirmeye çalışıyorum - yanan kulübe, Adam'ın ölümü, karın uğultusu

Bize doğru koşuyordu, Jensen karanlık yaklaşırken adımı haykırıyordu.

"Ne oldu?" Sesim boğuk çıkıyor. "Çığdan sonra... Hatırlamıyorum."

Jensen ve Margaret birbirlerine bakarlar.

"Gömülmüşsün," diyor Jensen, ifadesi dikkatle nötr. "Kafa travması, üç kırık kaburga, kırık ayak bileği. Seni çıkardığımda bilincin yerinde değildi."

Elimi başıma götürüyorum ve etrafına sarılmış bandajı hissediyorum. Bu, başımın ağrımını ve düşüncelerimin bulanıklaşmasını açıklıyor. Bacağım battaniyenin altında hareketsiz duruyor ve her nefes alışımında göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

"Nasıl geri döndük?" Nedeninden emin olmasam da bu soru bana çok acilmiş gibi geliyor.

"Bu daha güçlü olduğun zaman anlatacağın bir hikâye," diyor Margaret serumumdaki bir şeyi ayarlayarak kararlı bir şekilde. "Şu anda ihtiyacın olan şey dinlenmek."

Ama Jensen gözlerimdeki korkuyu okuyor. "Güvendeyiz," diye beni temin ediyor, başparmağıyla elimin arkasında nazik daireler çiziyor. "Her şey sona erdi."

"Bizi nasıl dışarı çıkardınız?" Hafızamdaki boşlukları doldurmak için bastırıyorum. "Dağlar..."

"Sonra," diyor Jensen, ama kelimenin içinde bir nezaket var. "Söz veriyorum, sana her şeyi anlatacağım. Ama Margaret haklı. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı bile, Margaret'in serumuma eklediği ilaç beni uyuşturuyor. Karanlık beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey Jensen'ın yüzü, yorgunluktan çizgiler halinde ama şefkatle beni izliyor.

BİR SONRAKİ UYANIŞIMDA, güneş ışığı tanımadığım perdelerin arasından süzülüyor. Bir an için paniğe kapılıyorum -neredeyim ben?

Lost Trail

Çiftliği. Jensen'in
evi.

Ana yatak odası olması gereken odada yalnızım. Jensen'ın alanı. Yatağında yatarken, eşyalarıyla çevrili olduğunu fark etmek garip bir samimiyet getiriyor. Duvarda insan portreleri, belki Jake ve Eve McGraw, Jensen'ın anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim kişilerle çekilmiş aile fotoğrafları,

Çiftliğin eski zamanlardan kalma siyah-beyaz fotoğrafları. Komodinin üzerinde bir bardak su ve özenle dizilmiş birkaç ilaç şişesi duruyor.

Gücümü test ederek kendimi oturma pozisyonuna itiyorum. Oda hafifçe sallanıyor ama sabitleniyor. İlerleme var. Serum gitmiş, yerini kolumun kıvrımında düzgün bir bandaj almış. Kaburgalarım keskin, bıçak saplanır gibi bir acıyla itiraz ediyor ama bu sessiz, kontrol edilebilir bir acı.

Kapı sessizce açılır ve Margaret elinde bir tepsiyle görünür.

"Güzel, uyanmışsın," diyor tepsiyi şifonyerin üzerine koyarken. "Ağrın nasıl, 1'den 10'a kadar mı?"

"Dört," diye cevap veriyorum otomatik olarak. Aslında yediye yakın ama zayıflığımı itiraf etmekte hiç iyi olmadım.

Bana aldanmayan bir bakış atıyor. "Sekiz o zaman. İlaç zamanı."

Bana ilaç ve su verirken onu daha dikkatli inceliyorum. "Siz annesinin hemşiresisiniz."

"Öyleyim. Ama uzun zamandır ailenin bir arkadaşayım." Sesine biraz sitem karıştı. "Yine de onu hastanede, bir dağla on raunt dövüşmüş gibi görünen bir kadınla bulmayı beklemiyordum."

O biliyor. Bilmek zorunda.

Aç olanlar hakkında.

Orada olanlar hakkında.

"Jensen sana ne söyledi?" Dikkatlice sordum. "Orada olanlar hakkında mı?"

"Yeter." Sargılarımı kontrol etmekle meşgul. "McGraw'lar bu yaratıklarla daha önce de karşılaşmışlar. Sarah bana hikâyeleri yıllar önce anlatmıştı. Sadece hiç düşünmemiştim..." Başını sallayarak sözünü kesiyor. "Jensen'in ailesinin o dağlarla karmaşık bir geçmişi var. Ama o güçlü bir soydan geliyor."

Duvardaki eski zaman portrelerini işaret ediyor. "Eve ve Jake McGraw aç olanlarla ilk kez 1852'de karşılaştı. Hikayeyi anlatacak kadar hayatta kaldılar. Ondan sonra Oregon'a taşınmışlar ama sonunda buraya, suç mahalline geri dönmüşler. Jake sözde artık bu toprakların kâhyası olduklarını, nöbet tutmak gibi bir sorumlulukları olduğunu söylemişti. Tarihin tekerrür etmediğinden emin olmak için. Bence oldukça iyi bir iş çıkardılar, ama bir ayıyı saldırmadan önce çok fazla dürtebilirsiniz. Jensen ayıyı dürtme konusunda her zaman iyi olmuştur."

"Jensen nerede?" Ben soruyorum.

"Şerifle toplantı." Margaret'in sesi dikkatle nötr. "Orada olanlarla ilgili resmi hikayeyi tartışıyorlar."

Resmi hikaye. Doğru. Dört adam kayıp, öldükleri varsayılıyor. Ciddi yaraları olan bir kadın. Canavarlardan bahsetmeden bunları nasıl açıklıyorsun?

Margaret yüz ifademi okuyarak, "Merak etme," diyor. "Jensen yetkililerle nasıl başa çıkacağını biliyor. Ve senin FBI'dan olman da yardımcı oluyor."

Eski FBI, neredeyse onu düzeltiyordum, sonra durumumun hala aktif olduğunu fark ettim. Başa çıkılması gereken başka bir komplikasyon. Hastaneye getirildiysem, Jensen lanet şerifle konuşuyorsa, Carlos ve Diana'nın bana ne olduğunu bildiğine şüphe yok.

Başım büyük belaya girecek.

"Yetkililerle konuşmasının iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Ona Marcus'un yasadışı operasyonu hakkında her şeyi bildiğimi söyleyen bir bakış atarak soruyorum.

Margaret bunu duymazdan gelip tepsiyi getirerek, "Yemek yemelisin," diyor. Yulaf ezmesi, kızarmış ekmek, dilimlenmiş meyve. İyileşmekte olan bir vücut için basit yiyecekler. "Ve sonra biraz daha dinlen. Doktorun emri."

"Peki doktor nerede?" diye sordum. "Neden hastanede değilim?"

"Sadece kafanı kontrol ettirmek için oradaydın. Ama seni bana bıraktılar. Bir pratisyen hemşire olarak travma bakımında yirmi yıllık deneyimim var."

"Onlara ne söyledin?"

"Gerçek. Bir çığa yakalandın. Herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Bunu . Geri kalanına kimse inanmazdı. "Teşekkür ederim," diyorum, ciddi bir şekilde. "Bize yardım ettiğiniz için."

Margaret'in ifadesi yumuşar. "O çocuk yeterince şey yaşadı. İkinizin de iyi olmasına sevindim."

Ben cevap veremeden tepsiyi kucağıma bastırıyor. "Ye.

Sonra uyu. Uyandığında Jensen dönmüş olacak."

"...AVALANCHE DOĞU SIRTINI YERLE BİR ETTİ," Jensen'ın alçak, hırçın sesi beni uykumdan uyandırıyor. "Şerif arama kurtarma ekiplerinin en az bir hafta, belki de daha uzun süre oraya ulaşamayacağını söylüyor."

Gözlerimi açtığımda onu pencerenin yanında otururken buluyorum, dikkati telefonuna odaklanmış. Beni izlediğini fark edince yüzü yumuşuyor. Telefonu kapatmadan önce "Seni sonra ararım," diyor.

"Selam," diyor bana, telefonu bir kenara bırakıp yatağın kenarına oturuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," diyorum ve bu çoğunlukla doğru. Zihnimdeki sis biraz dağıldı ama yine de her hareketimde kaburgalarım doğru yayılan bir ağrı hissediyorum. Muhtemelen yakın zamanda tekrar ata binemeyeceğim.

Duke'u düşününce gözlerim fal taşı gibi açılarak ona bakıyorum. "Atlar!"

"Hepsi iyi."

"Duke!"

"Duke geri döndü. Jeopardy ve diğerleri de öyle. Angus hariç hepsi."

Elimi göğsüme götürdüm. "Olamaz."

"Angus iyidir," diyor Jensen gülerek. "Ama o bir katır. Buraya geri dönmedi, Donner Gölü'nde birinin arka bahçesine düştü. Çok da havalı bir yer. Her neyse, sonunda onu buraya geri getirdik."

Rahatlayarak arkama yaslandım. "Tamam. Şimdi bana ne olduğunu anlatmalısın. Buraya nasıl geldim?"

Bana ciddi bir bakış attı. "Çığ düştüğünde sen gömüldün. Ben bir ağaca bağlı kalmayı başardım ama sen sürüklenip gittin." Sesi sabit kalıyor ama eli elimi sıkıca kavıyor. "Seni bulduğumda nefes almıyordun. Sandım ki-" Sözüünü kesiyor, çenesi geriliyor. "Ama sonra nefesin kesildi ve bir şansımız olduğunu anladım."

Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum - ne çığ, ne gömülme, ne de Jensen'ın beni bulması. Hatırladığım son net şey Adam'ın ölümü.

"Beni dışarı taşıdınız. Dağdan aşağıya kadar mı? Nasıl?"

"Kulübeye geri döndüm, tuvaletin duvarının bir kısmını yıktım. Bir kızak yaptık. Sugar Bowl yakınlarındaki orman servisi yoluna varana kadar seni çektik." Sanki yaralı bir kadını kilometrelerce vahşi doğada taşımak önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Meğer adamı tanıyormuşum, Geoff. Bizi Margaret'i aradığım hastaneye götürmesini sağladım."

"Peki resmi hikaye nedir?" Ben soruyorum. "Cole, Red, Hank, Eli için mi?" "Çığ," diye cevaplıyor Jensen. "Şerif zaten . Ucube fırtına, dengesiz arazi. Havanın kötü olduğunu biliyorlardı ve

"Tuzakçının kulübesinde çığ düştüğünün kanıtı. Dört adamın öldüğü tahmin ediliyor, cesetler ilkbaharda buzlar çözülene kadar çıkarılamaz." Mizahsız bir gülümseme. "O zamana kadar hikayeyi yalanlayacak fazla kanıt kalmayacak."

"Peki ya Marcus?" Bu soru içimi kemirip duruyor, kırılğan güvenliğimizdeki gevşek bir iplik gibi. "Seni arıyor olacak."

Jensen'ın ifadesi sertleşir. "Çok uzun sürmeyecek. FBI ile bir anlaşma yaptım."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Anlaşma mı?"

"İfade karşılığında dokunulmazlık," diye açıklıyor, sesi dikkatle nötr. "Operasyonu ile ilgili her şey - kara para aklama, uyuşturucu ticareti, isimler, tarihler, hesaplar. Onu on yıllarca hapse atmaya yetecek kadar."

Bu bilgiyi işliyorum ve önemini hemen anlıyorum. "Onun sözüne karşı senin sözün yeterli olmayacak."

"Bu sadece benim sözüm değil." Yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor. "Yıllardır kanıt topluyorum. İşler kötüye giderse diye sigorta poliçesi. Ses kayıtları, mali kayıtlar, fotoğraflar. Hepsini Reno'da bir kasada sakladım."

"Akıllıca," diye onaylıyorum. "Her şeyi düşünmüşsün. Bunu ne zaman ayarladın?"

"Sen tomografi çektirirken hastaneden patronun Carlos'u aradım. Arabanı aradım, rozetini ve diğer kartvizitlerini buldum. Marcus Thorne örgütü hakkında bilgi sahibi olduğumu ama garanti istediğimi söyledim." Jensen'ın başparmağı elimin üzerinde daireler çiziyor, sesindeki gerginlikle tezat oluşturuyor. "Geçmişte karıştığım şeyler için tam dokunulmazlık, gerekirse tanık koruma. Bir saat içinde kabul ettiler. Sanırım şu anda onu izliyorlar. Ama güvendeyiz."

Anlaşmanın hızı bana Büro'nun Marcus'u ne kadar çok istediğini gösteriyor.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi dinlen," diyor Jensen kararlı bir şekilde. "Gücünü geri kazan."

"Peki ya ondan sonra?" Bu soru benim iyileşmemden çok daha fazlasını kapsıyor. Bize ne olacak? Aramızda düşmanlık olarak başlayan ve ikimizin de beklemediği bir şeye dönüşen her neyse ona?

Jensen yaklaşıyor, ağırlığı şilteyi kaydırıyor. "Ne olmasını istiyorsun, Aubrey?" Sesi sessiz ve ciddi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sacramento'ya dönüp Büro'yla görüşmem gerekiyor. Tam bir bilgilendirme isteyeceklerdir. Geri dönmeme izin verileceğinden bile .

Bundan sonra."

"Onlara her şeyi anlatacak mısın?" Sorusunda yargılama yok, sadece merak var.

"Her şey değil." Bazı gerçekler sadece bize, birlikte hayatta kaldığımız karanlığa aittir.

"Onlara Lainey'den bahsedecek misin?"

Omuz silkiyorum ama bu beni irkiltiyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Ona gerçekten ne olduğunu onlara açıklayamam. Suçu Adam'ın üzerine atsam bile, ki bunu çok isterdim, elimde hiçbir kanıt yok..."

Birden Lainey'nin günlüğünü ve belgeleri hatırlıyorum. Daha dik oturuyorum. " bende. Hâlâ bende değil mi?" Hatırlamaya çalışıyorum ama beynim çok yavaş. Ceketimin cebindeydi ama suya girdik ve ondan sonra...

Jensen masaya doğru başını sallar. "Kurumaları birkaç gün sürdü ama elimizde."

Kalbim rahatlamak için çırpınıyor. Hiçbirini kanıt olarak kullanamam da hâlâ ondan bir parça taşıyorum.

"Faili meçhul olarak kalacak," diyorum sonunda. "Ama en azından artık gerçeği biliyorum."

Bunu kabul ederek başını sallıyor. "Peki işinizi hallettikten sonra? Planlarınız neler?"

Soru aramızda asılı duruyor, olasılıklarla dolu. Boş dairemi, Lainey'i bulmak için kurduğum hayatı düşünüyorum. Şimdi bu arayış bitti-acı verici ve çözülmemiş, ama yine de bitti.

Sırada ne var?

Jensen'a bakıyorum, cehenneme taşıyan ve geri getiren adama, şu anda çok şey gören sarı-yeşil gözleriyle beni izleyen adama.

"Bunu ben de bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Ama öğrenmek istiyorum." Eli tekrar benimkini buluyor, parmaklar iç içe geçiyor.

"Birlikte mi?"

Bu kelime, ikimizin de tam olarak ifade etmeye hazır olmadığı bir vaat içeriyor. Ama bu bir başlangıç.

"Birlikte," diye kabul ediyorum ve göğsüme bir şey yerleşiyor - tam olarak huzur değil, gördüğümüz onca şeyden sonra değil, ama ona yakın bir şey.

Toz duman dağıldıktan sonra üzerine inşa edilecek bir temel.

Pencerenin dışında, dağlar uzakta belirliyor, zirveleri hala karla kaplı ve yasaklayıcı. Şimdi sırlarımızı saklıyorlar, derinlere gömülü

mağaralarda ve karanlıkta. Ama burada, bu odada, Jensen'ın eli sıcacıkken, canavarlar çok uzakta görünüyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

AUBREY

T Sacramento'daki dairemin balkonunda otururken hava ılık ve yasemin kokusuyla ağırlaşıyor, dava dosyaları önümdeki küçük masaya yayılmış durumda. Bu sabah basılan ve imzalanan istifa mektubum en üstte duruyor. Gördüğümde hala midemde bir belirsizlik hissi oluşuyor - artık yakından tanıdığım bir his son dört ay içinde.

Dağlardan kaçtığımızdan beri dört ay geçti. Kız kardeşimi bulup onu tekrar kaybettiğimden beri dört ay geçti. Kabuslarla ve iyileşmeyle, artık var olmayan normal bir versiyona geri dönmenin yolunu bulmaya çalışmakla geçen dört ay.

Telefonum Jensen'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Nasıl geçti?

Üç basit kelime. İstifamı vermeyi planladığım günün bugün olduğunu biliyor. Ekrana bakıyorum, başparmağım klavyenin üzerinde geziniyor. Henüz yapmadım. Mektup çantamda bekliyor. Bir yanımda beni uzun süre tanımlayan kariyerimden ayrıldığıma hâlâ inanamıyorum.

Oraya varıyor, mesaj atıyorum.

Telefonu yere bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum ve öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kapatıyorum. Geçtiğimiz dört ay boyunca her gün konuştuk. Bazen kısa mesajlarla durum değerlendirmesi yaptık, bazen gecenin derinliklerine uzanan saatler süren telefon görüşmeleri yaptık, bazen de konuşmak işe yaramadığında Zoom üzerinden seks yaptık.

yapıyorum. Ayda bir kez Lost Trail Çiftliği'ne gidiyor, hafta sonlarını onun odasında geçiriyor ve çiftliğe yardım ediyordum.

Aramızda olanlara bir isim koymadık. Söz vermedik ya da plan yapmadık. Ama bir şeyler değişti, yerleşti. Ona musallat olan hayaletler -Lainey, Marcus, kendi suçluluk duygusu- solmaya başladı. Ve benim kendi şeytanlarım -uzun zamandır boğduklarım- artık o kadar yüksek sesle bağırıyor.

Kabuslar sona eriyor.

İstifa mektubunu tekrar elime aldım ve parmağımın ucuyla imzamı takip ettim. Bugün toplantı talep ettiğimde Carlos şaşırmadı. Sanırım çığlar ve suç girişimleriyle ilgili, doğaüstü hiçbir şey içermeyen bir hikâyeyle döndüğümünden beri bunu bekliyordu. Jensen'ı korumak ve Marcus Thorne'un elinden için elimden geleni yapmalıydım. Cole ya da Red olmadan Jensen büyük risk altında olacaktı.

Bu yüzden Büro, Marcus'a karşı tanıklık etmesi karşılığında Jensen'in dokunulmazlık anlaşmasını ayarladı; bu anlaşma şu anda Jensen'i kovuşturmadan koruyor ama yoğun bir inceleme altında tutuyor. En azından Marcus ve yandaşlarını parmaklıklar ardında tutuyor.

Telefonum yine çalıyor.

Duke seni özlüyor.

Kendime rağmen gülümsüyorum. Beni cehenneme taşıyan iğdiş beklenmedik bir bağlılık haline geldi. Son ziyaretimde, Truckee'deki yerel bir at terapistinin bana gösterdiği egzersizler üzerinde çalışarak, onunla yuvarlak ağılda saatler geçirdim. Jensen, travma mağdurları için rehabilitasyon programları fikrimi açıkladığımda sessiz ve düşünceli bir şekilde çitlerden beni izlemişti.

Kız kardeşim gibi insanlar.

Ve sanırım benim gibi insanlar. Travmamı aynı şekilde görmesem bile, hala orada, başa çıkılmayı bekliyor.

"Atlarla aran iyi," demişti Jensen gecenin ilerleyen saatlerinde, yatak odasının karanlığında vücudu benimkine sıcacık yaslanmıştı. "Hayatları boyunca ata binen çoğu insandan daha iyisin."

O zamanlar ona bu işi yeni kariyerim yapmayı düşündüğümü söylememiştim.

Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar kendimden emin değildim.

Kapımın çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kimseyi beklemiyordum.

Kapı tekrar çalınıyor, bu sefer daha ısrarlı, midemin sinirden çalkalanmasına yetecek kadar.

Kapıya doğru ilerliyorum, kilidi açmadan önce gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Diğer tarafta kimin olduğunu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Jensen koridorunda duruyor, yıpranmış kot pantolonu ve düğmeli gömleğiyle garip bir şekilde yersiz görünüyor, botları sanki doğrudan ağıldan gelmiş gibi hafif tozlu. Saçları onu iki hafta önce son gördüğümde daha kısa, yeni kesilmiş, sakalları kirli sakala dönmüş. İyi görünüyor. Sağlam. Gerçek.

Kapıyı açıyorum, şaşkınlıktan dilim tutuluyor.

"Selam sarışın," diyor, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

"kovboy," içeri girmesine izin vermek için geri çekiliyorum, dağınık dairemin, her yüzeye saçılmış dava dosyalarının acı verici bir şekilde . "Bana geleceğini söylememiştin."

"Yeniden sivil olduktan sonra seni şahsen tebrik etmek istedim." İçeri giriyor ve kaşlarını kaldırarak kaosu inceliyor. "Ama şimdi fark ediyorum ki muhtemelen beklemeliydim."

"Bu benim hatam," diyorum ona. "Bunu şimdiye kadar yapmalıydım. Ayaklarımı sürüyordum."

Jensen dairenin içine doğru ilerliyor, varlığı küçük alanı dolduruyor gibi görünüyor. Kitaplığımdan çerçeveli bir fotoğraf aldı; yıllar önce San Francisco'ya yaptığımız bir gezinti sırasında Lainey'le çektiğimiz bir fotoğraf.

"Bazen gerçekmiş gibi hissettirmiyor, değil mi?" diye soruyor sessizce, fotoğrafı yere bırakarak.

"Bazı günler diğerlerinden daha gerçekçi gelir." Gerçek bu, yalın ve basit. "En azından kabuslar daha az sıklıkta."

Başını sallıyor, gözlerinde anlayış var. İkimiz de karanlıkta aynı şeytanlarla savaşıyorduk; insanlık dışı bir açlıkla parlayan mavi gözler, camları tırmalayan bir şeyin kar üzerindeki kanın hatırası.

"Yani," diye başlıyorum, aklımdan iterek. "Buraya gerçekten beni görmeye mi geldin?"

"Neden yapmayayım ki?" diyor, bana doğru adım atıyor, bakışları dudaklarıma odaklanıyor. "Telefon görüşmelerinden bıktım, Aubrey. Çok erken biten hafta sonlarından bıktım." Elini uzatıyor, nasırlı parmakları beklenmedik bir şefkatle yüzümdeki bir tutam saç okşuyor. "Her lanet günde seni özlemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım. Her lanet günde sana ihtiyacım yokmuş gibi davranmaktan."

Ben daha cevap veremeden ağız ağzıma geliyor ve sanki boğuluyormuşum da ilk nefesimi o almış gibi içine düşüyorum. Kolları etrafımı sarıyor, beni kendine doğru çekiyor. Kahve, nane ve Jensen'a özgü bir şeyin tadını alıyorum ve eve dönmüş gibi hissediyorum.

Ayrıldığıımızda nefes nefese kalmıştım ve omuzlarına yapışmıştım. "Bu oldukça iyi bir merhaba."

Yüzünde ender görülen bir gülümseme beliriyor ve onu daha genç gösteriyor. "Bu sabah kamyonuma bindiğimden beri bunu yapmayı düşünüyordum."

"Bir öpücük için uzun bir yol. Aklında başka bir şey mi var?"

Yüz ifadesi değişiyor, ciddileşiyor. "Var."

Elini cebine atıyor ve küçük kadife bir kutu çıkarıyor. Kalbim boğazımda bir yerde düğümleniyor.

"Jensen-"

"Düşündüğün gibi değil," diyor hızla, kutuyu açıp bir anahtar gösteriyor.

"En azından henüz değil."

Ona bakıyorum, anlamıyorum.

"Çiftlik evinin anahtarı," diye açıklıyor. "Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, kırılgan ve muazzam. Bir adım geri çekiliyorum, düşünmek için alana ihtiyacım var.

"Taşınmak mı? Ama... benim işim ne olacak?" Aklıma gelen ilk itirazı soruyorum.

"Bırakmak üzere olduğun iş mi? Sakın bana tereddüt ettiğini söyleme."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, sonunda beni donup bırakan korkuyu dile getiriyorum. "Değilim, sadece... Büro olmadan kim olduğumu bilmiyorum. Uzun zamandır tüm kimliğim buydu."

Jensen ellerimi ellerinin arasına aldı. "Kim olduğunu çok iyi biliyorum." Sesi alçak ve kesin. "Sen cehennemin yedi katından da sağ çıkan ve daha güçlü olan kadınsın. Katır Angus kadar inatçı, tanıdığım herkesten daha cesur ve daha zekisin. Sen saçmalıkları gören ve yine de insanlara inanmayı seçen birisin. Yakınımda tutmaya değer birisin. Sonsuza kadar."

Sözleri beni bir battaniye gibi sarıyor, sıcak ve güvenli. "Ve" diye devam ediyor, "sen benim aşık olduğum kadınsın."

İtiraf nefesimi kesiyor. Bu kelimeleri daha önce söylememiştik, aylardır içimde yaşıyor, evimde bir yuva yapıyordu.

Kalp.

"Seni seviyorum, Aubrey," diye mırıldanıyor. "FBI ajanı ol ya da olma. Ne iş yaptığın umurumda değil. Sadece seni yanımda istiyorum ve bunu bir süredir biliyorum."

Gözlerim yaşıyor ve onları geri kırıyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu duyguları bölümlere ayıramıyorum.

Sertçe yutkunuyorum, ona bakıyorum. "Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Artık biliyorum," diyor sırtımdan önce ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Yine de bana daha önce söyleyebilirdin. Sözlerin aç bir adam için yemek gibi."

"Bana daha önce söyleyebilirdin," diyorum ağzına karşı ama sonra kollarını bana doladığında kıkırdıyorum. "Ama hâlâ Truckee'de iş bulmak için ne halt edeceğimi bilmiyorum."

"Yani, çiftlik işi fazla bir şey değil ama dürüst bir iş," diyor. "Ama zaten yapmak istediğini söylediğin şeyi neden yapmayasın ki?"

"Hangisi?"

"Duke ile çalışmak. At terapisi. Çiftliği bir terapi merkezine dönüştürebiliriz."

Ona göz kırpıyorum. "Peki ya senin sığırların?"

"Eğer isterlerse onlar da terapi alabilirler," diyor çarpık bir gülümsemeyle. "İnekler için endişelenmeyin. Çiftlik çiftlik olarak kalacak ama bu onu daha iyi hale getirecek. Sanırım bu babamın çok hoşuna giderdi. Ve hatta annem bile, bilirsin, atlar onu daha iyi hissettirirdi. Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum sarışın."

"Zorla kabul ettirmek istemem..."

Başını sallar. "Asla. Yerimiz var, tesislerimiz var. Gerekirse daha fazlasını da inşa edebiliriz."

Kalbim küt küt atıyor. "Bunu gerçekten istiyor musun? Kayıp İz'i farklı bir şeye dönüştürmeyi?"

"Kayıp İz'in yeterince karanlığı var." Eli yanağımı okşuyor. "Buraya biraz ışık getirmenin zamanı geldi."

Gelecek önümde açılıyor, ani ve net - Jensen'ın yanında uyanan sabahlar, anlamlı bir şey inşa ederek geçirilen günler, şehir ışıkları tarafından gizlenmeyen yıldızların altında geceler. Bu dünyada daha dürüst bir şekilde fark yaratmanın bir yolu.

Anahtarı kutudan alıyorum, metal avucumda ısınıyor. Doğru hissettiriyor.

"Önce buradaki işleri bitirmeliyim. İstifamı düzgün bir şekilde vermeliyim. Burayı toparlamalıyım. Kiraya verin, bu şekilde her zaman bir yatırımımız olur."

"Bir kere şehir kızı oldun mu, hep şehir kızı kalırsın." Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Acele etme. Benim zamanım var."

"Bana iki hafta verin," dedim ona. "Onlara bu kadar süre veriyorum."

Jensen'ın gülümsemesi göz kamaştırıcı. Beni kendine çekiyor, yüksek sesle gülmeme neden olan bir kucaklamayla ayaklarımı yerden kesiyor. Beni yere bıraktığında, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var.

"Peki, Büro'ya ne zaman söylemek istiyorsun?" diye soruyor. Çantama bakıyorum. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Mektubu alıp aramızda tutuyorum. "Benimle gelir misin? Elbette resepsiyonda kalman gerekecek ama destek işime yarayabilir."

O anın önemini anlayarak başını sallıyor. Bu benim kararım, ama onun yanımda olması bunu bir sondan çok bir başlangıç gibi hissettiriyor.

İstifa mektubunu elime tutuşturarak dairemde birlikte çıkıyoruz. Dışarı çıktığımızda bahar havası yüzümü ısıtıyor, Sacramento önümüzde uzanıyor, öğleden sonra ışığında altın rengi. Burayı özleyeceğim, ama Sierralar'ın ötesinde sadece bir taş atımı uzaklıkta.

Ama önce, kapanış. Önce, bir hayattan uzaklaşıp diğerine doğru son adımlar.

Durango'ya doğru yürürken Jensen'ın eli benimkini buluyor. Kavrayışı güçlü ve kararlı -sözsüz bir söz. Bundan sonra ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceğiz.

Üstümüzde, gökyüzü sonsuz ve mavi uzanıyor. Önümüzde, Kayıp İz Çiftliği'ne ilk geldiğimde, kız kardeşimi ararken ve tamamen başka bir şey bulduğumda ikimizin de hayal edemeyeceği bir gelecek uzanıyor.

Mükemmel bir son değil, böyle bir son peri masallarının dışında yoktur. Ama iyi bir son. Gerçek bir son.

Jensen'ın elini sıktağında, parmaklarının benimkilere yaptığı karşılık veren baskıyı hissettiğimde, bunun yeterli olduğunu biliyorum.

fazla. Hepsi bu.

EPILOG

JENSEN

T iki yıl oldu ve hala şafaktan önce uyanıyorum.

Eski alışkanlıklar zor ölür ama bugünlerde umurumda değil. Aubrey'i uyandırmamaya çalışarak yataktan dikkatlice kalkıyorum. Yatağının üzerine yayılmıştı.

yanımda, bir kolum olmam gereken yerde, saçlarım yastığa karışmış. Uyurken bile güçlü görünüyor. Kararlı. Canavarlarla yüzleşen ve bunu anlatmak için yaşayan bir kadın.

Karım olan kadın.

On sekiz aydır evli olmamıza rağmen parmağımdaki yüzük bazen hâlâ yeni gibi geliyor. Şafağın ilk soluk ışığında parıltısını yakaladığımda, ne kadar çok şeyin değiştiğini bir kez daha fark ediyorum. Öncekilerin küllerinden ne kadar çok şey inşa ettik.

Kot pantolonumu ve gömleğimi giyip yalınayak aşağı iniyorum. Çiftlik evi şimdi farklı hissettiriyor - daha sıcak, yaşanmış. Aubrey'nin kitapları her yere dağılmış, botları kapının yanında benimkilerin yanında, çerçeveli fotoğraflar diğer çerçeveli fotoğrafların etrafında toplanmış.

Önce kahve. Sonra ev işleri. Çiftlik hayatının ritmi, etrafındaki dünya nasıl değişirse değişsin devam ediyor.

Dışarıda hava sonbaharın keskinliğini taşıyor. Dağlar ufukta beliriyor, zirveleri günün ilk ışıklarını yakalıyor. Uzaktan güzel görünüyor. Biz de öyle yapıyoruz - uzaktan hayranlık duyuyoruz, kabusların hala pusuda olabileceği o yüksekliklere geri dönmeye asla cesaret edemiyoruz.

Herkesin lanetli dağlarla ilgili bir hikayesi vardır ama gerçek şu ki bazı hikayeler asla anlatılmak için yaratılmamıştır. Onlar gömülmek içindir.

Bu saatte ahırlar sessiz, sadece orta koridorda ilerlerken arada sırada yumuşak mırıltılar duyuluyor. Terapi merkezi dokuza kadar açılmıyor, bu da bana hazırlanmak için bu huzurlu saatleri veriyor. Geçtiğimiz yıl üç yeni ahır, kış çalışmaları için üstü kapalı bir arena, özel olarak tasarlanmış biniş rampaları ve ekipmanlarla genişlettik.

Duke'un başı ahır kapısının üzerinde beliriyor, kulakları selamlamak için öne doğru dikilmiş. İğdiş artık yaşını gösteriyor -kim göstermiyor ki? - ama gözleri hala parlak ve zeki. Yıldız terapi atımız. Dağlarda hayatta kalmakla ilgili bir şey onu da değiştirdi - ona bir sabır, en travmatik çocuklar için onu mükemmel kılan bir nezaket verdi.

"Günaydın eski dostum," diye mırıldanarak avucuma nane şekeri koyuyorum.

Nazıkçe alıyor, sonra daha fazla yemek için omzumu dürtüyor. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

Bir aracın sesi dikkatimi çekti. Müşteriler, hatta personel için bile çok erken. Ahır kapılarından Margaret'in arabasının ana evin önüne yanaştığını görüyorum. Geçen yıl annemin durumu bakımevinden eve gelebilecek kadar iyileştiğinde eski ustabaşının kulübesine taşınmıştı. İkisinin de burada olması benim için, Aubrey için ve programımıza gelen çocuklar için çok iyi oldu.

Annem felç geçirdikten sonra tamamen iyileşemeyecek ama terapi merkezindeki basit işlere yardım edebilecek kadar fonksiyonlarını geri kazandı. Anlaşılan o ki çocuklarla çalışmak ona da hepimize verdiği amaç duygusunu veriyor. İyileşmenin işleyişi ne kadar tuhaf - başkalarının iyileşmesine yardımcı olmak insanın içindeki bir şeyi iyileştirebiliyor.

Sabah yemini bitirip eve dönüyorum ve terapi merkezinin girişindeki tabelaya hayranlıkla bakmak için duruyorum: *Kayıp İz At Terapisi*, oyma sedir ağacından, altında Aubrey'in tasarımı olan el ve at silueti ile. Son iki yılda hayata geçirdiği vizyonu. FBI ajanlığından at terapistliğine... Pek çok kişinin tahmin edebileceği bir kariyer yolu değil ama o hiçbir zaman tahmin edilebilir biri olmadı.

İçeri girdiğimde mutfak sıcak ve güzel kokuyordu. Aubrey ocağın başında duruyor, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, pijamasının üzerine benim pazen tişörtlerimden birini giymiş.

"Erken kalkmışsın," diyorum, kollarımı beline dolamak için geçiyorum.

Bana doğru eğiliyor, hâlâ çevirdiği kreplere odaklanmış durumda. "Gittiğini duydum. Tekrar uyuyamadım."

Boynuna bir öpücük konduruyorum, onun kokusunu içime çekiyorum - bitkisel şampuan, uykuda ılıklaşan ten, Aubrey'e özgü ama adını asla koyamadığım bir şey. "Kötü rüyalar mı?"

Başını sallıyor. "Sadece heyecanlıyım. Bugün yeni bir müşterim var."

Kabuslar artık daha seyrek geliyor. İkimiz için de. Zaman tüm yaraları iyileştirmiyor ama kenarlarını köreltiyor.

"Emektar mı?" Bir fincan almak için yanına uzanarak soruyorum. Yaptığı kahve boyayı sıyıracak kadar sert, ama ben onun tadını aldım.

"Ordu Ranger'ı. Çift ampute. Margaret haftalardır onunla çalışıyor ama bugün Duke'la ilk seansı." Gurur sesini renklendiriyor. Gazilere yönelik programı merkezin en başarılı girişimi haline geldi ve üç eyaletten danışan çekiyor.

"O emin ellerde" diyorum. Duke ile. Aubrey ile. Hepimiz kendi savaşlarımızı verdik ve hayatta kaldık.

Kahvaltımızı verandada yapıyor, güneş tamamen yükselirken dağların renk değiştirmesini izliyoruz. Aubrey'nin ayak bileği -şimdi iyileşmiş ama soğuk havada hâlâ ağrıyor- parmaklığa dayanmış. Şakağındaki yara izi ince gümüş bir çizgiye dönüşmüş, sadece bakmayı bilerseniz görülebiliyor.

"Marcus'un şartlı tahliye duruşması gelecek ay," diyor, gözleri hâlâ uzaktaki tepelerde.

Başımı sallıyorum, isimle birlikte kürek kemiklerimin arasına bir gerilim yerleşiyor. "Rodriguez dün aradı. Tekrar ifade vermemi istiyorlar."

Eli masanın karşısında benimkini buluyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum." Başparmağım evlilik yüzüğünün üzerinde geziniyor. "Özgürce yürüyemez. Her şeyden sonra olmaz."

İki yıl önce verdiğim ifade Marcus'un yirmi yıl hapis yatmasına neden oldu. O zamandan beri avukatları erken tahliye için mücadele ediyor. Şimdiye kadar her temyizi kazandık. Bu rekoru korumak niyetindeyim.

"Seninle geleceğim," diyor Aubrey. Soru değil.

"Her zaman yapıyorsun." Elini kaldırıyorum, parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Çiftlik işlerinden, birlikte kurduğumuz hayattan nasır tutmuş.

Yoldan gelen bir arabanın sesi ilk personelimizin gelişini işaret ediyor. Çok geçmeden sessiz sabah yerini terapi merkezinin kontrollü kaosuna bırakacak -çocuk sesleri, atların toynakları, iyileşmeye adanmış bir yerin sürekli hareketi.

Bizim kendi çocuğumuz yok. Asla da olmayacak. Bu kararı erkenden birlikte verdik. Aubrey hiç çocuk istemedi ve McAlister soyunu öğrendikten sonra ikimiz de bu mirası devretme riskini almak istemedik. Ayrıca, bize ihtiyacı olan, programlarımıza gelen düzinelerce çocuğumuz var. Bu kadarı yeter.

Yeterinden fazla.

"Güne hazır mısın?" Aubrey hala nefesimi kesen o kararlı enerjisiyle sandalyesinden kalkarak soruyor.

Ayağa kalkıyorum, onu bir an için kendime yaklaşıtıyorum. Omzunun üzerinden, neredeyse öldüğümüz, birbirimizi bulduğumuz, karanlık mağaralarda ve unutulmuş tarihlerde kabusların hala gizlenebileceği dağları görebiliyorum. Ama burada, bu çiftlikte, korkudan daha güçlü bir şey inşa ettik. Gerçek bir şey.

"Hazır," diyorum ve Lost Trail Ranch'te -kendini bulacağın bir yer- yeni bir güne başlamak üzere içeri girmeden önce onu bir kez daha öpüyorum.

Tıpkı bizim yaptığımız gibi.

Ölüm Vadisi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ! Eğer daha fazla korku romanı okumak isterseniz, size aşağıdakileri önerebilirim:

Mezar Meselesi

***Gothikana, Dokuzuncu Ev ve Meksika Gotiği* hayranları için mükemmel olan NYT çöksatırı Karina Halle'nin bu karanlık ve lezzetli gotik psikolojik geriliminde Korku Romantizm Bilim Kurgu ile buluşuyor.**

Yüksek Lisans Öğrencisi Sydney Denik ikinci bir şans elde ediyor. Gelecek vaat eden Alzheimer araştırmaları yapan prestijli bir vakıfta rüya gibi bir fırsat ortaya çıktığında Sydney, Vancouver Adası'ndaki uzak, sisle örtülü bir girintide gizlenmiş izole bir kulübede bir düzine diğer öğrenciye katılmak için eski hayatının karmaşasını terk eder.

Ancak Madrona Vakfı parlak beyinlerden daha fazlasını barındırmaktadır. herkes korkunç bir sır saklamaktadır; aşık olduğu asistan psikolog da buna dâhildir. Bir öğrenci kaybolur ve Sydney'den başka kimsenin umurunda değildir. Koridorlarda hayaletler dolaşıyor. Yazın ortasında kar yağar. Ölü hayvanlar yaşayanlar gibi hareket eder. Sydney daha fazlasını ortaya çıkardıkça

Vakıf hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, kendi akıl sağlığını da o kadar çok sorgulamaya başlar. Ve eğer Sydney delirmiyorsa, o zaman çevredeki ormandaki dehşet gerçektir ve Madrona Vakfı hepsinden daha büyük bir canavar olabilir.

Kan Portakalı

NEM YORK TIMES çoksatan yazarı Karina Halle'den sırlar ve yalanlar, tehlikeli ilişkiler ve yasak, öğrenci-öğretmen, ikinci şans aşk dolu karanlık ve lezzetli bir Dracula yeniden anlatımı geliyor.

"KALBİM HER ZAMAN SENINKİNİ BULACAK."

Dahlia Abernathy'nin bildiği tek şey intikamdı. Ailesi küçük yaşta vampirler tarafından öldürülünce Dahlia hayatının geri kalanını Cadılar Loncası'nın kontrolü altında onları öldürmek için eğitilerek geçirmiştir. Son görevi onu İtalya'nın Venedik kentindeki prestijli bir müzik akademisine gizli görevle gönderir. Amacı nedir? Öğretmeni ve Bram Stoker'ın *Drakula*'sına ilham veren kötü şöhretli vampir Profesör Valtu Aminoff'u öldürmek.

Ama Profesör Aminoff gibi tehlikeli bir vampire yaklaşmak başka bir şeydir. Ona aşık olmak başka bir şeydir. Dahlia'nın görünüşü bir büyü ile gizlendiğinden, Valtu'nun yeni karanlık saplantısı haline gelen kadının aslında daha önce iki kez sevip kaybettiği kadının reenkarnasyonu olduğundan haberi yoktur.

Dahlia ise öldürmek için gönderildiği adamın hayatının aşkı olduğunu hatırlamamaktadır.

Aşkları bir kez daha zamanın ötesine geçebilecek mi? Yoksa kaderli aşklar tarihin tekerrür etmesine izin mi verecek?

İçi boş

Bir adam ona sahip olmak istiyor.

Diğeri tam anlamıyla ele geçirilmiş.

Sleepy Hollow'a hoş geldiniz. Hiç ayrılmayasın.

New York Times çoksatan yazarından *Sleepy Hollow Efsanesi*'nin karanlık bir akademik gotik romantizm yeniden anlatımı geliyor; Katrina Van Tassel, Brom Bones ve Ichabod Crane arasında seçim yapmak zorunda değil ve onlara Başsız Süvari'den daha kötü şeyler musallat oluyor.

Kat Van Tassel'in hayatı çocukluğundan itibaren önceden belirlenmişti; en iyi arkadaşı Brom Bones ile evlenecekti. Ancak Brom, ergenlik çağındayken gizemli bir şekilde Sleepy Hollow'dan kaybolmuştur. Şimdi, on dokuz yaşında olan Kat, güçlü ailesi tarafından yönetilen karanlık bir okul olan Sleepy Hollow Enstitüsü'ne kaydolar. Orada, kara büyüyle ilgilenen esrarengiz, yaşlı öğretmeni Ichabod Crane ile yakınlaşır.

Brom hafızasını kaybetmiş ve karanlık bir dönüşüm geçirmiş olarak geri döndüğünde, bir yandan intikamcı bir ruh olan Başsız Süvari'ye atfedilen korkunç cinayetlerle yüzleşmek, diğer yandan da karmaşık ilişkilerini yoluna koymak zorundadırlar.

Kat, Ichabod ve Brom cevaplar ararken aralarındaki bağ derinleşir ve yasak arzular onları ele geçirir. Ancak Sleepy Hollow hayal ettiklerinden çok daha uğursuz sırlar barındırmaktadır. Başsız Süvari pusuda onları ele geçirmekle tehdit ederken, gölgelerde daha da korkunç bir şey belirir. Sleepy Hollow'un ürkütücü kalbinde karanlık gizemler, arzu ve tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkın.

Karanlık Ev

PERRY PALOMINO yirmili yaşlarında sıradan bir kız gibi görünüyor. Biriyle çıkma konusunda şansı yaver gitmemiştir, işi berbattır ve hayattaki yeri konusunda hayal kırıklığına uğramıştır, tam olarak ne istediğinden ve nereye gittiğinden bile emin değildir.

Ayrıca hayaletler görüyor, bu da işleri daha da karmaşık hale getiriyor, özellikle de normal olmak için her şeyi yapabilecekken.

Ancak normal insanlar Oregon sahilindeki terk edilmiş ve perili olduğu söylenen bir deniz fenerini keşfetmeye gitmezler ve burada, ölüleri görme yeteneğini web dizisinde kullanmak isteyen esrarengiz bir yapımcı olan Dex Foray'in dikkatini çeker.

Perry ilk başta Dex'in amatör hayalet avı programında onunla çalışmak istediğinden emin değildir. Kendini beğenmiş, alaycı, gizemli ve belki de biraz rahatsız, sinir bozucu derecede seksi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama Perry çalıştıkça

Dex'in yanında, akıl sağlığı her fırsatta test edilirken, bu adama aşık olmanın en korkutucu şey olabileceğini daha fazla fark eder.

Bazen gerçekten korkmamız gereken hayaletler geçmişimizde yaşayanlardır.

Özel baskılar, sesli kitap yayınları ve yeni yazacaklarımla ilgili güncellemeler için sosyal medyamı takip etmeyi UNUTMAYIN. Instagram + Threads'te @AuthorHalle olarak, Tik Tok'ta @authorkarinahalle olarak ve BlueSky'da da varım. Ayrıca bültenime buradan kaydolabilirsiniz:

SONRADAN

Bazılarınızın bildiği gibi, Donner Partisi ve zombiler hakkında bir korku western romantizm kitabı fikri ilk olarak 2013 yılında aklıma geldi ve büyük ölçüde *Red Dead Redemption*'dan esinlendim: *Undead Nightmare*'den esinlenmiştim. Bu kitap, 2104'te yayınladığım ancak artık yayınlanmayan Ölülerin Donnerları oldu (2020'de bebek yazarın o sırada farkında olmadığı bazı duyarsız materyaller nedeniyle geri çektim).

Bir süre Donners'ı yeniden yazma fikriyle oynadım ve Ölüm Vadisi'ni yazmaya başladığımda planım buydu. Sadece bir yeniden yazım. Ancak, planladığım gibi, Ölüm Vadisi kendi içinde tamamen farklı bir kitap haline geldi, yeni bir zaman diliminde, yeni karakterlerle kuruldu ve Donners'ın sözde bir devamı haline geldi.

Eğer Donners'ı daha önce okuduysanız, benzer olan tek şeyin tema (ve Jake McGraw ile Jensen McGraw'ın akraba olması) olduğunu unutmayın. Donners'ı okumadıysanız, her ikisinde de zombilerin ve Donner Party'nin yer alması dışında kitapları birbirine bağlayan pek bir şey yok. Oh, ve bazı oldukça ateşli kovboylar.

AKKNOMLEDGMENTS

Bu bir köyü gerektirir. Laura, Lauren, Sandra, Kathleen, Crystal, Alexa, Cass, Ali, Gianna, Jay, Kelly, Kara, OG okuyucularım ve tüm bu yıllar boyunca beni destekleyen herkese teşekkürler. Bu kitabı sabırla bekleyen herkese özel olarak sesleniyorum. Umarım çılgın bir yolculuk geçirmişsinizdir.

Her zamanki gibi en büyük teşekkür Scott'a. Hâlâ burada olmamın ve bu çılgın işi yapmamın sebebi sensin. Seni seviyorum. Ve küçük haylazımız Perry'yi de.

YAZAR HAKKINDA

Karina Halle bir senarist, eski bir müzik ve seyahat gazetecisi ve River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'ın yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar 80 farklı çılgın ve romantik kitabın New York Times, Wall Street Journal ve USA Today oksatan yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türden hoşlanıyorsanız, muhtemelen onun için bir aşk romanı yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda, o, kocası Scott ve yavruları Perry, zamanlarını Victoria, BC'deki muhtemelen perili 120 yıllık bir ev, yelkenli tekneleri Norfinn ve dünyanın başka bir yerindeki güneşli bir yer arasında blştryorlar. Daha fazla bilgi için www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), Pinterest, BookBub, Amazon ve [Tik Tok](#)'ta bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

